TED DEKKER

AL DOILEA VOLUM DIN

TRILOGIA CERCULUI

ROȘU

IMPOSIBILA SALVARE

SUSPANS

SUSPANS

thriller

În TRILOGIA CERCULUI a apărut:

Negru

În curând:

Alb

TED DEKKER, autor american de romane horror și fantasy, s-a născut în Indonezia în 1961, din părinți misionari. La terminarea liceului, s-a mutat în America pentru a studia filozofia și religia. A intrat apoi în lumea managementului corporatist. Foarte talentat în domeniu, a devenit în curând Director de Marketing pentru o mare companie medicală din California. Experiența acumulată i-a permis să-și deschidă propria afacere. Confruntat cu moartea fratelui său Danny, Dekker a scris primul roman în 1997, *Heaven's Wager*, inițial respins de editori, fiind considerat „prea demonic" pentru piața americană de carte creștină. Au urmat alte două volume în continuarea acestuia, scrise fără dorința de a fi publicate: *When Heaven Weeps* și *Thunder of Heaven*. În 2000 i-a fost publicată prima carte, *Blessed Child*, în colaborare cu Bill Bright, urmată la scurt timp de *A Man Called Blessed*. Tot începând cu 2000 i-au fost publicate și primele trei manuscrise. A devenit celebru odată cu thrillerul *Thr3e* (2003), adaptat pentru marele ecran în 2007. În 2004 a lansat Trilogia Cercului, compusă din romanele *Negru*, *Roșu* și *Alb*, care combină suspansul, intriga polițistă și lumile paralele inspirate de opera lui C.S. Lewis. După apariția romanelor grafice omonime inspirate din serie, a fost lansată în septembrie 2009 a patra carte, *Green*, care închide definitiv cercul.

TED DEKKER

ROȘU

IMPOSIBILA SALVARE

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

NEMIRA

Coperta: Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DEKKER, TED
Roșu - Imposibila salvare / Ted Dekker ; trad.: Gabriel Stoian. - București: Nemira Publishing House, 2009
ISBN 978-606-8073-85-9

I. Stoian, Gabriel (trad.)

821.111-31=135.1

Ted Dekker
RED
The Heroic Rescue
© Ted Dekker, 2004
Published by WestBow Press,
a Division of Thomas Nelson, Inc.
© Nemira, 2009

Redactor: Florin Leodor DĂNILĂ
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-8073-85-9

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Pentru copiii mei.
Fie ca ei să-și amintească mereu
ce se află îndărătul vălului.

Stimate cititor,

Povestea lui Thomas Hunter începe în *Negru*, cartea întâi a Trilogiei Cercului. Dacă încă nu ai citit *Negru*, te sfătuiesc insistent să începi cu ea. După ce ai trăit pe deplin călătoria inițiatică a lui Thomas în două realități, *Roșu* este mult bogată. Există numeroase răsturnări de situație care merită cunoscute înainte de a te cufunda în lectura paginilor de față.

După ce vei fi citit *Negru*, ești gata să pătrunzi în *Roșu*. Un avertisment, însă: cititorul și Thomas nu sunt pregătiți pentru ceea ce urmează în cea de-a doua parte a acestei trilogii epice.

Editorul,
WestBow Press

BANGKOK

La jumătatea drumului spre ușă, Kara s-a oprit. Ea și Thomas se aflau în apartamentul cu două dormitoare al unui mare hotel. Dincolo de ușa dormitorului se afla un hol scurt, care ducea spre camera de zi și, în partea opusă, spre apartamentul alăturat. Peste drum – camera fratelui ei, unde zăcea rupt de lume, visând, ignorând vestea pe care ea tocmai o auzise de la adjunctul secretarului de Stat Merton Gains.

Virusul fusese eliberat exact așa cum Thomas anticipase nu mai departe de seara precedentă.

Jumătate de oră, așa spusese Gains. *Adu-l la parter peste jumătate de oră.* Dacă l-ar trezi chiar acum, ar dori să coboare imediat. Însă fiecare minut de somn – până și fiecare secundă – putea echivala cu ore sau zile, chiar săptămâni în lumea viselor lui. Se puteau întâmpla multe. Exista șansă să apară răspunsuri. Era nevoie să-l lase să doarmă.

Pe de altă parte, Svensson răspândise virusul. Trebuia să-l trezească pe dată.

Însă după ce se ducea la toaletă.

Kara s-a grăbit spre baie, a aprins lumina și a dat drumul la apă. A închis apoi ușa.

– Am sărit în gol de pe vârful muntelui și ne prăbușim într-o demență generală, a rostit ea.

Dar pesemne că acea cădere în nebunie începuse când Thomas încercase să sară de la balcon în Denver. O târâse pe ea la Bangkok, o răpise pe Monique de Raison și supraviețuise după două confruntări cu un ucigaș pe nume Carlos, care cu siguranță că îi căuta în continuare. Și toate acestea din cauză că visa altă realitate.

Când se va trezi, va deține noi informații? *Puterea a dispărut din pădurea colorată*, spusese el. Așadar, acea pădure dispăruse, ceea ce însemna că era posibil să-și fi pierdut și el puterea. Dacă așa se prezenta situația, se putea ca visele lui să nu mai slujească decât ca fantezii în care se îndrăgostea și învăța să facă sărituri pe spate și să lovească adversari închipuiți.

S-a simțit împrospătată de apa rece cu care s-a stropit pe față.

Și-a scuturat palmele și s-a apropiat de toaletă.

1

Thomas a îndemnat armăsarul negru și înspumat să gonească la galop prin valea nisipoasă, apoi în susul pantei line. Și-a vârât sabia însângerată în teacă, a prins frâul cu ambele mâini și s-a aplecat peste gâtul calului. Ușor în spatele lui, în stânga și în dreapta, călăreau douăzeci de luptători. Socotiți drept cei mai mari războinici de pe pământ, ei se îndreptau spre creasta aflată direct în față și în mintea fiecăruia se născuse aceeași întrebare care nu le dădea pace.

Câți alții?

Atacul Hoardei pornise dinspre tărâmurile canionului, prin Trecătoarea Natalga. Acest lucru nu era neobișnuit. Armatele locuitorilor deșertului atacaseră dinspre răsărit de vreo douăsprezece ori în ultimii cincisprezece ani. Neobișnuită era, totuși, mărimea trupei pe care o măcelăriseră la ceva mai mult de un kilometru în sud. Cel mult o sută de indivizi.

Prea puțini. Mult prea puțini.

Hoarda nu ataca niciodată în grupuri așa de mici. Dacă Thomas și armata lui avuseseră mereu de partea

lor iuțeala și priceperea, dușmanul se bizuise întotdeauna pe numărul mare de luptători. Se crease astfel un fel de echilibru natural. Unul dintre oamenii lui putea ucide cinci războinici de-ai Hoardei chiar și într-o zi nefericită, avantaj egalat doar de faptul că armata cealaltă se ridica la cel puțin cinci sute de mii. A lui număra mai puțin de treizeci de mii, socotindu-i și pe ucenici. Inamicul știa prea bine acest lucru. Și totuși trimisese la moarte acea grupare de războinici înveșmântați în mantii cu glugă.

De ce?

Au continuat să înainteze călare fără să scoată nici o vorbă. Copitele care izbeau cu putere pământul răsunau ca tobele chemând la război, un sunet ciudat de liniștitor. Caii lor erau până la ultimul armăsari. Fiecare luptător purta o platoșă de piele întărită, cu apărătoare pentru antebraț și coapse. Acestea permiteau mișcarea nestânjenită a încheieturilor, lucru foarte necesar în lupta corp la corp. Își prindeau cuțitele lungi de gambe și bicele de șolduri, iar săbiile le purtau pe cai. Aceste trei arme, un cal de nădejde și plosca de piele plină cu apă erau tot ce le trebuia oamenilor din Garda Pădurii ca să supraviețuiască o săptămână și să ucidă o sută de dușmani. Iar forța regulată de luptă nu era departe în urmă.

Thomas a zburat peste creasta dealului, s-a lăsat puțin pe spate și a tras de hățuri, făcând armăsarul să se oprească, ușor cabrat. Ceilalți s-au aliniat de-a lungul coamei. Nimeni nu a rostit vreo vorbă.

Ceea ce aveau în fața ochilor nu putea fi exprimat în cuvinte.

Cerul căpăta o culoare roșiatică, un roșu sângeriu, așa cum se întâmpla mereu deasupra deșertului la ceasurile după-amiezii. Spre dreapta lor se întindeau tărâmurile canionului, douăzeci și cinci de kilometri pătrați de faleze abrupte și stânci care slujeau drept barieră naturală între deșerturile roșii și prima dintre cele șapte păduri. Pădurea lui Thomas. Dincolo de stâncile canionului, nisipul cu nuanțe roșcate se scurgea spre marea nesfârșită a deșertului. Lui, peisajul îi era la fel de familiar ca propria pădure.

Însă ceea ce vedea acum nu îi era cunoscut.

La prima vedere, chiar și pentru un ochi priceput, mișcarea aproape imperceptibilă din deșert putea fi luată drept o iluzie creată de valul tremurător de căldură care se ridica spre cer. Era doar o decolorare cafenie vălurindu-se peste porțiunea de nisip plat care pătrundea în canion. Însă aceasta nu era deloc la fel de inofensivă ca arșița deșertului.

Aceasta era armata Hoardei.

Oștenii ei purtau tunici de un cafeniu deschis, care le acopereau pielea cenușie solzoasă, și călăreau cai de culoare nisipie, învățați să se facă una cu dunele. Lui Thomas i se întâmplase odată să treacă pe lângă cincizeci de astfel de cai fără a reuși să-i deosebească de nisip.

– Câți sunt, Mikil?

Adjuncta lui la comandă a scrutat orizontul spre miazăzi. I-a urmărit privirea. Vreo zece contingente

mai puțin numeroase se îndreptau spre Trecătoare, formațiuni de câte o sută, nu cu mult mai mari decât aceea pe care o sfârtecaseră cu jumătate de ceas mai devreme.

– O sută de mii, a spus ea.

O fâșie de piele îi ținea strâns părul negru, scoțându-i în evidență fruntea bronzată. O cicatrice mică, albicioasă, de pe obrazul drept, îi marca tenul altfel curat, de culoarea laptelui proaspăt. Tăietura îi fusese provocată în urmă cu un an, dar nu de vreun soldat al Hoardei, ci de fratele ei, care ținuse să-și dovedească bărbăția. Ea îl învinsese clar, lăsându-l la pământ, dar fără a-i pricinui vreo rană.

Însă el murise șase luni mai târziu într-o încăierare.

Mikil și-a rotit ochii verzi, măsurând toată întinderea deșertului.

– Va fi o confruntare grea.

Thomas și-a dres glasul, semn că afirmația ei nu descria nici pe departe situația. Zecile de bătălii purtate îi întăriseră, dar niciodată nu dăduseră piept cu o armată atât de mare.

– Grosul dușmanilor se îndreaptă spre miazăzi, de-a lungul falezelor de acolo.

Avea dreptate. Iar asta era o tactică nouă adoptată de Hoardă.

– Încearcă să ne atragă în luptă la Trecătoarea Natalga, când forța principală ne va flanca, a zis el.

– Și speră să le reușească stratagema, a intervenit William, locotenentul lui.

Nimeni nu l-a contrazis. Nimeni nu a scos o vorbă. Nimeni nu s-a clintit.

Thomas a scrutat din nou orizontul şi a verificat poziţia în care se găseau. Spre apus, deşertul făcea loc văii împădurite pe care o apărase de ameninţarea Hoardei vreme de cincisprezece ani, încă de când băiatul îi condusese în micuţul paradis din mijlocul pustiului de nisip.

Spre miazănoapte şi miazăzi se aflau alte şase păduri asemănătoare, locuite de aproximativ o sută de mii de pădureni.

Thomas şi Rachelle nu-l întâlniseră pe primul locuitor de acolo decât la vreun an după ce descoperiseră lacul. Îl chema Ciphus din Sud, pentru că provenea din marea Pădure de Sud. Atunci avuseseră şi întâiul copil, o fiică pe care o numiseră Marie. Marie de Thomas. Cei care veniseră din pădurea colorată îşi luaseră nume după locul în care trăiau, cum făcuse şi Ciphus. Copiii născuţi după Marea Înşelătorie primeau numele după tată. De aici Marie de Thomas.

Trei ani mai târziu au avut un fiu, Samuel, un băiat voinic, care acum avea doisprezece ani. Deja mânuia sabia, iar Thomas trebuia să se folosească de toată autoritatea să-l ţină departe de bătălii.

Fiecare pădure avea propriul lac, iar îmbăierea zilnică în el îi ferea pe credincioşii lui Elyon de dureroasa boală de piele care altfel le-ar fi măcinat trupurile. Curăţirea rituală era ceea ce îi deosebea de scabioşi.

În fiecare seară, după îmbăiere, dansau şi cântau pentru a sărbători Marea Romanţă, după cum o

numeau ei. Și în fiecare an oamenii din cele șapte păduri, ajunși la aproape o sută de mii de suflete, făceau un pelerinaj până la pădurea cea mai întinsă, numită Pădurea Mijlocie – cea a lui Thomas. Adunarea avea să se țină peste șapte zile. Thomas nici nu voia să se gândească la numărul mare de pădureni care, lipsiți de apărare, traversau deșertul în acele momente.

Scabioșii puteau deveni asemenea lor, desigur – o simplă baie în lac le-ar fi curățat pielea, îndepărtând și duhoarea dezgustătoare pe care o răspândeau. De-a lungul anilor, un număr mic de scabioși deveniseră pădureni, dar practica nerostită a Gărzii Pădurii era de a descuraja dezertările din rândul Hoardei.

Practic, nu existau suficiente lacuri să susțină atâtea suflete.

De fapt, Ciphus din Sud, căpetenia Consiliului, calculase că puteau asigura curățenia a trei sute de mii de persoane. Pur și simplu, nu exista suficientă apă și pentru Hoardă, care număra deja un milion de inși. Lacurile erau un dar făcut de Elyon doar pădurenilor.

Nu era greu să îi descurajeze pe cei din Hoardă să se îmbăieze. Durerea cruntă provocată la contactul apei cu pielea lor bolnavă era de ajuns ca să-i facă să simtă repulsie față de lacuri, iar Qurong, căpetenia lor, jurase să le prăpădească după ce va cuceri resursele mult râvnite ale pământurilor împădurite.

Locuitorii deșertului atacaseră prima oară în urmă cu treisprezece ani, năvălind asupra unei mici păduri situate la peste trei sute de kilometri spre sud-vest. Deși nepricepuții năvălitori fuseseră alungați cu pietre

și ciomege, peste o sută de credincioși ai lui Elyon, majoritatea femei și copii, plătiseră cu viața.

În ciuda dorinței lui de a avea pace, Thomas hotărâse atunci că singura modalitate de a asigura liniștea era de a întemeia o armată. Cu ajutorul lui Johan, fratele Rachellei, a plecat în căutare de metale, folosindu-se de amintirile pe care le avea despre istorii. Avea nevoie de aramă și cositor, prin amestecul cărora să obțină bronz, material suficient de rezistent pentru a confecționa săbii. Construiseră un cuptor, iar apoi încălziseră roci de diferite feluri până le descoperiseră pe acelea care conțineau minereul dorit. Se constatase că în canion existau nenumărate minereuri. Încă nu știa sigur dacă materialul din care făcuse întâia sabie era cu adevărat bronz, dar se dovedise destul de moale să fie ascuțit și îndeajuns de dur să taie capul unui om dintr-o singură lovitură.

Hoarda a venit din nou, de această dată cu forțe mai numeroase. Înarmați cu săbii și cuțite, Thomas și o sută de luptători, prima lui Gardă a Pădurii, îi făcuseră bucăți pe năvălitori.

Vestea despre marele războinic Thomas de Hunter s-a răspândit deopotrivă în rândul locuitorilor deșertului și al pădurenilor. În cei trei ani care au urmat, Hoarda a îndrăznit să întreprindă doar hărțuieli, dar întotdeauna cu pierderi îngrozitoare.

Însă nevoia de a cuceri pământurile fertile ale pădurilor se dovedea prea arzătoare pentru Hoarda care creștea numeric. Porniseră în prima lor campanie mare prin Trecătoarea Natalga înzestrați cu arme

noi, de bronz: săbii lungi și seceri ascuțite, dar și bile mari, legate cu lanțuri. Deși înfrânți, puterea lor creștea mereu.

În cursul Campaniei de Iarnă din urmă cu trei ani, Johan dispăruse. Pădurenii au deplâns pierderea lui la Adunarea din acel an. Unii îl imploraseră pe Elyon să nu-și uite promisiunea de a-i mântui de esența răului, de blestemul Hoardei, dintr-o singură lovitură năucitoare. Acea zi urma să sosească, credea Thomas, deoarece băiatul grăise asta înainte de a dispărea în lac.

Thomas și Garda lui ar fi preferat ca ziua aceea să răsară chiar în momentele respective.

– Vor ajunge la catapultele noastre așezate de-a lungul falezelor sudice în trei semne de cadran, a spus Mikil, referindu-se la cadranele solare pe care Thomas le reinventase pentru măsurarea timpului. Adică trei ore, a adăugat apoi.

Bărbatul s-a întors cu fața spre deșert. Armata Hoardei bolnave se scurgea în canioane ca mierea topită. Spre căderea nopții, nisipurile aveau să se înnegrească de sânge. Iar de data acesta va fi vorba și de sângele lor, nu doar al năvălitorilor.

În minte i-a apărut imaginea Rachellei, a micuței Marie și a lui Samuel, fiul său. A simțit un nod în gât. Și ceilalți aveau copii, mulți, aproape în aceeași măsură ca oamenii Hoardei. Câți copii erau în acele momente în pădure? Aproape jumătate din populație. Cincizeci de mii.

Trebuiau să găsească o modalitate de a învinge acea armată, fie și numai de dragul lor.

Thomas s-a uitat la șirul de locotenenți ai săi, fiecare dintre ei stăpânind arta de a purta lupte. În secret, credea că oricare dintre ei ar fi fost capabil să conducă acel război, dar niciodată nu le punea la îndoială credința față de el, Gardă și păduri. Până și William, care ținea mereu să evidențieze greșelile lui și să îi conteste unele judecăți, ar fi fost în stare să-și dea viața pentru el. În chestiuni de loialitate supremă, Thomas dăduse exemplul. Ar fi preferat să-și piardă un picior decât pe vreunul dintre ei, și toți știau asta.

Tot astfel știau până la ultimul că era puțin probabil ca el să-și piardă un picior sau vreo altă parte a trupului în luptă. Deși avea patruzeci de ani, iar mulți dintre ei abia trecuseră de douăzeci. Tot ce cunoșteau învățaseră de la el.

Cu toate că el nu visase nici măcar o dată despre istorii în ultimii cincisprezece ani, își mai aducea aminte câte ceva – ultimul lucru era despre Bangkok, de exemplu. Ținea minte că adormise într-o cameră de hotel după ce nu reușise să convingă o serie de oficialități guvernamentale că Germenul Raison le amenința țările.

Mai putea rememora fragmente mărunte din istorii, și zăbovea asupra cunoștințelor pe cale de dispariție privind războaiele și tehnologiile, o capacitate care îi oferea un avantaj considerabil față de ceilalți. Pentru că, în mare parte, amintirile care țineau de istorii se șterseseră aproape cu totul când acei Shataikii cu aripi negre cuceriseră pădurea colorată. Thomas bănuia că acum doar Roushii, care dispăruseră după Marea Înșelătorie, mai aveau ținere de minte despre istorii.

Și-a trecut frâul în mâna stângă și a întins degetele.

– William, tu ai calul cel mai iute. Ia-o prin canion până la pădure și adu întăriri la perimetrul înaintat.

Acest lucru va lăsa pădurea fără apărare, dar nu prea aveau de ales.

– Iartă-mă că-ți spun ceva clar ca lumina zilei, a obiectat William, dar această acțiune ar putea sfârși prost.

– Terenul înalt de la Trecătoare ne favorizează, a zis Thomas. Acolo îi vom lovi.

– Atunci trebuie să începi lupta cu ei înainte de sosirea întăririlor.

– Îi putem reține. Nu avem altă soluție.

– Întotdeauna există una, replică William.

Așa se purta mereu, provocator. Thomas anticipase acea discuție în contradictoriu și, în cazul de față, se declară de acord.

– Transmite-i lui Ciphus să pregătească tribul pentru refugiere într-unul dintre satele din nord. Va protesta, nu s-a obișnuit cu perspectiva de a pierde vreo luptă. Iar cum Adunarea va fi doar peste o săptămână, va socoti că se comite astfel un sacrilegiu, de aceea te rog să-i spui asta având-o de față și pe Rachelle. Ea va avea grijă ca el să asculte ordinul.

William s-a întors cu fața la el.

– Eu, să plec în sat? Trimite alt curier. Nu vreau să scap lupta!

– Te vei întoarce la vreme ca să participi la bătălie. Am nevoie de tine, William. Ambele misiuni sunt

extrem de importante. Tu ai cel mai iute armăsar și ești cel mai potrivit să călătorești singur.

Deși William nu avea nevoie de laude, asta l-a făcut să tacă în fața celorlalți.

Thomas s-a răsucit către Suzan, cea mai de încredere femeie cercetaș, o tânără de douăzeci de ani, care putea face față în luptă cu zece inși neinstruiți. Era brunetă, ca aproape jumătate dintre pădureni. Nuanțele ușor diferite ale pielii lor îi distingeau de oamenii Hoardei, care aveau pielea albă din cauza bolii.

– Să iei doi dintre cei mai buni cercetași și să fugi până la falezele din sud. Ne vom alătura vouă cu forțele principale peste două ceasuri. Vreau să știu pozițiile și ritmul de desfășurare al forțelor dușmanului. Mai vreau să știu cine conduce acea armată, chiar dacă va trebui să cobori la el și să-i smulgi gluga de pe cap. Însă țin să aflu cu precădere dacă e vorba de druidul Martyn. Să mai afli când s-au hrănit ultima oară și când se așteaptă să mănânce din nou. Totul, Suzan. Mă bizui pe tine.

– Am înțeles, domnule, a zis ea și a lovit cu cravașa calul ca să se întoarcă. Dii!

Armăsarul a pornit în josul dealului, urmat îndeaproape de William, călare pe calul lui.

Thomas a privit îndelung la Hoardă.

– Ei, bine, prieteni, știam de mult că vom ajunge și la această zi. Ați hotărât să luptați. Se pare că Elyon ne pune în fața bătăliei noastre supreme.

Cineva și-a dres glasul. Toți cei prezenți erau gata să moară salvând pădurea. Nu toți vor pieri pentru Elyon.

– Câți oameni pot participa la lupta de acum? i se adresă lui Mikil.

– Cu escortele plecate să aducă celelalte triburi la Adunare, doar zece mii, dar cinci mii dintre ei sunt în perimetrul pădurii. Avem mai puțin de cinci mii capabili să intre în luptă la falezele din sud.

– Și câți avem pregătiți să intercepteze bandele de scabioși care țin să ne distragă atenția?

Mikil a ridicat din umeri.

– Trei mii. O mie la fiecare trecătoare.

– Vom trimite o mie – câte trei sute la fiecare loc. Ceilalți ne vor însoți la faleze.

Timp de un moment, toți au rămas tăcuți. Prin ce strategie s-ar fi putut răsturna sorții potrivnici? Ce cuvinte înțelepte le-ar fi putut oferi Elyon într-o situație atât de gravă?

– Mai avem șase ore până la apusul soarelui, a spus Thomas, făcându-și calul să se întoarcă. Să pornim.

– Nu sunt sigur că *vom apuca* să-l vedem apunând, a rostit unul dintre ei.

Nimeni nu l-a contrazis.

2

Carlos Missirian s-a uitat la Thomas Hunter.

Acesta stătea întins pe spate, dormind între cearșafurile încâlcite, gol, cu excepția unui șort. Transpirația lui se îmbibase în cearșafuri. Sudoare și sânge.

Sânge? Atât de mult sânge, mânjind albiturile, o parte din el uscat, o parte încă umed.

Avusese o hemoragie în somn? *Sângera* în somn? Ori era mort?

Carlos s-a apropiat mai mult. Ba nu. Pieptul lui Hunter se ridica și cobora în ritm constant. Pe piept și abdomen avea cicatrice de care Carlos nu-și amintea, dar nimic să sugereze rănile produse de gloanțele lui săptămâna trecută.

A dus pistolul la tâmpla lui Hunter și a încordat degetul pe trăgaci.

3

O străfulgerare dinspre faleză. Două.

Ghemuit îndărătul unei stânci mari, Thomas a ridicat binoclul primitiv la ochi și a trecut în revistă scabioșii cu glugi peste cap care umpleau fundul canionului. Confecționase binoclul acela din amintiri provenite din istorii, folosind chihlimbar de pin ca să facă lentilele, și, cu toate că nu funcționa cum ar fi trebuit, îi oferea un avantaj față de ochiul liber. Mikil a îngenuncheat alături de el.

Semnalul venise din vârful stâncilor de pe faleză, unde instalaseră două sute de arcași, fiecare dintre ei cu cinci sute de săgeți. Înțeleseseră de multă vreme că șansele lor depindeau de cantitatea de muniție la fel de mult ca de numărul de luptători.

Strategia lor era simplă, validată de experienţă. Thomas conducea o mie de războinici într-un asalt frontal care bloca inamicul de-a lungul liniei de înaintare. După ce câmpul de bătălie era deja înţesat de cadavre ale scabioşilor, el şi oştenii lui se retrăgeau în mare grabă, în vreme ce arcaşii slobozeau mii de săgeţi asupra câmpului aglomerat. Dacă lucrurile mergeau conform planului, puteau măcar face duşmanul să-şi încetinească marşul, deoarece canionul rămânea blocat cu cadavre.

Două sute de cavalerişti îl aşteptau pe Thomas la adăpostul oferit de un şir lung de bolovani mari. Apelând la blândeţe, reuşiseră să-şi ţină caii la pământ.

Mai procedaseră astfel şi în alte situaţii. Era o minune că Hoarda se lăsa păcălită...

– Domnule! gâfâi în spatele lui un curier. Avem ştiri din Pădurea de Sud.

Mikil s-a tras alături de el.

– Continuă. Dar calm, te rog.

– Hoarda atacă.

Thomas şi-a luat binoclul de la ochi, apoi s-a uitat încă o dată prin el.

A ridicat mâna stângă, pregătit să le dea oamenilor lui semnalul de atac. Ce însemna mesajul adus de curier?

Că Hoarda adoptase o nouă strategie.

Că din groaznică, situaţia ajunsese imposibilă.

Că sfârşitul le era aproape.

– Spune-mi şi restul. Dar repede.

– Se zvoneşte că e mâna lui Martyn.

A coborât din nou binoclul de la ochi. L-a ridicat. Însemna că acea armată nu era condusă de noul lor general, așa cum bănuise. Îl urmăreau de aproape un an pe cel care se numea Martyn. Era un tânăr; atât reușiseră să smulgă de la un prizonier. Se dovedea un tactician bun; își dăduseră seama de acest lucru din luptele mai mărunte. Și bănuiau că era și druid, nu doar general. Locuitorii deșertului nu aveau o religie declarată, dar îi adorau pe Shataikii în modalități care, încet, dar sigur, instituiau credința în liliacul cu cap de șarpe ce apărea pe blazoanele lor. Teeleh. Unii susțineau că Martyn practica magia neagră; alții, că era îndrumat chiar de Teeleh. Oricum ar fi stat lucrurile, armata lui părea să deprindă cu repeziciune calități noi.

Dacă scabiosul pe nume Martyn își conducea armata spre Pădurea de Sud, însemna că prezența acestei armate era o diversiune? Ori celălalt atac era o diversiune?

– Mikil, la semnalul meu.

– Sunt gata, a spus ea, și a urcat în șaua calului întins la pământ.

– Câți? l-a întrebat Thomas pe curier.

– Nu știu. Avem mai puțin de o mie, dar se retrag.

– Cine îi conduce?

– Jamous.

Și-a dezlipit brusc binoclul de la ochi și s-a uitat la om.

– Jamous? Jamous bate în retragere?

– Așa sună raportul, domnule.

Dacă un luptător încăpățânat ca Jamous se retrăsese, însemna că lupta era mai încrâncenată decât oricare purtată până atunci.

– Acolo mai e și un luptător pe nume Justin.

– Domnule, a zis Mikil.

S-a întors, a văzut mișcarea tumultului de oameni la o depărtare de o sută de metri în față, și a respirat adânc. A ridicat mâna și a ținut-o neclintită, așteptând. Se apropiau și mai mult. Duhoarea emanată de pielea care se descuama i-a ajuns la nări. Apoi a văzut clar însemnele, liliacul cu cap de șarpe suflat cu bronz.

Armata Hoardei a apărut masivă în calea lor, având cel puțin cinci sute de indivizi pe rând, pe cai de culoare la fel de deschisă ca nisipurile deșertului. Războinicii aveau mantii cu glugă, fiind înarmați cu seceri mari, înalte cât stindardul lor cu șarpe.

Thomas și-a încetinit respirația. Singura lui misiune era să împingă îndărăt acea armată. Diversiune sau nu, dacă el dădea greș aici, nu avea nici o importanță ce se întâmpla la Pădurea de Sud.

A auzit-o pe Mikil respirând apăsat. *Mă voi ruga lui Elyon pentru viața ta. Mă voi ruga lui pentru viețile noastre ale tuturor. Dacă e să moară cineva, acela să fie trădătorul Justin.*

– Acum!

Și a lăsat brațul să cadă.

Războinicii lui se mișcau deja. Din stânga, un șir lung de pedestrași, tăcuți și înaintând ghemuiți, s-au furișat ca păianjenii pe nisip.

Două sute de bidivii cu călăreți în șei s-au înălțat în picioare.

– Vorbă către William și Ciphus! i se adresă curierului. Să trimită o mie de războinici spre Pădurea de Sud. Dacă vom fi copleșiți aici, ne întâlnim la a treia pădure din nord. Te du!

Forța principală era înaintea lui cu zece metri, zburând spre Hoardă, și nu voia să-i lase să intre în bătălie înaintea lui. Nici gând. A sărit în șa și a dat pinteni armăsarului să pornească la galop. Calul negru a sărit peste bolovani, gonind spre șirul lung de locuitori ai deșertului, care s-au oprit ca împietriți.

Momente bune, duduitul copitelor a rămas singurul sunet care străbătea aerul. Marea de scabioși s-a scurs înspre canion și a dispărut după stânci. O sută de mii de ochi priveau spre ei din umbra glugilor trase peste frunte. Aceștia erau chiar cei care îl sfidau pe Elyon și urau apa. Lumea lor de nomazi era alcătuită din puțuri puțin adânci, înnoroite, și carne murdară și urât mirositoare. Nu se adaptaseră bine nici la viața aceea, astfel că nu aveau ce căuta în păduri. Totuși, ar fi vrut să pângărească lacurile, să distrugă pădurile și să-și planteze grâul de secetă deșertică.

Aceștia erau locuitorii pădurii colorate care o luaseră razna. Morții vii. Le-ar fi stat mai bine îngropați la poalele unei faleze, decât să li se îngăduie a rătăci de colo, colo, ca un val de ciumă imposibil de ținut în frâu.

Aceștia erau însă și războinici. Doar bărbați, puternici, care nu rămâneseră la fel de neștiutori ca

în trecut. Erau însă mai lenți decât Garda Pădurii. Boala de piele pătrundea până în încheieturi, astfel că îndemânarea era o năzuință greu de atins.

Thomas a trecut în goană pe lângă oamenii lui. Acum se afla în frunte, unde-i era locul. Stătea cu mâna pe mânerul sabiei.

Patruzeci de metri.

A tras ușor lama din teacă, făcând ca metalul să se frece cu zgomot de metal.

Imediat, din rândurile Hoardei s-a înălțat un urlet, ca și cum sabia scoasă le-ar fi confirmat intențiile altfel neclare ale lui. O mie de cai se cabrară în semn de protest față de cei care, temători, trăseseră brusc și cu putere de hățuri. Cei din rândul din față vor afla cu siguranță că, deși victoria avea să fie de partea lor astăzi, ei vor fi printre primii care o să moară.

Luptătorii din Garda Pădurii galopau apăsat, cu dinții încleștați, ținând săbiile deocamdată coborâte aproape de picioare, dar gata să le ridice în orice clipă.

Thomas a cotit spre dreapta, a trecut sabia din dreapta în stânga și a șters cu vârful ei piepturile a trei scabioși, după care a blocat secera întâiului luptător care a reacționat după brusca schimbare de direcție.

Șirurile de cai s-au frânt. Pădurenii au scos răcnete și s-au repezit să împungă, să pareze și să decapiteze dușmani într-o frenezie care trăda experiența lor în luptă. Un cal palid a căzut exact în fața lui Thomas, care a ridicat privirea și a observat că Mikil își pierduse sabia, rămas înfiptă între coastele călărețului.

– Mikil!

Cu antebrațul, ea a blocat o lovitură ucigătoare dată de sabia monstruoasă a unui scabios și apoi s-a răsucit în șa. Thomas a desfăcut nodurile frânghiei cu care își legase cea de-a doua teacă și a azvârlit-o spre ea, cu tot cu sabie. Ea a prins-o, a scos lama, după care, răsucind-o în jos, s-a năpustit la un pedestraș care se repezise către ea.

Thomas a respins o lovitură de seceră care îi țintise capul, a făcut armăsarul să sară peste calul muribund și s-a răsucit să-și întâmpine dușmanul.

Bătălia își găsise deja ritmul. De fiecare parte, săbiile late și înguste, scurte sau lungi, se roteau, parau, blocau, șuierau și făceau prăpăd. Sângele și sudoarea scăldau atât oamenii, cât și animalele. Vuietul îngrozitor al luptei umpluse întregul canion. Văicărelile și țipetele, icnetele și gemetele de moarte se ridicau până la cer.

Tot astfel se înălțau spre cer și strigătele de luptă ale celor o mie de luptători destoinici care se confruntau cu năvala inepuizabilă de scabioși bine instruiți.

Cu nici trei ani înainte, sub conducerea lui Qurong, cavaleria Hoardei suferea permanent pierderi uriașe. Acum, sub ordinele directe ale tânărului lor general, Martyn, călăreții dușmani nu mai piereau fără să opună rezistență.

Un scabios înalt, a cărui glugă alunecase pe spate, a rânjit spre Thomas, repezindu-și apoi calul direct în calea lui. Ciocnindu-se, caii s-au cabrat, lovind cu copitele în aer. Cu o răsucire a încheieturii mâinii, Thomas a învârtit biciul și l-a izbit pe dușman drept

în cap. Omul a scos un răcnet și și-a ridicat brațul. Thomas a înfipt sabia în coastele expuse ale omului, a simțit cum pătrunde adânc, apoi a smuls-o exact în clipa când un pedestraș dindărăt se pregătea să-l izbească în cap cu o ghioagă. S-a lăsat brusc spre dreapta și a lovit cu sabia în spate. Descăpățânat, războinicul s-a prăbușit moale la pământ.

Bătălia a continuat cu aceeași furie vreme de zece minute, înclinând neîndoielnic în favoarea Gărzii Pădurii. Dar cum prin aer se vânturau atât de multe săbii și alte arme tăioase, unii dintre oștenii lui se trezeau expuși, lucru care se întâmpla și cu caii.

Luptătorii din Garda Pădurii au început să cadă.

Thomas mai mult a simțit asta, pentru că în iureșul bătăliei nu avea vreme să se uite în jur. Doi. Patru. Apoi zece, douăzeci, patruzeci. Și alții.

A spart formația și a mânat calul în galop de-a lungul șirului. Obstacolul creat de caii și oamenii morți și rămași la pământ era suficient. Spre alarmarea lui, a văzut că pierduse mai mulți războinici decât își închipuise. Trebuia să se retragă!

A smuls cornul de la centură și a suflat în el, dând semnalul. Imediat, ai lui au fugit din toiul bătăliei, pe cai, pe jos, gonind pe lângă el ca și cum s-ar fi recunoscut învinși neîndoios.

Thomas și-a ținut calul nemișcat vreme de câteva clipe. Scabioșii, nu tocmai obișnuiți cu o asemenea retragere totală, au stat locului, evident derutați de brusca răsturnare de situație.

Conform planului.

Numărul celor care zăceau printre morți nu fusese planificat. Pierduse probabil două sute de oșteni.

Întâia oară în acea zi, a simțit în piept arsura cumplită a panicii. Și-a răsucit calul și a pornit în goană după luptătorii lui.

A trecut de șirul de bolovani dintr-un salt lung, a coborât de pe cal și s-a lăsat într-un genunchi exact la vreme ca să vadă primul baraj de săgeți slobozite de pe buza falezei drept în oamenii Hoardei.

Acum s-a născut un alt fel de haos. Caii s-au ridicat speriați pe picioarele din spate, scabioșii au scos urlete, iar mormanele de trupuri au crescut în locurile în care aceștia s-au prăbușit. Armata Hoardei era deocamdată blocată locului de zidul alcătuit din morții săi.

– Avem pierderi mari, a rostit Mikil de lângă el, respirând precipitat. Trei sute.

– Trei sute! a exclamat și s-a uitat la adjuncta lui.

Avea fața roșie de sânge, iar în ochii ei strălucitori se strecurase o expresie neobișnuită de sfidare. Chiar de fatalism.

– Vom avea nevoie și de altceva decât de cadavre și bolovani ca să îi ținem în loc, a continuat, apoi a scuipat într-o parte.

Thomas a măsurat din ochi stâncile falezei. Arcașii continuau să verse săgeți asupra armatei prinse în capcană. Imediat ce inamicii vor fi îndepărtat cadavrele și vor mărșălui de acolo pe cai odihniți, douăzeci de

catapulte aflate pe buza fiecărei faleze vor începe să arunce o ploaie de bolovani asupra Hoardei.

După aceea, vor reîncepe. Un alt atac frontal condus de el, urmat de alte valuri de săgeți, apoi o ploaie de bolovani. A făcut un calcul rapid. În acel ritm, ar putea să țină în loc armata dușmană vreme de cinci astfel de runde.

Parcă ghicindu-i gândurile, Mikil a spus:

– Chiar dacă i-am ține pe loc până la căderea nopții, mâine ne vor zdrobi.

Cerul s-a luminat, semn că ploaia de săgeți încetase. Au început să curgă bolovanii. Thomas lucrase la catapulte cu contragreutate vreme de ani și ani, dar nu reușise să le perfecționeze. Rămâneau inutile pe teren plat, dar puteau arunca bolovani mari suficient de departe peste faleză, folosind bine atracția gravitațională. Iar bolovanii care treceau de jumătate de metru în diametru deveneau proiectile îngrozitoare.

Un bubuit înfundat a precedat cu puțin tresăltarea pământului.

– Nu va fi de ajuns, a zis Mikil. Ar trebui să prăvălim întreaga faleză asupra lor.

– Neapărat să încetinim ritmul! a răspuns el. Data viitoare, doar pe jos, și atragem bătălia încoace retrăgându-ne cu repeziciune. Transmite ordinul și către ceilalți. Să lupte în mod defensiv!

Bolovanii au încetat să mai cadă, iar Hoarda a adunat alte și alte cadavre. Douăzeci de minute mai târziu, și-a condus luptătorii în cadrul unui alt atac frontal.

De această dată, s-au jucat cu dușmanii apelând la tactici de gherilă pe care el și Rachelle le concepuseră și le perfecționaseră de-a lungul anilor. Era o îmbunătățire a luptei aeriene pe care Tanis o aplica în pădurea colorată. Luptătorii din Garda Pădurii o cunoșteau bine și puteau să reziste și în fața a zece invadatori dacă beneficiau de circumstanțe potrivite.

Aici însă, într-un loc strâmt, unde viermuiau atâtea trupuri și se roteau atâtea săbii, mobilitatea lor era limitată. Au luptat astfel din greu vreme de jumătate de oră și au ucis aproape o mie de dușmani.

De astă dată, au pierit jumătate dintre ei.

În ritmul acesta, nu vor face față mai mult de o oră. Locuitorii deșertului aveau să se oprească din luptă pe durata nopții, dar Mikil avea dreptate. Chiar dacă Garda îi ținea atât la distanță, războinicii lui Thomas vor fi înfrânți în acea dimineață. Iar în mai puțin de o zi, Hoarda va ajunge la Pădurea Mijlocie. Rachelle. Copiii. Treizeci de mii de civili neajutorați aveau să fie căsăpiți.

Thomas a privit cercetător spre faleze și stânci. *Elyon, dă-mi tărie.* Fiorul rece simțit ceva mai devreme se întindea spre umeri.

– Aduceți întăririle! a strigat. Gerard, preiei comanda. Să-i mențiii pe linia aceea, cu orice preț. Să fii atent spre stânci, ca să vezi semnalul. Coordonează atacurile.

A azvârlit apoi cornul de berbec spre locotenent.

– Puterea lui Elyon, a spus el, ridicând pumnul spre cer.

– Puterea lui Elyon, a răspuns Gerard, prinzând cornul. Poți să te bizui pe mine, domnule.

– Așa voi face. Nici nu-ți închipui cât de mult, a zis, și s-a întors spre Mikil. Vino cu mine.

Au încălecat și au pornit în lungul canionului.

Adjuncta lui l-a urmat fără să crâcnească. A condus-o în susul unui deluşor, apoi se întoarseră pe o potecă spre un loc neted din apropierea coamei.

Câmpul de luptă se întindea în dreapta lor. Arcașii slobozeau sute de săgeți asupra scabioșilor. Morții se înălțau mormane. Văzând șirurile din față ale Hoardei, un observator ar fi crezut că dușmanul era atacat de oamenii Gărzii Pădurii. O privire însă în josul canionului arăta o altă realitate.

Mii și mii de războinici purtând mantii cu glugă așteptau într-o tăcere stranie. Duceau un război de rezistență.

Era o luptă care nu se putea câștiga.

– Ați primit vești de la cele trei grupuri din nord? a întrebat el.

– Nu, să ne rugăm ca dușmanii să nu fi străpuns.

– Nu vor reuși.

Thomas a descălecat și a examinat faleza stâncoasă.

Mikil și-a îndemnat calul înainte, apoi l-a făcut să se răsucească pufnind.

– Da, știu că ești nerăbdătoare.

Ceva din aspectul stâncilor îl neliniștea pe Thomas.

– Te întrebi dacă nu cumva am înnebunit, adevărat? Oamenii mei mor într-o bătălie decisivă, iar eu cobor de pe cal și urmăresc totul de la distanță.

– Mă neliniștește Jamous. Ce plan ai?

– Își poate purta singur de grijă.

– Jamous se retrage! Nu-i stă în fire. Ce plan ai?

– Nici unul.

– Dacă nu vii curând cu unul, s-ar putea să nici nu mai ai prilejul.

– Știu, a zis el, pășind agitat.

– Doar nu putem rămâne aici să... insistă Mikil.

– *Nu* stau aici!

Thomas s-a întors brusc spre ea, simțindu-se furios și recunoscând în sinea lui că nu avea nici un motiv. Mai ales față de ea.

– Gândesc! Ar trebui să faci la fel!

Și-a îndreptat brațul spre Hoardă, care era bombardată din nou cu bolovani.

– Privește într-acolo și spune-mi ce ar putea opri armata aceea monstruoasă! Cine crezi că sunt? Elyon? Pot bate din palme ca să fac stâncile astea să se sfărâme...?

S-a oprit brusc.

– Ce e? a întrebat Mikil.

Cu sabia pregătită de luptă, s-a uitat în jur, căutând un dușman din ochi.

Thomas s-a răsucit spre vale.

– Ce ai spus mai devreme?

– Poftim? Că ar trebui să fii cu oamenii tăi.

– Ba nu. De stânci. Ai spus că ar trebui să prăbușești toată faleza peste ei.

– Da, dar am putea la fel de bine să azvârlim soarele asupra lor.

Un gând nebunesc.

– Ce s-a întâmplat? l-a întrebat ea din nou.

– Dacă *ar exista* un mijloc de a face stâncile să...

– Nu există.

El a dat fuga spre buza falezei.

– Dar *dacă!* Dacă am reuși să doborâm pereții canionului aproape de ultimele rânduri ale armatei lor, i-am putea bloca acolo, și, prinși astfel în capcană, i-am măcelări de sus.

– Ce vrei să faci? Să încingi întreaga faleză cu un foc uriaș și să golești conținutul lacului peste ea, făcând-o să crape?

A ignorat sugestia. Era o nebunie, dar și lipsa oricărei inițiative era tot o nebunie.

– Acolo, de-a lungul falezei se vede o falie. O vezi? a zis el, și a arătat cu degetul, iar ea a privit într-acolo.

– Da, o crăpătură. Dar tot nu pricep cum...

– Bineînțeles că nu! Dar dacă s-ar *putea*, nu ar fi bine?

– Dacă ai reuși ca bătând din palme să prăbușești stâncile peste ei, atunci aș spune că avem șansa de a-i alunga până la ultimul pe oamenii Hoardei în pădurea neagră, unde le este locul cuvenit.

Un răcnet de luptă a răsunat în canion. Gerard își conducea în luptă rândurile de oșteni care primiseră întăriri.

– Cât timp crezi că îi mai putem ține în loc? a întrebat Thomas.

– Vreo oră. Poate două.

Bărbatul a păşit nervos încoace şi încolo, mormăind ceva în barbă.

– S-ar putea să nu fie de ajuns!

– Te rog, trebuie să-mi spui ce se petrece. Nu degeaba îţi urmez la comandă. Dacă nu mai poţi lupta, eu simt că e nevoie de mine acolo.

– Cândva, exista o modalitate de a doborî o faleză la pământ. Se întâmpla cu mult timp în urmă, stă scris în Cărţile de Istorii. Foarte puţini îşi mai aduc aminte, dar eu ştiu sigur.

– Şi?

Exact. Şi ce dacă?

– Cred că metoda se numea explozie. O minge uriaşă de foc având o forţă înspăimântătoare. Dacă am găsi o cale de a produce aşa ceva?

Ea s-a uitat la el neîncrezătoare.

– A existat o vreme când puteam afla informaţii precise despre istorii. Dacă aş recupera nişte informaţii despre cum se provoacă o explozie?

– E ideea cea mai ridicolă pe care am auzit-o vreodată! Ne aflăm în toiul bătăliei. Te gândeşti să pleci în vreo expediţie ca să descoperi informaţii despre istorii? Cred că te-a sleit lupta.

– Nu, nu e nevoie de o expediţie. Nici nu-s convins că va da roade. Am mâncat atâta vreme din fructul acela...

Ideea a crescut în mintea lui şi asta l-a făcut să devină agitat.

– Ar fi pentru prima oară în cincisprezece ani când nu am mâncat din fruct. Ce-ar fi să mai reușesc o cădere în vis?

Tânăra s-a uitat la el ca la un dement. Jos, bătălia se purta cu tot mai multă furie.

– E nevoie să dorm; dar există o problemă, se agită pe loc, animat de acea idee. Dar dacă nu pot dormi?

– Să dormi? Asta vrei? În asemenea momente?

– Să visez! a răspuns el și a strâns pumnii. Trebuie. Aș putea visa ca înainte, descoperind cum să distrug stâncile falezei.

Mikil a rămas mută de uimire.

– Ai vreo idee mai bună? a întrebat-o el cu glas apăsat.

– Deocamdată, nu, a reușit ea să îngaime.

Dar dacă nu reușea să viseze? Dacă ar fi avut nevoie de câteva zile pentru ca efectele rambutanului să dispară?

S-a întors cu fața la canion. A privit spre faleza din depărtare, observând linia de falie clar conturată în locul unde roca de un alb lăptos devenea roșiatică. Peste două ore, toți oamenii lui vor fi morți.

Dar dacă ar fi avut la dispoziție un exploziv.

S-a repezit spre cal și a sărit în șa.

– Thomas!

– După mine!

L-a urmat în galop sus pe potecă, spre buza falezei. El a trecut pe lângă primul post și a strigat din goana calului.

– Întârziați-i! Faceți tot ce puteți, dar țineți-i în loc până la căderea întunericului. Am o soluție.

– Thomas! Ce soluție? a venit întrebarea.

– Reține-i! a zis, și dus a fost.

Thomas, chiar ai găsit calea?

A gonit de-a lungul întregului șir de arcași și de mânuitori ai catapultelor, încurajându-i pe toți.

– Opriți-i! Rețineți-i până la căderea întunericului. Încetiniți-le ritmul de înaintare. Avem o soluție. Dacă îi înfrânați până atunci, vom găsi o cale!

Mikil nu a scos nici o vorbă.

După ce au depășit și ultima catapultă, Thomas a oprit calul.

– Am rămas alături de tine pentru că m-ai salvat de zeci de ori, și ți-am jurat credință, a spus Mikil. Sper că știi.

– Urmează-mă.

A condus-o până în spatele unui grup de stânci mari și s-a uitat în jur. Era destul de bine. A descălecat.

– Ce facem aici? a întrebat ea.

– Descălecăm.

A găsit apoi o piatră de mărimea unui pumn și a cântărit-o în palmă. Deși îi displăcea să fie lovit cu ea în cap, nu vedea altă soluție. Nu putea adormi doar dorind. Mai ales că era atât de agitat din cauza luptei.

– Așa, gata. Vreau să mă lovești în cap. Trebuie să adorm, dar nu se poate întâmpla de la sine, de aceea e nevoie să mă faci să-mi pierd cunoștința.

Ea s-a uitat în jur cu un sentiment de stânjeneală.

– Domnule...

– Dă-mi în cap! E un ordin. Și să mă lovești suficient de tare ca să reușești din prima. După ce-mi pierd cunoștința, mă readuci în simțiri peste zece minute. Ai înțeles?

– Zece minute îți sunt de ajuns ca să afli tot ce ți-ai propus?

A privit-o lung, șocat de o asemenea întrebare.

– Ascultă, a zis ea. M-ai transformat într-o lunatică. S-ar putea ca druizii Hoardei să facă vrăji, dar când am făcut noi așa ceva? Niciodată. Asta sună a magie.

Destul de adevărat. Se zvonea că druizii Hoardei practicau magia care însănătoșea și înșela în același timp. Thomas nu văzuse nicicând așa ceva. Unii spuneau că Justin urma calea druizilor.

– Zece minute. Repetă.

– Da, sigur. Zece minute.

– Atunci, lovește-mă.

Ea a făcut un pas înainte.

– Chiar vrei...

– Lovește-mă!

Mikil a ridicat piatra.

Thomas a blocat lovitura.

– Ce înseamnă asta? a întrebat ea.

– Iartă-mă. Am reacționat din reflex. O să închid ochii.

Zis și făcut.

În cap i-a explodat o lumină.

Treptat, lumea lui s-a întunecat.

4

Thomas Hunter s-a trezit într-o stare de nemișcare, apoi și-a dat seama de trei lucruri înainte ca inima lui să mai bată o dată.

În primul rând, a înțeles că nu mai era același om care adormise cu nouă ore în urmă. Trăise cincisprezece ani în altă realitate și noile cunoștințe și priceperi îl făcuseră să fie altul.

În al doilea rând, din păcate, nici una dintre acele priceperi nu avea vreo legătură cu supraviețuirea după primirea unui glonț în cap, așa cum fusese cândva cazul.

În al treilea rând, chiar în acel moment, în țeava pistolului care-i stătea lipită ușor de tâmplă era un glonț.

A rămas cu ochii închiși, lăsându-și trupul moale. Capul îl durea tare din cauza loviturii lui Mikil. Gândurile au început să gonească în mintea lui. Panică.

Ba nu, nu era panică. De câte ori văzuse moartea cu ochii în ultimii cincisprezece ani? Până și aici, în această lume a viselor, fusese împușcat de două ori doar în ultima săptămână, și de fiecare dată apa lui Elyon îl vindecase.

De data asta, nu mai exista apa lecuitoare. Dispăruse odată cu pădurea colorată, acum cincisprezece ani.

O șoaptă rostită cu glas gros i-a umplut urechea:

– Adio, domnule Hunter.

Carlos Missirian a lăsat momentul de satisfacție să se prelungească. Prin minte îi răsuna o replică auzită cândva într-un film:

Evită asta.

Da, domnule Hunter, încearcă să te fereşti. A încordat degetul pe trăgaci.

Trupul lui Hunter a tresărit.

Pentru o fracţiune de secundă, Carlos a crezut că apăsase pe trăgaci şi trimisese glonţul prin creierul omului, ceea ce ar fi explicat tresărirea.

Însă nu se auzise detunătura pistolului.

Iar arma tocmai zbura către capătul celălalt al camerei.

Şi încheietura mâini îi ardea.

În clipa de groază când a priceput ce se petrecuse, a descoperit că Thomas Hunter îi azvârlise pistolul din mână, iar acum se rostogolea, îndepărtându-se de el, mult prea repede ca să fie o mişcare realizată de un om obişnuit.

Aşa ceva nu mai păţise până atunci. Asta l-a derutat. Acest om, care, atunci când dorea, părea să obţină informaţii şi aptitudini din vise, îl nedumerea cumplit. Dacă ar fi fost mistic, la fel ca mama lui, ar fi fost ispitit să-l socotească demon pe acest bărbat.

Thomas s-a ridicat în picioare şi a rămas cu faţa la Carlos, în partea cealaltă a patului. Nu avea nici o armă în mână şi era îmbrăcat doar cu un şort. Sângera dintr-o tăietură proaspătă la antebraţ, dar nu el i-o provocase. Curios lucru. Pesemne că aşa se explicau şi petele de sânge de pe cearşaf.

Carlos şi-a scos şişul. În mod obişnuit, următoarea mişcare ar fi fost cât se poate de evidentă. Trebuia să-l atace pe omul neînarmat şi să-i despice abdomenul

sau gâtul, în funcție de ocaziile oferite, ori să azvârle șișul din locul unde se afla. În ciuda ușurinței cu care actorii din filme îndepărtau cuțite azvârlite spre ei, respingerea unui stilet bine aruncat în cursul unei lupte reale nu era o treabă tocmai ușoară.

Însă Hunter nu era un om de rând.

S-au înfruntat, ambii extrem de precauți.

Carlos a avut senzația că Thomas se schimbase. În privința înfățișării fizice, era același bărbat cu păr castaniu, nepieptănat, și ochi verzi, cu maxilar proeminent, mâinile sigure, mușchi bine conturați la piept și abdomen. Avea însă o altă ținută acum, dovedind o siguranță de sine greu de zdruncinat. Stătea drept, cu mâinile lăsate pe lângă corp. Se uita la Carlos cu ochi neclintiți, așa cum s-ar uita cineva mai curând la o ecuație matematică de dificultate mare decât la un dușman amenințător.

Știa că ar fi trebuit să plonjeze după pistol, spre stânga, ori să arunce stiletul. Însă fascinația pe care i-o stârnise acest om a făcut ca reacțiile lui să întârzie. Dacă Svensson ar fi știut pe deplin ce capacități avea, ar fi insistat să fie capturat viu. Probabil că ar merita să discute chestiunea cu Armand Fortier.

– Cum te numești? l-a întrebat Thomas, plimbându-și ochii în lateral, spre pistol, și înapoi.

– Carlos, i-a răspuns, și s-a lăsat puțin spre stânga.

– Ei, bine, Carlos, văd că ne-am întâlnit din nou.

Amândoi s-au aruncat spre pistol în același timp. Hunter a ajuns primul la el. L-a lovit cu piciorul, împingându-l sub pat. Apoi a sărit în picioare.

– Niciodată nu mi-am plăcut pistoalele, a spus Thomas. Nu te-ar interesa o luptă cinstită? Cu săbii?

– Ar fi frumos, a zis Carlos, cum tot nu mai avea șanse să ajungă la armă. Din nefericire, nu avem timp de joacă azi.

Femeia aceea avea să apară în cameră. Urma să bată la ușă dintr-un moment în altul, ca să-și trezească fratele, așa cum promisese. Dacă vreunul dintre ei dădea alarma...

S-a repezit într-un atac.

Thomas s-a ferit de lama stiletului făcând un pas în lateral, dar nu îndeajuns de repede pentru a o evita cu totul. L-a atins la umăr.

Celălalt a ignorat rana și a făcut un salt spre ușă.

Ești iute, dar nu îndeajuns. Din doi pași lungi, i-a tăiat retragerea.

– Mi-ai scăpat de două ori printre degete. Astăzi nu te mai las.

L-a silit să se tragă în colț. Din braț îi curgea sânge. Nu pricepea cum de reușise să supraviețuiască unui glonț în cap, însă rana de la braț nu se vindeca. O lovitură bine țintită de cuțit, iar sângele lui va colora în roșu carpeta bej de pe podea.

Hunter a deschis gura și a răcnit din rărunchi.

– Karaaa!

Kara tocmai trăsese apa la toaletă când a auzit glasul fratelui ei trecând prin perete.

– Karaa!

Avea necazuri?

– Karaa!

A ieșit zburând pe ușa băii. Cea de la dormitor. A traversat holul. A împins cu putere în ușa dormitorului lui Tom și a răsucit de clanță. A deschis brusc.

Thomas stătea în colț, doar în șort și plin de sânge. Un bărbat de origine mediteraneană, după toate aparențele, îl silise să se retragă acolo sub amenințarea unui stilet. Carlos?

Amândoi s-au întors spre ea în același timp. Kara a văzut o cicatrice lungă pe obrazul omului. Da, era Carlos. Cel care se pregătea să-l străpungă pe fratele ei era același care îl împușcase cu câteva zile înainte.

Kara s-a uitat din nou la Thomas. Nu semăna cu cel pe care îl sărutase pe frunte cu o seară în urmă, înainte de culcare.

Îi spusese să viseze mult și să devină omul capabil să salveze lumea. Nu știa cum se transformase în vis, însă avea alți ochi. Iar cearșafurile de pe pat aveau pete de sânge, o parte dintre ele proaspete, altele uscate. Iar acum sângera la umăr și antebraț.

– Ți-l prezint pe Carlos, a rostit el. Nu a auzit de antivirusul pe care îl avem, de aceea crede că face bine ucigându-mă. M-am gândit că ar suna mai convingător dacă îi spui tu.

Să fi aflat ceva despre antivirus în visele lui? Carlos și-a mutat rapid privirea de la unul la celălalt.

– Nici unul dintre voi nu știe că e nevoie să mă întorc acolo cu explozivi de un fel sau altul, a continuat Thomas. În vreme ce noi vorbim aici, Hoarda îmi măcelărește armata. Am mai puțin de cinci mii

de oameni, care luptă cu o sută de mii de scabioși. Și e necesar să câștig lupta cu orice preț. Înțelegeți? Trebuie să dețin informația asta și să mă întorc!

Părea că aiurează.

– Kara, apa nu mai are același efect ca înainte. Iar sub pat e un pistol. Nu ai prea mult timp.

Carlos s-a repezit spre fratele ei, care a respins prima lovitură cu mâna dreaptă. A urmat o lovitură de pumn, pe care de asemenea a deviat-o. Însă blocând două lovituri succesive rămăsese expus, iar ea văzuse destule bătăi de stradă la Manila ca să-și dea seama că atacatorul tocmai pe asta conta.

Carlos a înaintat drept spre Thomas, folosindu-și capul ca pe un berbec. A reușit astfel să-l izbească în bărbie, făcându-l să cadă la podea ca un bolovan.

Kara s-a azvârlit spre pat și, cu un icnet, a aterizat pe covor. S-a rostogolit sub pat, a văzut pistolul și a întins degetele după el.

5

Un zgomot infernal acoperea orice alt sunet.

Vuietul bătăliei. Și al morții.

Thomas a deschis ochii brusc. S-a ridicat în coate și s-a crispat din cauza durerii cumplite de cap.

– Ai reușit? l-a întrebat Mikil, lăsându-se într-un genunchi alături de el.

– Să reușesc ce?

– Știam eu! a zis ea și, ridicându-se, s-a îndepărtat.

A, sigur, trebuia să aducă explozivi. Apoi și-a dat seama de altceva.

– Cât timp am rămas fără cunoștință?

– Vreo cinci minute, a rostit ea ridicând din umeri.

– Doar cinci! Ți-am spus zece!

– Nu eu te-am trezit. Ai făcut-o singur. Pesemne că Elyon te-a adus în simțiri ca să îți reiei locul în fruntea oamenilor tăi.

– Ba nu, e nevoie să mă întorc!

– Unde să te întorci? a făcut ea, și s-a uitat lung la el.

– N-am avut timp suficient. Trebuie să mă înapoiez să învăț cum se fac explozivii.

– E absurd. Și eu ce să fac? Să te mai lovesc o dată cu piatra în cap?

– Da, a zis el și s-a ridicat în picioare. Exact. Iar visez, Mikil. Și am ajuns acolo.

– Și ce-ai făcut?

– M-am luptat cu un om care a încercat să mă omoare cu pistolul. Acela e un alt fel de dispozitiv exploziv. Omul acela luptă... e foarte bun. Cred că m-a lăsat fără cunoștință.

Thomas și-a întors fața de la ea, amintindu-și.

– Și Kara...

O înțepătură în umăr l-a făcut să se oprească.

Deasupra bicepsului de la brațul drept avea o rană lungă de vreo palmă. Și-a trecut un deget de-a lungul

ei și a încercat să-și aducă aminte dacă o căpătase în lupta de acolo sau din vis.

– Am avut mai devreme tăietura asta? a întrebat.

– Probabil. Nu-mi amintesc dacă...

– Ba nu! Nu o aveam când am urcat aici. Nu m-a tăiat nimeni cât am dormit?

– Sigur că nu.

– Înseamnă că-i din vis! a zis și a prins-o pe Mikil de braț. Lovește-mă! Hai! Grăbește-te! Trebuie să mă întorc să-mi salvez sora.

– Nu ai nici o soră!

– Lovește-mă, a strigat. Lovește-mă odată!

– Nu mă lasă inima să-mi lovesc comandantul de două ori în decurs de zece minute, chiar dacă...

– Îți ordon, a spus el și a simțit un tremur prin mâini. Spune-ți că nu sunt comandantul tău. Sunt un scabios care pute a putreziciune și o să-ți zbor capul dacă nu aperi...

Mikil era deja într-o săritură, iar el nu a făcut nici o încercare de a evita lovitura. Talpa de piele a bocancului ei l-a izbit puțin deasupra urechii drepte și l-a culcat la pământ.

6

Degetele Karei au dat de oțelul rece. Niciodată până atunci nu trăise un sentiment atât de intens de ușurare. Și-a petrecut degetele în jurul armei.

Însă bucuria ei era prematură. Stătea pe burtă, cu fața lipită de covor, neajutorată. S-a răsucit, ajungând pe spate. Lovindu-se de cadrul metalic al patului, pistolul a scos un zăngănit. În spațiul mic al încăperii, s-a auzit o bubuitură asurzitoare.

Descărcase arma! Nimerise pe cineva? Făcuse o gaură în zid sau în fereastră? Poate îl lovise pe Carlos. Sau pe Thomas.

S-a răsucit și l-a văzut pe fratele ei zăcând tot pe spate în apropierea peretelui. Nu avea nici o gaură de glonț.

Ceva a făcut patul să salte. Carlos.

A tras în saltea, chircindu-se când a răsunat detunătura. Apoi, din nou. *Bum! Bum!*

A văzut picioarele lui Carlos care aterizase pe podea. Din doi pași mari, ajunsese în hol.

Kara a apăsat din nou pe trăgaci și a tras un foc înspre el.

Carlos a dispărut în apartamentul alăturat, cel de la capătul coridorului. Ușa s-a închis cu o bufnitură.

Dar dacă nu plecase cu adevărat? Nu cumva se ascundea după colț, așteptând ca ea să se ridice și să lase arma jos, după care să se repeadă la ea ca să-i taie beregata?

A ajuns la lumina zilei, ținând pistolul ațintit asupra ușii, străduindu-se să nu-i tremure mâna. S-a ridicat cu atenție, s-a apropiat încet de ușă și a cotit stânga, descriind un arc larg de cerc, până când a putut vedea prin cadru, spre hol.

Nici urmă de Carlos.

Ușa de la capătul coridorului era deschisă. Omul acela nu acționase singur. Cineva din hotel îl ajutase să pătrundă în apartamentul lor pe ușa celui alăturat.

– Thomas?

Kara a dat roată patului și a îngenuncheat alături de el.

– Thomas! a zis ea și l-a bătut ușor cu palma pe obraz.

Cineva bătea la ușa apartamentului. Detunăturile fuseseră auzite. Tocmai de aceea fugise Carlos. Descărcarea accidentală a armei probabil le salvase viața amândurora.

– Thomas, trezește-te, dragule.

El a gemut și a deschis încet ochii.

Thomas și Kara stăteau pe o canapea din apartamentul lui Merton Gains, așteptând ca el să termine convorbirile telefonice care se țineau lanț. Îi salutase în fugă, ascultase câteva detalii legate de atacul asupra lui, solicitase măsuri sporite de securitate pentru apartament, apoi le ceruse să fie scuzat câteva minute. Lumea se dezvăluia înapoia ușilor închise, a spus el.

Au auzit apoi vocea reținută a secretarului vorbind la telefon. Aproape în șoaptă, Kara a întrebat:

– Cincisprezece ani? Chiar așa? Ești sigur?

– Da, foarte sigur.

– Cum e posibil? Doar nu arăți cu cincisprezece ani mai în vârstă.

– La corp, defel.

– Defel?

– Scuze.

– Defel, a zis ea. Pare... diferit.

– Cum îți spuneam, acolo am aproape patruzeci de ani. Și aici mă simt de aceeași vârstă.

Uimitor.

– Deci, rănile astea ale tale reprezintă o schimbare a regulilor între aceste două realități, a spus ea, făcând semn către brațul lui Thomas. Cunoașterea și priceperile au fost mereu transferabile dintr-una în alta, dar înainte ca pădurea colorată să se facă scrum, rănile de acolo nu ajungeau și aici; doar cele de aici treceau dincolo. Acum e valabil în ambele sensuri?

– Evident. Însă se transferă și sângele, nu doar rănile. Sângele are legătură cu viața. În fapt, sângele pângărește lacul, așa a grăit băiatul. E una dintre regulile noastre fundamentale. În orice caz, acum e în ambele sensuri.

– Dar când te-ai lovit prima oară la cap – când a început totul – ai sângerat în ambele lumi.

– Poate m-am rănit la cap în ambele lumi în același timp. Poate asta a deschis poarta, a zis el oftând. Nu-mi dau seama, dar sună absurd. Vom presupune că priceperile, cunoștințele și sângele sunt transferabile. Dar nimic altceva.

– Iar tu ești singura poartă de trecere. Vorbim de sângele, cunoștințele și priceperile *tale.*

– Corect.

– Asta ar explica de ce nu ai îmbătrânit aici. Te alegi cu tăieturi acolo, te tai și aici, dar nu înaintezi în vârstă la fel, nici nu te îngrași sau transpiri în

același fel. Doar anumite întâmplări, legate de vărsarea de sânge, apar în ambele realități, a spus Kara, apoi a tăcut câteva clipe. Iar acolo ești general?

– Comandant al Gărzii Pădurii, General Thomas de Hunter, a răspuns el fără să clipească.

– Și cum s-a întâmplat? Să nu-ți închipui că nu te văd și în locul lui Alexandru cel Mare, înțelegi? Doar că e greu de acceptat ideea. M-ar ajuta câteva amănunte.

– Cred că pare o nebunie, nu, a zis el cu un surâs jucăuș pe buze.

Acesta era acel Thomas pe care îl știa Kara.

Bărbatul a strâns între degete perna de piele de pe partea lui.

– Totul e atât de... ciudat. Și de real.

– Tocmai pentru că *este* real. Te rog să-mi spui că nu mai ai de gând să sari de la balcon.

– Nu, a rostit el și a dat drumul pernei. Evident, ambele locuri sunt reale. Cel puțin așa presupunem, corect? Dar înțelege că, după cincisprezece ani petrecuți în altă lume, pe asta de aici o simt ca fiind de vis. Scuză-mă dacă o să mă port destul de ciudat din când în când.

Ea a zâmbit și a clătinat din cap. Era pe jumătate „destul de ciudat" și pe jumătate același Thomas pe care îl știa.

– E caraghios? a întrebat el.

– Nu, dar ar trebui să te auzi. „Scuză-mă dacă o să mă port destul de ciudat din când în când." Nu te supăra, frate, dar vorbele tale se bat puțin cap în cap. Mai povestește-mi.

– După ce Shataikii au răspândit otrava prin pădurea colorată, populația a fost lovită de o boală îngrozitoare. Face pielea să se descuameze la suprafață și să crape dedesubt. Dă dureri cumplite. Ochii devin cenușii, iar corpul duhnește ca pucioasa sau ca ouăle stricate. Însă Elyon a creat o cale prin care noi putem trăi fără să resimțim efectele bolii. Șapte păduri – păduri obișnuite, nu colorate – au rămas în picioare, și în fiecare se găsește un lac. Dacă ne îmbăiem zilnic în el, boala stă în remisiune. Singura condiție care ni se cere pentru a trăi în pădure este să ne îmbăiem cu regularitate și să păzim apa să nu fie pângărită de sânge.

Ea a rămas cu privirea ațintită asupra lui.

– Din nefericire, duc o bătălie contra Hoardei chiar în aceste momente, și totul s-ar putea sfârși.

– Dar profeția?

– Aceea că Elyon va doborî Hoarda cu o singură lovitură? Poate că dinamita este răspunsul, a spus și s-a ridicat, dornic să înainteze cu planul lui. Înainte de a pleca înapoi, trebuie să găsesc o modalitate de a produce dinamită.

– Înțeleg că încă visezi, a intervenit Gains, care apăruse în spatele lor.

Kara s-a ridicat împreună cu Thomas. Ascultând tonul convins al fratelui ei și văzând lumina din ochii lui când vorbea, s-a simțit ispitită să creadă că adevărata dramă se desfășura în altă realitate, că Germenul Raison era doar o poveste și că războiul purtat în deșert era adevărata realitate.

Gains a readus-o cu picioarele pe pământ.

– Bine, a continuat el, ocolind canapeaua. Am senzația că vom avea nevoie de visele acestea ale tale. Nu mi-am închipuit vreodată că voi spune așa ceva, dar asta e, nici nu mi-am imaginat că ne vom confrunta cu un asemenea monstru. Vreți ceva de băut?

Nici unul dintre ei nu i-a răspuns.

– Lipsa măsurilor de securitate pentru apartamentul vostru a fost o scăpare din partea mea. Nu-mi place să recunosc, dar la început te-am subestimat. Îți garantez că situația s-a schimbat.

Thomas nu a zis nimic.

– Sigur n-ai nimic? s-a interesat Gains, măsurându-l cu privirea.

– Mă simt bine.

– În regulă, a consimțit el și a aruncat o privire spre Kara, apoi din nou spre Thomas. Avem nevoie de tine să rezolvăm situația, fiule.

– Nu sunt convins că mai pot interveni cu ceva. Lucrurile s-au schimbat.

Gains s-a apropiat de el, l-a luat de braț și l-a îndrumat spre fereastră.

– Nu sunt convins că înțelegi dimensiunea exactă a lucrurilor care se petrec în prezent, dar situația nu ne surâde deloc. Cei de la Raison Pharmaceutical tocmai au încheiat examinarea unui sacou abandonat pe un cuier în Aeroportul Internațional Bangkok. Din cercetări rezultă că un bărbat a hărțuit câteva însoțitoare de zbor, după care s-a dus la un post de prim

ajutor, unde și-a atârnat haina în cuier și a plecat. Ai idee ce se afla pe sacoul acela?

– Virusul, a spus Kara.

– Întocmai. Germenul Raison. Așa cum a promis Valborg Svensson. Așa cum a anticipat nimeni altul decât Thomas Hunter, ceea ce te face să fii o persoană foarte, foarte importantă. Bineînțeles, virusul se transmite pe calea aerului. Iar asta înseamnă că dacă noi trei nu suntem deja infectați, vom fi până să plecăm spre Washington. La sfârșitul săptămânii, jumătate din Thailanda va fi purtătoarea virusului.

– Să plecăm la Washington? a întrebat Thomas. De ce?

– Președintele a sugerat să comunici tot ce cunoști unei comisii pe care o alcătuiește.

– Nu cred că mai am ceva de adăugat față de ceea ce știți deja.

Pe chipul lui Gains a apărut un surâs agitat.

– Știu că nu ai avut parte de o săptămână tocmai ușoară, dar nu sunt convins că înțelegi prea bine imaginea de ansamblu. Ne confruntăm cu o situație foarte gravă, și nu avem idee cum să o tratăm în mod eficient. Însă tu ai anticipat totul, și s-ar părea că știi mai multe despre ea decât oricine altul. Asta te face să devii invitatul președintelui SUA. Cu forța, dacă va fi nevoie.

Thomas a clipit nedumerit. A aruncat apoi o privire spre Kara.

– Mi se pare logic, a spus ea.

– Aveți vreo știre despre Monique? a întrebat el.

– Nu.

– Dar acum înțelegeți ce se petrece, a zis Thomas. S-ar putea ca Svensson să nu aibă încă antivirusul, dar cu ajutorul ei îl va realiza. Dacă se întâmplă asta, suntem terminați.

Îi amintea Karei de adevărata purtare a fratelui ei.

– Nu-mi dau seama dacă așa stau lucrurile. În acest moment, nu mai controlez...

– Vezi? Îți spui ceva, după care vii cu îndoielile tale. De ce aș crede că oamenii de la Washington vor acționa altfel?

– Dar nu pun la îndoială ce spui! Spun doar că președintele a preluat situația. Nu pe mine e nevoie să mă convingi, ci pe el.

– Bine. O să merg acolo. Dar am nevoie și de ajutorul tău. Până adorm din nou, trebuie să descopăr cum pot dezlănțui o explozie suficient de mare ca să dobor o faleză.

Gains a oftat.

Thomas s-a apropiat de el, l-a luat de braț aproape la fel cum procedase și Gains mai devreme, și l-a dus spre aceeași fereastră.

– Nu sunt convins că înțelegi dimensiunea exactă a lucrurilor care se petrec în prezent, dar situația nu ne surâde deloc, Merton, l-a maimuțărit el. Dă-mi voie să te ajut. În timp ce noi stăm de vorbă, eu conduc rămășițele unei armate, Garda Pădurii, într-o bătălie cumplită împotriva Hoardei. Ne-au rămas mai puțin de cinci mii de luptători. Iar dușmanii sunt o sută de mii. Dacă nu găsesc o cale de a prăbuși o faleză peste ei, vor învinge și ne vor măcelări femeile și copiii.

Înțeleg să nu-ți pese nici cât negru sub unghie. Dar mai e o problemă. Dacă mor acolo, mor și aici. Iar dacă mor aici, nu vă voi fi de nici un ajutor.

– Nu cumva întinzi coarda prea tare?

Thomas a întins brațul în față și a tras mâneca în sus.

– Bandajul ăsta de pe antebraț acoperă o rană din bătălia de azi. Cearșafurile din patul meu sunt scăldate în sânge. Carlos nu m-a rănit în somn. Cine altcineva a făcut-o? Mă dor tâmplele de la o lovitură de piatră primită în cap. Crede-mă, cealaltă lume este la fel de reală ca și asta. Dacă mor acolo, îți garantez că mor și aici.

Și reversul era la fel de adevărat, a gândit Kara. *Dacă ar muri aici, ar pieri și din pădure.*

Și-a tras mâneca la loc.

– Voi face tot ce-mi stă în puteri să vă sprijin, dar ajutați-mă să rămân în viață. Aș putea spune că e un schimb echitabil. Nu crezi?

Pe fața secretarului a apărut un surâs nu tocmai sigur.

– De acord. Voi vedea ce pot face, cu condiția să nu dezvălui presei sau mediului politic din Washington nici un amănunt de acest gen. Nu cred că oamenii aceia vor înțelege.

Thomas a încuviințat din cap.

– Am înțeles ideea. Kara, poate faci niște cercetări cât domnul secretar îmi prezintă restul situației.

– Vrei să descopăr cum se pot produce explozivii? a întrebat ea cu mirare.

– Sunt sigur că Gains are posibilitatea de a apela persoanele potrivite. Ne aflăm într-un canion. Sunt multe roci, bogate în aramă și cositor. Facem arme de bronz. Chiar dacă ne retragem, avem la dispoziție doar câteva ore să găsim componentele potrivite pe care ni le sugerați pentru realizarea explozivilor. Trebuie să fie suficient de puternici să doboare pereții unui canion de-a lungul unei falii naturale.

– Praf de pușcă, a spus Gains.

Thomas s-a întors cu fața spre el.

– Nu dinamită?

– Mă îndoiesc. Praful de pușcă a fost obținut prima oară prin combinarea câtorva elemente obișnuite. Asta e cea mai simplă soluție, a zis el și a clătinat din cap. Dumnezeu să ne aibă în pază. Discutăm nepăsători ce exploziv ar putea distruge „Hoarda" asta, în timp ce respirăm cel mai ucigător virus din lume.

– Cine mă poate ajuta? l-a întrebat Kara pe Gains.

Bărbatul a scos telefonul mobil, s-a dus în bucătărie, a format un număr și a vorbit încet cu cineva, după care a revenit.

– L-ați cunoscut pe Phil Grant aseară. Directorul CIA. E alături și-i va mobiliza pe toți cei care v-ar putea ajuta.

– Acum?

– Da, sigur. Dacă se poate obține praf de pușcă în câteva ore, cei de la CIA vor găsi specialiștii care să vă spună cum.

– Perfect, a spus Thomas.

Karei îi plăcea de fratele ei cel nou. A clipit încurajator spre el și a ieșit.

Thomas s-a întors spre Gains.

– Bun, unde rămăsesem?

Lucrurile începeau să recapete contur. Nu era vorba să fi uitat vreun amănunt, dar până atunci se simțise destul de dezorientat. Nu se putea implica în toate. Cu fiecare minut pe care îl petrecea în acea lume, sentimentul crizei iminente se adâncea, egalând gravitatea crizei a cărei rezolvare depindea de el în cealaltă lume.

– Washington.

Thomas și-a trecut degetele prin păr.

– Nu-mi imaginez politicieni dispuși să asculte pe cineva care să le vorbească fără înconjur. Vor socoti că am înnebunit.

– Lumea va înnebuni curând. Francezii, britanicii, chinezii, rușii... toate țările în care Svensson a eliberat acest virus monstruos se agită deja. Vor răspunsuri și, în afara celor care au pus la cale acest complot, tu ești probabil singura persoană capabilă să le ofere o soluție. Nu avem vreme să analizăm dacă ești zdravăn la cap.

– Bine exprimat.

– Pe mine m-ai convins. Sunt gata să-ți ofer tot sprijinul. Nu mă dezamăgi, mai ales acum.

– Unde a eliberat virusul?

– Vino cu mine.

Acea ședință îi crea un sentiment de déjà-vu. Aceeași sală de ședințe, aceleași fețe. Apăruseră însă și unele diferențe mari. Prin intermediul legăturilor

video, la discuții participau alte trei persoane. Secretara pentru sănătate Barbara Kingsley, cineva sus-pus de la Organizația Mondială a Sănătății și secretarul pentru apărare, deși acesta s-a scuzat după zece minute și a întrerupt legătura. *Foarte ciudată retragerea lui de la discuții*, s-a gândit Thomas.

Într-o atmosferă agitată, cei prezenți își mutau privirile de colo, colo. Siguranța existentă la discuția din seara precedentă dispăruse. Majoritatea celor din sală nu îndrăzneau să se uite direct la el.

Au petrecut următoarele treizeci de minute trecând în revistă rapoartele primite până atunci. Gains avusese dreptate. Rusia, Anglia, China, India, Africa de Sud, Australia, Franța – toate acele țări care fuseseră amenințate în mod direct cereau răspunsuri din partea Departamentului de Stat. Însă nu exista răspuns, mai precis, nici unul care să ofere măcar o rază de speranță. Iar spre sfârșitul zilei exista amenințarea ca numărul orașelor infectate să se dubleze.

Raportul prezentat de specialiștii de la Raison Pharmaceutical a prilejuit un sfert de ceas de speculații și bănuieli, mai toate exprimate de Theresa Sumner de la CPE. Iar dacă, și aici apărea o mare *îndoială*, a insistat ea, fiecare oraș despre care Svensson susținea că ar fi fost infectat și dacă – și apărea din nou un mare *dacă* – virusul acționa într-adevăr așa cum indicau modelele pe computer, atunci virusul se răspândise prea mult să fie oprit.

Nimeni nu era capabil să înțeleagă pe deplin un asemenea scenariu cutremurător.

– Pentru numele cerului, cum s-a putut întâmpla așa ceva? a intervenit Kingsley, o femeie cu o statură impozantă și păr negru.

Vorbele ei au fost primite în tăcere.

Aceeași întrebare simplă va fi pusă de o sută de mii de ori, în la fel de multe modalități, iar asta doar în săptămâna care va urma, s-a gândit Thomas.

– Domnule Raison, poate îmi dați o explicație pe care să o transmit președintelui.

– Doamnă, e vorba de un virus. Ce explicație ați dori?

– Știu că e virus. Întreb cum de a fost posibil. După milioane de ani de evoluție care ne-au permis să ajungem aici, tocmai acum, ca din senin, apare un virus care să ne ucidă pe toți? Doar nu ne aflăm în Evul Mediu, ce Dumnezeu?

– Nu, în Evul Mediu rasa umană nu deținea tehnologie necesară pentru a crea ceva atât de perfid.

– Nu-mi vine să cred că nu v-ați dat seama că s-ar putea întâmpla așa ceva.

Asta era aproape o acuzație, ceea ce i-a determinat pe ceilalți din încăpere să amuțească.

– Cine înțelege adevăratul potențial al super-virusurilor și-ar fi imaginat posibilitatea de a apărea o asemenea situație, a zis Jacques de Raison. Echilibrul existent în natură este foarte delicat. Nu avem capacitatea de a anticipa mutații de acest gen. Vă rog să-i explicați asta președintelui.

S-au uitat unul la altul, ca și cum, în orice moment, vreunul dintre ei va spune ceva care să îndrepte acea greșeală cumplită.

Păcăleală!

Numai că nu era 1 aprilie, și nimeni nu avea chef de glume.

Apoi și-au pus speranțele în anunțul făcut în mod repetat de Sumner, cum că virusul fusese verificat doar pentru Bangkok. Nimeni altcineva nu știa ce anume să caute, deși cei de la CPE lucrau cu febrilitate să transmită informațiile corecte către cei care puteau lua vreo decizie.

– Nu avem de prins vreun avion? a întrebat Thomas într-un târziu.

S-au uitat la el ca și cum acea afirmație ar fi trebuit analizată. Acum, tot ce spunea Thomas Hunter merita să fie examinat.

– Mașina ne va lua peste treizeci de minute, a vorbit asistenta lui Gains.

– Bine. Nu cred că slujește la ceva ce facem noi aici.

Tăcere.

– Cum asta? a întrebat cineva.

– În primul rând, eu v-am avertizat deja asupra acestui lucru. Și nici un miliard de vorbe nu va schimba faptul că ne confruntăm cu un virus transmis pe calea aerului, care, în decurs de două săptămâni, va infecta întreaga populație a pământului. Nu există decât o cale de a contracara virusul, iar asta se realizează prin obținerea unui antivirus. De aceea, cred că avem nevoie de Monique de Raison. Soarta lumii depinde de găsirea ei.

Și-a împins scaunul în spate și s-a ridicat.

– Dar nu putem discuta despre recuperarea ei acum, pentru că, procedând astfel, probabil că ne dăm

de gol față de Svensson. Consider că are pe cineva printre noi.

Gains și-a dres glasul și a întrebat:

– Sugerezi că există un spion? Aici?

– Cum altfel putea Carlos să știe exact unde să mă găsească? Cum altfel ar fi avut acces în apartamentul meu prin camera alăturată? De unde știa că dorm când a intrat?

– Trebuie să recunosc că are dreptate, a spus Phil Grant.

Thomas s-a întrebat dacă încrederea pe care acest om o avea față de colegi îl făcuse să-și țină bănuielile în frâu până în acel moment.

– Există și alte modalități prin care să pătrundă în apartament, dar Thomas a ridicat o problemă de analizat.

– Atunci, sunt obligat să afirm că guvernul francez ar dori să-l preia în custodie pe Thomas Hunter, a intervenit Louis Dutêtre.

Toți și-au întors privirile asupra șefului serviciilor secrete franceze.

– Parisul a fost afectat de virus. Domnul Hunter știa de atac înainte ca el să se producă. Iar acest lucru îl face să devină suspect.

– Nu fi ridicol, i-a spus Gains. Cineva a încercat să-l ucidă azi-dimineață.

– Cine? Cine l-a văzut pe acel intrus misterios? Din câte știm, el ar putea fi spionul. La posibilitatea asta v-ați gândit? Țara mea insistă să i se ofere șansa de a-l interoga...

– De ajuns! l-a întrerupt Gains, ridicându-se. Încheiem aici discuția. Domnule Dutêtre, te rog să informezi autoritățile franceze că Thomas Hunter este sub protecția Statelor Unite ale Americii. Dacă președintele Franței are ceva împotrivă, recomandă-i să ia legătura cu Casa Albă. Să mergem.

– Mă opun! a izbucnit Dutêtre, sărind în picioare. Suferim cu toții și trebuie să participăm toți la acest efort.

– Atunci găsește-l pe Svensson, i-a zis Gains.

– S-ar putea ca *acest om* să fie Svensson!

Asta era într-adevăr o idee interesantă.

Gains a ieșit din cameră fără să mai privească în urmă. Thomas l-a urmat îndeaproape.

Micul avion cu reacție a virat spre vest pe deasupra Thailandei, îndreptându-se către Washington, D.C., la șase ore după ce primul fax transmis Casei Albe informa lumea că totul se schimbase pentru homo sapiens. Cei de la CPE verificaseră deja virusul în alte două orașe: New York și Atlanta. Începuseră cu aeroporturile, urmând indicațiile primite de la Bangkok și nu trebuiseră să meargă mai departe.

Svensson se slujea de aeroporturi.

Le folosise *deja*.

Întâia decizie crucială cădea acum în sarcina conducătorilor lumii. Să închidă aeroporturile și astfel să încetinească răspândirea virusului? Ori să evite declanșarea panicii tăinuind informațiile până în momentul când vor avea informații concrete?

Potrivit celor de la Raison Pharmaceutical, închiderea aeroporturilor nu ar fi încetinit virusul în asemenea măsură încât să se perceapă vreo diferență – el era deja suficient de răspândit. Și nici un guvern din țările afectate nu ar fi dorit să declanșeze panica în rândul populației. Deocamdată, aeroporturile aveau să rămână deschise.

Thomas era treaz doar de patru ore, dar abia aștepta să adoarmă din nou. Ținea în mâini dosarul subțire, de culoare cafenie, și citea conținutul lui a cincea oară.

Încruntată, Kara i-a zis:

– S-ar putea să nu fie tipul de exploziv de care ai tu nevoie – are o viteză cam mică de ardere –, dar Gains are dreptate. Praful de pușcă e singurul exploziv pe care-l poți obține acolo.

– Și cum o să găsesc substanțele necesare?

– Mi-au spus că nu e imposibil să obții forța de care ai nevoie. Acum vreo două mii de ani, chinezii au descoperit praful de pușcă din întâmplare. Poți nimeri combinația doar pe jumătate și poți avea o explozie mulțumitoare. Iar cele trei componente necesare sunt foarte comune. E nevoie doar să știi ce să cauți, iar acum ești informat. Ai zahăr acolo?

– Oarecum, da. Din trestie de zahăr, ca și aici.

– Dacă nu poți obține mangalul suficient de repede, și zahărul e bun pentru combustie. Uite o listă a altor substanțe înlocuitoare. Proporțiile sunt aici. Reține-i pe oamenii Hoardei, și fă-o temeinic. Trimite o mie de soldați ca să găsească ce-ți trebuie.

– Doar o mică cercetare, și te simți pregătită să comanzi o armată? a zis el și a zâmbit. Te-ai descurca de minune acolo, Kara. Serios.

– Îți place mai mult acolo decât aici?

Thomas nu se gândise să facă o asemenea comparație.

– Nu sunt convins că există un „acolo" care să nu fie în același timp și „aici". Greu de explicat, și e doar o bănuială, dar ambele realități sunt foarte asemănătoare.

– Hm. Ei, dacă afli vreodată cum să duci pe cineva acolo cu tine, promite-mi că te vei gândi întâi la mine.

– Sigur.

Ea a oftat.

– Știu că nu e momentul cel mai potrivit să aduc în discuție acest subiect, dar mai ții minte ultimul lucru pe care ți l-am spus înainte ca tu să dispari vreme de cincisprezece ani?

– Amintește-mi.

– Asta a fost acum douăsprezece ore. Ți-am sugerat să devii cineva capabil să rezolve situația de aici. Acum te-ai întors în calitate de general. Asta mă miră.

– Interesant.

– Chiar că te-ai schimbat, Thomas. Și-mi pare rău să-ți spun, dar cred că te-ai schimbat de dragul acestei lumi, nu al celeilalte.

– Se poate.

– Nu mai avem multă vreme. Trebuie să înțelegi lucrurile. Fă uitate afirmațiile de genul „se poate" sau „interesant". Dacă nu, s-ar putea să o încurcăm.

– Se poate, a zis el zâmbind și a închis dosarul. Dar dacă nu reușesc să descopăr cum să supraviețuiesc acolo ca Generalul Hunter, n-o să mai apar nici aici ca să dau o mână de ajutor. Așa cum spuneam, dacă mor acolo, cred că voi muri și aici.

– Dar dacă mori aici? l-a întrebat ea. Ce se întâmplă dacă virusul ne ucide pe toți?

Nu se gândise la asta, iar sugestia ei l-a înspăimântat. Însemna că pierind aici, alături de ceilalți, va pieri și în pădure.

– Să sperăm că praful ăsta de pușcă pe care mi-l propui va da roade, surioară.

– Surioară?

– Păi mereu ți-am spus așa.

– Doar că-mi sună ciudat acum, a rostit ea, ridicând din umeri.

– Și eu sunt *ciudat*, surioară. Foarte ciudat, a declarat cu un oftat, apoi și-a lăsat capul pe spate și a închis ochii. A sosit momentul să urc înapoi în ring. Aproape că mă simt tentat să te rog să-mi masezi umerii. Mă simt ca în runda a paisprezecea și sunt ca un mort care umblă.

– Nu-i deloc amuzant. Ai tot ce-ți trebuie?

Bărbatul s-a lovit ușor cu palma peste frunte.

– Am citit materialele de aici de zece ori. Să sperăm că nu voi uita nici un cuvânt. Și să sperăm că voi găsi ce am nevoie.

– Tăria lui Elyon, a glăsuit Kara.

El a deschis un ochi și a privit-o.

– Tăria lui Elyon.

7

– Trezește-te.

A simțit o arsură. Palma l-a plesnit pe obraz de câteva ori.

S-a ridicat pe un cot.

– M-am trezit! Lasă-mă o clipă!

Mikil s-a retras.

Thomas a simțit că i se învârte mintea. După atâta vreme, revenirile din vis deveniseră ireale.

S-a uitat la adjuncta lui la comandă. Probabil că ar fi putut face ordine în orice bar din New York. Purta mocasini de luptă, un fel de gheată cu tălpi de piele întărită, dar din piele de veveriță de la glezne și până la pulpă. Un cuțit cu mâner de os stătea prins de piciorul ei subțire, cu mușchi bine conturați. Purta apărătoare de coapsă pentru luptă și o fustă scurtă de piele rezistentă, care putea atenua multe lovituri. Torsul îi era prins în tradiționala armură de piele, dar brațele îi erau dezgolite, libere pentru a se roti și bloca orice lovitură. De obicei, părul îi atârna până pe umeri, însă în acea zi și-l legase la spate să nu o încurce în luptă. Își pusese o pană roșie la cotul stâng, un dar primit de la Jamous, care o curta. O cicatrice lungă mergea de la acea pană și până la umăr, urmarea unei răni provocate de un scabios în cursul Campaniei de Iarnă, după care ea îl trimisese în iad.

Ochii lui Mikil începuseră să capete o culoare cenușie. Vestea privind ciocnirile de la Trecătoarea Natalga sosiseră în cursul nopții, iar ea plecase din

sat fără să facă obișnuita baie în lac. Jurământul celor din Garda Pădurii le cerea tuturor să se scalde cel puțin o dată la trei zile. Dacă nu respectau cerința, riscau să devină și ei locuitori ai deșertului. Boala nu afecta doar ochii și pielea, ci și creierul. Cei din Gardă erau obligați să aibă la ei cantități mari de apă în campanii sau să stabilească liniile de luptă aproape de casă. Acesta reprezenta singurul element restrictiv cu care se putea confrunta orice tactician.

Cândva, după ce-și pierduse calul, Thomas rămăsese singur vreme de patru zile în deșert. Avusese două ploști cu apă și folosise una dintre ele ca să se îmbăieze în fugă în cea de-a doua zi. Însă spre sfârșitul celei de-a treia zile, începutul bolii se dovedise atât de dureros, încât abia dacă putea merge. Pielea îi devenise cenușie și se cojea, iar din pori îi ieșea un miros greu de suportat. Mai avea de mers o zi întreagă până la cea mai apropiată pădure.

Într-o criză de panică, se dezbrăcase complet, se azvârlise pe nisip și implorase soarele pârjolitor să îi ardă carnea de pe oase. Era prima oară când afla ce însemna să fii un locuitor al deșertului. I se păruse iadul pe pământ.

În dimineața celei de-a patra zile, a început să vadă lumea cu alți ochi. Dorința lui după apă proaspătă s-a diminuat. Nisipul i se părea mai plăcut sub tălpi. Începuse a crede că viața trăită cu pielea aceea nouă și cenușie nu era chiar cu totul imposibilă. A pus toate acele gânduri pe seama halucinațiilor, așteptându-se în același timp să piară de sete până la asfințit.

Îl găsise un grup rătăcit din Hoardă, dar îl luaseră drept unul dintre ai lor. Băuse apa lor coclită și căpătase o mantie cu glugă, după care ceruse un cal. Ca și cum totul se petrecuse doar cu o zi în urmă, încă o ținea minte pe femeia care îi cedase calul.

„Ești căsătorit?" îl întrebase ea.

Stând acolo, cu creștetul înfierbântat sub glugă și luat prin surprindere de o asemenea întrebare, Thomas rămăsese locului și se uitase la acea ființă a deșertului. Dacă ar fi spus că da, se putea să-l întrebe cine îi era soție, ceea ce ar fi dat naștere unor probleme.

„Nu", răspunsese el.

Ea se apropiase de el și îi privise cercetător fața. Avea ochii de un cenușiu șters, bătând spre alb. Iar obrajii îi erau de culoarea cenușii.

Își dăduse gluga pe spate, lăsându-și la vedere părul albit. În acel moment, și-a dat seama că femeia i se oferea. Ba, mai mult, observase că era frumoasă. Nu era sigur dacă asta se datora insolației sau dacă nu cumva boala îi pătrunsese în creier, dar femeia i se păruse atrăgătoare. În orice caz, fascinantă. Ba nu, chiar mai mult de atât. Atrăgătoare. Și nu duhnea. De fapt, era sigur că dacă, printr-un miracol, s-ar fi transformat brusc în Thomas, cel cu pielea netedă și curată și ochi verzi, ea ar fi socotit că pielea *lui* puțea.

Atracția pe care o simțise pe neașteptate față de acea femeie îl prinsese complet nepregătit. Pădurenii urmau calea Marii Romanțe, jurând să nu uite iubirea pe care Elyon le-o dăruise în pădurea colorată. Scabioșii nu procedau la fel. Până în acel moment, nu se gândise ce simțea un bărbat față de o femeie scabioasă.

Femeia întinsese mâna și îl mângâiase pe obraz.

„Mă cheamă Chelise."

El rămăsese împietrit de nehotărâre.

„Ai vrea să mergi cu mine, Roland?"

Îi dăduse acel nume fals, știind că adevăratul lui nume era bine-cunoscut.

„Da, sigur că da. Dar întâi trebuie să-mi duc misiunea la capăt, iar pentru asta am nevoie de un cal."

„Adevărat? Și ce misiune ai? l-a întrebat ea, zâmbindu-i seducător. Ești cumva un războinic temut, pornit să-l asasinezi pe ucigașul de oameni?"

„De fapt, sunt un asasin."

Își închipuise că asta îi putea stârni respectul, însă ea a reacționat ca și cum ar fi întâlnit asasini în fiecare zi în acel deșert.

„Cine este acest ucigaș de oameni?"

Ochii ei se înneguraseră, iar asta l-a făcut să-și dea seama că pusese o întrebare neroadă.

„Dacă ești asasin, trebuie să știi, nu? Ei toți au jurat să ucidă un singur om."

„Da, bineînțeles, dar chiar *știi* ce treabă are un asasin? a zis el, căutând o soluție de salvare din acea situație. Dacă ești atât de dornică să-mi oferi copii, poate că s-ar cuveni să știi cu cine vrei să-ți întemeiezi căminul. Așadar, spune-mi, pe cine am jurat noi, asasinii, să ucidem?"

Și-a dat imediat seama că ei îi plăcuse răspunsul dat.

„Thomas de Hunter, a spus ea. El e ucigașul de bărbați, femei și copii, și tot el este acela pe care tatăl meu, marele Qurong, îl vrea mort, poruncind tuturor asasinilor să pornească în căutarea lui."

Aşadar, o cunoscuse pe fiica lui Qurong! Vorbea cu o persoană de spiţă regală. Şi-a plecat capul, în semn de supunere.

Ea pufnise în râs.

„Nu fi ridicol. După cum vezi, nu mi-e scris numele în frunte."

Modul în care privirea ei se înnegurase când îi rostise numele l-a făcut să se alarmeze. Ştia că în ochii locuitorilor deşertului era la fel de respingător ca şi ei pentru el. Dar a discuta aşa ceva cu cineva în preajma unui foc de tabără, după ce ai izgonit duşmanul, este una, iar a auzi totul de pe buzele unui duşman atât de atrăgător, era cu totul altceva.

„Roland, vino cu mine, îi spusese Chelise. O să-ţi ofer mai multe lucruri de făcut decât să organizezi încercări nereuşite de asasinat. Toată lumea ştie că acest Hunter e mult prea iute cu sabia ca să fie doborât de strategii atât de absurde ca acelea concepute de tatăl meu. Martyn, sclipitorul nostru general, îţi va găsi locul pe care îl meriţi."

Era prima oară când auzea acel nume.

„Aş vrea să fiu altfel, dar mă consider unul dintre asasinii care îl pot descoperi pe ucigaşul de oameni, ca să îl ucidă după dorinţă."

„Adevărat? Chiar aşa de inteligent eşti? Şi te socoteşti îndeajuns de deştept ca să citeşti ceea ce nimeni altcineva nu este în stare?"

Îl lua peste picior, sugerând că el nu era capabil să citească.

„Sigur că ştiu să citesc."

Ea ridicase neîncrezătoare din sprâncene.

„Cărțile Istoriilor?"

Thomas clipise nedumerit când auzise aluzia. Vorbea, cumva, de cărțile acelea antice? Cum se putea așa ceva?

„Le ai?" întrebase el.

Chelise îi întorsese deja spatele.

„Nu, dar am văzut câteva. E nevoie de multă înțelepciune ca să citești asemenea absurdități."

„Dă-mi calul promis. Vreau ca mai întâi să-mi îndeplinesc misiunea, iar după aceea voi reveni."

„O să-ți dau un cal, îi spusese ea, trăgându-și gluga peste cap. Dar nu te osteni să mi-l înapoiezi. Dacă pentru tine e mai important să ucizi un om decât să slujești o prințesă, înseamnă că te-am judecat greșit."

Poruncind unui om să îi dea lui Thomas un cal, ea se îndepărtase.

Apoi, când ajunsese la marginea pădurii, fusese cât pe ce ca ai lui să îl ucidă. Se îmbăiase în lac în ajunul celei de-a patra zile. În mod firesc, primenirea și îndepărtarea bolii ar fi trebuit să fie o ușurare, dar în acea stare avansată a bolii durerea devenise aproape insuportabilă. Ca senzație, intrarea în apă îi sugerase smulgerea pielii de pe trup. Nici nu era de mirare că scabioșii se temeau de lacuri.

Însă durerea ținuse doar un moment, iar când ieșise din apă, pielea își recăpătase moliciunea și netezimea. După ce scăpase de mirosul îngrozitor, Rachelle îl sărutase cu patimă pe gură. Sătenii

sărbătoriseră întoarcerea eroului lor cu un entuziasm ce nu era deloc obișnuit.

Dar nu reușise să scape de amintirea suferinței pe care oamenii Hoardei trebuiau să o îndure în fiecare zi. Și, tot astfel, nu a putut să alunge din minte imaginea femeii din deșert. Singurul lucru care o deosebea de Mikil era o găleată cu apă oferită de Elyon.

Indiferent ce părere ar fi avut despre locuitorii deșertului, un lucru era de netăgăduit: ei respingeau calea lui Elyon. Erau dușmanii, iar Thomas nu îi ura pentru carnea putregăioasă, ci pentru inimile lor înșelătoare și trădătoare. De dragul lui Elyon, el și Garda Pădurii făcuseră jurământ să șteargă Hoarda de pe fața pământului, ori să moară încercând.

– Ți-a mers? l-a întrebat Mikil.

– Ce să-mi meargă? a repetat el, măcinat de durerea cumplită de cap. Visul? Da, mi-a mers.

– Dar nu ai găsit modul de a doborî faleza, din câte înțeleg.

Zgomot de copite tot mai puternic. William și Suzan sosiseră pe cai înspumați. Faleza?

Da, faleza. Praful de pușcă.

William a oprit calul și a coborât.

– Thomas, rândurile noastre au început să se destrame. Am adus două mii de oameni din ariergardă și alți două mii vor sosi peste noapte, dar dușmanii sunt prea numeroși! Pe câmpul de bătălie e un adevărat măcel.

– Am adus! a exclamat Thomas.

– Ai adus, ce?

– Praful de pușcă. Știu cum să îl fac. Mai bine zis, știu vreo zece moduri de a-l obține.

Suzan a descălecat și ea. Cu ochi pierduți, toți trei s-au uitat la el.

– Mi-a ordonat să-l lovesc în cap cu o piatră, ca să poată visa, a vorbit Mikil. Se vede treaba că are capacitatea să învețe lucruri din vise.

William a clipit de nedumerire.

– Chiar așa? Ce ai putea afla să...?

– Să fac praf de pușcă, i-a răspuns Thomas, trecând pe lângă ei, după care s-a răsucit. Dacă reușim să producem praf de pușcă, avem șanse de a câștiga bătălia, dar trebuie să ne grăbim.

– Plănuiești să înfrângi târfele presărând praf din acela peste ele? a întrebat William. Ai înnebunit?

Toți cei care făceau parte din Garda Pădurii știau că el îi numea târfe pe cei din Hoardă.

– Vrea să folosească praful ca să desprindă o parte din faleză, a intervenit Mikil. Am dreptate, Thomas?

– În principiu, da. Praful de pușcă e un exploziv, un foc ce arde foarte repede și se extinde, a explicat el și a încercat să le arate prin gesturi. Dacă reușim să îndesăm praf din acesta în crăpătura de la partea superioară a falezei și îi dăm foc, s-ar putea ca toată stânca să se prăbușească.

William a rămas stupefiat.

– Chiar știi cum să faci praf de pușcă? l-a întrebat Mikil.

– Da.

– Cum?

– Praful de pușcă, a început el să recite din memorie, se compune din trei elemente de bază, cam în următoarele proporții: cincisprezece la sută mangal, zece la sută sulf și șaptezeci și cinci la sută salpetru. Asta-i tot. Nu trebuie decât să găsim componentele astea, să le punem în saci pe care să-i coborâm...

– Ce e sulful? a întrebat Suzan.

– Dar salpetrul? a vrut să știe Mikil.

– E cel mai absurd lucru pe care l-am auzit rostit de cineva care nu are solzi în loc de piele, a zis William.

Thomas începuse să-și piardă răbdarea.

– Am spus cumva că va fi ușor? Doar știți ce măcel e jos. Nu se poate realiza ceva atât de distructiv fără puțin efort. Avem mangal, nu? Doar îl ardem. Câțiva curieri iuți ni-l pot aduce în cantități îndestulătoare peste noapte. Sulful ocupă locul șaisprezece în ce privește prezența în scoarța pământului. Și cred că avem de a face cu același Pământ. Dar să lăsăm asta; știu sigur că sulful se găsește în peșterile cu pirită. Să uităm și treaba asta. Peșterile sunt la capătul de nord al Trecătorii. Trebuie doar să desprindem conurile, să le încălzim la foc puternic și să sperăm că sulful va începe să curgă prin pori. La fel ca minereul de metal.

Emoția se citea în ochii lui Mikil, dar William a rămas încruntat.

– În ciuda întăririlor aduse, tot mai suntem copleșiți numeric.

– Dar ce-i cu sarea? a întrebat Mikil.

Thomas l-a ignorat pe William. Și-a trecut degetele prin păr.

– Salpetrul e o substanță minerală de culoare albă, alcătuită din azotat de potasiu.

Ceilalți s-au privit între ei.

– Vezi? a făcut William. Vrea să-i pună pe luptătorii noștri să caute nu știu ce potasă... nici nu pot pronunța numele ăsta, și să o facă pe întuneric? Doar pentru că așa a visat el...?

– Liniște! a răsunat glasul lui Thomas, acoperind o clipă zgomotul bătăliei. William, dacă de data asta dau greș, îți predau comanda Gărzii Pădurii.

– Unde găsim salpetru? a insistat Mikil.

– Nu știu.

– Cum adică, nu știi?

– Căutăm o rocă transparentă, cu aspect alb lăptos, care e sărată.

Cu un aer dezaprobator, William și-a încrucișat brațele la piept.

– Și dacă găsim substanțele astea, ce facem? a întrebat Mikil.

– După ce le măcinăm, se amestecă, apoi se comprimă praful și sperăm că arde cu o viteză suficient de mare ca să producă daune.

Cei trei l-au măsurat din priviri. În cele din urmă, trebuiau să fie de acord, nici unul nu avea vreo variantă viabilă. Însă miza nu fusese niciodată atât de mare.

– Îți dai seama că, dacă e nevoie să îi blocăm aici cât încercăm acest truc al tău, vom pierde șansa de

a evacua pădurea, a spus William. Dacă plecăm acum, am avea un avans de jumătate de zi față de Hoardă, pentru că ei nu mărșăluiesc noaptea. Am putea strânge sătenii, pornind cu ei spre nord, așa cum plănuisem inițial.

– Îmi dau seama. Dar la ce bun? În aceste momente, Hoarda copleșește Pădurea de Sud. Jamous se retrage. Iar Hoarda...

– Pădurea de Sud? s-a mirat William, care nu auzise vestea.

– Da. Hoarda va lua pădurea asta și apoi va trece mai departe.

Mikil s-a uitat spre vest, de unde continua să răzbată vuietul bătăliei.

– Poate ar fi înțelept să ne retragem acum, să facem praful acela al tău și apoi, după ce aflăm dacă e bun de ceva, aruncăm Hoarda în aer.

– Dacă vor ocupa Pădurea Mijlocie... a zis Thomas și s-a oprit brusc, înțelegând cu toții că nu puteau accepta pierderea acelei păduri. Când o să-i mai avem împreună într-un asemenea loc? Dacă reușim, le distrugem o treime din armată dintr-o singură lovitură. Mai avem vreme să dăm ordinul de evacuare, chiar dacă nu vom fi acolo să dăm o mână de ajutor, a continuat, urmând privirea lui Mikil, care se uita spre apus, unde oamenii lor cădeau în vreme ce ei se jucau cu vise nebunești. Ce-ați spune dacă asta ar fi profeția despre care se vorbea?

– „Cu o lovitură de necrezut vei distruge însăși inima răului," a glăsuit Suzan, citând promisiunea

făcută de băiat. Qurong își conduce armata, iar Martyn îl atacă pe Jamous. Crezi că va merge? a întrebat, cu un licăr de curiozitate ivit în ochi.

– Vom afla destul de curând.

Luna aflată în înaltul cerului lumina deșertul, înconjurată fiind de un milion de stele. Thomas stătea călare pe armăsarul lui și examina albia canionului. Hoarda se instalase acolo peste noapte, mii și mii de războinici scabioși, jumătate dintre ei dormind înveliți în mantii, jumătate strânși în grupuri mărunte. Fără focuri aprinse. Câștigaseră bătălia și-și sărbătoriseră victoria printr-un urlet care răsunase prin canion cu forța unui torent de neoprit.

Thomas ordonase armatei lui să se retragă în modul cel mai ostentativ posibil. Retrăseseră catapultele de pe marginea falezei și dăduseră de înțeles că vor fugi spre pădure. La bătălia care se purtase în canion participaseră șapte mii dintre oamenii lui. Trei mii dintre ei își dăduseră viața acolo.

Era cea mai cumplită înfrângere suferită până atunci.

Acum, speranțele lor se legau de praful de pușcă, pe care încă nu-l aveau.

Oștenii Gărzii așteptau la doi kilometri spre apus, pregătiți să se îndrepte spre pădure la primul semnal. Dacă nu reușeau să descopere salpetru în decurs de o oră, Thomas urma să le transmită acel ordin.

Deja aveau suficient mangal. William pornise în fruntea unui contingent către peșteri, în căutare de sulf. Aduseseră aproape o tonă de pirită până la un

cuptor aflat la două canioane depărtare, unde se făcuse un foc strașnic și se scosese sulf lichid din acel minereu. Duhoarea se înălțase până la cer, iar Thomas nu-și amintea să se fi simțit vreodată atât de minunat mirosind o duhoare așa de oribilă.

Era putoarea răspândită de carnea scabioșilor.

Însă nu reușeau să găsească salpetru. În lumina lunii, o mie de războinici căutau roca, lingând pietrele ca să descopere gustul sărat.

– Am putea aduce arcașii înapoi, să-i oferim Hoardei o surpriză de despărțire, a rostit Mikil, care stătea alături de Thomas.

– Dacă ar mai exista săgeți, le-aș trage chiar eu, a zis el, apoi s-a uitat spre lună. Dacă într-o oră nu descoperim salpetru, va trebui să plecăm.

– Asta ar însemna să scăpăm ca prin urechile acului. Chiar dacă am găsi substanța, va fi necesar să deschidem o adevărată mină. Apoi, măcinarea până o facem pudră, amestecarea și testarea. Apoi...

– Mikil, știu ce am de făcut. Nu uita că e vorba de lucruri cunoscute doar de mine.

– Da. Din visul tău.

A lăsat de la el. Mikil se arătase mereu tare, tipul de persoană în care avea încredere că ar putea să-i ia locul în fruntea armatei, în caz că el ar fi fost ucis.

– Dacă vom fi siliți să fugim, ce se va întâmpla cu Adunarea? l-a întrebat ea.

– Ciphus va insista ca Adunarea să se țină. O va organiza la unul dintre lacuri, dacă trebuie, dar nu va uita de ea.

– Având în vedere absurditatea asta care a atins culmea, în legătură cu Justin, sunt convinsă că va fi o Adunare memorabilă. S-a vorbit chiar și de o provocare, a oftat ea.

Thomas auzise zvonuri că se putea întâmpla ca Ciphus să îl provoace pe Justin la o dispută verbală și, la nevoie, la o confruntare fizică, pentru sfidarea doctrinei predominante a Consiliului. De când le inițiase Ciphus, Thomas asistase la trei asemenea provocări; îi aminteau de luptele dintre gladiatori purtate în antichitate, despre care știa din istorii. Toți cei trei uzurpatori pierduseră și fuseseră exilați în deșert.

– Dacă nu se va întâmpla, o să-i arunc provocarea chiar eu, a continuat Mikil.

– Trădarea lui Justin este ultima dintre grijile noastre. Va cădea în bătălie, ca orice alt dușman al lui Elyon.

Mikil a abandonat subiectul și s-a uitat spre apus, unde se afla Pădurea Mijlocie.

– Ce se va întâmpla dacă Hoarda va cuceri zonele unde se află lacurile noastre?

– S-ar putea să ne pierdem armata, copacii, dar lacurile, niciodată. În nici un caz înainte ca profeția să ne elibereze de această obligație. Dacă pierdem lacurile, vom deveni și noi, fără să vrem, locuitori ai deșertului. Elyon nu va îngădui.

– Atunci, ar fi bine să ne apară cât mai curând, a spus ea.

– Poate nu mai ții minte, dar eu n-am uitat. Elyon era în stare să bată din palme și să pună capăt tuturor acestor întâmplări chiar acum.

– Atunci, de ce n-o face?

– S-ar putea.

– Domnule! a răsunat glasul unui curier. Te cheamă William. Spune că pare să fi găsit ce căuta.

– Aici! O spargem pe loc.

Thomas a luat barosul în ambele mâini și l-a repezit spre bucata de rocă luminoasă. După ce a lovit, o bucată din ea s-a desprins.

Roca era translucidă, sărată și, dintre toți cei care o căutaseră, William fusese acela care o descoperise. Aveau să afle cât de curând dacă nu era vorba de salpetru.

Thomas a luat o mână de fragmente.

– Aduceți totul aici. Dar totul, a spus el, întorcându-se către William. Să avem aici mangalul și sulful. O să organizăm chiar aici un sistem pentru transformarea rocii în praf și vom realiza amestecul chiar sub pragul acela. Dacă va fi nevoie, să aduceți chiar și o mie de oameni ca să reușim. Vreau să producem praful de pușcă în mai puțin de o oră!

Apoi a fugit spre armăsarul lui și a urcat în șa.

– Încotro, domnule?

– Vreau să pun la încercare amestecul pe care l-am realizat. Aduceți-l aici!

Tăbărâră asupra rocii cu toată tăria, lovind cu ghioage de bronz, săbii și bolovani de granit. Alții s-au apucat să zdrobească roca pe care o socoteau a fi salpetru, ca să obțină o pudră fină. Au adus mangalul și l-au măcinat. Sulful se lipise de vasele de bronz

în care îl turnaseră, devenind o crustă. Au măcinat-o cu ușurință.

Foarte puțini dintre cei care participau la acea activitate știau ce fac. Cine mai auzise vreodată de o asemenea modalitate de a purta o bătălie? Dar acum nu mai avea nici o importanță – comandantul le poruncise să facă roca praf, iar pudra obținută avea să zdrobească dușmanul. Doar era același bărbat care le arătase cum să scoată metal din piatră, doar încălzind-o. Supraviețuise după ce trăise câteva zile aproape ca un scabios și revenise ca să se scalde în lac. Tot el era acela care îi condusese în luptă de o sută de ori și terminase învingător.

Dacă Thomas de Hunter le spunea să zdrobească pietre, atunci ei exact asta vor face. Faptul că în acea zi trei mii dintre camarazii lor pieriseră uciși de Hoardă făcea ca misiunea să fie mai urgentă.

Thomas a îngenuncheat pe o lespede mare de piatră și s-a uitat la o grămăjoară de măcinătură pe care o adunase.

– Cum facem măsurătoarea? l-a întrebat Mikil.

În ciuda faptului că participa, William rămăsese tot încruntat.

– Uite așa, a spus Thomas, împrăștiind pudra albă într-o linie de lungimea brațului său și aranjând-o astfel încât să aibă cam aceeași lățime pe tot traseul. Șaptezeci și cinci la sută. Iar mangalul... a continuat el, și a trasat o linie din praf de mangal alături de cea albă. Cincisprezece la sută. Cât o cincime din linia de salpetru, a adăugat și a împărțit-o în cinci segmente

egale, măturând deoparte patru dintre ele. Apoi zece la sută sulf, a mai zis și a turnat praful gălbui într-o linie care avea două treimi din lungimea pudrei de culoare neagră.

– Ți se pare corect?

– În mare, da. Cât de exactă trebuie să fie proporția?

– O să aflăm.

A amestecat cele trei grămăjoare până a obținut un amestec de culoare cenușie.

– Praful ăsta nu este chiar negru. În fine, hai să-l aprindem acum.

Mikil s-a ridicat, trăgându-se deoparte.

– Ai de gând să-i dai foc? Nu e primejdios?

– Privește, a rostit și a întins pulberea, făcând o dâră, apoi s-a ridicat. S-ar putea să fie prea mult.

A subțiat linia, astfel încât ea s-a dublat ca lungime, ajungând de un stat de om.

William s-a tras înapoi câțiva pași, dar era mai puțin preocupat decât Mikil de ceea ce se petrecea.

– Gata?

Thomas a scos rotița cu cremene, un dispozitiv care dădea naștere unor scântei prin lovirea unei bucăți de piatră dură de o rotiță de bronz. S-a apucat să miște roata frecând-o de palmă, dar apoi a preferat să o treacă de-a lungul apărătoarei de coapsă, deoarece palma îi era umedă de sudoare. A reușit să aprindă un mic rulou din coajă de copac.

Foc.

Mikil făcuse deja câțiva pași înapoi.

Thomas a îngenuncheat la un capăt al dârei șerpuitoare de pudră de culoare cenușie și, coborând flacăra, a atins-o de ea.

Nu s-a întâmplat nimic.

– Ei, na, a bombănit William.

Imediat după aceea, praful s-a aprins, a scos scântei și un fâsâit. Un fum negru s-a ridicat spre cerul întunecat, în vreme ce dâra subțire de pudră era consumată cu repeziciune de foc.

– Bravo!

– Merge? s-a interesat Mikil, apropiindu-se.

William își lăsase brațele. S-a uitat atent la semnul negru de pe pietre, după care a îngenuncheat și l-a atins.

– Frige, a zis el și s-a ridicat. Dar nu înțeleg cum va reuși să doboare faleza.

– Va face asta când o să fie împachetată în saci de piele. Arde prea repede pentru ca pungile să poată stăvili focul, apoi, *bum!*

– Bum, a repetat Mikil.

– William, ai stat încruntat îndeajuns. Am reușit ceva ieșit din comun, așa că te invit să mai și zâmbești.

– Vorbim de foc obținut din țărână. Recunosc, e ceva foarte impresionant. Și ai aflat asta din visele tale?

– Da, din visele mele.

Trei ore mai târziu, reușiseră să umple patruzeci de săculeți de piele, fiecare de mărimea unui cap de om, cu praf de pușcă, după care au legat sacii în pânză. Rulourile rezultate erau tari ca piatra și fiecare avea o mică deschizătură la gură, din

care ieșea o fâșie de țesătură care stătea înfășurată în pudră.

Thomas le numise bombe.

– Câte douăzeci pe fiecare latură a falezei, a dat ordin Thomas. Câte cinci la fiecare capăt și zece de-a lungul porțiunii, exact prin mijloc. Măcar să îi blocăm. Grăbiți-vă! Peste două ore va răsări soarele.

Au îngrămădit bombele în crăpăturile adânci de pe fața falezei, la doi kilometri într-o parte și alta față de locul unde oamenii Hoardei dormeau. Fâșii de pânză îmbibate de pudră mergeau de la bombe până la buza falezei, cale de trei metri. Cel care avea să le aprindă trebuia să fugă imediat de acolo.

Restul stătea în mâinile lui Elyon.

Plasarea bombelor le-a luat o oră întreagă. Spre răsărit, lumina colora deja cerul în gri. Hoarda începuse să se foiască. O sută de oșteni din Garda Pădurii fuseseră trimiși după săgeți. În eventualitatea că rocile dislocate aveau să strivească doar jumătate din armata de jos, Thomas dorea ca arcașii să desăvârșească măcelul. Ar fi fost cea mai ușoară treabă din lume ca să distrugă dușmanul.

El a rămas de veghe, ținând ultima bombă în mâna dreaptă.

– Suntem gata?

– Pe aceea o păstrezi? l-a întrebat William.

– Prietene, ea este planul nostru de rezervă, a răspuns, examinând mingea compactă din praf de pușcă.

Canionul era scăldat într-o lumină cenușie. Hoarda viermuia în propria mizerie. Patruzeci de oșteni au

îngenuncheat lângă fitilurile improvizate, gata să le aprindă.

Thomas a inspirat adânc. Apoi a închis ochii. Când i-a deschis, a dat ordinul:

– Dați foc pentru faleza de la nord.

În spatele lui s-a auzit un șuierat slab. Arcașul trăsese săgeata care dădea semnalul. Spre cer a țâșnit o dâră de foc și fum.

Pe buza falezei, douăzeci de oameni stăteau alături de el. Au privit spre faleză, așteptând.

Și au continuat să aștepte.

Thomas a simțit un gol în stomac.

– Cât mai e până explodează? a întrebat cineva.

Drept răspuns, din josul falezei s-a dezlănțuit un spectaculos joc de artificii.

Dar aceea nu era o explozie. Bomba vârâtă în crăpătura stâncii nu fusese îndeajuns de puternică să sfărâme pânza care o învelea și nici să spargă stânca.

Un alt joc de artificii s-a pornit undeva mai aproape de ei. Apoi altul, și altul. Una după alta, bombele se aprinseseră și scuipau foc spre cer.

Însă nu reușiseră să disloce stânca.

Scabioșii din canion au început să urle. Nimeni nu mai văzuse o asemenea forță. Însă nu era cea de care avea nevoie Thomas.

A lăsat bomba să cadă în desaga legată de șaua calului și a încălecat.

– Mikil, să nu dați foc la stânca dinspre sud. Așteaptă semnalul meu. Un sunet de corn.

– Dar unde pleci?

– Jos.

– În mijlocul Hoardei? Singur?

– Exact.

A făcut armăsarul să se răsucească și a pornit la galop.

Jos, oamenii Hoardei țipau tot mai tare. Însă până când Thomas a ajuns la poalele canionului, teama lor se mai domolise. Focurile care izbucniseră din stânci nu reușiseră să le facă nici un rău.

Thomas a pătruns în canion și s-a îndreptat în goana calului către primele rânduri ale armatei. Cerul căpătase o culoare cenușiu deschisă. În fața lui se aflau o sută de mii de scabioși. Ba optzeci de mii, pentru că în ziua precedentă ai lui uciseseră douăzeci de mii. Dar nimic din toate astea nu mai avea importanță. Acum nu contau decât cei zece mii de oșteni aflați pe buza faleziei, care îl urmăreau în acea acțiune.

Calul a sărit peste bolovanii pe care Garda Pădurii îi folosise ca punct de sprijin în luptele purtate cu o zi în urmă. Dacă ar fi avut copaci și ar fi confecționat arcuri și săgeți, locuitorii deșertului l-ar fi putut doborî cât era la depărtare de cincizeci de metri de ei.

A oprit calul la o distanță la care să nu poată fi atins de vreo suliță aruncată spre el. *Elyon, dă-mi tărie.*

– Locuitori ai deșertului! Mă numesc Thomas de Hunter. Dacă vreți să mai trăiți, aduceți-l aici pe comandantul vostru. Vreau să-i vorbesc și nu-i voi face nici un rău. Dacă e lași, atunci veți pieri cu toții când vom slobozi asupra voastră o ploaie de foc și vă vom pârjoli cu totul.

Și-a calmat armăsarul și a băgat mâna după bomba din desagă. Cânta după ureche, cum s-ar spune, și nu trebuia să dea falsuri, pentru că asta însemna primejdie.

Un uruit puternic a spintecat liniștea care se lăsase și s-a rostogolit cu ecou peste canion. O mică porțiune din faleză se prăbușise undeva, spre partea din spate a armatei, astfel că Thomas nu a reușit să vadă bine pietrele căzând. Spre cer s-a ridicat un nor de praf.

Așadar, o bombă explodase! Una din douăzeci. Pesemne că focul arsese mocnit și fumegase, după care găsise un punct slab și reușise să detoneze bomba.

Câți din Hoardă fuseseră striviți? Oricum, prea puțini. Cu toate acestea, ca un val uman, dușmanii s-au retras înspăimântați de sub buza falezei.

Servindu-se de întâmplarea norocoasă, răcni imediat o altă provocare:

– Chemați-l aici pe comandantul vostru, altfel vă strivim ca pe muște!

În primul șir s-a creat o spărtură, iar prin ea a apărut un luptător purtând eșarfa neagră de general care a înaintat zece pași, apoi s-a oprit. Nu era Qurong.

– Nu ne lăsăm prostiți de șiretlicurile voastre! a răcnit acesta. Înfierbântați stâncile și apoi le stropiți, făcându-le să crape. Și noi putem face asta. Crezi că ne temem de foc?

– Atunci nu cunoști felul de foc pe care ni l-a dat Elyon. Dacă depuneți armele și vă retrageți, vă vom cruța. Dacă rămâneți, veți afla ce înseamnă flăcările iadului.

– Minți!

– Atunci trimite o sută dintre ai tăi ca să le arăt puterea lui Elyon.

Generalul a rămas puțin pe gânduri. Apoi a pocnit din degete.

Nimeni nu s-a clintit.

S-a întors și a răcnit un ordin.

Un grup mare a făcut zece pași în față și s-a oprit. Acum improvizația se putea dovedi extrem de primejdioasă. Dacă bomba pe care o avea cu sine nu exploda, avea puține șanse de a scăpa cu viață.

– Te sfătuiesc să te tragi deoparte, i-a zis apoi generalului.

Acesta a șovăit, apoi a dat pinteni calului, îndepărtându-se la pas de oameni.

Thomas a scos aprinzătorul cu cremene, a aprins un fitil lung de jumătate de metru și l-a lăsat să ardă pe jumătate, după care și-a îndemnat calul înainte. L-a făcut să se îndrepte direct spre războinici, a aruncat bomba fumegândă între ei și apoi a cotit brusc spre dreapta.

Sacul arzând mocnit a căzut în mijlocul scabioșilor, care, instinctiv, au dat să-și caute scăparea prin fugă.

Dar nu aveau cum să scape.

Cu un *bum* asurzitor, bomba a explodat, azvârlind trupurile în aer. Unda de șoc l-a izbit drept în obraz și pe Thomas; valul încins de aer i-a luat răsuflarea vreme de câteva clipe.

Generalul fusese doborât de pe cal. S-a ridicat calm de la pământ și a contemplat măcelul. Cel puțin

cincizeci dintre oamenii lui zăceau morți. Mulți alții erau răniți. Doar câțiva scăpaseră neatinși.

– Acum sper că-mi vei da ascultare, i-a strigat Thomas. Te mai îndoiești că putem doborî falezele peste voi cu o asemenea armă?

Generalul și-a păstrat sângele rece. Teama nu era o trăsătură obișnuită în Hoardă, dar stăpânirea de sine a acestuia era impresionantă. A refuzat să răspundă.

Thomas a scos cornul de berbec de la brâu și a suflat o dată.

– Atunci vei vedea încă o demonstrație. Dar asta va fi și ultima pentru tine. Dacă nu vă retrageți, veți muri până la ultimul.

Jocul de artificii a început la capătul celălalt, de această dată la partea sudică a falezei. Era de ajuns un punct mai slab de-a lungul stâncii, și una dintre pungile cu praf de pușcă putea azvârli în aer tone de rocă.

Bum!

O secțiune a falezei a început să se desprindă.

Bum! Bum!

Apoi alte două explozii. Brusc, aproape o treime din lungimea falezei a alunecat și a căzut cu vuiet peste oamenii Hoardei, care urlau de spaimă. O lespede uriașă de piatră, suficient de mare ca să acopere o mie de inși, s-a prăbușit la pământ, după care s-a rostogolit încet, lovind în rândurile armatei. Solul s-a cutremurat, și de pe pereții canionului au căzut alte pietre. Praful s-a ridicat, învârtejindu-se până la cer. Caii au fost cuprinși de panică, ridicându-se pe picioarele dinapoi și nechezând.

Luptătorii Hoardei nu prea știau ce este spaima, însă nici nu erau dornici să se sinucidă. Generalul a dat ordinul de retragere la câteva momente după ce se declanșase goana din calea stâncilor.

Într-o tăcere amestecată cu uimirea, Thomas a urmărit cum armata se retrăgea, amintind de apa mării la reflux. Stâncile căzute uciseseră mii. Poate chiar zece mii. Însă victoria cea mare era spaima pe care o sădise în inimile dușmanilor. Ostașii lui s-au apropiat cu fereală de buza falezei de nord. Mai precis, de ceea ce mai rămăsese din ea. Ca și el, oștenii se uitau în jos cu stupefacție. Ar fi putut omorî și alți dușmani cu săgețile care sosiseră, dar Garda Pădurii părea să fi uitat de acele arme.

În doar câteva minute, din canion au dispărut până și ultimele șiruri ale Hoardei. Pe pământ rămăseseră cadavre care să hrănească șacalii și vulturii vreme de un an.

Rămas călare, Thomas a privit în lungul canionului pustiu, încă tulburat de dezastrul pe care bombele îl provocaseră armatei dușmane. Acel inamic al lui Elyon.

Întreaga lui armată se adunase deasupra, șapte mii de oameni, între care se numărau și cei care sosiseră peste noapte. Toți au început să intoneze un cânt de victorie în urma armatei în retragere.

– Elyon! Elyon! Elyon!

După câteva minute, scandările s-au schimbat. Dinspre apus spre răsărit, un singur nume era rostit de șirul lung de războinici. Incantația a sporit în

intensitate, până când a răsunat cu ecou asurzitor de-a lungul falezei:

– Hunter! Hunter! Hunter!

Thomas și-a întors calul și a urcat spre faleză. Venise vremea să meargă acasă.

8

Criza e o fiară stranie. Câteodată, unește. Câteodată, dezbină.

Pentru moment, acea criză îi silise măcar pe unii oameni ai elitei din Washington să lase deoparte disputele politice și să răspundă invitației președintelui de a participa imediat la o ședință.

Evident, virusul nu putea să aibă preferințe democrate sau republicane.

Chiar și așa, Thomas s-a așezat în fundul sălii de conferințe, simțindu-se nelalocul său în compania unor lideri – nu pentru că nu ar fi fost obișnuit cu poziția de lider, ci deoarece experiența lui în acest domeniu se deosebea esențial de a lor. Calitatea lui de conducător avea mai mult de a face cu tăria și forța fizică decât cu politica și manipularea despre care știa că se vor manifesta din plin în minutele următoare.

I-a trecut în revistă pe cei douăzeci și trei de bărbați și femei pe care președintele îi convocase în sala de conferințe din Aripa de Vest. Zburase peste Atlantic și sosise la Washington la amiază. Merton

Gains plecase, dându-i asigurări că va fi solicitat curând să răspundă la o serie de întrebări. Între timp, Bob Stanton, unul dintre asistenții lui, avea să îi țină locul. Așa se făcea că Thomas stătea încadrat de Bob și Kara.

Ciudat lucru în ce o privea pe Kara. Acum era mai în vârstă decât ea ori rămăsese mai tânăr? Corpul lui avea tot douăzeci și cinci de ani, asta nu se putea pune la îndoială. Dar mintea? Ea părea să-l socotească acum drept fratele mai mare. Îi povestise în amănunt cum obținuse victoria folosind praful de pușcă, iar ea îl ascultase privindu-l cu mult respect.

– Au întârziat, a spus Bob. Trebuia să începem deja.

Gândurile lui Thomas s-au întors la victoria obținută în Trecătoarea Natalga. Acolo era un lider al lumii, un general cu experiența războiului, temut de Hoardă, iubit de ai lui. Era soț și tatăl a doi copii. Cei cincisprezece ani în calitate de comandant fuseseră buni pentru el, în ciuda erorilor de judecată pe care William i le reamintea mereu.

Scandările încă îi răsunau în minte: *Hunter, Hunter, Hunter.*

Aici, însă, ce era? Tânărul de douăzeci și cinci de ani din spate, care avea să le vorbească celor prezenți despre niște vise ciudate pe care le avea. *Crescut în Filipine. Părinți divorțați. Mama suferind de o depresie maniacală. Nu a terminat colegiul. Încurcat cu mafia. Nici nu e de mirare că are visele acelea nebunești. Dar dacă președintele Robert Blair spune că e bun, atunci e bun. Avantajele funcției.*

Un bărbat înalt și cu părul cărunt, având trăsături ascuțite ca de pasăre, a apărut pe podium și s-a așezat la masa prevăzută cu microfoane. A fost urmat de alți trei bărbați, care au luat loc. În cele din urmă, președintele Robert Blair a intrat în sală și a ocupat scaunul din mijloc. Ședința semăna cu o conferință de presă.

– Cel din stânga e Ron Kreet, șeful de personal, l-a informat Bob. Apoi, Graham Meyers, secretarul apărării. Pe Phil Grant, directorul CIA, cred că-l cunoașteți. Iar doamna este Barbara Kingsley, secretarul pentru sănătate.

Thomas a dat din cap. Șefii cei mari. În primul rând stăteau persoane ale căror fețe îi erau oarecum cunoscute. Alți membri ai cabinetului. Senatori. Congresmeni. Directorul FBI.

– Nu se întâmplă des să-i vezi pe toți puternicii zilei în aceeași încăpere, i-a zis Bob.

Ron Kreet și-a dres glasul.

– Vă mulțumesc pentru că ați răspuns invitației. După cum știți cu toții, în urmă cu aproximativ paisprezece ore, Departamentul de Stat a primit prin fax o scrisoare care amenință națiunea cu un virus cunoscut sub numele de Germenul Raison. Veți găsi o copie a acestui fax și toate documentele relevante în dosarul care vi s-a înmânat.

Era limpede că nu toți citiseră faxul. Câțiva au deschis dosarul și au răsfoit documentele din el.

– Președintele dorește să vă vorbească personal în legătură cu această chestiune.

Kreet s-a întors spre Robert Blair:

– Domnule...

Robert Blair îi amintea lui Thomas de Robert Redford. Nu era la fel de pistruiat, însă în rest semăna leit cu actorul. Președintele s-a aplecat ușor în față, și-a aranjat microfonul, având chipul relaxat și părând hotărât, dar deloc încordat.

– Vă mulțumesc tuturor că ați răspuns invitației venite pe neașteptate.

Vocea lui Blair suna puțin plat. A întors capul într-o parte, dregându-și glasul.

– Am analizat o serie de modalități de a aborda problema și am decis să fiu cât se poate de sincer. Am invitat câteva persoane care să vă răspundă la întrebări, însă permiteți-mi să rezum situația.

A respirat adânc.

– Un grup de teroriști neobișnuiți, care, din câte bănuim, au legături strânse cu elvețianul Valborg Svensson, a eliberat un virus în multe orașe din întreaga lume. Printre acestea se află și șase ale noastre, și avem motive să credem că numărul lor va crește de la o oră la alta. Ni s-a confirmat prezența acestui Germen Raison în Chicago, New York, Atlanta, Los Angeles, Miami și Washington.

În sală s-a lăsat o tăcere în care se putea auzi respirația fiecărei persoane prezente.

– Germenul Raison este un virus care se răspândește pe calea aerului, cu o viteză fără precedent. Este mortal și nu există nici un tratament. Potrivit estimărilor noastre cele mai optimiste, în decurs de

două săptămâni vor fi infectați trei sute de milioane de americani.

Reacția de uimire a fost atât de generală încât părea că însăși sala a icnit.

– Poftim? Am auzit bine?

– Peggy, spuneam că dacă până acum zece minute nimeni din sală nu a fost infectat, acum probabil suntem cu toții purtători ai virusului. Vreau să mai adaug că dacă nu descoperim o modalitate de a contracara virusul, de la New York și până la Los Angeles vor muri toți oamenii într-o lună.

Tăcere.

– Ne-ați expus cu *bună știință* la acest virus? a întrebat cineva.

– Nu, Bob, probabil că ați fost expuși la el înainte de a călca în clădire.

Au urmat vociferări. Zgomotoase. O cacofonie de glasuri uimite și revoltate. Un domn în vârstă din stânga lui Thomas s-a ridicat.

– Nu cred că sunteți sigur. O asemenea declarație ar declanșa panică generală.

Alți zece bărbați au susținut că sunt de acord cu această afirmație.

Președintele a ridicat mâna.

– Vă rog! Charles, taci și stai jos! La fel și restul!

Bărbatul a avut un moment de ezitare, apoi a luat loc. În sală s-a făcut liniște.

– Putem traversa această criză doar dacă ne concentrăm asupra ei. Astăzi mi-am făcut o analiză a

sângelui. A ieşit pozitivă la Germenul Raison. Mai am de trăit trei săptămâni.

Inteligent a procedat, a gândit Thomas. Prin acea afirmaţie reuşise să-i reducă la tăcere pe cei prezenţi, fie şi numai temporar.

Preşedintele a întins mâna şi a ridicat un teanc de hârtii, pe care l-a ţinut în picioare cu ambele mâini.

– Veştile nu sunt deloc bune. În urmă cu nici două ore, la Departamentul de Stat a ajuns un al doilea fax. În el ni se prezintă în detaliu nişte cereri. Noua Credinţă, cum se autointitulează această organizaţie, va pune la dispoziţie un antivirus care va neutraliza ameninţarea din partea Germenului Raison. În schimb, ni se cere, între altele, să predăm sistemele noastre cheie de apărare. Lista prezentată este foarte exactă, atât de exactă, încât am rămas surprins. Se solicită ca elementele respective să fie livrate în termen de paisprezece zile la o destinaţie aleasă de ei.

A lăsat teancul de file să cadă cu zgomot.

– Tuturor puterilor nucleare li s-a trimis acelaşi ultimatum. Doamnelor şi domnilor, nu ne confruntăm cu un grup de şcolari puşi pe şotii ori cu nişte terorişti cu minţile rătăcite. Avem de a face cu un grup deosebit de bine organizat, care, în următoarele douăzeci şi una de zile, are intenţia de a schimba în mod radical echilibrul de putere din lume.

S-a oprit şi i-a privit pe cei din sală. Aceştia părea să fi îngheţat pe locurile lor.

Cineva din primul rând a exprimat gândul care urla în mintea fiecăruia dintre ei.

– Da, dar e imposibil.

Președintele nu i-a răspuns.

– E posibil?

Bob s-a aplecat spre Thomas.

– Acela este Jack Spake, democrat de frunte, a șoptit el.

– E posibil?

– Să trimitem armele în decurs de două săptămâni.

– Acum analizăm această problemă. Dar indivizii au fost... selectivi. Se pare că s-au gândit la toate.

– Și vrei să ne spui că având cei mai buni oameni de știință și cei mai buni medici din lume *nu* găsim o soluție să anihilăm acest virus?

Președintele s-a uitat la secretarul pentru sănătate.

– Barbara, te rog.

– Firește, ne ocupăm de problemă.

Efectul de reacție a făcut ca microfonul ei să scoată un țiuit, astfel că ea s-a retras brusc, după care a continuat:

– În țara noastră există în jur de trei mii de virusologi care au calificarea necesară să abordeze o provocare de o asemenea anvergură, și chiar în aceste momente apelăm la sprijinul lor. Dar trebuie să înțelegeți că avem de a face cu o mutație a unui vaccin realizat prin inginerie genetică – practic, miliarde de perechi ADN și ARN. Descifrarea unui virus ar putea să dureze mai mult timp decât avem noi la dispoziție. Cei de la Raison Pharmaceutical, care au creat vaccinul din care a rezultat virusul, ne vor pune la dispoziție tot ce dețin în materie de documentație. Doar

pentru a citi informațiile în sine ar fi nevoie de o săptămână, chiar și cu ajutorul geneticienilor de acolo. Din păcate, cea mai bună specialistă care s-a ocupat de acest proiect a dispărut. Credem că a fost răpită chiar de acești teroriști.

Anvergura problemei începea să fie înțeleasă de participanții la ședință.

Imediat s-au formulat cel puțin zece întrebări, iar președintele a insistat să se păstreze ordinea. Întrebările referitoare la virus erau lansate în salve și răspunsurile veneau la fel.

Există alte forme de tratament? Cum acționează virusul? Cât de rapid se răspândește? Cât va dura până când vor începe să moară oamenii?

Barbara a tratat răspunsurile cu un profesionalism pe care Thomas l-a considerat admirabil. Le-a prezentat aceeași simulare pe computer pe care el o văzuse la Bangkok, iar la sfârșit, după ce ecranul a rămas albăstrui, ploaia de întrebări a încetat.

– Așadar, în esență, acest... acest lucru nu dispare, și nu există vreo modalitate de a ne feri de el. Peste trei săptămâni, vom fi cu toții morți. Nu se poate face nimic. Am înțeles bine?

– Nu, Pete, nu am făcut o asemenea afirmație, a spus președintele. Am zis că nu cunoaștem vreo modalitate de a rezolva problema. Deocamdată.

În dreapta lor, un bărbat cu părul negru și cu fața perfect rotundă s-a ridicat.

– Și ce se întâmplă dacă le îndeplinim cererile?

Bob s-a aplecat spre Thomas.

– Dwight Olsen. Liderul majorității din Senat. Îl urăște pe președinte.

Președintele i-a făcut un semn secretarului apărării, Graham Myers.

– După cum vedem noi problema, este exclus să le îndeplinim cererile, a răspuns Meyers. Nu tratăm cu teroriștii. Dacă le predăm sistemele de apărare solicitate, Statele Unite ar rămâne lipsite de orice apărare. Presupunem că aceștia cooperează cu cel puțin o națiune suverană. În decurs de trei săptămâni, acea țară va deține o putere suficientă să manipuleze pe oricine dorește, doar prin amenințarea cu forța. În acest fel, va ține întreaga lume în sclavie.

– Dar deținerea supremației militare nu ajută o țară să stăpânească întreaga lume, a replicat Olsen. URSS a avut o putere militară de temut și nu s-a slujit de ea.

– URSS a avut un adversar care deținea la fel de multe arme nucleare. Acești oameni vor să dezarmeze pe toată lumea care are posibilitatea să li se opună. Trebuie să înțelegeți, ei cer sistemele de lansare, focoasele nucleare, până și portavioanele, ce Dumnezeu! S-ar putea să nu dețină personalul necesar pentru a asigura funcționarea unui grup de luptă, dar dacă au sistemele noastre de lansare, nici nu vor avea nevoie. Mai pretind să li se dea dovezi, și încă foarte amănunțite, țin să adaug, că ne-am dezactivat toate sistemele de avertizare și radarele cu rază mare de acțiune. Așa cum a spus și președintele, nu ne confruntăm cu niște băieței de la Cercetași. Se pare că știu bine ce vor.

– Dar dacă vreuna dintre țările amenințate își predă armele? a întrebat cineva.

– Depunem toate eforturile ca lucrul acesta să nu se întâmple.

– Dar alternativa este moartea, adevărat? a intervenit din nou Dwight Olsen.

– Ambele soluții înseamnă moartea, a intervenit președintele. După părerea mea, singura soluție care merită să fie avută în vedere este să îi învingem înainte ca virusul să-și facă efectul.

– Virusul acționează deja.

– Nu și dacă îi descoperim pe ei și antivirusul în următoarele trei săptămâni. Este singura cale de acțiune care are logică.

– Și vă asigur că deja se acționează în acest sens, a spus directorul CIA, Phil Grant. Am suspendat deja orice alte cazuri, care se ridică la numărul de nouă mii, și am direcționat toate forțele pentru a-i descoperi pe acești indivizi.

– Și ce șanse de reușită aveți? a întrebat Olsen.

– Vom da de ei. Problema este dacă vom găsi la ei și antivirusul.

Președintele s-a aplecat spre microfon.

– Între timp, cred că este important să ne ocupăm de această problemă în cel mai deplin secret. Avem nevoie de idei. Orice vă poate trece prin minte – sunt numai urechi. Nu are importanță cât de nebunește ar suna o anumită sugestie.

În următoarea oră, un soi de haos dement a dominat în sala de ședințe. *Toți par să se simtă în largul lor*

aici, dar ar fi greșit să se spună că ei controlează situația, a gândit Thomas. *Haosul i-a luat pe ei în stăpânire.*

A urmărit duelurile verbale, lăsându-se captivat de ele. Situația nu se deosebea prea mult de certurile din Consiliul lui. Aici exista o civilizație avansată care făcea același lucru ca și oamenii lui, explorând și apărând cu vigoare ideile, nu cu sabia, ci cu limba, la fel de ascuțită ca o armă.

A încetat să mai țină seama de persoana care punea întrebarea și cine dădea răspunsul, însă le-a analizat atent pe fiecare. În condiții de încordare, americanii dovedeau o inventivitate neobișnuită.

– S-ar părea că încetinirea ritmului de răspândire a virusului ne-ar putea oferi timp de grație, a remarcat o femeie atrăgătoare, îmbrăcată într-un taior bleumarin. Timpul e cel mai mare dușman, dar și cel mai bun aliat al nostru. Ar trebui să stopăm deplasările cu avionul.

– Provocând astfel o panică de nedescris? O amenințare de asemenea proporții ar scoate la iveală tot ce e mai rău în oameni.

– Atunci să le dăm alte explicații, a răspuns femeia. Transmiteți o alertă la atacuri teroriste în baza unor informații pe care nu le putem face publice. Vor presupune că e vorba de atacuri cu bombă sau cine știe ce. Toate aparatele de zbor să rămână la sol, iar aeroporturile să fie închise. Opriți zborurile între state. Orice, numai să încetinim răspândirea virusului. Până și o zi sau două ar atârna destul de greu.

Barbara, secretara pentru sănătate, i-a răspuns:

– Tehnic vorbind, așa este.

Nimeni nu a ridicat obiecții.

– Cinstit vorbind, ar fi preferabil să ne concentrăm asupra antivirusului și a mijloacelor de a-l distribui în cel mai scurt timp. Distribuirea unui vaccin către șase miliarde de persoane nu e o sarcină tocmai ușoară.

– Dar susțineți că toată lumea prezentă aici ar fi infectată? a întrebat cineva. Nu ar fi bine să-i izolăm pe cei din poziții de comandă și control să nu se infecteze? Să-i păstrăm la adăpost atât timp cât este necesar.

– Dar pot fi feriți oamenii de acest virus? a întrebat altcineva.

– Trebuie să existe o cale. Încăperi curate. Îmbarcați-i pe navete spațiale și trimiteți-i pe o stație spațială, nu contează.

– La ce bun? La ce ar sluji câteva sute de generali într-o stație spațială dacă restul lumii va muri?

– Atunci izolați-i pe oamenii de știință care lucrează la realizarea antivirusului. Ori transmiteți către stația spațială coduri pentru a lansa câteva focoase nucleare asupra celor care au provocat această situație, dacă se ajunge la asta.

La ce bun? s-a întrebat Thomas. În fața morții iminente, răzbunarea i se părea meschină. Dezbaterea trena.

– Noi conducem țara, și vom muri odată cu ea dacă va fi cazul, a spus în cele din urmă președintele. Dar nu văd nici un rău în ideea de a izola un grup

de comandă și control, dar și cât mai mulți oameni de știință.

Haosul a făcut treptat loc unei încordări caracterizate prin sobrietate. Crizele dezbină câteodată, după cum pot să și unească. Acum ea unea.

Cel puțin pe moment.

Ședința se desfășura de două ore, când, într-un târziu, s-a pus și întrebarea care l-a adus pe Thomas în prim-plan.

Femeia cu taior bleumarin. O ființă inteligentă.

– De unde știm că ei dețin antivirusul?

Nu i-a răspuns nimeni.

– Nu este posibil să fi jucat la cacealma? Dacă ne trebuie luni de zile să creăm un vaccin sau un antivirus, cum se face că ei îl au? Ați spus că Germenul Raison este un virus absolut nou, obținut cu mai puțin de o săptămână în urmă, fiind o mutație a Vaccinului Raison. Cum de s-a realizat antivirusul într-un răstimp atât de scurt?

Președintele s-a uitat spre Thomas, care stătea în fundul sălii, apoi a făcut semn către adjunctul secretarului de Stat Gains, care s-a ridicat și s-a apropiat de un microfon. Scosese doar câteva cuvinte în timpul discuției, lăsându-i din politețe întâietatea superiorului său, secretarul de Stat Paul Stanley, a presupus Thomas.

– Situația e mai complicată. Nimic nu va schimba ceea ce ați auzit deja, dar există ceva care ne-ar putea ajuta într-un mod mai... mai puțin convențional.

Ezitarea mea are un motiv, pentru că sunt pe cale de a deschide o cutie a Pandorei, dar având în vedere acest caz, cred că este recomandabil să vă dezvălui ceva.

Thomas a simțit subit că îi pierise cu totul orice dorință de a se adresa acestui grup de oameni. Nu se pricepea să le vorbească la fel ca un politician.

– În urmă cu două săptămâni, un bărbat ne-a telefonat și a susținut că avea niște vise ciudate.

Thomas a strâns din pleoape. Despre el era vorba.

– Acest om a ajuns la concluzia că visele lui sunt reale, deoarece în ele existau cărți de istorie care consemnau istoria Pământului. A putut apela la aceste cărți, aflând astfel, de exemplu, cine a câștigat Derbiul Kentucky de anul acesta. Lucru pe care l-a făcut, *înainte* ca derbiul să se dispute, vă rog să rețineți. Și a avut dreptate. În realitate, a câștigat peste trei sute de mii de dolari la casa de pariuri. Informațiile din cărțile de istorii din lumea lui de vis s-au dovedit reale. Și exacte.

Thomas a rămas puțin surprins că nu au apărut măcar câteva chicoteli.

– Ne-a telefonat deoarece a aflat ceva foarte tulburător, mai precis, că un virus periculos, pe nume Germenul Raison, va fi lăsat liber în lume în această săptămână. Repet, asta s-a întâmplat acum două săptămâni, când Germenul Raison nici măcar nu exista.

Uimitor că oamenii aceia erau atenți.

– Nimeni nu l-a ascultat, desigur. Cine ar fi fost dispus? S-a dus la Bangkok și a acționat de unul singur. În ultima săptămână ne-a oferit o serie de informații despre anumite evenimente, înainte ca ele să se producă.

A făcut o pauză. Nimeni nu a făcut nici o mișcare.

– La solicitarea președintelui, ieri m-am deplasat la Bangkok. Ceea ce am văzut cu ochii mei v-ar crea un șoc. La fel ca mine, probabil ați ajuns la concluzia că națiunea noastră este într-o situație extrem de proastă. Pare disperată. Doamnelor și domnilor, dacă există cineva care să poată salva această țară, acesta ar putea fi Thomas Hunter. Thomas?

S-a ridicat în picioare și a ieșit pe interval. A pășit spre podium, simțindu-se cam nefiresc în pantalonii negri și cămașa albă pe care le cumpărase de la un magazin, venind dinspre aeroport. Pesemne că arăta foarte, foarte ciudat. *Uite-l și pe cel care a văzut sfârșitul lumii*. Era la fel de rupt de realitatea acelor oameni ca Hulk sau Omul Păianjen.

A acoperit microfonul cu palma.

– Nu cred că va sluji la ceva, a vorbit el încet.

Președintele l-a urmărit fără să clipească.

– Fă-i să creadă, i-a zis Gains. Lasă-i să pună întrebări.

I-a adresat un zâmbet pierit și s-a tras deoparte.

Thomas a rămas cu fața la public. Era urmărit de douăzeci și trei de perechi de ochi, care trădau nesiguranța și stânjeneala, stări pe care le trăia și el.

A simțit broboane de sudoare pe frunte. Dacă ei ar ști cât de nesigur se simțea, informațiile pe care le va împărtăși s-ar adresa unor urechi surde. Trebuia să-și joace rolul cât mai convingător posibil. Nu avea importanță dacă ei îl acceptau sau îl plăceau ori nu. Conta să fie ascultat.

– Știu că unii dintre voi, sau chiar toți, veți socoti ceea ce vă spun drept o nebunie. Oricum ar fi, nu mă supăr, începu el, iar glasul îi suna cam puternic pentru acea sală. Mă numesc Thomas Hunter și adevărul este că, oricum aș fi aflat ceea ce știu, indiferent cât de incredibil vi se va părea, dar știu anumite lucruri. Dacă veți urmări cu atenție ce am a vă zice s-ar putea să mai aveți vreo șansă. Dacă nu, peste mai puțin de douăzeci și una de zile veți muri.

Lăsa impresia că era prea sigur de sine. Chiar impertinent. Dar era singura cale de a se impune în această realitate.

– Să continuu?

– Chiar te rog, Thomas, i s-a adresat președintele, care stătea în spatele lui.

Rezervele i s-au risipit imediat. Adevărul era că probabil avea mai multe de oferit țării decât oricare altă persoană din acea încăpere. Și asta nu deoarece dorea să-și asume o asemenea răspundere. Nu avea nimic de pierdut. Pe când ceilalți nu erau în situația lui.

– Mulțumesc.

S-a dus spre dreapta, dar și-a amintit de microfon, astfel că a revenit, privind la cei din sală. Se putea să nu mai aibă prilejul de a li se adresa și altă dată, de aceea a decis să le vorbească într-un limbaj care măcar să îi zdruncine puțin.

– În ultimele două săptămâni am trăit cât pentru o viață întreagă. În această viață am învățat și câteva lucruri. În particular, că majoritatea oamenilor sunt gata să cedeze tendințelor puternice care îi trag cu

ele către distrugere. Doar cei mai puternici în gând și spirit vor reuși să înoate împotriva acestui curent. S-ar putea să sune cam filozofic, dar așa vorbesc unii în locul de unde vin, și sunt de acord cu ei.

A făcut o pauză și a privit-o drept în ochi pe femeia în taior bleumarin, a cărei întrebare îl făcuse pe Gains să îl prezinte pe Thomas.

– Dacă nu sunteți foarte atenți, veți fi cu toții târâți până în largul mării. Sunt conștient că vorbele mele sună ca ale unui consilier spiritual. Nu e adevărat. Spun doar ce știu, și iată ce știu.

Femeia aceea zâmbea delicat. În sprijinul lui sau de neîncredere, greu să-și dea seama. Dar nu se sinchisea.

– Știu că elveția nul va avea antivirusul, dacă nu cumva îl are deja. Știu asta pentru că așa afirmă cărțile de istorie. Unii oameni vor supraviețui. Însă fără antivirus va fi imposibil.

Și-a tras sufletul și a încercat să descifreze expresiile de pe fețele ascultătorilor, dar îi venea greu să deosebească starea de șoc provocată de cunoștințele unui vorbitor de aceea cauzată de îndrăzneala lui.

– Pe de altă parte, mai știu că Statele Unite vor ceda în cele din urmă acestor pretenții și vor preda armele. Mai știu că întreaga lume se va supune acestui om și, chiar așa, jumătate din populație va dispărea, deși nu am idee care va fi aceea. Acest lucru va da naștere unei perioade de cumplite rătăciri.

Vorbea ca un profet sau ca un profesor care își dăscălește școlarii. Era ultimul lucru pe care și-l dorea,

deși a presupus că, într-un mod neconvențional, chiar era profet. Era posibil să se afle acolo în acele clipe?

– Dacă îi cedați elveţianului, veți urma cursul istoriei, așa cum este ea scrisă. Veți fi duși de curent până în mare. Singura voastră speranță este să vă opuneți celor care vă cer să cedați. Fie veți găsi modul de a schimba istoria, fie veți urma cursul ei și veți muri, așa cum stă scris.

– Doar o clipă.

Era Olsen, bărbatul cu păr negru despre care Bob îl informase că îl dușmănea pe președinte. Zâmbea cu un aer răutăcios.

– Da, domnule Olsen.

Bărbatul a clipit nedumerit. Nu se așteptase să i se spună pe nume.

– Susții că ești psihic? Președintele are acum asemenea persoane drept consilieri?

– Nu cred în așa ceva, i-a răspuns Thomas. Sunt cineva care știe mai multe decât voi ceilalți despre anumite lucruri. Adevărul este, de exemplu, că vei muri peste mai puțin de douăzeci și una de zile din cauza unei hemoragii masive a inimii, plămânilor și ficatului. De la apariția simptomelor și până la moarte vei avea cel mult douăzeci și patru de ore de trăit. Știu că sună cam neplăcut, dar presupun că nici unul dintre cei de față nu are chef de glume.

Zâmbetul de satisfacție a dispărut imediat de pe fața lui Olsen.

– Cred că în decurs de o săptămână vei prezenta o moțiune pentru a ceda cererilor lui Svensson. Asta

nu se regăsește în Cărțile de Istorii, înțelegi? Așa judec eu în baza observațiilor pe care le-am făcut astăzi în ceea ce te privește. Dacă nu mă înșel, ești tipul de om căruia cei din această încăpere ar trebui să i se opună.

Oarecum încordat, Gains a chicotit.

– Sunt convins că Thomas nu este pe deplin sincer. Are un spirit... unic, după cum sigur ați remarcat. Mai aveți întrebări?

– Vorbești serios? a întrebat Olsen, uitându-se la Gains. Chiar ai îndrăzneala de a ține un număr de circ în fața noastră în asemenea momente?

– Cât se poate de serios! a replicat Gains. Ne aflăm aici din pricină că nu i-am dat ascultare acestui om în urmă cu două săptămâni. El ne-a dezvăluit ce anume, unde, chiar și când, și de ce, iar noi l-am ignorat. Vă sugerez să luați fiecare cuvânt rostit de el ca și cum ar veni de la Dumnezeu însuși.

Thomas s-a crispat. Nu ținea să le reproșeze ceva acelor oameni pentru faptul că-i puneau vorbele la îndoială. Ei nu aveau nici un punct de referință față de care să îl judece.

– Așadar, ai aflat totul deoarece ar fi consemnat în nu știu ce cărți de istorie din altă realitate? l-a întrebat femeia cu taior bleumarin.

– Numele dumneavoastră?

– Clarice Morton, a spus ea, aruncând o privire spre președinte. Membră a congresului.

– Răspunsul este da, doamnă Morton. Fapt confirmat de o serie de evenimente. Am aflat de Germenul Raison acum mai bine de o săptămână. Am anunțat

Departamentul de Stat și apoi Centrul de Prevenire a Epidemiilor. Cum nici una dintre instituții nu s-a arătat interesată, m-am dus personal la Bangkok. A fost un act disperat, recunosc, să o răpesc pe Monique de Raison – poate ați auzit despre asta. Am încercat să o fac să priceapă cât de periculos era de fapt vaccinul creat de ea. Inutil să mai adaug că acum înțelege.

– Deci ai convins-o înainte să se petreacă toate acestea?

– Ea mi-a cerut anumite informații specifice. M-am dus la Istorii și am obținut acele informații. Atunci și-a dat seama. Asta s-a întâmplat înainte să fiu împușcat de Carlos, care a răpit-o. Acum, fără îndoială, ei se slujesc de ea să creeze antivirusul.

– Ai fost împușcat?

– E o poveste lungă, doamnă Morton. Inutil să o depănăm acum.

Lui Gains i-a venit greu să-și rețină un zâmbet.

– Prin urmare, dacă toate acestea sunt adevărate, dacă poți obține informații despre viitor ca fiind o chestiune de istorie – și pe moment sunt dispusă să cred că poți face acest lucru –, atunci poți afla ce se va petrece în continuare?

– Da, tehnic vorbind, dacă aș găsi Cărțile de Istorii.

Ea s-a uitat spre președinte.

– Iar dacă poți afla ce se va întâmpla, vom fi capabili să descoperim și cum să împiedicăm derularea evenimentelor?

– Da, probabil, presupunând că istoria se poate modifica într-adevăr.

– Dar trebuie să presupunem că se poate, altfel totul ar fi inutil, cum singur spui.

– De acord.

– În acest caz, poți afla ce se va petrece în continuare?

Thomas înțelesese unde voia femeia să ajungă, dar sugestia ei foarte simplă abia acum făcuse să vibreze o anumită coardă în mintea lui. Din păcate, desigur, Cărțile de Istorii nu mai existau. Trăise cu această idee vreme de cincisprezece ani. Însă se zvonea că ele încă se găseau undeva. Nu avusese niciodată motiv să le caute. Principalele lui griji fuseseră să apere pădurea de Hoardă și să sărbătorească Marea Romanță. Acum avea un motiv întemeiat să le caute. Ele îi vor oferi o modalitate de ieșire din această situație, așa cum sugera Clarice.

– De fapt, Cărțile de Istorii nu... nu mai sunt de găsit în prezent.

Cei din sală au scos murmure de nemulțumire. Se părea că informațiile acelea ar fi prezentat interes pentru ascultători. Erau chiar stârniți de idee. *Ce convenabil... Cărțile de Istorii dispăruseră! Da, bineînțeles, dar la ce vă așteptați? Întotdeauna se întâmplă așa.*

Ori poate murmuraseră dezamăgiți. Unii dintre ei erau chiar dispuși să creadă ceea ce le spunea.

Așa se și cuvenea. Oamenii decenți își dădeau seama de sinceritatea lui doar privindu-l în față.

– E absurd! a exclamat Olsen.

– Atunci îmi pare rău că înclin spre absurd, Dwight, a spus președintele. Thomas are dreptul să vorbească

astfel. Iar Clarice cred că are dreptate. Thomas, poți să mai afli câte ceva care să ne fie de folos?

Oare putea? Răspunsul lui avea o doză de calcul, dar și de adevăr:

– Poate.

Olsen a bolborosit ceva, dar Thomas nu și-a dat seama ce anume.

Președintele a închis dosarul.

– Bine. Doamnelor și domnilor, vă rog să transmiteți orice alte idei și comentarii prin personalul meu. O seară bună. Și Domnul să ne cruțe națiunea.

S-a ridicat și a părăsit sala.

Din acel moment, criza avea să dezbine.

– Încă șase orașe, a zis Phil Grant, plesnind cu dosarul în tăblia măsuței de cafea.

Cravata maro de mătase îi atârna în dezordine la gât. Și-a trecut un deget pe sub guler și a slăbit-o și mai mult.

– Inclusiv Sankt Petersburg. Au început să se suie pe pereți. Va fi un miracol dacă rușii vor reuși să păstreze secretul.

– E... e un coșmar, a spus asistentul lui.

Thomas s-a uitat la Dempsey, care s-a apropiat de fereastră și a privit lung în gol.

– Rușii au o experiență de decenii în privința asta, așa că vor ține totul secret. Eu mi-aș face mai multe griji pentru Statele Unite. Dacă aș fi un parior înrăit, aș spune că Olsen a început deja să divulge secretul. Câte orașe spuneai că sunt afectate?

– Douăzeci. Toate aeroporturile. Treaba merge ceas.

– Doar *nu* vom închide aeroporturile?

– CPE a desfășurat o nouă simulare, folosind ultimele date. Spun că, în situația actuală, închiderea aeroporturilor nu va sluji la nimic. De când virusul a fost eliberat la New York, în SUA s-au înregistrat peste zece mii de zboruri. Estimările cele mai conservatoare precizează că deja a fost expusă un sfert din populație.

Grant și-a lăsat coatele pe genunchi, apoi și-a împreunat degetele ambelor mâini, închipuind o piramidă. Mâinile îi tremurau ușor. Încruntat, Dempsey s-a întors de la fereastră. Cămașa bleu era pătată de sudoare la subsuori. În cele din urmă, trista realitate privind ce se întâmpla în Statele Unite ale Americii era acceptată și la CIA.

Cu trei sferturi de oră mai devreme, Grant îl invitase pe Thomas la sediul CIA din Langley.

– Ești convins că merită să ne pierdem vremea cu psihologul ăsta? a întrebat Thomas. Mie mi se pare că am putea face altceva, mai util.

– Dimpotrivă, încercarea de a-ți debloca mintea este singurul lucru care ar merita făcut în ce te privește, a spus Grant.

– Amintirile, poate. Oricum, n-aș presupune că ceea ce se petrece ține doar de mintea mea, i-a răspuns Thomas.

– M-aș mulțumi cu amintirile. Dacă i-ai transmis lui Carlos caracteristicile antivirusului, așa cum crezi, înseamnă că acea informație este încă în creierul tău.

Cu puțin noroc, doctorul Myles Bancroft îți poate stimula acea amintire. Nu ai idee unde s-ar putea ascunde Svensson?

– Nici una.

– Ori unde ar putea să o țină pe Monique?

– Presupun că ea se află cu el. Singurele comunicări s-au făcut prin fax, dintr-un apartament aflat la Bangkok. Am ajuns acolo acum șase ore. Apartamentul era pustiu și n-am găsit decât un laptop. Folosește interpuși. E deștept că stă departe de Internet și folosește faxul. Ultimul a venit de la Istanbul. Din câte ne dăm seama, ar putea să aibă și o sută de asemenea interpuși. Cât ne-a luat să-l depistăm pe Bin Laden? În cazul acestui individ s-ar putea să fie și mai greu. Dar mă îndoiesc că va mai avea importanță peste câteva zile. Așa cum ai spus și tu mai devreme, fără îndoială că lucrează mână în mână cu alții. Cel mai probabil o țară. Dacă am ști care, am putea începe căutarea.

– Dar numai dacă vrea el să ne dea vreo sugestie. Doar n-o să bombardăm o țară ca Argentina, de pildă, dacă ar fi stabilit acolo. Mai ales dacă ar deține antivirusul, i-a răspuns Grant, după care s-a ridicat și și-a dres glasul. Lumea se destramă, iar noi stăm aici, orbi ca niște lilieci.

– Indiferent ce s-ar întâmpla, nimeni nu trebuie să-l convingă pe președinte să admită un compromis, a subliniat Thomas.

– Cred că vei avea prilejul să faci chiar tu asta, i-a replicat directorul. Vrea să te întâlnească mâine.

A sunat telefonul. Grant a ridicat receptorul și a ascultat câteva momente.

– Plecăm chiar acum, a zis el și a închis. Ne așteaptă. Să mergem.

Doctorul Myles Bancroft era un bărbat scund, îmbrăcat fără gust, cu pantaloni boțiți și fire de păr care îi apăreau din toate orificiile feței; una peste alta, nicidecum omul pe care majoritatea l-ar asocia cu lauretul Premiului Pulitzer. Avea pe față un zâmbet atotcunoscător, foarte dezarmant – lucru bun, dacă se ținea seama cu ce se juca el de obicei.

Cu mintea oamenilor.

Laboratorul lui ocupa un subsol dintr-o clădire de pe latura sudică a campusului Johns Hopkins. Thomas a ajuns acolo cu elicopterul și s-a trezit condus cu rapiditate pe trepte, de parcă ar fi fost o persoană inclusă în programul de protecție a martorilor și s-ar fi primit informații că niște lunetiști, aflați pe vreun acoperiș, vor încerca să-l lichideze.

În camera cu pereți albi de beton, Thomas a rămas față în față cu psihologul specialist în domeniul cogniției. Doi dintre oamenii lui Grant s-au așezat picior peste picior, așteptând în hol. Directorul rămăsese la Langley, având nenumărate probleme care îi chinuiau mintea.

– Așadar, în esență, o să mă hipnotizezi ca apoi să mă conectezi la vreunul dintre aparatele voastre ca să mă adormi cât te joci cu mintea mea folosind impulsuri electrice.

– În esență, da, i-a răspuns Bancroft cu un zâmbet. Eu descriu procedeul folosind cuvinte mai elegante, glumețe, dar în principiu ai prins despre ce este vorba, flăcăule. Hipnoza nu este întotdeauna sigură. Nu te iau în balon. Este nevoie de un pacient care să coopereze și aș vrea să fii un asemenea subiect. Dar chiar de nu ești, probabil că voi reuși să obțin niște rezultate interesante transformându-te într-un Frankenstein, a încheiat cu un alt surâs.

Omul i-a plăcut enorm lui Thomas.

– Și cum explici această transformare în Frankenstein? În niște cuvinte pe care să le pricep și eu.

– Să-ți dau o idee. Creierul înregistrează totul; sunt convins că deja știi asta. Nu știm precis cum să ajungem la informații sau cum să înregistrăm amintirile și așa mai departe. Dar facem progrese. Te leg la firele astea de aici și vom putea înregistra semnăturile undelor emise de creier. Din păcate, nu prea reușim să descâlcim limbajul creierului, așa că, în momentul când vedem câte-un semn mai altfel, știm că înseamnă ceva, chiar dacă nu avem habar de semnificația acelui semn deosebit. Mă urmărești?

– Deci, în concluzie, nu se știe mai nimic.

– Cam asta e concluzia. Începem?

– Acum, la modul serios.

– Păi, e o metodă mai curând speculativă, recunosc, dar uite ce se întâmplă: am elaborat o metodă de a stimula și activa amintirile. Activitatea cerebrală de diferite tipuri prezintă și semnături specifice ale undelor. De exemplu, în exprimarea cea mai simplă,

activitatea conceptuală, sau gândirea în stare de veghe, arată altfel decât gândirea perceptivă, sau din vis. De câtva timp, cartografiez și identific aceste semnături. Printre nenumărate alte lucruri, am descoperit că există o legătură între vise și amintiri – au semnături similare, înțelegi? Un limbaj cerebral asemănător, ca să spun așa. În esență, intenționez să înregistrez semnăturile din vise și apoi să le transmit forțat în secțiunea de creier care conține de obicei amintirile. Acest lucru pare să le stimuleze. Efectul nu este permanent, dar așa se reușește stimularea amintirilor la majoritatea subiecților.

– Hm. Dar nu se pot izola anumite amintiri. Doar sperи că mă voi trezi amintindu-mi ceva mai multe lucruri decât înainte de a mă fi culcat.

– În unele cazuri, da. În altele, subiecții au vise care se dovedesc a fi de fapt amintiri. E ca și cum ai turna lichid într-o ceașcă deja plină ochi cu apă sau, în situația noastră, amintiri. Când torni lichidul, apa se revarsă peste buza căniі. E chiar amuzant, dacă te gândești mai bine. Stimularea amintirilor pare să-i ajute pe unii subiecți să-și aducă aminte visele. După cum știi, o persoană obișnuită are în medie cinci vise pe noapte și-și aduce aminte cel mult unul. Când te conectez la aparat, nu se mai întâmplă așa. Începem?

– De ce nu?

– În primul rând, câteva chestiuni de bază. Lucruri vitale, înțelegi? Trebuie să-ți extrag o probă de sânge și să o analizez în laborator pentru a depista

prezența unor boli obișnuite care afectează mintea. Doar ca să fim mai siguri.

Jumătate de oră mai târziu, după o serie de teste simple, urmate de cinci încercări eșuate de a-l aduce pe Thomas în stare hipnotică, Bancroft a schimbat metoda și l-a conectat la encefalograf. I-a plasat doisprezece electrozi în diferite zone ale capului, după care i-a dat o tabletă care să-l liniștească, fără însă a afecta în vreun fel activitatea cerebrală.

După aceea a închis lumina și a părăsit încăperea. Câteva momente mai apoi, din difuzoarele aflate în tavan a început să se reverse o muzică plăcută. Scaunul pe care stătea întins Thomas era asemănător cu unul de stomatolog. S-a întrebat dacă exista o tabletă care să-i blocheze visele. A fost ultimul lui gând înainte de a se scufunda într-un somn profund.

La ora șase, Mike Orear a plecat de la biroul său de la CNN și s-a luptat cu traficul vreme de o oră, ca de obicei, cât îi lua ca să ajungă la casa cea nouă a Theresei Sumner din zona de sud. Nu-și planificase întâlnirea din acea seară, dar asta nu îl deranja câtuși de puțin.

Ea plecase într-o problemă de serviciu a CPE tocmai la Bangkok și revenise în acea zi pentru a participa la o altă ședință la Washington. Ceva mai puțin obișnuit, dar nu din cale-afară. Amândoi duceau o viață plină de neprevăzut și de schimbări neașteptate de program.

Theresa îl sunase de cum ajunsese la aeroportul Reagan International, spunându-i să vină la ea în jurul

orei opt. Era într-o dispoziție irezistibilă de șef și, după ce el îi spusese câteva lucruri, mai toate nimicuri care ajutau la descreștirea frunții, a fost de acord, așa cum știau de fapt amândoi că se va întâmpla. Fusese la casa cea nouă doar de trei sau patru ori în cele zece luni de când se întâlneau, și niciodată nu plecase de acolo dezamăgit.

Un automobil alb, cu aspect de cutie – un Volvo –, se deplasa în dreapta lui, iar în stânga avea un Lincoln negru. Nici unul dintre șoferi nu s-a uitat la el când i-a sfredelit cu privirea. La Atlanta era ora de vârf în trafic și fiecare era pierdut în propria lui lume, ignorându-i pe toți cei din jur. Acești zombii pluteau prin viață ca și cum, până la urmă, nimic nu ar fi contat.

În urmă cu trei ani, mutarea lui din North Dakota la biroul din Atlanta ca să aibă o emisiune la sfârșitul după-amiezii fusese un lucru fericit. Acum nu mai era chiar atât de sigur. Orașul avea destule locuri unde să-și petreacă timpul în mod plăcut, dar se săturase de ele. În curând ar fi trebuit să abandoneze jocul de-a bărbatul intangibil și să aleagă drept soție pe cineva care să semene mai curând cu o Betty cea simplută decât cu Theresa.

Pe de altă parte, îi plăcea jocul pe care îl făcea în prezent. Era în stare să adopte sau să lepede rolul de bărbat independent într-o fracțiune de secundă, ca și cum ar fi apăsat pe un comutator, ceea ce reprezenta un avantaj și în meseria lui. Pentru public și pentru unii dintre colegi era bărbatul sincer din North Dakota, cu păr negru și ondulat, în care puteau avea

încredere oricând. Pentru alții, ca Theresa, era jucătorul de fotbal din liceu, care ar fi putut ajunge profesionist dacă nu s-ar fi apucat de consumat droguri.

Acum arunca vorbe în loc de cuvinte și se pricepea să le lanseze în orice ritm impus de regulile jocului.

În cele din urmă, a oprit BMW-ul în fața casei albe de la colțul străzilor Langshershim și Bentley.

A oftat, a deschis portiera și s-a destins după ce stătuse atât timp ghemuit la volan. Mașina ei era în garaj. Prin fereastra de sus văzuse portbagajul de pe acoperișul mașinii de teren.

A mers plutind până la ușă și a sunat.

Theresa i-a deschis și s-a întors în bucătărie, fără nici un cuvânt. Da, acea Betty, fata pe care o curtase vreme de doi ani în timpul colegiului nu i-ar fi făcut niciodată așa ceva – mai ales dacă ar fi știut că venea după o oră de condus ca să o vadă. Ei, poate că i-ar face asta din când în când, dar în nici un caz nu ar adopta aerul acela distant, aproape furios.

Părul blond, tuns scurt, îi era răvășit, iar fața, suptă – departe de înfățișarea ispititoare, sexy, pe care o anticipase. Ea a scos un pahar de vin din raft, turnându-și apoi niște Sauvignon Blanc.

– Mă înșel eu sau chiar m-ai invitat să vin la tine? a întrebat-o.

– Da. Și-ți mulțumesc. Iartă-mă, doar că... am avut o zi grea, a zis ea, zâmbind forțat.

Nu era vorba de o joacă. Sigur o tulburase ceva petrecut în cursul călătoriei. Theresa și-a lăsat mâinile

pe blat și a închis ochii. El a perceput abia acum starea ei de alarmă.

– Hei, ce s-a întâmplat?

– Nimic. Și nu este ceva ce-ți pot spune.

A luat o înghițitură lungă de vin și a așezat paharul jos.

– Am avut o zi foarte proastă.

– Cum adică nu-mi poți spune? Ți s-a întâmplat ceva la slujbă?

– Deocamdată, nu.

A mai luat o gură. A observat că mâna îi tremura. S-a apropiat de ea și i-a luat paharul din mână.

– Povestește-mi.

– Nu pot...

– Ce Dumnezeu, Theresa, spune-mi!

Ea s-a îndepărtat de blat, trecându-și mâinile prin păr, și a scos un oftat lung. Nu ținea minte să o mai fi văzut într-o asemenea stare. Parcă i-ar fi murit cineva, ori era pe patul de moarte, ori se întâmplase ceva îngrozitor cu mama sau fratele ei din San Diego.

– Dacă ți-ai pus în gând să mă sperii, să știi că ai reușit. Așa că, dacă nu te superi, să terminăm cu jocul ăsta. Hai, spune-mi despre ce e vorba.

– M-ar ucide dacă ți-aș spune. Mai ales *ție*.

– Te referi la meseria mea?

Theresa deja dezvăluise prea multe, iar ochii întorși într-o parte confirmau. Se întâmplase ceva dacă ajunsese să transpire și să-l facă pe un om de televiziune ca el să se teamă. Și se părea că jurase să păstreze secretul.

– Lasă prostiile, a rostit el, luându-și un pahar de pe raft. M-ai chemat până aici să-mi spui ceva și-ți garantez că nu plec până nu aflu despre ce-i vorba. Hai să ne așezăm și să bem ceva, după care îmi povestești totul cât mai suntem limpezi la minte. Tu alegi.

– Ce asigurare am că nu o să faci public ceea ce-ți spun?

– Depinde.

– Atunci las-o baltă, a zis ea, fulgerându-l cu privirea. Nu e genul de lucru care „depinde" de ceva ce crezi sau nu.

Se vedea că nu se mai putea controla. Indiferent ce se întâmplase, era vorba de ceva mai grav decât un deces ori un accident.

– E ceva în legătură cu CPE, am dreptate? Ia zi, virusul West Nile a ajuns și la Casa Albă?

– Îți jur, dacă sufli o vorbă...

– Am înțeles, a acceptat el, ridicând brațele în aer și ținând paharul în echilibru în mâna dreaptă. Nici o vorbă.

– Nu este...

– Theresa, îți jur! Îți garantez că nu voi scoate un cuvânt față de nimeni din afara acestei case. Dar spune-mi odată!

Ea a respirat adânc.

– E un virus.

– Așa deci. Am avut dreptate, nu?

– În comparație cu acesta de acum, West Nile este floare la ureche.

– Atunci ce e? Ebola?

Glumise pe jumătate, dar ea l-a privit cu severitate și, vreme de o clipă, îngrozit, el și-a dat seama că ghicise.

– Sper că glumești, da?

Dar nu glumea. Dacă ar fi fost așa, buza de sus nu i s-ar fi îmbrobonat de sudoare.

– Ebola?

– Mai grav.

El a simțit că pălește.

– Unde?

– Pretutindeni. I se spune Germenul Raison.

Tremurul îi trecuse de la mâini la voce.

– A fost eliberat astăzi de niște teroriști în douăzeci și patru de orașe. Spre sfârșitul săptămânii, toți locuitorii Statelor Unite vor fi infectați și nu există tratament. Dacă nu descoperim un vaccin sau alt remediu, suntem pierduți. Atlanta a fost unul dintre orașele infectate.

El nu reușea să plaseze acest lucru în șabloanele potrivit cărora înțelegea lumea. Ce virus putea fi mai cumplit decât Ebola?

– Teroriști?

A confirmat cu un gest.

– Cer armele noastre nucleare. Ale întregii lumi, de fapt.

Mike a rămas cu privirea ațintită asupra ei.

– Cine e infectat? Când spui Atlanta, doar nu te referi în mod obligatoriu la...

– Mike, nu m-ai ascultat cu atenție. Nu există posibilitatea de a împiedica răspândirea acestui virus. Probabil că toți cei de la CNN l-au luat deja.

El, infectat? A clipit neîncrezător.

– Asta e... nu se poate. Nu simt că aș avea ceva.

– Asta pentru că are o perioadă de latență de trei săptămâni. Crede-mă, dacă nu se rezolvă problema, peste două săptămâni o să începi să simți ceva.

– Și nu crezi că lumea ar trebui să știe?

– De ce? Ca să intre în panică și să fugă pe dealuri? Îți jur, Mike, dacă te văd privind mai ciudat la cineva în emisiuni, cu mâna mea te ucid! Mă auzi? a izbucnit ea roșie la față.

El a lăsat paharul pe blat și s-a sprijinit de dulap ca să rămână în picioare.

– Bine, bine, liniștește-te.

Însă ceea ce îi spusese ea părea absurd. Nu reușea să-și dea seama de ce, dar ceva nu se potrivea.

– Cred că e vorba de o greșeală. Imposibil să se întâmple așa ceva. Nu știe nimeni de asta?

– Ba știu președintele, membrii cabinetului, câțiva membri ai congresului. Jumătate dintre guvernele lumii. Și nu e nici o greșeală. Am efectuat chiar eu unele teste. În ultimele douăsprezece ore, am examinat modelul computerizat. Asta este, Mike. Am ajuns în situația pe care speram să nu o întâlnim.

S-a lăsat să cadă într-un fotoliu, și-a rezemat capul de spătar, închizând ochii și înghițindu-și nodul din gât.

Mike s-a așezat invers pe un scaun de la masă și multă vreme nici unul dintre ei nu a vorbit. Aerul

condiționat a pornit automat și, printr-un gură din tavan, i-a suflat aer rece prin păr. Theresa deschisese ochii și privea în gol spre tavan, pierdută.

– Ia-o cu începutul, a îndemnat-o el. Povestește-mi tot.

Electroencefalograma prezenta o problemă.

Nu era adevărat ce vedea. Și-a dat seama că în mintea celui care dormea pe scaun se întâmpla ceva ciudat, dar omul de știință numit Bancroft dorea să elimine orice alternativă posibilă.

A oprit aparatul, a reconectat cei doisprezece electrozi și l-a pornit din nou. Pe ecran se derulau unde tipice pentru activitate cerebrală conceptuală. Același lucru. Era convins. Același lucru ca mai devreme. Nu apăreau unde perceptive.

A verificat celelalte monitoare. Culoarea feței, mișcarea ochilor, temperatura la nivelul pielii. Nimic. Absolut nimic de care să se agațe. Thomas dormea de două ore. Respira profund, iar trupul i se înmuiase pe scaun. Nu încăpea nici un dram de îndoială, omul nu mai era pe lumea asta. Dormea.

Dar indicațiile tipice se opreau aici. Temperatura pielii nu se modificase. Ochii nu intraseră în faza de mișcare rapidă. Semnăturile de pe electroencefalogramă nu indicau nici urmă de semnătură perceptivă.

I-a dat ocol pacientului, derulând în minte o listă de elemente care trebuiau verificate pentru a găsi o explicație.

Nici una.

S-a dus în birou și, folosind numărul direct pe care îl primise, l-a sunat pe directorul CIA.

– Grant.

– Bună ziua, domnule Grant. Bancroft, cu băiatul tău, te deranjează.

– Și?

– Cred că avem probleme.

– Cum adică?

– Adică, băiatul ăsta nu visează.

– Cum se poate asta? Există asemenea cazuri?

– Nu prea des. Și nu pe perioade atât de lungi. E clar, doarme. Și prezintă o activitate cerebrală intensă. Dar ceea ce se petrece în mintea lui nu seamănă cu nimic din ceea ce am mai văzut. Judecând după monitoare, aș spune că e treaz.

– Parcă spuneai că doarme.

– Da, doarme. De aici și problema.

– Vin acolo. Ține-l așa, să viseze în continuare.

Grant a închis înainte ca Bancroft să-l poată corecta.

Thomas Hunter nu visa.

9

Ca prin vis, undeva la marginea conștiinței, Rachelle a auzit strigătele intonate, acoperind cântecul lui Samuel și încercările lipsite de speranță făcute de Marie de a-l face să nu mai falseze. Însă subconștientul ei

fusese pregătit zi și noapte să deosebească acel strigăt îndepărtat de orice alt sunet.

A tresărit și a sărit în picioare, încordându-și auzul.

– Samuel, liniște!

– Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Marie, apoi a auzit și ea strigătele tremurătoare. A, tata!

– Tata, tata! a exclamat Samuel.

Locuiau într-o casă de lemn, mare și de formă circulară, care avea etaj. Fiecare avea uși care dădeau în afară și constituiau mândria și bucuria lui Thomas. Acum lacul era înconjurat de aproape zece mii de case, majoritatea așezate printre copacii retrași față de porțiunea lată ce fusese defrișată în jurul apei, dar nici una nu avea uși care să semene cu cele ale casei lui. Se lăuda cu cea mai bună ușă dublă cu balamale din ținut și era unică, pentru că se putea mișca în ambele sensuri, permițând rapid atât intrarea, cât și ieșirea.

Etajul, unde dormeau, avea o ușă care se închidea normal. Dădea spre o alee care făcea parte dintr-un labirint de pasarele suspendate care legau multe case. Parterul, unde acum Rachelle punea ghiveci fierbinte în castroane de cositor, se mândrea cu acea ușă cu articulație dublă. Balamalele, confecționate din piele, acționau și ca un fel de arc, acesta ajutând la închidere.

Marie, fiind la paisprezece ani cea mai mare și iute, a ajuns prima la ușă și a ieșit pe ea.

Samuel a pornit imediat după ea. Prea departe în spate. Sau prea aproape. În orice caz, când ușile au fost eliberate de Marie, s-a trezit cu ele în nas. A fost lovit în frunte și a căzut ca un sac de cartofi.

– Samuel! a exclamat Rachelle și s-a lăsat în genunchi. Ce uși blestemate! Ai pățit ceva, copile?

Samuel s-a ridicat destul de greu în fund, apoi a clătinat din cap să se dezmeticească.

– Hai! a strigat Marie. Repede!

– Întoarce-te și ajută-ți fratele, s-a răstit Rachelle la ea. L-ai trântit la pământ cu ușile acelea!

Până să se întoarcă ea, Samuel s-a ridicat și a ieșit în fugă pe ușă. De data aceasta, ele au lovit-o pe Rachelle peste brațul drept, cât pe ce să o dărâme. A scos un geamăt și a alergat pe poteca pietruită, în urma copiilor.

Lovitura îi provocase o rană, a observat. O tăietură mică, dar nu asta o preocupa acum. A ignorat dâra subțire de sânge și a continuat să alerge.

Șiruri de femei și copii goneau pe aleile care duceau spre poarta dinspre care strigătele pe ton ascuțit deveneau tot mai puternice. Luptătorii ajunseseră acasă. Singura întrebare era câți dintre ei se întorseseră.

De o parte și de alta a aleii creșteau viițe încolăcite de puroon, cu flori de culoarea levănțicii, asemănătoare cu unele pe care Thomas le numea bougainvilea, și tufișuri mari de tawii, având flori cu petale albe și catifelate, fiecare dintre ele răspândindu-și parfumul dulce în aer. Seamănă cu gardenia, spunea el. Fiecare casă era învești mântată în viițe înflorite, respectând un plan general care dorea să transforme întregul sat într-o grădină minunată. În acel fel, pădurenii se străduiau să imite cât de cât pădurea colorată.

Simțind un nod în gât, Rachelle a continuat să fugă. Chiar dacă era poate cel mai bun luptător dintre toți, Thomas era și comandantul oamenilor și primul care se repezea în bătălie, acolo unde era mai greu. Se întâmplase de prea multe ori ca el să revină cărând cadavrul vreunui soldat căzut alături de el. Norocul lui nu putea ține la nesfârșit.

Iar ordinul dat de William privind pregătirile de evacuare îi făcuse pe săteni să se frământe nespus de mult.

S-au strâns pe un drum lat de aproape douăzeci de metri, care mergea în linie dreaptă de la poartă până la lac. Se înnopta, dar sătenii se pregătiseră să sărbătorească întoarcerea Gărzii Pădurii. S-au îngrămădit la poartă, sărind de fericire și dansând. Lumea flutura torțe aprinse și crengi împodobite. Ostașii erau călare, dar cum mamele își țineau copiii pe umeri, Rachelle nu prea reușea să vadă.

Vacarmul a fost brusc dominat de glasul cuiva care a strigat. Era ajutorul lui Ciphus – Rachelle ar fi recunoscut acea voce și de la o sută de metri. Omul încerca să îi dea pe oameni de o parte și de alta a drumului, cum era obiceiul.

Mulțimea s-a potolit brusc și s-a despărțit ca apele mării. Rachelle s-a oprit, ținându-i de mână pe Marie și Samuel. Apoi l-a văzut pe Thomas în locul lui obișnuit, călare pe armăsarul negru, conducându-și oștenii, ale căror rânduri se întindeau în spatele lui, până în pădure. S-a simțit cât se poate de ușurată.

– Tată!

– Aşteaptă, Samuel. Întâi trebuie să-i cinstim pe cei căzuţi.

Sătenii s-au tras şi mai mult înapoi, lăsând un drum larg războinicilor. Tropotul făcut de copitele cailor se auzea acum limpede.

Ciphus s-a apropiat de rândul din faţă al armatei şi Thomas a oprit armăsarul. Preţ de câteva clipe, au schimbat câteva cuvinte. Spre dreapta lui Rachelle, mii de oameni continuau să se alinieze de-a lungul drumului care ducea spre lac, acum sclipind în razele lunii care se ridica pe cer. Acolo trăiau aproape treizeci de mii de suflete, iar în zilele următoare, numărul lor avea să ajungă la o sută de mii, deoarece aveau să sosească mulţi pentru a participa la Adunarea anuală.

Ciphus părea să vorbească mai mult decât de obicei. Se întâmplase ceva neplăcut. William insistase asupra gravităţii situaţiei când venise în sat cu o zi în urmă şi le ceruse locuitorilor să se pregătească de evacuare, însă până la urmă câştigaseră bătălia, nu? Doar nu se întorseseră să anunţe că Hoarda era la doar o zi de marş în urmă.

Ciphus s-a întors încet spre mulţime. A rămas în aşteptare mult timp şi, cu fiecare secundă care trecea, tăcerea s-a accentuat, până când Rachelle a avut impresia că-i aude respiraţia. A ridicat ambele braţe în aer şi-a întors faţa spre cer şi a început să geamă. Acela era jelitul tradiţional.

Da, Ciphus, dar câţi? Spune-ne câţi au pierit!

I s-au alăturat alte glasuri în acel plâns. Apoi, cu glas puternic, a strigat:

– Au luat trei mii dintre fiii și fiicele noastre!

Trei mii! Atât de mulți?! Niciodată nu se pierduseră mai mult de o mie de vieți.

Bocetele au devenit țipete de suferință care s-au rostogolit spre deșertul înconjurător. După Thomas, ceilalți războinici au descălecat, lăsându-se în genunchi, au coborât capetele în pământ și au plâns. Rachelle a căzut în genunchi alături de ceilalți, până când întreaga populație a satului a rămas așa pe marginea drumului, vărsând lacrimi pentru soțiile, mamele, tații, fiicele și fiii care suferiseră pierderi atât de mari din cauza Hoardei. Doar Ciphus a rămas în picioare, cu brațele ridicate într-un strigăt către Elyon.

– Alină-ți copiii, Făcătorule de oameni! Ia-ți fiicele la sân și șterge-le lacrimile. Ferește-i pe fiii tăi de răul care pângărește ceea ce este sacru. Vino și ne mântuiește, Elyon. Vino și ne salvează, tu, care ne iubești sufletele.

Obiceiul de a mărita imediat văduvele cu bărbații liberi avea să fie aproape ignorat. Nu erau suficienți atâtor văduve. Muriseră prea mulți. Rachelle a simțit o strângere de inimă pentru cele care aveau să afle curând că soții lor se numărau printre cei trei mii.

Jelitul a continuat vreme de aproape un sfert de ceas, până când Ciphus și-a încheiat rugăciunea. Apoi și-a coborât brațele și peste mulțimea care acum stătea în picioare s-a lăsat liniștea.

– Pierderile noastre au fost mari. Dar ale lor au fost și mai mari. Cincizeci de mii dintre oamenii Hoardei și-au găsit soarta meritată în această zi!

Din rândurile mulțimii s-a auzit un tumult. Pământul s-a cutremurat de urletele lor guturale, pornite atât din groaza stârnită de pierderile înregistrate, cât și din ura față de Hoardă, dar și din setea lor de victorie.

Thomas a urcat din nou în șa și a îndemnat calul să înainteze pe drum. Uneori, în asemenea momente, saluta mulțimea din cap sau ridicând mâna, însă în acea seară a simțit nevoia de a păși cu sobrietate.

A găsit-o din ochi pe Rachelle, care a fugit spre el împreună cu Samuel și Marie. S-a aplecat din șa și a sărutat-o pe buze.

– Raza mea de soare, a rostit el.

– Curcubeul meu, i-a răspuns ea, simțindu-se ispitită să îl tragă jos de pe cal chiar atunci.

El a simțit gestul ei incitant și a zâmbit. Schimbul lor de gesturi era înviorător tocmai datorită sincerității lui. Iar ea aprecia enorm sinceritatea.

– Mergi alături de mine.

Thomas a sărutat-o pe Marie și a surâs.

– Ești la fel de frumoasă ca mama ta.

Apoi l-a ciufulit pe Samuel.

Au pășit de-a lungul șirurilor de oameni care îi ovaționau, el în șa, iar Rachelle, Samuel și Marie pășind mândri de-a dreapta lui. Însă pe fața lui persista o expresie încordată. Gândurile nu-i erau chinuite doar de prețul plătit în bătălie.

În momentul când a ajuns la malul lat și nisipos al lacului, Thomas a descălecat, a lăsat calul în seama grăjdarului său și s-a întors către locotenenți.

– Mikil și William, ne întâlnim imediat ce ne îmbăiem. Suzan, să îi aduci pe Ciphus și pe toți membrii Consiliului pe care îi poți găsi. Dar imediat.

A sărutat-o apoi pe frunte pe Rachelle.

– Avem nevoie de înțelepciunea ta, iubito. Să ni te alături.

I-a strâns în brațe pe Samuel și pe Marie și le-a șoptit ceva la ureche. Ei s-au îndepărtat în fugă, sigur pregătiți să facă vreo năzbâtie.

Thomas a luat-o pe Rachelle de mână și a condus-o spre unul dintre cele douăzeci de chioșcuri deschise din care se vedea un amfiteatru mare, tăiat din grosul pădurii. Lacul se găsea la două sute de metri depărtare, dincolo de o fâșie de nisip alb și curat. De-a lungul anilor curățaseră pădurea și, pe măsură ce satul se extinsese, lărgiseră și plaja prin reamplasarea caselor care stătuseră așezate cândva lângă lac, așa cum fusese și a lor. În locul lor plantaseră iarbă bogată și deasă și peste două mii de copaci care înfloreau, dispuși cu grijă în arce concentrice coborând spre nisip. Sute de tufe de trandafiri și trifoi alb erau presărate prin iarbă în grupuri îngrijite, cu bănci pentru cei care doreau să se așeze. Acel capăt al lacului fusese aranjat ca un parc-grădină demn de un rege.

Apele lacului nu erau folosite la băut sau spălat – acea apă provenea din izvoare –, ci doar la îmbăiere, și doar fără săpun. Malul lacului era păstrat pentru sărbători organizate noaptea, și care se desfășurau în jurul unui foc de tabără uriaș, făcut într-un loc special.

Thomas și Rachelle trebuiau să fie în mod firesc printre primii la sărbătorire, dans, cântat și istorisit povești despre iubirea lui Elyon, eveniment care se prelungea până noaptea târziu. Însă în acele momente mintea lui era tare departe de asemenea lucruri.

– Thomas, ce s-a întâmplat?

– E vorba de Pădurea de Sud. S-ar putea să o pierdem.

Cufundat în gânduri, a păşit agitat de-a lungul balustradei chioşcului. De fiecare stâlp al acestuia era prinsă o torță care ardea. Pe mal, cei care sărbătoreau râdeau plini de voioșie. Un șir lung de dansatori, îmbrăcați în straie din țesături confecționate din frunze de culoare verde închis și flori albe, își împreunaseră mâinile și se mișcau în cercuri grațioase în jurul focului de tabără. Erau cu siguranță binedispuși de vin și delectați de mâncăruri. Pe apa lacului, lumina lunii strălucea într-un fuior lung.

Poporul lui aștepta de foarte multă vreme mântuire din partea lui Elyon. Născociseră o mie de povești despre modul în care îi va scăpa în cele din urmă de Hoardă. Avea să se ridice din lac, inundând deșertul ca să îi înece pe oamenii aceia? Ori va apăra călare pe un cal impunător, alb, ca să-i conducă într-o bătălie supremă prin care să curețe o dată pentru totdeauna pământul de acele lepădături?

Thomas s-a întors către bătrânii înțelepți și către locotenenții lui.

– Dacă există două armate, ar putea exista și trei. Altfel, Ciphus, nu aș șovăi să pornesc în astă-noapte împreună cu cinci mii de oșteni în ajutorul lui Jamous. Dar e un drum de cel puțin o zi – așadar, trei zile dus și întors. Până acum, Hoarda nu ne-a atacat pe două fronturi. În cazul în care Garda noastră părăsește pădurea cât vin atât de mulți să participe la Adunarea anuală...

– A, nu vom schimba data Adunării, te asigur.

– Jumătate dintre forțele noastre escortează triburile. Ne-am dispersat prea mult forțele. Dacă mai trimitem întăriri la Pădurea de Sud, riscăm să rămânem fără apărare.

Mikil s-a ridicat în picioare.

– Permite-mi să plec împreună cu câțiva din Garda Pădurii. Jamous încă luptă. Doar ai auzit vorbele curierului.

Curierul îi așteptase la poartă cu știri proaspete din sud. Jamous rezista cu vitejie atacurilor Hoardei. Prima acțiune de retragere fusese doar un truc pentru a o atrage mai aproape de pădure, unde arcașii lui aveau avantajul de a se putea ascunde mai ușor. Luptau deja de trei zile.

– Câți oameni vrei?

– Dă-mi cinci sute.

– Asta ne va slăbi forțele, s-a opus William. Peste mai puțin de o săptămână, aici se va strânge întreaga lume. Ce facem dacă Hoarda ne slăbește ca să organizeze un asalt asupra pădurii noastre săptămâna viitoare, când ne poate izbi pe toți dintr-o lovitură?

– Are dreptate. Nu-ți pot da cinci sute.

– Ai uitat de bombe, a spus Mikil.

Vestea privind uimitoarea lor victorie se răspândea cu repeziciunea unui foc de câmpie. S-a uitat la Rachelle. Încă nu rămăseseră singuri, când avea să afle adevărata ei reacție față de faptul că începuse din nou să viseze. Cu toate acestea, ce ar fi putut spune în urma unei asemenea victorii?

Ceea ce nu știa nimeni era că el visase nu doar o dată, ci de două ori, a doua oară când se opriseră să doarmă la revenirea din bătălie. Visase că participa la o ședință specială convocată de președintele Statelor Unite și apoi un psiholog îl făcuse să adoarmă. În lumea lui de vis, în acele momente stătea întins pe scaunul din laboratorul doctorului Bancroft.

Și voia să viseze din nou, în acea noapte. Trebuia. Numai să o poată convinge pe Rachelle să înțeleagă necesitatea acelui vis.

– Folosind praful cel negru, aș putea distruge Hoarda! a adăugat Mikil.

– Nu, în câmp deschis nu avem cum, a precizat William. Ucizi câțiva la fiecare explozie, doar atât. Și uiți că nu avem nici o bombă gata.

– Atunci, trei sute de războinici.

– Bine, trei sute, a încuviințat. Dar tu nu pleci. Trimite alt grup și le spui oamenilor să urmeze traseul pe care a mers curierul.

Se trimiteau tot timpul mesageri pe cai iuți între păduri, într-un soi de sistem de poștă, pe care îl inițiase Thomas.

– Dacă aud că Jamous a câștigat bătălia înainte de a ajunge acolo, să se înapoieze.

Ea l-a privit fix câteva momente, după care s-a întors să plece.

– Îmi pare rău, Mikil, știu ce înseamnă Jamous pentru tine, dar am nevoie să fii aici.

S-a oprit, apoi a pornit fără să scoată vreun cuvânt.

Thomas a făcut semn cu capul spre ea.

– William, însoțește-o. Suzan, organizează o verificare a perimetrului pădurii. Să ne asigurăm că Hoarda nu pândește pe acolo.

Au dispărut amândoi.

– Chiar crezi că ar încerca așa ceva? l-a întrebat Rachelle.

– Acum o lună, nu, dar au început să fie mai iscusiți în modul cum atacă. Martyn i-a făcut să se schimbe.

– Așadar, ne-am înțeles, a conchis Ciphus.

Înțeleptul și-a netezit barba albă și lungă. Era unul dintre cei mai vârstnici membri ai consiliului, având șaptezeci de ani. Îmbăierea în apele lui Elyon nu oprea procesul de îmbătrânire.

– Adunarea se va desfășura așa cum am plănuit, peste cinci zile.

– Da.

– Indiferent de soarta Pădurii de Sud.

– Crezi că oamenii de acolo vor ceda?

– Nu. A căzut vreuna dintre pădurile noastre? Dar, dacă una va fi cucerită, atunci avem motive și mai întemeiate să ținem Adunarea.

– Așa spun și eu.

Thomas s-a uitat la soția lui. Era doar cu câțiva ani mai tânără decât el, dar arăta pe jumătate cât vârsta dobândită de el în urma atâtor bătălii. Nu avea nici un motiv de îndoială că ea ar fi putut deveni un comandant incredibil. Dar era și mamă. Și soția lui. Gândul de a o expune primejdiei de moarte pe câmpul de luptă îl îngrozea.

S-a apropiat de ea și și-a lipit palma de obrazul ei.

– Ți-am spus în ultima vreme cât de frumoasă ești?

S-a aplecat și a sărutat-o pe buze, în vreme ce restul îi urmăreau în tăcere. Romanța devenise religia lor și o practicau în fiecare zi. Când cineva rătăcea prin deșert și nu se scălda în apa lui Elyon, amintirile lui despre pădurea colorată și despre iubirea pe care Elyon le-o arătase în vechiul lac se ștergea parțial. Însă aici, în pădure, amintirile persistente îi îndemnaseră pe Ciphus și pe membrii Consiliului să organizeze ritualuri menite să preamărească acele amintiri. Marea Romanță consta din reguli și sărbătoriri, dar și din tradiții cu rolul de a-i împiedica pe oameni să rătăcească drumul cel drept. Modul în care soțul ori soția își exprimau iubirea față de perechea sa făcea parte din acea romanță.

– Iubirea ta face fața să-mi strălucească, a glăsuit Rachelle, clipind.

Thomas a sărutat-o din nou.

– Ciphus, ce-mi poți spune despre Cărțile de Istorii? a întrebat el, întorcându-se de la soția lui. Se spune că există încă. Ai auzit de ele?

– Nu avem deloc nevoie de Cărțile de Istorii. Noi avem lacurile.

– Sigur. Dar crezi că ele mai există?

Ciphus l-a privit pe sub sprâncenele stufoase.

– Nu sunt cărți pe care să și le dorească cineva. Au fost ascunse de noi cu multă vreme în urmă, și pe bună dreptate.

– N-am știut că le urăști atât de mult. Întrebam, pur și simplu, dorind să știu dacă ai idee despre ele.

– Iar interesul subit față de istorii... Te-a mai preocupat acest lucru și înainte, a intervenit Rachelle. E vorba de visele tale, da?

– Nu e ceea ce-ți închipui, dar ai dreptate. Acolo nimic nu s-a schimbat. Când m-am trezit la Bangkok, nu trecuse decât o noapte!

S-a apropiat de balustrada chioșcului și a privit oamenii sărbătorind, acum încinși în dans și cânt.

– Știu că sună ciudat, dar s-ar putea să întâmpinăm necazuri mari. Au nevoie de mine acolo, a adăugat, întorcându-se spre ea.

– Ce este acest Bangkok? a întrebat Ciphus.

– Lumea din visele lui, i-a explicat Rachelle. Crede că pleacă în alt loc și că trăiește în istoriile antice, înainte de Marea Înșelătorie. Își închipuie că poate stopa virusul care a dat naștere unor vremuri de năpastă. Înțelegi acum de ce este atât de important rambutanul, Thomas? O dată – doar *o dată* – ai dormit fără să fi mâncat fructul și mintea ta a luat-o razna. Scandalos!

– De aceea te interesează Cărțile de Istorii? s-a interesat Ciphus. Ca să salvezi o lume din vis?

Thomas a strâns între degete rana de la umăr. Suzan o bandajase cu ierburi și cu o frunză mare de leac.

Înotul în lac avea să-i facă bine, dar rana adâncă avea să se vindece după ceva vreme.

– Vezi rana asta? Nu am căpătat-o în lupta cu Hoarda. E din lumea visului meu.

– Dar lumea aceea sigur nu este reală, a zis înțeleptul. Ori este?

– Nu ai ascultat mai devreme, când am vorbit despre pulberea neagră? Nu știu cât de reală este, dar tăietura de la umăr este cât se poate de adevărată.

– Atunci, Elyon se folosește de mintea ta ca să ne ajuți, a continuat Ciphus. Dar dacă sugerezi că visele pe care le folosește sunt reale, asta este cu totul altceva.

– Numește asta cum dorești. Umărul mă doare la fel de mult.

– Thomas, te rog, a vorbit Rachelle, plimbându-și degetele prin părul lui. Se poate să fi căpătat rana aceea în lupta cu Hoarda, și nici nu ți-ai dat seama. Da? Fascinația față de istorii l-a împins pe Tanis să ajungă în pădurea neagră.

– Ba nu. Nu vreau să am asta pe cap. Obsesia lui exista înainte ca eu să încep a visa. Tanis a ales din proprie inițiativă.

– Iar acum alegi și tu, a spus ea, și și-a retras mâna. *Nu* vreau să mai visezi.

– Dar dacă renunțând la vise îmi voi pune viața în pericol? Acolo se moare! Virusul mă va ucide. Oamenii de acolo se bizuie pe mine, dar la fel de mult însăși existența mea poate depinde de priceperea mea de a împiedica propagarea virusului!

– Nu. Nici nu vreau să aud așa ceva. Sigur că depind de tine. Fără tine, nici nu ar exista!

– Vrei să-mi primejduiești viața?

– Ultima oară când ai visat, noi am murit cu toții.

Au rămas față în față, uitând cu totul de romanță. El i-a înțeles aversiunea. Dar ce spusese? *Nu vreau să te mai știu iubind altă femeie în visele tale câtă vreme eu alăptez copilul tău.* Ceva de felul acesta. Încă era geloasă pe Monique.

– Visele astea mi se par niște absurdități, a spus Ciphus. Sunt de acord cu Rachelle. Nu ai nici un folos visând, dacă-ți pierzi mințile în ele. Dar dacă vrei cu orice preț să afli despre Cărțile de Istorii, atunci ar trebui să stai de vorbă cu un bătrân, Jeremiah, de la Pădurea din Sud. Cred că a sosit.

Jeremiah din Sud? Bătrânul care a fost cândva un scabios? Era unul dintre foarte puținii care veniseră și se scăldaseră în lac de bunăvoie. Multe dintre lucrurile despre locuitorii deșertului le aflase de la el. Însă nu adusese niciodată vorba despre Cărțile de Istorii.

– Și acum se află aici?

– Pentru Adunare, a încuviințat înțeleptul, înclinând din cap.

– Thomas.

A rămas față în față cu Rachelle. Îi arunca una dintre acele priviri pentru care o adora, o căutătură aprigă, care amenința fără să arunce nici o bănuială asupra iubirii ei.

– Te rog să-mi spui că, drept dovadă de iubire, vei mânca zece fructe de rambutan imediat și vei uita pe vecie prostia asta.

– Zece? a făcut el, zâmbind. Vrei să mi se aplece? O să gem toată noaptea. Așa este întâmpinat un războinic demn de laudă?

Treptat, pe buzele ei a înflorit un zâmbet discret.

– Atunci, un fruct. Și promit să te fac să-l înghiți cu un sărut care-ți va învârti mintea.

– Da, foarte ispititor, a recunoscut el și a întins mâna să-i prindă degetele. Nu vrei să dansezi?

Ea l-a prins de mână și s-a rotit spre el.

– Nu țin defel să mă amestec în treburile îndrăgostiților, dar e vorba de ceva mai serios, a intervenit Ciphus.

– Întotdeauna apare câte ceva serios, a zis Thomas. Despre ce este vorba?

– Provocarea.

Știa deja încotro bătea bătrânul.

– Justin?

– Da. Nu mai putem îngădui ca erezia lui să se răspândească. După cuviință, trei înțelepți au cerut o anchetă în fața oamenilor, așa cum îngăduie legea. Ești de acord?

– Mi-a nesocotit autoritatea cu un prilej. Mi s-ar părea firesc să fiu de acord.

– Și ești?

Thomas a surprins privirea Rachellei. Ea îi spusese cândva că Justin nu prezenta pericol și că, dacă i se dădea importanță, asta nu făcea decât să-i sporească popularitatea. Pe vremea aceea, se declarase de acord. Deși nu ar fi recunoscut în fața lui Mikil și a celorlalți ca ea, Thomas încă îl respecta pe acel bărbat.

Era cu siguranţă cel mai bun soldat pe care îl avusese vreodată sub comandă, motiv pentru care Mikil probabil îl detesta atât de mult.

Pe de altă parte, nu se putea nega purtarea lui de-a dreptul eretică. Pace cu Hoarda. O absurditate fără seamăn.

– Chiar este atât de primejdios? a întrebat, mai mult de dragul lui Rachelle decât din dorinţa de a afla adevărul. Se bucură de o popularitate deosebită. O provocare presupune consecinţe grave.

– Dar jignirea proferată de el e tot mai gravă. Socotim că modalitatea cea mai potrivită de a rezolva problema este să o nimicim acum, să dăm un exemplu de ceea ce înseamnă să îndemni la trădare.

– Dar dacă va câştiga?

– I se va îngădui să rămână, desigur. Dacă refuză să-şi schimbe părerea şi pierde, va fi exilat, aşa cum cere legea.

– Bine, a zis Thomas şi s-a întors, cu gând să plece.

Aceea nu era grija lui cea mai mare.

– Ştii că dacă poporul nu poate hotărî, atunci se ajunge la o luptă în arenă, a amintit Ciphus.

– Şi? a replicat, răsucit spre înţelept

– Am dori ca tu să aperi Consiliul dacă Justin trebuie înfrânt prin luptă.

– De ce eu?

– Mi se pare firesc, după cum singur ai spus. Justin a întors spatele Marii Romanţe şi ţi-a întors spatele şi ţie, comandantul lui. Dacă am numi pe altcineva în afară de tine, oamenii ar putea crede că nu

ai curajul necesar. Provocarea noastră nu va avea nici o valoare dacă nu este susținută de tine. Am dori să fii de acord cu lupta în cazul în care nu se ajunge la o hotărâre.

– Lupta asta nu are nici un rost, a afirmat Rachelle. Cum să lupți cu Justin? Doar a stat alături de tine vreme de cinci ani. Ți-a salvat viața de mai multe ori. Prezintă o primejdie pentru tine?

– În lupta corp la corp? Iubita mea, tot ce știe a învățat de la mine.

– Și a învățat perfect, din câte am auzit.

– Nu a purtat nici o luptă de mulți ani. Și poate mi-a salvat viața, dar mi-a întors și spatele, fără a mai vorbi de Marea Romanță, așa cum pe drept cuvânt a sugerat Ciphus. De însuși Elyon. Ce vor crede oamenii dacă aș abandona până și unul dintre reazemele credinței? Pe de altă parte, sunt convins că nu va avea loc nici o luptă, a rostit el, apoi s-a uitat drept în ochii lui Ciphus și a adăugat: Accept.

10

Hoarda a incendiat Pădurea de Sud la vreme de noapte, după trei zile de luptă în care sorții au înclinat de o parte și de alta. Așa ceva nu se mai întâmplase până atunci, în parte deoarece Garda Pădurii rareori îi lăsa pe dușmani să ajungă suficient de aproape pentru a avea un asemenea prilej. Însă asta

fusese înainte de apariția lui Martyn. Soldații lui dăduseră foc copacilor cu săgeți aprinse trase de la două sute de metri din deșert. Nu numai că foloseau focul, dar reușiseră să-și confecționeze și arcuri.

Lui Jamous și celor care-i mai rămăseseră le-a luat patru ore să domolească flăcările. Cu ajutorul lui Elyon, Hoarda nu mai declanșase și alt incendiu, astfel încât cei din Garda Pădurii reușiseră să prindă o oră de somn.

Jamous stătea acum pe un deal ce domina pădurea pârjolită. Dincolo de ea se afla deșertul plat, albicios, iar acum, în lumina ce creștea, vedea strânsă armata Hoardei. Zece mii de oameni, mult mai puțini decât la începutul bătăliei. Însă și el pierduse șase sute, patru sute într-o ofensivă importantă declanșată înainte de crepuscul, seara trecută. Alți două sute fuseseră răniți. În acest fel, acum mai avea două sute de războinici întregi la trup.

Nu-i văzuse pe locuitorii deșertului luptând atât de eficient. Lăsau impresia că-și rotesc săbiile cu mai multă pricepere, până și pașii lor păreau mai hotărâți. Apelau la manevre de învăluire prin flancuri și se retrăgeau când se simțeau copleșiți numeric. Practic, nu-l văzuse pe generalul care purta numele de Martyn, dar presupunea că el era cel aflat la conducerea acelei armate.

Se zvonise despre marea victorie de la Trecătoarea Natalga, astfel că oamenii lui ovaționaseră. Însă realitatea de aici acționa asupra minții lui Jamous ca un vierme. Încă o ușoară presiune din partea Hoardei, iar ei ar fi fost copleșiți.

În spatele lor, la nici cinci kilometri depărtare, se găsea un sat. Era al doilea ca mărime dintre cele șapte sate, adăpostind douăzeci de mii de suflete cu totul. Jamous fusese trimis pentru a-i escorta pe acești fideli credincioși ai lui Elyon la Adunarea anuală, când o patrulă se ciocnise cu armata Hoardei.

Sătenii aleseseră ca, în loc să traverseze deșertul fără nici o protecție, să aștepte înfrângerea severă a locuitorilor deșertului, siguri fiind că aceasta era iminentă.

Până în urmă cu o zi, planul acesta păruse înțelept. Acum se treziseră într-o situație cumplită. Dacă fugeau, Hoarda va arde întreaga pădure sau, mai rău, îi va ajunge din urmă și-i va ucide. Dacă rămâneau pe loc și luptau, exista posibilitatea să reziste până la sosirea celor trei sute de războinici trimiși de Thomas, însă oamenii lui erau aproape epuizați.

S-a ghemuit pe o buturugă și a analizat posibilele soluții. Printre copaci se vălătucea o ceață slabă. În spatele lui, șapte oșteni din garda lui personală discutau molcom în jurul unui foc mocnit, încălzind apă pentru a-și pregăti un ceai de plante. Doi dintre ei erau răniți, unul având arsuri la o pulpă, iar celălalt, o mână strivită după ce primise o lovitură cu capătul bont al unei seceri. Cei doi își ignorau suferința, deoarece știau că și Thomas de Hunter ar fi făcut la fel.

S-a uitat la pana roșie legată de cot și gândul i-a fugit la Mikil. Smulsese două pene de la un papagal și îi dăduse și ei una să o poarte. Când se va întoarce acasă, o va cere în căsătorie. Nu exista nici o femeie pe care să o iubească și s-o respecte mai mult. Dar ea ce va face?

Jamous s-a încruntat. A hotărât să lupte. Vor purta lupta deoarece făceau parte din Garda Pădurii.

Cei din spatele lui amuțiseră. Fără să se întoarcă, le-a vorbit făcând semn către deșert.

– Markus, îi vom lovi în flancul de nord folosind douăzeci de arcași. Restul mă veți urma într-un atac dinspre pajiștea de la sud, la care nu se așteaptă nicidecum.

Nici un răspuns.

– Markus, a zis el, și s-a întors.

Oamenii lui priveau cu ochii mari la trei bărbați care intraseră călare în tabără. Cel care îi conducea era pe un cal alb, care a pufnit și a început să scurme pământul moale cu copita. Purta o tunică bej cu o curea bătută cu ținte și o glugă care semăna cu acelea de la mantiile scabioșilor. Nu era o îmbrăcăminte de luptă. De șa atârna o sabie în teacă.

Jamous s-a ridicat și a rămas cu fața la tabără. Oștenii lui păreau neobișnuit de fascinați de ceea ce vedeau. De ce? Cei trei arătau ca niște pădureni rătăciți, puternici, sănătoși, genul de indivizi capabili să devină războinici buni dacă ar fi puțin instruiți, dar nimic nu-i făcea deosebiți.

Apoi căpetenia lor a ridicat ochii ca de smarald către Jamous.

Justin din Sud.

Temutul luptător, care îl sfidase pe Thomas refuzând cea mai mare onoare pe care i-o făcuse generalul, își petrecea acum zilele cutreierând prin păduri cu ucenicii lui, dorindu-se un profet răspândind idei

absurde care disprețuiau Marea Romanță. Se bucurase cândva de mare popularitate, dar preceptele sale foarte severe se dovediseră prea apăsătoare pentru mulți, chiar și pentru unii neghiobi influențabili care îl urmau cu supușenie.

Cu toate acestea, bărbatul pe care îl avea în față amenința însăși țesătura Marii Romanțe cu erezia lui, iar ideile lui căpătau tot mai multă tărie. Așa se vorbea. Mikil îi spusese cândva lui Jamous că, dacă îl va întâlni din nou pe Justin, nu ar ezita să scoată sabia și să-l ucidă pe loc. Ea bănuia că era manipulat de druizii din deșert. Dacă Hoarda era dușmanul din exterior, cei ca Justin, care defăimai Marea Romanță și vorbeau despre cedarea pădurii în favoarea locuitorilor deșertului, erau inamicul dinăuntru.

Nu slujea la nimic faptul că Justin respinsese să fie înălțat la rangul de general și demisionase din Garda Pădurii în urmă cu doi ani, când Thomas avusese cel mai mult nevoie de el.

Jamous a scuipat într-o parte, un obicei pe care îl deprinsese de la Mikil.

– Markus, spune-i acelui om să plece din tabăra noastră dacă vrea să rămână în viață, a zis el, și s-a dus către așternutul făcut sul. Avem de purtat un război.

– Tu ești cel căruia i se spune Jamous.

Glasul bărbatului era calm și scăzut. Trăda siguranța de sine. Nici nu era de mirare că îi vrăjise pe atât de mulți. Se știa că druizii Hoardei îi vrăjeau pe ai lor cu vorbe mieroase și magie neagră.

– Iar tu ești cel numit Justin, a venit răspunsul. Și ce dacă? Ne stai în cale.

– Cum să stau în calea voastră dacă mă aflu în pădurea mea?

Jamous a refuzat să se uite spre el.

– Sunt aici ca să-ți salvez pădurea. Markus, încalecă și adună oamenii. Verifică dacă s-au îmbăiat cu toții. Ne așteaptă o zi lungă. Stephen, alege douăzeci de arcași și vino în partea de jos a taberei.

Oștenii lui au ezitat.

S-a răsucit.

– Markus!

Justin descălecase. Avea îndrăzneala de a-l sfida pe Jamous, și s-a apropiat de foc, rămânând acolo, cu gluga trasă de pe cap, lăsându-și la vedere părul castaniu, lung până pe umeri. Avea fața unui războinic lăsat la vatră. Toți știau de priceperea lui ca soldat până la dezertarea din Gardă. Însă ridurile experienței lui erau înmuiate de ochii verzi și sclipitori.

– Locuitorii deșertului vă vor distruge azi, a rostit Justin, întinzând mâna spre foc, după care s-a uitat la ei. Dacă îi ataci, vor copleși ce ți-a mai rămas din armată, vor pârjoli pădurea și-i vor măcelări pe toți oamenii mei.

– Oamenii *tăi*? Cei care trăiesc în pădurea asta sunt în viață *datorită* armatei mele, a replicat Jamous.

– Da. V-am fost îndatorați mulți ani pentru asta. Dar acum Hoarda e prea puternică și va zdrobi rămășița ta de armată, la fel cum a zdrobit și mâna acestui

om ieri, a spus și a făcut semn către Stephen, cel lovit cu secera.

– Ai abandonat armata. Ce știi tu despre războaie?

– Eu port un alt fel de război.

– În numele cui? Al scabioșilor?

– Cât sânge vei vărsa? a întrebat Justin, întors cu fața spre deșert.

– Atât cât hotărăște Elyon.

– Elyon? a zis el, părând surprins. Și pe scabioși cine i-a făcut? Eu cred că tot el.

– Vrei să spui că *nu* Elyon ne-a condus în lupta împotriva Hoardei?

– Nu. El v-a condus. Dar fără lac nu ați fi și voi la fel ca oamenii Hoardei? De aceea, dacă ar fi să vă iau apa și să vă împing în deșert, v-am sfârteca pe voi în bucăți, nu pe ei. Am dreptate?

– Spui cumva că eu aș fi unul dintre ei? Ori sugerezi că tu ești de-al lor?

Justin a zâmbit.

– Spun de fapt că Hoarda pândește în fiecare dintre noi. Boala care schilodește. Putreziciunea, dacă vrei. De ce nu porniți război împotriva bolii?

– Ei nu vor leacul, a zis Jamous și s-a prins de cornul șeii și a urcat fără să se folosească de scări. Hoarda poate fi lecuită doar cu ceea ce ne-a dat Elyon. Săbiile.

– Dacă insiști să ataci, poate ar fi mai bine să mă lași pe mine să-ți conduc oamenii. Așa am avea mai multe șanse de reușită. Nu pentru că tu nu te-ai pricepe, nicidecum, a adăugat, făcând semn cu ochiul. Te urmăresc de când ai veni, și ești foarte bun. Unul dintre

cei mai buni. Ar mai fi și Thomas, desigur, dar eu cred că ești cel mai bun pe care l-am văzut în ultima vreme.

– Și totuși mă insulți?

– Departe de mine. Doar că și eu sunt foarte bun. Cred că aș câștiga acest război și socotesc că aș putea să o fac fără să pierd nici un om.

Justin avea o calitate ciudată. Spunea lucruri care, în mod obișnuit, l-ar fi făcut pe Jamous să sară la luptă, dar le rostea cu o sinceritate atât de dezarmantă și cu o atitudine atât de puțin bătăioasă, încât celălalt s-a simțit tentat în acele momente să îl bată amical pe spate, așa cum ar fi procedat cu un prieten, și să-i spună: „Bravo, de acord, meștere."

– Asta e propunerea cea mai arogantă de care am avut parte vreodată.

– Înțeleg, așadar, că vrei să porți bătălia fără mine.

– Markus, acum! a ordonat scurt Jamous, întorcându-și calul.

– Atunci, cel puțin fii de acord cu următoarele. Dacă te scap eu singur de această armată a Hoardei, mergi cu mine într-un marș al victoriei prin Valea Elyon, către partea de răsărit a satului.

Oștenii începuseră să încalece, dar s-au oprit. Însoțitorii lui Justin nu se clintiseră de pe cai. Acea propunere nebunească nu-i surprinsese câtuși de puțin.

Din ochii lui Justin a dispărut orice undă de glumă. S-a uitat din nou direct în ochii celuilalt, cu un aer poruncitor. Așteptând răspuns.

– De acord, a rostit Jamous, mai curând dorind să scape de acel om decât să ia în serios propunerea lui.

Justin l-a privit fix în ochi vreme îndelungată. Apoi, parcă dându-şi seama că timpul gonea din urmă, s-a aruncat în şa, a rotit calul şi a dispărut fără să mai arunce vreo privire în urmă.

Jamous s-a întors, gata de plecare.

– Stephen, arcaşii. Grăbeşte-te cât mai suntem pe lumină.

Îndemnându-şi calul la galop, Justin i-a condus pe Ronin şi Arvyl printre copaci. Cei doi abia de puteau ţine pasul, cu toate că el nu-şi forţa armăsarul, aşa cum făcea atunci când era singur. În afară de Ronin şi Arvyl mai erau şi alţii – mii care îi strigaseră numele în momente importante. Însă popularitatea lui se ştersese în ultimul timp. Oamenii aceia erau schimbători, lăsându-se influenţaţi de sentimentele momentului.

Spera că se mai bucura de suficientă recunoaştere. Înţelegerea lui cu Martyn depindea cel puţin în parte de abilitatea lui de a-i oferi un grup, aşa cum era planul.

Viaţa de paria îşi avea preţul ei. Câteodată, abia reuşea să reziste durerii. Una era să pătrunzi în societate ca orfan, aşa cum fusese cazul lui, şi alta să fii respins pe faţă, aşa cum i se întâmpla acum mereu.

Uneori, nu înţelegea de ce Elyon nu-i pedepsea pe toţi cu sabia lui. Marea Romanţă pe care o practicau ei nu semăna nicidecum cu romanţa lui Elyon.

Acum, soarta lor se găsea în mâinile lui. Dacă ar fi ştiut adevărul, l-ar fi ucis pe dată, înainte de a avea prilejul de a face ceea ce trebuia.

– Justin, așteaptă! a strigat Ronin din urma lui.

Ajunseseră la un pâlc de pomi fructiferi. Și-a oprit calul.

– Ce e prieteni, vreți un mic dejun?

– Domnule, ce ai de gând? Doar nu poți înfrânge întreaga Hoardă singur!

Menținând calul la trap, Justin și-a scos din teacă sabia cu mânerul de culoarea perlei, s-a întins în față, a fluturat lama armei pe deasupra capului cu o mișcare care a imitat oarecum numărul opt, apoi, trăgând de hățuri, și-a înfrânat calul.

Unu, două, trei fructe mari și roșii au picat din pom. Le-a prins pe rând și a aruncat câte unul spre Ronin și Arvyl.

– Poftim!

A mușcat cu poftă din nectarul dulce. Zeama i s-a scurs pe bărbie. Și-a vârât sabia înapoi în teacă. Fructul căruia îi va duce lipsa.

Ronin a surâs și a luat o mușcătură din fruct.

– Serios.

Calul lui Justin a bătut cu copita în pământ. Treptat, zâmbetul i-a dispărut de pe față. S-a uitat în depărtare, spre pădure.

– Vorbesc serios, Ronin. Nu ai auzit când am spus că nivelarea deșertului cu un singur cuvânt este ceva ce se poate face cu inima, nu cu sabia?

– Ba ascultam. Dar acum nu suntem la o șezătoare în jurul focului de tabără, la care participă câteva suflete pierdute care vor să descopere un erou. Acum e vorba de armata Hoardei.

– Te îndoiești de mine?

– Te rog, Justin. După cele ce-am văzut?

– Dar ce ați văzut?

– Te-am văzut în fruntea a o mie de războinici prin deșertul Samyrian, având în față douăzeci de mii de oameni ai Hoardei și tot pe atât în urmă. Te-am văzut doborând o sută de dușmani de unul singur, și plecând mai departe fără nici o zgârietură. Te-am auzit vorbind deșertului și copacilor și am văzut cum te ascultau. Îmi pui la îndoială încrederea pe care o am în tine?

Justin l-a privit în ochi.

– Ești cel mai mare războinic de pe acest tărâm, a continuat Ronin. Mai măreț decât Thomas de Hunter. Dar nimeni nu poate lupta singur cu zece mii. Nu mă îndoiesc, dar întreb ce ai vrut să spui.

Justin nu l-a slăbit din ochi un timp, apoi a început să zâmbească.

– Ronin, dacă aș fi avut un frate, m-aș fi rugat să fie exact ca tine.

Era cea mai mare onoare pe care un om o putea acorda altuia. De fapt, Ronin se îndoia de Justin, chiar întrebând, dar acum a rămas fără grai.

Ronin și-a plecat capul.

– Sunt servitorul tău.

– Nu, Ronin. Ești ucenicul meu.

Billy și Lucy i-au urmărit pe cei trei războinici dinapoia tufișului, abia îndrăznind să respire. Aveau în mâini săbii de lemn pe care le ciopliseră doar cu

o zi în urmă. Sabia lui Lucy nu era la fel de ascuțită și nici arătoasă ca a lui Billy pentru că ea se chinuise să o modeleze cu mâna bolnavă. Era suficient de bună ca să țină lemnul proptit de picior, însă în rest, bucata stafidită de carne era bună doar ca să arate cu ea sau să îl lovească pe Billy în cap când devenea prea supărător.

Lui Billy îi venise ideea să se strecoare împreună afară din sat cât încă era întuneric ca să participe la bătălie – sau măcar să tragă cu ochiul la ea.

Încercase să îl convingă pe Billy că era prea primejdios, că un copil de nouă ani nu trebuia să privească Hoarda cea rea, iar gândul de a lupta împotriva ei era de neconceput. Lucy nici nu crezuse că vor ajunge acolo, dar el o trezise și-l urmase, iar pe drum îi spusese în șoaptă toate obiecțiile pe care le avea.

Acum se uita uimită la cei trei războinici călare, iar inima îi bătea suficient de tare ca să sperie păsările din jur.

– Dar e... e el! a șoptit Billy.

Lucy s-a retras în tufiș. Puteau fi auziți.

Cu ochii dilatați de mirare, Billy s-a uitat la ea.

– Acela e Justin din Sud!

Lucy era prea îngrozită ca să îi ceară tăcere. Acela nu era Justin din Sud. Nu purta straie de războinic. Nici nu era sigură dacă el exista. Auziseră toate poveștile, dar asta nu însemna că putea cineva să facă tot ce se spunea despre el.

– Jur că-i el! a susurat Billy. A ucis o sută de mii de scabioși cu o singură mână.

Lucy s-a întins puțin în față ca să mai tragă o dată cu ochiul. Cei trei semănau cu Roshuimii fermecați ai lui Elyon, despre care tatăl ei spunea că vor nimici Hoarda într-o bună zi.

– Dar tu ce zici, Arvyl? a întrebat Justin. Ce părere ai de...?

S-a oprit la mijlocul propoziției. Ronin i-a urmărit privirea și a văzut doi copii, un băiat și o fată, ghemuiți la marginea luminișului, uitându-se de după un tufiș spre ei.

Copiii îl priveau pe Justin, bineînțeles. Întotdeauna pe el. Copiii se lăsau fascinați de el. Aceștia doi păreau gemeni, cu părul blond și ochii mari și având zece ani, mult prea mici ca să se îndepărteze atât de mult de casă la o asemenea oră.

Cu toate acestea, le înțelegea curiozitatea. Când se mai purtase vreo bătălie atât de aproape de ei?

Justin ajunsese deja în altă lume, a gândit Ronin după ce i-a aruncat o privire. Așa i se întâmpla când vedea copii. Uita să mai fie războinic. Era tatăl lor, indiferent ai cui ar fi fost. Ochii îi sclipeau, iar fața i se lumina. Câteodată, se întreba dacă Justin nu ar fi în stare să-și dea viața pentru a redeveni copil, să se dea huța de crengile copacilor și să facă tumbe pe o pajiște.

Acea iubire față de copii îl deruta mai mult decât oricare altă trăsătură a lui Justin. Unii susțineau că ar fi druid. Și se știa destul de bine că ei îi puteau înșela pe nevinovați cu câteva cuvinte plăcute. Lui

îi era greu să deosebească efectul pe care îl avea Justin asupra copiilor de speculațiile că nu ar fi fost ce părea.

– Bună ziua, a spus Justin.

Ambii copii s-au ascuns în tufiș. Bărbatul a coborât de pe cal și s-a grăbit într-acolo.

– Ieșiți, vă rog. Veniți, am nevoie de sfatul vostru, a zis, apoi s-a oprit și s-a lăsat pe un genunchi.

– Sfatul meu? a întrebat băiatul, scoțând capul.

Fata l-a prins de cămașă și l-a tras înapoi. Se vedea că nu era la fel de curajoasă.

– Da, sfatul tău. În privința bătăliei de azi.

Cei doi copii s-au sfătuit în șoaptă, apoi au ieșit, băiatul, îndrăzneț, fata, cu fereală. Ronin a văzut că fiecare dintre ei avea o sabie de lemn. Fata era mai scundă, iar mâna ei stângă era îndoită înspre spate la un unghi ciudat. Diformitate.

Justin a coborât ochii spre mâna fetei, apoi i-a urcat spre fața ei. Un moment, a lăsat impresia că e captivat de vederea copiilor. Aflată pe o ramură deasupra lor, o pasăre a prins să cânte.

– Numele meu e Justin, iar... a început el, și dintr-o singură mișcare, s-a așezat cu picioarele încrucișate. Pe voi cum vă cheamă?

– Billy și Lucy, a răspuns băiatul.

– Ei, Billy și Lucy, sunteți cei mai curajoși copii pe care i-am cunoscut până acum.

Ochii băiatului au sclipit.

– Și cei mai frumoși, a adăugat.

Fata s-a foit de pe un picior pe celălalt.

– Prietenii mei, Ronin și Arvyl, nu sunt convinși că pot să nimicesc singur Hoarda. Trebuie să mă hotărăsc, și cred că ați putea să-mi dați niște îndrumări. Uitați-vă în ochii mei și spuneți-mi. Ce părere aveți? Să atac Hoarda?

Neștiind ce să răspundă, Billy s-a uitat la Ronin. Fata a răspuns prima.

– Da, a zis ea.

– Da, a spus și băiatul. Sigur.

– Da! Ai auzit, Ronin? Arată-mi zece războinici încrezători ca ei doi și-ți pun în genunchi întreaga Hoardă. Vino încoace, Billy. Vreau să strâng mâna celui care a rostit ceea ce oamenii mari nu sunt în stare.

Justin a întins mâna, iar Billy i-a strâns-o cu o expresie de fericire pe față. Justin i-a ciufulit părul, șoptindu-i apoi ceva ce a rămas neauzit de Ronin. Însă amândoi copiii au râs.

– Lucy, vino, pentru că vreau să sărut mâna celei mai frumoase fecioare din lume.

Ea a făcut un pas în față și i-a întins mâna teafără.

– Nu aceea. Cealaltă.

Zâmbetul ei s-a micșorat. Încet, a coborât sabia. Acum ambele mâini îi atârnau moale pe lângă trup. Justin a rămas cu privirea în ochii ei.

– Nu te teme, i-a spus el foarte încet.

Ea a ridicat mâna diformă, iar el i-a cuprins-o cu ambele palme. S-a aplecat și i-a sărutat-o cu delicatețe. Apoi i-a șoptit ceva la ureche.

În realitate, Lucy era îngrozită de Justin. Dar nu te teamă, ci de uimire. Nu era sigură dacă se putea încrede în el. Ochii și zâmbetul lui spuneau da, dar ceva din înfățișarea lui o făcea să-i tremure genunchii.

Când i-a luat mâna și i-a sărutat-o, și-a dat seama că îi va observa tremurul. În acea clipă, el s-a aplecat în față și i-a șoptit ceva la ureche.

– Ești foarte curajoasă, Lucy, a vorbit, iar glasul lui era moale și a părut să-i treacă prin trup. Dacă aș fi rege, aș vrea să am o fată ca tine. Să fii prințesă.

Apoi a sărutat-o pe frunte.

Fetița nu a înțeles de ce, dar a simțit lacrimi în ochi. Nu datorită celor rostite sau pentru că o sărutase pe obraz. Era vorba de forța vocii lui. Magică. S-a simțit ca o prințesă răpită de cel mai măreț prinț din regat, ca în povești.

Doar că prințul nu o alesese pe frumoasa prințesă, ci pe ea, cea care avea o mână diformă.

S-a străduit din răsputeri să nu plângă, dar îi venea greu și, brusc, s-a simțit stânjenită stând astfel în fața lui Billy.

Justin i-a făcut cu ochiul și s-a ridicat în picioare, încă ținând-o de mână. A pus celălalt braț pe umărul lui Billy.

– Mergeți acasă cât de repede puteți. Spuneți-le oamenilor că Hoarda va fi nimicită astăzi. La amiază, vom mărșălui victorioși prin Valea Elyon. Mă pot bizui pe voi?

Copiii au dat afirmativ din cap.

I-a lăsat acolo și s-a întors spre locul unde îl aștepta calul.

– Ce bine dacă am putea redeveni cu toții copii, a grăit.

Apoi a sărit în șa și a pornit la galop, traversând micuțul luminiș. A oprit în apropierea copacilor și a răsucit calul.

Dacă Lucy nu se înșela, vedea lacrimi pe fața lui.

– Dacă ați putea redeveni copii.

Apoi a dispărut printre copaci.

– Atenție la flanc! a bubuit glasul lui Jamous. Țineți-i în față!

Markus și-a îndemnat calul spre un grup de luptători din Hoardă și de-abia ajunse când un războinic dușman a descris o mișcare largă cu secera. S-a lăsat rapid pe spate, făcându-se una cu spinarea calului. Secera a șuierat pe deasupra lui. Ridicându-se, a retezat brațul dușmanului de la umăr.

Jamous s-a folosit de arc pentru a slobozi o săgeată în spinarea războinicului care tocmai îl ataca pe Markus din spate. Dușmanul a scos un urlet și a scăpat sabia din mână.

– Înapoi! Înapoi! a strigat Jamous.

Era cel de-al patrulea atac din acea dimineață, iar strategia folosită dădea roade exact cum gândise. Dacă măcinau în continuare flancurile, viteza lor superioară va împiedica armata mai lentă să execute vreo manevră prin care să-i surprindă din urmă. Erau ca niște lupi care sfârtecau picioarele unui urs, mereu

departe de ghearele lui puternice, dar suficient de aproape ca să ia îmbucături mici.

Pădurea se afla la o sută de metri în spate. Jamous a aruncat o privire în urmă.

Nu, se afla la două sute. Să fie atât de departe?

Ba mult mai departe.

S-a răsucit și s-a ridicat în scări, privind câmpul de luptă. Fiorul rece de pe șira spinării a sfidat razele fierbinți ale soarelui. Se îndepărtaseră nepermis de mult!

– Înapoi spre pădure! a răcnit.

Chiar în timp ce striga ordinul, a văzut o coloană largă de scabioși pătrunzând dinspre răsărit și tăindu-le retragerea spre pădure.

A aruncat o căutătură spre apus. Goneau prea departe ca să treacă printre liniilor lor. S-a răsucit spre apus. Avea în față o mare nesfârșită de vrăjmași.

Panica a izbucnit în el, apoi s-a potolit. Exista o cale de scăpare. Întotdeauna apărea una.

– Pe centru! a strigat el. Gruparea pe centru!

Oamenii lui s-au aliniat în spatele lui, gata să se retragă prin fugă. Când Hoarda avea să execute mișcarea de interceptare, ei vor țâșni în mai multe părți, s-o împrăștie. Dar vor căuta să ajungă în locul indicat la început.

În momentul când calul lui s-a cabrat, Jamous a privit disperat în direcția spre care dorea să pornească.

– Ne-au tăiat retragerea! a răcnit Markus. Jamous...

Și-a dat seama imediat ce făcuse dușmanul. Ursul suportase atacurile lupilor cu multă răbdare, mormăind și lovind cu labele, așa cum îi era obiceiul. Însă

în acea zi, încet, metodic, îi atrăsese cât mai departe, spre adâncul deșertului, astfel ca ei să nu observe manevra de atac prin flanc. Prea târziu pentru a se retrage în siguranță.

Armata Hoardei închidea calea de retragere la o sută de metri în urma lor. În centru, un războinic ținea sus stindardul lor, un liliac Shataiki, având gâtul ca un șarpe. Căzuseră în capcană.

Scabioșii din preajma lui s-au retras pe neașteptate o sută de metri și s-au alăturat corpului principal. Oamenii lui Jamous s-au îngrămădit spre dreapta. Obosiți de atâta luptă, caii lor au pufnit și au lovit cu copitele în nisip. Nimeni nu-i cerea să facă ceva. Nici nu puteau încerca mare lucru.

Doar să atace.

Șirul de dușmani situați între ei și pădure reprezenta singura șansă de salvare. Însă acest șir se îngroșase deja, ajungând la aproape cincizeci de metri, prea mulți ca să-și croiască drum prin ei cu mai puțin de două sute de oameni.

Cu toate acestea, era singura lor alegere. Prin minte i-a trecut imaginea lui Mikil. Se va spune că a luptat ca nimeni altul, iar ea îi va duce trupul spre rugul funerar.

Scabioșii se opriseră. Liniștea se lăsase asupra deșertului. Dușmanii păreau mulțumiți să îi îngăduie lui Jamous să facă prima mișcare. Pur și simplu, urmau să strângă lațul în direcția în care pornea. Armata Hoardei învăța mereu.

Martyn.

Jamous s-a întors către oamenii lui, care alcătuiseră un șir cu fața spre pădure.

– Există o singură cale, a spus.

– Direct spre ei, a adăugat Markus.

– Tăria lui Elyon.

– Tăria lui Elyon.

Poate câțiva dintre ei reușeau să străpungă zidul, să-i avertizeze pe săteni.

– Dați-le tuturor de veste. La ordinul meu, porniți drept înainte. Dacă reușiți să străpungeți încercuirea, evacuați satul. Altfel, ei îl vor pârjoli.

Chiar se ajunsese la așa ceva? La un ultim atac sinucigaș?

– Ești un bărbat măreț, i-a zis Markus.

– Și tu, Markus. Și tu.

S-au privit în ochi. Jamous a ridicat sabia.

– Un călăreț! În spate!

Strigătul venise de la capătul șirului.

Jamous s-a răsucit în șa. Aflat cam la un kilometru depărtare, un călăreț solitar gonea prin deșert, venind dinspre răsărit. În urma lui se ridica o dâră de praf.

Jamous a întors calul.

– Fiți pregătiți!

Călărețul nu se îndrepta nici spre ei, nici spre locuitorii deșertului. Se găsea cam la jumătatea distanței dintre poziția lor și cea a Hoardei. Un cal alb.

Duduitul copitelor a ajuns la urechile lui Jamous. Și-a ațintit ochii spre calul care venea tunând dinspre deșert, călărit parcă de vreun curier orb, care, după

ce se rătăcise, era hotărât să transmită cu orice preț mesajul către comandantul suprem.

Era Justin din Sud.

Nu purta îmbrăcămintea obișnuită pentru luptă. Gluga, desprinsă de pe cap, îi flutura pe spate. Călărea stând în scări pe vârful degetelor, ca și cum s-ar fi născut în șa. Iar în mâna dreaptă avea o sabie, ținută jos și ușor, astfel că vârful ei părea să atingă nisipul dintr-o clipă în alta.

Jamous și-a înghițit nodul din gât. Acest războinic dusese și câștigase mai multe bătălii decât oricare altul, cu excepția lui Thomas. Cu toate că nu luptase niciodată alături de el, cu toții auziseră de faptele lui de vitejie înainte de a fi părăsit Garda.

Justin a cotit brusc spre armata Hoardei, s-a aplecat cât a putut de mult într-o parte, și a atins nisipul cu sabia. Încă alergând cu toată viteza, a trasat cale de o sută de metri o linie în deșert, după care s-a îndreptat în șa și a oprit calul.

Armăsarul alb s-a cabrat și a coborât picioarele din față abia după ce s-a răsucit pe cele din spate.

Justin a galopat înapoi, fără să arunce priviri spre nici una dintre părți. Șirurile din frunte ale scabioșilor au șovăit, dar nu s-au tras îndărăt. Trăgând de hățuri, s-a oprit la mijlocul liniei pe care o trasase și s-a întors cu fața spre Hoardă.

Armatele au rămas perfect nemișcate.

Vreme de mai multe secunde lungi, Justin a privit fix înainte, stând cu spatele la Jamous.

– Ce fa...

Jamous a ridicat mâna să-l amuţească pe Markus.

Justin şi-a aruncat piciorul peste şa şi a coborât dintr-un salt. A păşit până la linie şi s-a oprit. Apoi, în mod deliberat, a trecut de ea şi a pornit înainte, târând pe nisip sabia cu mâna întinsă în lateral. S-a auzit scârţâitul nisipului sub tălpile lui. Un cal dintre cei aflaţi în şir a fornăit.

Se găsea la treizeci de metri de grosul armatei, când s-a oprit din nou. De astă dată, şi-a înfipt sabia în nisip şi s-a retras trei paşi.

Glasul lui a răsunat pe deasupra deşertului.

– Vreau să vorbesc cu generalul numit Martyn!

– Ce are de gând? Se predă?

– Nu ştiu, Markus. Însă suntem în viaţă.

– Dar nu ne putem preda! Hoarda nu ia prizonieri.

– Cred că vrea să încheie pace.

– Asta înseamnă trădare faţă de Elyon, a izbucnit Markus.

Jamous a aruncat o privire către armata din spatele lor.

– Trimite un curier prin învăluire, spre flancul lor dinspre răsărit.

– Acum?

– Da. Să vedem dacă îl lasă să treacă.

Markus a transmis ordinul.

Justin a rămas cu faţa spre armată, aşteptând. Din şirul soldaţilor lui Jamous s-a desprins un curier, care a ţâşnit spre răsărit în acelaşi mod în care procedase şi Justin. Scabioşii nu au făcut nici o încercare să-l împiedice.

– Îl lasă să treacă.

– Bine. Să vedem dacă...

– Acum îl opresc.

Dușmanii închideau flancul răsăritean. Călărețul a oprit și a pornit înapoi. Jamous a scăpat un blestem.

– Ei, să vedem acum cât de departe vom merge cu trădarea.

Ca la un semn nevăzut, armata Hoardei s-a desfăcut drept în fața lor. Un general călare, purtând eșarfa neagră care îi arăta gradul, s-a apropiat de Justin. Așadar, acela era Martyn. Jamous a reușit să-i vadă fața anonimă de scabios pe sub glugă, dar nu a putut să-i distingă trăsăturile. S-a oprit la trei metri de sabia lui Justin.

Murmurul slab al glasurilor a răzbătut peste deșert, dar Jamous nu a fost în stare să distingă vreun cuvânt. Cei doi au continuat să stea de vorbă. Au trecut cinci minute. Apoi, zece.

Generalul Martyn a coborât brusc de pe cal, l-a întâmpinat pe Justin aproape de sabia înfiptă în nisip și i-a strâns mâinile lui Justin în salutul tradițional pentru pădureni.

– Ce-i asta?

– Ține-ți gura, Markus. Dacă vom mai apuca să purtăm vreo luptă, îi vom aminti de această trădare.

Generalul a încălecat, s-a întors printre oamenii lui, și a dispărut. Din prima linie a răsunat un corn.

– Acum ce se va întâmpla?

Justin a sărit în șa, a răsucit calul și a gonit spre ei. Ajunsese până la vreo șapte metri fără să încetinească,

după care Jamous și-a dat seama că nici nu avea de gând să oprească.

A blestemat și a tras calul spre stânga.

A văzut sclipirea răutăcioasă din ochii verzi ca smaraldul ai lui Justin când a trecut ca vântul de linie și a galopat spre Hoarda care aștepta. Cu mult înainte să ajungă acolo, armata s-a tras în lături și s-a retras, întâi spre est și vest, apoi spre sud, ca un reflux, de fiecare parte.

Justin s-a oprit la liziera pădurii.

Jamous s-a uitat doar o dată înapoi, apoi a dat pinteni calului.

– Goniți!

Jamous și-a amintit înțelegerea abia când a ajuns la jumătatea distanței care îl despărțea de Justin. Într-adevăr, omul îi scăpase de Hoardă, nu-i așa? Da. Nu printr-un mijloc pe care să-l fi putut bănui sau înțelege, dar reușise. Și măcar din acest motiv, el era învingătorul.

Astăzi oamenii îl vor onora.

11

– Tot doarme? a întrebat Phil Grant.

Doctorul îmbrăcat trăsnit a deschis ușa laboratorului.

– Ca un prunc. Insist să mă lași să-l studiez în continuare. E un lucru cu totul ieșit din comun, înțelegi? N-am mai văzut așa ceva.

– Dacă faci un efort, ai putea să descâlceşti visele lui?

– Nu ştiu ce aş putea descoperi, dar încerc bucuros. Indiferent ce se petrece în mintea lui, trebuie analizat. Neapărat.

– Nu ştiu cât timp avem ca să-ţi satisfaci curiozitatea. Vom vedea.

Kara mergea înaintea celor doi. I s-a părut extrem de ciudat că până în urmă cu doar două săptămâni era o asistentă oarecare, trăind liniştită în Denver. Şi iat-o acum, însoţită de directorul CIA şi de un psiholog de renume mondial, care doreau să afle de la fratele ei răspunsuri pentru rezolvarea celei mai mari crize cu care se confruntaseră vreodată Statele Unite. Criză care privea întreaga lume.

În camera iluminată discret, unde din difuzoarele montate în tavan se auzea o versiune orchestrală a cântecului „Killing Me Softly", Thomas stătea întins pe un scaun lung de culoare castanie, asemănător celor de stomatologie. Îşi petrecuse după-amiaza străduindu-se să facă ordine în treburile lor: plata chiriei apartamentului din Denver, a poliţelor de asigurare, o discuţie lungă la telefon cu mama, care era gata să se urce pe pereţi de când aflase că Thomas o răpise pe Monique. În funcţie de ceea ce se întâmpla în următoarele două zile, se gândea să se ducă până la New York să o viziteze. Perspectiva de a nu o mai revedea vreodată nu o încânta defel. Oamenii de ştiinţă vorbeau ca şi cum virusul nu ar începe să facă ravagii în următoarele optsprezece zile, dar termenul acesta putea fi şi mai scurt. Şaptesprezece. Şaisprezece.

Doar modelele computerizate erau precise. Se putea întâmpla să nu mai aibă de trăit nici trei săptămâni.

– Așadar, doarme de trei ore fără să viseze?

Doctorul Myles Bancroft s-a apropiat de monitor și a bătut ușor cu degetul în ecran.

– Cum să explic? Dacă visează, nu seamănă nicidecum cu un asemenea proces. Nu există mișcare rapidă a ochilor. Nu se evidențiază activitate cerebrală perceptivă, nici vreo fluctuație a temperaturii faciale. Doarme profund, dar visele lui se petrec în secret.

– Prin urmare, ideea de a-i înregistra șablonul de vis și retransmiterea lui...

– Nu se poate aplica, a încheiat profesorul.

Grant a clătinat din cap.

– Și pare un individ... obișnuit.

– E departe de a fi așa, a intervenit Kara.

– Evident. Doar că e greu de închipuit că soarta lumii depinde de ceva din mintea lui. Știm că a descoperit Germenul Raison – ideea că are antivirusul undeva în creier mă irită, ținând seama că nu are nici un fel de pregătire medicală.

– Tocmai de aceea *trebuie* să mă lași să petrec mai multă vreme cu el, a repetat Bancroft.

L-au privit în tăcere.

– Treziți-l, a spus Kara.

Doctorul l-a scuturat delicat pe Thomas.

– Trezește-te, flăcău.

A clipit și a deschis ochii. Ciudat că nu se mai gândea la el ca Tom. Devenise Thomas. I se potrivea mai bine.

– Bun venit pe tărâmul viilor, l-a întâmpinat Bancroft. Cum te simți?

S-a ridicat în capul oaselor și s-a frecat la ochi.

– Cât timp am dormit?

– Trei ore.

Și-a plimbat privirea prin laborator. Trei ore. I se păruse că trecuse mai mult.

– Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Kara.

Toți îl priveau cu speranță în ochi.

– Ați reușit ceva? a întrebat el.

– Tocmai asta ne întrebam și noi, i-a zis Bancroft.

– Nu-mi dau seama. Mi-ați înregistrat visele?

– Dar ai visat?

– De unde să știu? Ori visez acum?

– Te rog, Thomas, a suspinat Kara.

– Bine, atunci da, sigur că am visat. M-am întors în pădure cu armata mea după ce am distrus Hoarda. Praful de pușcă a dat rezultate grozave. Am mers la discuția consiliului și am adormit după ce am participat la sărbătorirea victoriei alături de Rachelle.

Și-a lăsat picioarele pe podea și a rămas în picioare.

– Iar acum visez, ceea ce înseamnă că nu am mâncat fructul. O să-mi pună pielea pe băț.

– Cine o să-ți facă asta? l-a întrebat Grant.

– Soția lui, Rachelle, i-a explicat Kara.

Directorul s-a uitat la ea cu mirare.

– Am întrebat de Cărțile de Istorii, a continuat Thomas. Știu pe cineva care s-ar putea să-mi spună unde să le găsesc.

– Dar nu-ți mai aduci aminte despre antivirus? a insistat Grant.

– Nu. Micul vostru experiment a dat greș, clar? Nu-mi puteți stimula amintirile stocate din cauză că nu ați reușit să înregistrați semnăturile cerebrale care țin de vise, deoarece eu nu visez. Cam asta este concluzia, adevărat, doctore?

– Probabil. Fascinant. S-ar putea să fim pe punctul de a descoperi o lume nouă a înțelegerii.

– E clar, Gains a avut dreptate, a zis Phil Grant clătinând din cap. Din acest moment, trebuie să reducem la minimum discuția asta despre vise. Acceptăm totul, pur și simplu. Ai un dar aparte. Vezi lucruri care încă nu s-au întâmplat. Greu de acceptat, dar măcar avem un precedent. Având în vedere situația în care ne aflăm, se vor găsi destui dispuși să ofere o șansă unui profet. Însă toți ceilalți – soția ta, Rochel sau cum o cheamă, consiliul de război, Hoarda, fructul pe care nu l-ai mâncat, toate astea nu se comunică nimănui în afară de mine și Gains.

– Vreți să mă transformați într-un soi de profet mistic? Nu sunt la fel de optimist ca voi. Asta nu mă va face mai ascultat de comunitatea internațională. Când ies din camera asta, devin o persoană care știe ceva mai multe despre situație decât oricine din guvern datorită legăturii cu Monique. Am fost ultimul care a vorbit cu ea înainte de a fi răpită. Sunt singurul care s-a confruntat cu teroriștii și singurul care le-a anticipat precis următoarea mișcare. Având în vedere toate acestea, e necesar să fiu luat în serios.

Judecând după primirea destul de... lipsită de căldură pe care mi-au acordat-o ceilalți la ședința de astăzi, cred că nu fac aprecieri nejustificate.

– Nu te contrazic. Anticipezi că vei avea nevoie de un sprijin mai mare în cadrul comunității internaționale?

Thomas a păşit prin faţa lui, simţindu-se tot mai încordat şi alert.

– Cine ştie? Într-un fel sau altul, vom întreprinde ceva să rezolvăm problema. Nu cred că mai există acele Cărți de Istorii. Dacă aş da de ele... a rostit el şi s-a oprit. Vreau să aflu ceva, a continuat, şi s-a întors către ei cu ochii larg deschişi. Trebuie să ştiu dacă această rană mi-a fost provocată de Carlos sau de Hoardă. În visele mele, adică.

Ceilalți s-au uitat lung la el, ferindu-se să facă declarații hazardate de sprijin.

– De la Carlos, a vorbit Kara în cele din urmă.

– Dar nu l-ai văzut tăindu-mă, nu-i aşa? Când ai intrat în cameră, deja sângeram. Trebuie neapărat să ştiu. Ceilalți susțin că am căpătat tăietura în lupta cu Hoarda.

– Cum... cum poți afla, oricare ar fi răspunsul?

– Există o cale. Crestați-mă, a zis el, şi a întins braţul în faţă. Faceți o mică incizie şi voi vedea dacă o mai am când mă trezesc.

Cei trei au clipit nedumeriți.

– Atunci, măcar dați-mi un cuțit.

Bancroft s-a apropiat de un sertar, l-a tras şi a scos un foarfece.

– Uite, am doar ăsta...

– Sper că nu vorbești serios, a spus Grant.

Thomas a luat foarfecele și s-a scrijelit pe braț cu vârful lui ascuțit. Era nevoie să înțeleagă regulile acelui joc.

– E doar o zgârietură. Pentru mine. Trebuie să aflu.

Crispându-se, a înapoiat foarfecele.

– Sugerezi că între realități se transferă ceva mai mult decât mintea? l-a întrebat doctorul.

– Sigur. Sunt și aici, și dincolo. Fizic. Asta înseamnă mai mult decât cunoaștere sau priceperi. Rănile mele apar în ambele realități. Sângele, la fel. Viața. Dar nimic altceva. Doar mintea și viața mea. Pe de altă parte, înaintarea în vârstă nu apare aici. În lumea asta sunt mai tânăr.

– E... e absolut incredibil, a rostit doctorul.

Thomas s-a întors spre Grant.

– Așadar, care e situația noastră?

Directorului i-a luat câtva timp până să răspundă.

– Păi... președintele a cerut FEMA[1] să direcționeze toate resursele sale ca să lucreze cu Centrele pentru Prevenirea Epidemiilor și tot el a solicitat participarea Organizației Mondiale a Sănătății. Acum s-a confirmat prezența virusului pe treizeci și două de aeroporturi.

– Și în ce fază este operațiunea de căutare a lui Monique? S-ar putea ca restul să nu mai prezinte nici o importanță dacă nu o găsim pe ea.

---

[1] Federal Emergency Management Agency – Agenția Federală de Gestionare a Situațiilor de Criză.

– Se acționează. Guvernele Marii Britanii, Germaniei, Franței, Thailandei, Indoneziei, Braziliei... și ale altor zece țări au declanșat operațiuni de căutare.

– Și Elveția?

– Firește. Chiar dacă nu mă pricep să prezic apariția unui virus, ori o bătălie contra Hoardei, știu cum să caut fugari în lumea reală.

– Svensson s-a ascuns într-un adăpost, construit undeva adânc, pe care și l-a pregătit cu mult timp în urmă. Un loc unde nimeni nu s-ar gândi să caute. Ca acela din afara Bangkokului.

– Pe care l-ai găsit, dar cum?

Thomas s-a uitat la Kara.

– Ai mai putea face asta o dată? l-a întrebat ea. Lumea s-a schimbat, însă nu înseamnă că Rachelle nu e legată într-un fel de Monique, am dreptate?

Nu i-a răspuns. Dacă se înșela cumva? Rămăsese Thomas Hunter, scriitorul ratat din Denver. Ce drept avea el să dea sfaturi celor de la CIA? Miza era uriașă.

Pe de altă parte, avusese dreptate în repetate rânduri. Și luptase cu succes împotriva Hoardei vreme de cincisprezece ani. Asta îi dădea dreptul, după cum spusese președintele.

– Vrea cineva să-mi explice despre ce este vorba? a intervenit Grant.

Kara s-a întors spre el.

– Fără să vrea, Rachelle, soția din vis, l-a îndrumat prima oară când a găsit-o pe Monique. Părea să știe unde era sechestrată. Numai că a devenit geloasă pe Monique, deoarece și-a dat seama că Thomas

se îndrăgostise de ea aici. Așa că a refuzat să-l mai ajute. De aceea, el a fost de acord să nu mai viseze cincisprezece ani.

– Am nevoie de mai mult timp, a murmurat Bancroft. Ești îndrăgostit de două femei, fiecare trăind într-o realitate?

– Asta-i o exagerare, a răspuns Thomas.

Era vorba de ceva ce încerca să-și alunge din minte încă de când se trezise din visul de cincisprezece ani, însă gândul persista. I se părea absurd să simtă ceva față de Monique. Da, înfruntaseră moartea împreună, iar ea îl sărutase pentru a supraviețui. Era atras de spiritul ei înflăcărat, iar chipul ei refuza să-i dispară din ochiul minții. Dar poate că gelozia Rachellei îi stârnise sentimentele romantice față de Monique. Poate că nu s-ar fi lăsat atras de ea dacă soția lui nu i-ar fi sugerat că se *îndrăgostise*.

Acum, după cincisprezece ani petrecuți alături de Rachelle, sigur dispăruse orice idee de romanțiozitate pe care ar fi avut-o cândva față de Monique.

– Exagerare este și toată treaba asta, începând cu predicția ta privind apariția Germenului Raison. Dar acum, acestea sunt realitățile, nu? Prin urmare, găsește Cărțile de Istorii și stai de vorbă cu Rachelle ca să o convingi să ne ajute. Adică s-o convingi de faptul că dormi și visezi, a spus Grant, apoi, clătinând din cap, a pornit spre ușă. Cu puțin noroc, vei avea ceva mai util de comunicat mâine, când te vei întâlni cu președintele.

O mutaseră din nou. Nu avea cum să-și dea seama unde.

Cu mintea concentrată, cu ochii arzători, Monique de Raison privea ecranul monitorului.

Trecuseră mai puțin de douăzeci și patru de ore de când îi trăseseră a doua oară, în tot atâtea zile, un sac peste cap, după care o îmbarcaseră într-un automobil, apoi într-un avion. Zborul durase câteva ore – așa că se putea afla oriunde. Hawaii, China, Argentina, Germania... Și-ar fi dat seama de zona geografică după vreo conversație întâmplătoare auzită, dar îi vârâseră dopuri de ceară în urechi, apoi le prinseseră cu bandă adezivă. Nu reușise să perceapă nici temperatura ori nivelul de umiditate din cauză că aterizaseră pe o ploaie torențială care îi udase gluga în timpul transferului în mașina care o adusese în locul unde se găsea acum.

Un bărbat de origine elvețiană sau germană, pe care nu-l mai întâlnise până atunci, îi scosese sacul de pe cap și îi desfundase urechile. O lăsase în acea încăpere fără să-i adreseze nici o vorbă.

Un alt laborator. Orbitor de alb. De dimensiuni reduse, șase pe șase metri, dar utilat cu cele mai moderne echipamente. Un microscop electronic cu emisie de câmp, marca Siemens, era plasat de-a lungul unui perete. La acel aparat se puteau examina eficient mostre umede, dar și specimene tratate cu azot lichid. De ultimă generație. Alături de acesta, o masă lungă plină de eprubete și un contor Beckman Coulter.

Într-un colț, o saltea, iar în camera alăturată, fără ușă, toaleta și o chiuvetă.

Camera era construită din bolțari, asemenea celorlalte în care fusese ținută. Privind mai atent, s-a convins că acest laborator fusese conceput și realizat de același om care le făcuse și pe celelalte două. Câte mai existau? Fiecare dintre ele fusese înzestrat atent cu tot ce îi trebuia unui virusolog sau genetician.

Îmbrăcată cu pantalonii albastru deschis și bluza asortată care i se dăduseră înainte de călătorie, s-a așezat pe saltea și a plâns. Știa că trebuia să fie tare. Acel Svensson sigur nu eliberase virusul, așa cum amenințase. Pentru că, dacă ar fi făcut-o, probabil ea ar fi fost singura care ar fi putut să-l împiedice să facă victime. Însă după ce suferise mutația, șansa de supraviețuire a soluției de rezervă pe care o introdusese în virus prin inginerie genetică era cumplit de mică. Probabil că blufaseră.

Cu toate acestea, a plâns.

Un bărbat îmbrăcat într-un halat alb, având părul roșcat și ochelari cu lentile bifocale, a intrat în cameră după douăzeci de minute și a adus o geantă diplomat din piele de șarpe.

– Te simți bine? a întrebat el, surprins de cum arăta. Doamne, ce ți-au făcut? Ești Monique de Raison, adevărat? Cea pe care o *știu*?

S-a ridicat în capul oaselor și și-a dat părul din ochi. Un om de știință. A simțit speranțele renăscându-i. Un prieten, în cele din urmă?

– Da, i-a răspuns.

Cu doar câteva zile mai devreme, l-ar fi plesnit pe acel bărbat că se holba la ea. Acum se simțea măruntă. Prea măruntă.

În ochii omului a apărut o sclipire.

– Am făcut un rămășag. Un pariu, a zis și a făcut semn spre ușă. Cine îl va găsi primul, tu sau noi.

S-a aplecat în față, ca și cum s-ar fi pregătit să spună ceva secret.

– Eu sunt singurul care pariez pe tine.

E puțin scrântit, a gândit ea.

– Nici unul dintre noi nu-l va descoperi. Îți dai seama ce se va întâmpla?

– Sigur că da. Întâiul om capabil să izoleze antivirusul va primi cincizeci de *milioane* de dolari, iar membrii echipei câte zece milioane. Dar sunt unsprezece echipe, așa că Petrov...

În acea clipă, l-a plesnit peste față. Ochelarii i-au zburat de-a latul încăperii.

– Are să elibereze virusul, dobitocule!

– A făcut-o deja, i-a spus, privind-o fix.

Apoi și-a așezat geanta pe podea, s-a dus să-și recupereze ochelarii și i-a așezat pe nas.

– Tot ce ai nevoie e în geantă. Vei vedea toată activitatea noastră în calcule în timp real, iar noi vom vedea ce ai lucrat tu, a adăugat, și s-a îndreptat spre ușă.

– Te rog, iartă-mă! a zis ea și s-a repezit după el. Trebuie să mă ajuți!

Însă a închis ușa fără să-i răspundă.

Asta se întâmplase în urmă cu o oră. Acum se uita la șirul ametitor de cifre și, disperată, încerca să se concentreze.

Monique, nu a eliberat virusul. Șansele de a descoperi un antivirus în timp util sunt reduse. Ar însemna sinucidere curată!

Însă el o răpise, nu? Știa că până la urmă va fi prins și-și va petrece restul vieții în închisoare. Ce avea de pierdut?

Iar Thomas...

A derulat în minte cele două întâlniri cu americanul. Modul descreierat în care o răpise. O legase de aparatul de aer condiționat din Hotelul Paradise cât el dormise, cât făcea acea călătorie în vis să aducă informații pe care nu avea de unde să le știe. Atacul lui Carlos. Îl văzuse împușcat și totuși supraviețuise și revenise după ea. Ea îl sărutase. O făcuse ca să distragă atenția celor care îi urmăreau cu ajutorul camerelor video, dar și deoarece își riscase viața pentru ea, și dorise cu disperare să o salveze. Așadar, devenise salvatorul ei.

Nu știa dacă sentimentele de necontrolat față de el erau motivate de caracterul lui sau de propria ei disperare. În astfel de momente, cu greu se putea încrede în emoții.

Oare mai era în viață?

Trebuie să te concentrezi, Monique. Te vor căuta din nou. Tata va pune întreaga lume să te caute.

A inspirat adânc și s-a mobilizat din nou. Un model al vaccinului Raison umplea un colț al ecranului. Dedesubt, un model al Germenului Raison, o mutație care supraviețuise după ce vaccinul fusese supus unei temperaturi intense vreme de două ore, exact așa cum

anticipase Thomas. Analizase simularea mutației de o sută de ori în ultima oră și văzuse cum funcționa. Era o ciudățenie a naturii, mult mai complexă decât orice ar fi reușit să realizeze un genetician.

Ca o ironie, ingineria genetică reușită de ea, menită să păstreze vaccinul viabil perioade îndelungate fără gazdă sau umiditate, permisese vaccinului inert să sufere mutații în condiții atât de vitrege.

Din câte își dădea seama, existau doar două modalități în care se putea obține un antivirus în acea grabă – ceea ce însemna săptămâni, nu luni sau ani.

Prima era să identifice semnătura pe care o introdusese în vaccin pentru a-l stopa. Elaborase o cale simplă de a introduce un agent purtat pe calea aerului în vecinătatea vaccinului – un virus care, în esență, îl neutraliza prin introducerea propriului său ADN în amestec și-l făcea să-și piardă orice putere. Era atât semnătura ei personală, cât și un element de descurajare a furtului sau a falsificării.

Dacă descoperea gena specifică pe care o crease și *dacă* supraviețuise mutației, atunci introducerea virusului pe care deja îl crease pentru a neutraliza vaccinul *ar putea* face ca Germenul Raison să ajungă neputincios. *Dacă*, *dacă* și *ar putea* erau cuvintele-cheie.

Cunoștea semnătura la fel de bine ca pe un prieten bun. Acum însă, problema era să pătrundă în acel ceva schilodit care se chema Germenul Raison.

Singura altă cale de a realiza un antivirus în termen atât de scurt era de a nimeri din întâmplare manipulările potrivite de gene. Însă se putea întâmpla ca,

într-un efort coordonat, zece mii de tehnicieni de laborator să lucreze vreme de două luni fără să dea peste combinația potrivită.

Svensson știa ceva, altfel nu ar fi riscat atât de mult, sperând într-o rezolvare miraculoasă. Sigur avea idee că se putea întâmpla ca semnătura ei să nu fi supraviețuit ori că ea nu ar acționa asupra vaccinului după ce a suferit mutații.

Monique a deplasat cursorul asupra cheii de sub diagrama Germenului și a deschis o fereastră a ADN-ului său. Trebuia ca mai întâi să-și caute cheia.

A lovit cu pumnul în tăblia de melamină. Eprubetele dintr-o tavă au scos clinchete. A blestemat printre dinți.

– Așa ceva nu se poate!

– Mă tem că da.

Svensson! S-a răsucit pe scaun. Rezemat într-un baston alb, țapul cel bătrân stătea în cadrul ușii, zâmbindu-i răbdător.

A pătruns în cameră, târându-și piciorul și privind-o cu ochi sclipind de mulțumire de sine.

– Îmi cer iertare că te-am lăsat singură atâta vreme, dar am fost ocupat. Ultimele zile au fost pline de evenimente.

Monique s-a ridicat și s-a prins de tăblie ca să ascundă faptul că-i tremurau mâinile. Svensson purta un sacou negru și o cămașă albă, fără cravată. Părul negru îi era pieptănat cu cărare pe mijloc și tras pe spate, strălucind datorită cremei folosite. Pe degete i se vedeau venele proeminente, albăstrui.

– Ce se petrece? a întrebat ea, cât de nepăsătoare a putut.

– Dar ce nu se petrece? i-a răspuns el și a închis ușa. Dar e necinstit. Nici nu ai idee cât de incitantă a devenit lumea în ultimele patruzeci și opt de ore, pentru că te-ai pus pe treabă, încercând să o salvezi.

– Cum pot să lucrez dacă mă muți de colo, colo, la fiecare douăsprezece ore?

– Ne aflăm pe o insulă indoneziană, în interiorul unui munte care se numește *Cyclops*. Aici suntem în siguranță. Nu-ți face griji, va fi casa ta vreme de cel puțin trei zile. Ai progresat?

– Cu ce? Ne-ai dat o sarcină imposibil de realizat.

Zâmbetul bătrânului nu s-a înmuiat, însă ochii i s-au aburit. A examinat-o îndelung.

– Nu ești chiar atât de motivată pe cât speram, a zis și s-a apropiat de ea. Te rog să introduci discul în unitate, a continuat, și a scos un CD-ROM din buzunarul de la piept. Și te rog să nu te gândești cumva să mă ataci. Te înșeli amarnic dacă-ți închipui că nu-s în stare să-ți spintec burta dintr-o singură lovitură.

Monique a luat discul și l-a plasat pe platanul sertarului DVD. Acesta s-a retras în unitate.

– Și restul lumii a avut prilejul să profite de ceea ce vei vedea în următoarele trei zile. Vreau să fiu sigur că înțelegi totul.

Pe ecran a apărut brusc un singur înveliș de virus, iar ea l-a recunoscut imediat. Germenul Raison. Un ceas arăta timpul real în partea de jos a imaginii.

– Da, un mercenar extrem de eficient. Dar nu ai văzut de ce este în stare.

– Asta e o simulare. Oricine poate crea o animație.

– Te asigur că pentru acest „desen animat", cum îi spui tu, nu s-au folosit deloc date ipotetice. Te las să-l analizezi mai târziu.

Monique a văzut virusul pătrunzând în plămânul unui om și începând să acționeze imediat asupra celulelor alveolelor. Știa cum va acționa, le va transmite propriul ADN și, în cele din urmă, le va sfârteca. Curând după aceea, mii de celule infectate circulau prin rețeaua de vene și artere, ajungând în toate părțile organismului, căutând alte organe. Chiar și așa, în urma unor daune microscopice, în respectiva etapă nu vor fi simptome evidente.

Ceasul din partea de jos a imaginii a început să numere mai repede, derulând ore, apoi zile. Ajuns la șaisprezece zile, ritmul a încetinit. Celulele infectate au atins masa critică, dând naștere simptomelor. Peste alte două zile, asaltul lor asupra organelor a produs o masivă hemoragie internă plus insuficiențe funcționale.

Ca un acid, virusul consumase gazda din interior spre exterior.

– Perfidă bestie, a spus Svensson. Dar asta nu este tot.

Monique văzuse sute de simulări ale acțiunii unor supervirusuri. Participase la autopsii efectuate pe victime ale Ebolei. Observase și studiase mai mulți decât își putea imagina cineva. Dar niciodată nu avusese sub ochi un animal atât de distructiv, nici unul care să fie

atât de contagios, atât de sistemic şi atât de nevinovat înainte de a ajunge la maturitate, când îşi înfuleca victima ca un banc de piranha.

Monique şi-a dres glasul.

Următorul cadru i-a prezentat o hartă a lumii. Pe ea s-au aprins douăsprezece luminiţe roşii. New York, Washington, Bangkok şi aşa mai departe, nişte focuri mici care prindeau viaţă.

– Scuze pentru melodramă, dar chiar nu exista altă modalitate de a-ţi arăta ceea ce nu se poate vedea cu ochiul liber.

Spre sfârşitul primei zile, numărul de oraşe ajunsese la douăzeci şi patru.

– Acelea sunt locurile unde s-a făcut iniţial răspândirea virusului. Restul depinde de activitatea lui.

Pe hartă se întindeau linii, indicând rutele traficului aerian. Luminiţele se înmulţeau. Spre sfârşitul celei de-a treia zile, jumătate din hartă se înroşise.

Acum, simularea s-a modificat, arătând răspândirea virusului de la o gazdă la alta. Monique cunoştea realitatea suficient de bine. Un strănut conţinea în jur de zece milioane de germeni, călătorind cu până la o sută şaizeci de kilometri pe oră. În cazul acestui virus, perioada dintre momentul infectării şi cel în care persoana devenea contagioasă era de câteva ore. Chiar presupunând că fiecare agent contagios ar fi transmis germenul doar la o sută de alţi indivizi zilnic, numărul celor contaminaţi creştea în mod exponenţial. În ziua a noua s-ar fi ajuns la şase miliarde.

Svensson a întins mâna și a apăsat tasta de spațiu. Simularea a înghețat.

– Acum ești informată.

La început, Monique nu a înțeles. Informată, ce însemna asta?

– Cu aproximație de câteva ore, a continuat el.

– Vrei să spui că ai lansat deja virusul?

– Așa cum ți-am promis. Și recunosc: nici unul dintre orașele infectate nu a ajuns la saturație. Luminile roșii spun că virusul este în prezent răspândit pe calea aerului, bântuind pe acolo. Socotim că saturarea pe plan global va fi atinsă în două săptămâni.

A scos o mică eprubetă cu lichid de culoarea ambrei. I-a scos dopul. A mirosit conținutul.

– Nu are miros.

În acea clipă, Monique a înțeles pe deplin adevărul. În ciuda simulărilor, era greu de cuprins cu mintea. Modelele pe computer, teoriile și imaginile erau un lucru, dar să-și imagineze că lucrurile văzute se petrecuseră deja...

Pe de altă parte, poate mințea ca să o oblige să lucreze ca o sclavă la un antivirus, astfel încât să poată șantaja întreaga lume.

– Văd că mai ai nevoie de dovezi ca să fii convinsă, a zis și a apăsat un buton al telefonului pentru discuții în sistem teleconferință. Adu-l aici, a ordonat, apoi a luat o lamelă curată.

Pesemne că făcuse cu adevărat ce spunea.

– E o demență. Statele Unite vor intra într-o alertă maximă dacă...

– Statele Unite *sunt* deja în alertă! a exclamat el. Orice națiune care are un sistem militar bine pus la punct se află deja în criză. Oamenii încă nu știu, dar de două zile încoace, guvernele lor fac eforturi să găsească o soluție. CPE a verificat și a confirmat prezența virusului în peste cincizeci de orașe din SUA.

Ușa s-a deschis și în cameră a fost împins un bărbat legat la mâini, purtând o cămașă verde și un sac negru peste cap. Carlos a pășit și el înăuntru și a închis ușa.

Svensson a scos un bisturiu din buzunar și s-a apropiat de om.

– L-am cules dintr-un club de noapte din Paris. Nu avem habar cine e, dar s-ar putea să fie un turist dintr-o țară mediteraneană. Probabil că e grec. Are gura legată cu bandă adezivă, așa că nu te mai deranja să-i pui întrebări. Ținând seama unde și-a petrecut timpul, există toate șansele să fie infectat, nu crezi?

Fără să mai aștepte răspunsul ei, l-a tăiat cu bisturiul pe piept. Acesta s-a smucit și a scos un geamăt înfundat. Svensson a trecut lamela pentru microscop peste dâra de sânge roșu închis care pătase cămașa.

S-a dus la microscopul electronic, l-a pornit și a plasat lamela în locașul potrivit.

– Uită-te ca să te convingi, a spus, retrăgându-se.

Cu cămașa scăldată de sânge, bărbatul se prăbușise în genunchi.

Pe Monique o cuprinsese amețeala.

Svensson s-a dus spre el, a scos pistolul și l-a împușcat în cap. Victima s-a prăbușit pe podea.

Elvețianul i-a făcut semn cu arma către microscop.

– Uită-te!

Simțind că urechile îi țiuie și percepându-și bătăile inimii în tâmple, s-a dus la monitor. A acționat instrumentul cu gesturi familiare, fără a se gândi la ce făcea. Cum nu reușea să-și coordoneze mișcările mâinilor, i-a luat mai mult să regleze microscopul. Îi tremurau și păreau că uitaseră cum să procedeze.

Însă când, într-un târziu, a găsit o porțiune din lamelă care s-a arătat dispusă să coopereze cu mărirea puternică, i-a fost imposibil să nu vadă corpurile străine care înotau prin sângele omului.

A clipit nedumerită și a sporit gradul de mărire. În spatele ei, s-a lăsat liniștea. Rămăsese doar ea, respirând. Nimic mai mult. Acela era Germenul Raison.

S-a îndreptat de spate.

– Gata cu joaca, Monique. Nu mai putem împiedica răspândirea virusului. Fără antivirus, vom muri cu toții. Lucrurile sunt extrem de simple. Știm că ai introdus o soluție de rezervă în vaccinuri. O identifici, verifici dacă nu a suferit mutații odată cu vaccinul, iar apoi creezi virusul care va face Germenul Raison să dispară. Nu te mint; nu-ți spun chiar totul – însă ești suficient de inteligentă ca să-ți dai seama și singură. Dar îți comunic strict ce e necesar să știi ca să-ți joci rolul de a ajuta umanitatea să supraviețuiască.

Dintr-odată calmă, s-a întors cu fața spre el.

– Nu cred că-ți dai seama cu adevărat ce ai făcut.

– Ba da. Ca și tine, eu nu fac decât să-mi joc rolul. Toți trebuie să-și joace rolurile, altfel totul se va sfârși

foarte prost. Dar să nu-ți închipui că am scăpat ceva din vedere. Am anticipat totul.

A aruncat o privire spre Carlos.

– Mai rămâne de rezolvat problema americanului băgăcios. Dar ne ocupăm noi de el. S-ar putea să nu moară cu una, cu două, dar avem și alte mijloace. Am îndoieli serioase că există cineva pe lume care să înțeleagă pe deplin puterea pe care o avem.

Deci, Thomas era încă în viață.

S-a uitat scurt la cadavrul de pe podea. Omul murise, dar Thomas încă trăia. Exista o rază de speranță.

– Avem nevoie de cheie, a spus Svensson.

– O să fac tot ce pot.

– Cât va dura?

– Dacă a supraviețuit mutației, trei zile. Poate chiar două.

Svensson a surâs.

– Perfect. Acum trebuie să prind avionul. Se vor purta cât se poate de frumos cu tine. Monique, ești foarte importantă pentru noi. Când totul se va sfârși, vom avea nevoie de minți sclipitoare. Te rog să gândești pozitiv.

– E scandalos!

Trei dintre cei patru bărbați din încăpere s-au uitat la Armand Fortier cu uimire extremă în ochi.

– Chiar așa, Jean?

Fortier stătea în picioare, față în față cu oamenii din fruntea Franței: premierul Boisverte, care tocmai își exprimase obiecțiunile; președintele Gaetan, un

individ șiret, dar avea să capituleze până la urmă; Du Braeck, ministrul apărării, care îi era cel mai util; și șeful poliției secrete, *Sûreté*, Chombarde, singurul care nu căsca ochii de stupefacție. Fiecare dintre ei fusese ales dinadins; acum fiecare se confrunta cu decizia de a trăi mâine ori de a muri chiar din acea seară, deși nu înțelegeau asta chiar în acești termeni. Deocamdată.

– Fii atent ce vorbești, a spus Fortier.

– Nu poți face așa ceva!

– Am și făcut-o.

Ca ministru de externe, Fortier îl convinsese pe Henri Gaetan să convoace acest consiliu de urgență ca să analizeze recentul ultimatum transmis de Valborg Svensson. Îi spusese președintelui că deținea informații cruciale referitoare la virus și sugerase ca liderii să se întâlnească la Château Triomphe, pe Malul Drept.

Sala privată de conferințe de la subsolul vechii case de vacanță cu două etaje era locul perfect pentru noi începuturi. Lămpile montate pe pereții de piatră aruncau o lumină aurie asupra mobilierului elegant. Era mai curând o cameră de zi intimă decât o sală de ședințe: scaune cu speteze înalte, cu tapiserie de piele, prinsă în butoni de alamă, un cămin larg, unde limbile lacome ale flăcărilor mângâiau bușteni, un candelabru de cristal atârnat deasupra mesei de cafea și un bar bine aprovizionat.

Și, mai presus de toate, ziduri groase. Foarte groase.

Armand Fortier era un bărbat masiv. Cu sprâncene groase, încheieturi butucănoase ale mâinilor, buze

pline. Mintea lui, susținea el, era suficient de ascuțită ca să reducă la tăcere orice femeie în câteva secunde. Ele nu știau cum să reacționeze în fața unei afirmații atât de apăsat exprimate, dar în general le făcea să aibă o atitudine defensivă, astfel încât, atunci când le domina, ele să nu se arate chiar din cale-afară de supuse.

Era singurul lui viciu.

Pe lângă dorința de putere.

Știa că și-ar fi putut croi drum până la președinție cu multă vreme în urmă, dar nu-l interesa Franța – ascensiunea până la o asemenea poziție ar fi acționat împotriva lui. Numirea lui ca ministru de externe îl plasase totuși în poziție perfectă ca să-și atingă adevărate aspirații.

Henri Gaetan era un bărbat înalt cu ochi adânciți în orbite și o linie a fălcii la fel de ascuțită ca mintea lui Fortier.

– Ce spuneai, Armand? Că lucrezi pentru Valborg Svensson?

– Nu.

Fortier fusese cel care îl recrutase pe Svensson cu cincisprezece ani în urmă să desfășoare operațiuni mult mai simple: contracte de livrări de arme greu de depistat încheiate cu o serie de țări, care presupuneau cercetări în domeniul armelor biologice, în schimbul unor contracte bănoase. Acestea îi aduseseră miliarde. Banii finanțaseră imperiul farmaceutic al lui Svensson, din care rezultau, bineînțeles, tot felul de avantaje.

Nu înțelesese adevăratul potențial al armei biologice potrivite decât după ce văzuse una dintre aceste

națiuni folosind în mod discret un agent de-al lui acționând împotriva americanilor. Incidentul îi schimbase definitiv cursul vieții.

– Atunci, cum este posibil? a întrebat președintele cu glas apăsat. Sugerezi să cedăm acestor cereri?

– Nu. Sugerez să cedați cererilor mele.

– Așadar, el lucrează pentru tine, a spus Chombarde.

– Domnilor, se pare că nu vreți să pricepeți ce s-a întâmplat. Dați-mi voie să clarific lucrurile. În prezent, jumătate dintre cetățenii noștri se duc la muncă și-și hrănesc copiii, frecventează diverse forme de învățământ și fac tot o mulțime de alte lucruri în această minunată republică a noastră fără să aibă nici cea mai vagă idee că au fost infectați cu un virus care va copleși toată populația Pământului în mai puțin de două săptămâni. Se numește Germenul Raison, și va sta liniștit în următoarele optsprezece zile, după care va declanșa măcelul. Apoi va ucide cu o repeziciune deosebită. Nu există leac. Nici nu există vreo modalitate de *a descoperi* un remediu. Iar răspândirea virusului nu poate fi împiedicată. Există doar un antivirus pe care îl am sub control. Ați înțeles ce v-am explicat până acum sau v-a scăpat ceva?

– Dar ce ne sugerezi este condamnabil din punct de vedere moral, a zis premierul.

Singurul care nu scosese nici un cuvânt era ministrul apărării, Georges Du Braeck. El părea să ia partea ambelor tabere. Asta era bine. Fortier avea nevoie de cooperarea lui Du Braeck mai mult decât de a celorlalți.

– Nu, domnule. Actul de a îmbrățișa ideea morții este condamnabil din punct de vedere moral. Vă ofer unica șansă de a scăpa de la moarte sigură. Foarte puțini oameni din această lume vor beneficia de șansa pe care v-o ofer eu în această seară.

Vreme de câteva momente, nimeni nu a scos o vorbă.

Președintele s-a ridicat în picioare și, aflat la trei metri depărtare, s-a întors cu fața spre Fortier.

– Subestimezi puterile nucleare ale lumii. Te aștepți ca ele să-și încarce avioanele de mărfuri și flotele comerciale și să-și trimită arsenalele nucleare în favoarea Franței doar pentru că așa le cerem? Mai întâi le-ar *lansa*!

Era aceeași obiecție exprimată de șefii altor state, mult mai mici, când le sugerase planul, în urmă cu un deceniu. Fortier a zâmbit către președintele înalt cât un stâlp de telegraf și la fel de găunos.

– Henri, mă iei drept un prostănac? În ultimii zece ani am făcut mult mai multe calcule decât ai făcut tu în cele câteva minute de când discutăm. Te rog să iei loc.

Mâinile lui Henri Gaetan tremurau. Le-a dus la spate să prindă speteaza scaunului și s-a așezat încet.

– Bun. Vor obiecta, în mod firesc, dar subestimezi dorința de conservare a oamenilor. În cele din urmă, când vor avea de ales între moartea sângeroasă a douăzeci de milioane de copii nevinovați și forța lor militară, vor decide să salveze copiii. Ne vom asigura că opțiunea este înțeleasă în acești termeni. Britanicii,

rușii, germanii... Toți vor dori să trăiască, să nu lupte azi. Sper că vei proceda la fel.

Natura acestei amenințări personale împotriva fiecăruia dintre cei prezenți începea să își facă efectul, a socotit el.

– Dați-mi voie să prezint totul în alt mod: peste mai puțin de optsprezece zile, echilibrul de forțe pe această planetă se va modifica în mod spectaculos. Cursul este deja stabilit; rezultatul, inevitabil. Am ales Franța pentru a găzdui noua supraputere mondială. Ca lideri al Franței, aveți de ales între două soluții. Puteți ușura această tranziție a puterii globale și trăi făcând parte din elita în care, în mod secret, ați dorit mereu să fiți, ori îmi respingeți oferta și muriți laolaltă cu ceilalți.

Acum sigur înțeleseseră.

Ministrul apărării stătea picior peste picior, semănând cu orice bun stalinist care se confruntă cu un asemenea ultimatum. În cele din urmă a spus:

– Pot pune câteva întrebări?

– Te rog.

– Realmente vorbind, este imposibil ca Statele Unite, fără a mai vorbi de restul lumii, să își expedieze spre noi toate armele nucleare în răstimp de paisprezece zile. E nevoie să fie evacuate din punctele de lansare și din depozitele secrete, transportate până pe coasta de est, încărcate și duse de nave peste Atlantic.

– Firește. Lista pe care le-am dat-o cuprinde toate rachetele balistice intercontinentale, toate rachetele cu rază lungă de acțiune, majoritatea marinei, inclusiv

submarinele, și mai toată aviația militară, care poate fi adusă până aici în zbor. Statele Unite vor trebui să ia măsuri extraordinare, dar noi nu le cerem, nici lor, nici altor puteri, ceva irealizabil. În ce-i privește pe britanici, indieni, pakistanezi și israelieni, le cerem arsenalele nucleare integral.

– Iar China și Rusia?

– Aaa, China. Să spunem că această țară nu va ridica probleme. Nu-i are pe americani la inimă. Ei au convenit deja și vor începe livrările de mâine, în schimbul unor favoruri. Vor fi un exemplu pe care să-l urmeze și ceilalți. Cu Rusia e o poveste diferită, dar am pus la bătaie câteva elemente convingătoare. Deși își vor face cunoscute obiecțiunile, se vor supune.

– Înseamnă că avem aliați.

– Într-un fel, da.

Această revelație i-a făcut pe cei prezenți să păstreze tăcere vreme de câteva secunde.

– Americanii constituie, totuși, cea mai mare amenințare, a vorbit Gaetan. Presupunând că se declară de acord, cum ar putea Franța să găsească loc pentru toate aceste... – și președintele a făcut un semn vag cu mâna prin aer – această cantitate impresionantă de armament? Nu avem nici oamenii necesari, nici spațiu.

– Le distrugem, a spus ministrul apărării.

– Foarte bine gândit, Du Braeck. Superioritatea se măsoară prin proporții, nu sume, de acord? Zece la unu e mai avantajos decât o mie la cinci sute. Vom scufunda mai bine de jumătate dintre navele pe care

le vom primi. Socotiți acest gest drept o dezarmare forțată. S-ar putea ca istoria să ne fie recunoscătoare.

– Tocmai de aceea ai ales apele adânci din apropierea bazei navale Brest.

– Între alte motive.

– Și cum ne vom proteja împotriva unui atac pe perioada cât preluăm puterea? s-a interesat ministrul apărării.

Fortier anticipase astfel de întrebări și avea la dispoziție răspunsuri atât de amănunțite, încât în cursul acestei ședințe nu ar fi reușit decât să le facă o prezentare generală. Inventare de aparatură militară, poate chiar dislocări de trupe, lovituri de descurajare, voință politică – toate posibilitățile fuseseră analizate în detaliu. Însă în acea seară singura lui misiune era de a-și asigura încrederea celor patru bărbați.

– Paisprezece zile sunt suficiente pentru a livra armele, nu să se desfășoare trupe. Orice atac imediat la mare distanță ar fi declanșat pe calea aerului. Datorită rușilor, vom apela la amenințarea cu represalii ca să prevenim orice asemenea agresiuni. Singura amenințare imediată ar putea veni de la vecinii noștri, înainte de toate din partea Angliei. În primele trei zile vom fi foarte vulnerabili, până când ne repoziționăm forțele să respingem orice atac la sol și sosesc întăririle de la chinezi. Însă lumea va intra într-o adevărată vrie politică – confuzia declanșată ne va oferi timpul de respiro de care avem nevoie.

– Doar dacă nu descoperă cine este vinovatul.

– Vor trebui să presupună că guvernul francez este forțat să acționeze astfel. Pe de altă parte, nu au nici o garanție că un atac le-ar asigura antivirusul. Acesta nu va fi ținut într-o eprubetă în fața oamenilor din parlamentul nostru, ca să-l vadă întreaga lume. Doar eu voi ști unde se află.

– Și de ce tocmai Franța?

– Te rog, Georges. Nu a spus Hitler că omul care controlează Franța stăpânește întreaga Europă, iar acela care controlează Europa are lumea sub călcâi? A avut dreptate. Dacă ar exista vreo țară mai strategică, mi-aș lua concediu și aș pleca acolo chiar acum. Franța a fost mereu centrul lumii.

Președintele se așezase picior peste picior; șeful Siguranței nu mai clipea agitat; ministrul apărării practic radia. Se înmuiaseră.

Doar premierul se uita neclintit, nervos.

– Domnilor, să vă dau un exemplu privind modul în care se vor desfășura lucrurile. Jean, vrei să te apropii?

Sfidător, Boisverte l-a țintuit cu privirea. Fortier i-a făcut semn.

– Te rog. Stai aici. Insist.

Premierul a ezitat. Era deosebit de încordat.

– Atunci, e bine și acolo.

A băgat mâna în buzunarul hainei și a scos un pistol de 9 mm cu amortizor. A îndreptat arma către prim-ministru și a apăsat pe trăgaci. Glonțul a trecut prin spătarul scaunului, puțin pe deasupra umărului.

Boisverte a bulbucat ochii.

– Așa am procedat, ați văzut? Le-am tras un foc de avertisment pe deasupra capetelor. Dar tot nu sunt convinși că avem voința de a duce planul la bun sfârșit. Însă destul de curând – și a ațintit din nou pistolul și l-a împușcat pe premier drept în frunte – vor fi.

Prim-ministrul s-a prăbușit moale pe scaun.

– Să nu socotești asta drept amenințare, Henri. Jean ar fi murit oricum peste optsprezece zile. Cu toții vom pieri dacă nu faceți exact cum v-am spus. Se mai îndoiește careva?

Ceilalți trei bărbați s-au uitat la el cu un aer calm care l-a surprins în mod plăcut. Și-a vârât arma înapoi în buzunar, apoi și-a netezit cutele hainei.

– Dacă eu mor, antivirusul se pierde. Lumea va dispărea. Însă n-am de gând să mor. Vă invit să vă alăturați mie, cu aceleași intenții.

– Normal, a spus Georges.

Fortier s-a uitat spre președinte.

– Și tu, Henri?

– Da.

– Chombarde?

– Bineînțeles, a încuviințat șeful Siguranței, plecându-și capul.

– Și cum vom continua? a întrebat președintele.

Fortier a dat ocol scaunului său și s-a așezat.

– În ce îi privește pe membrii forțelor armate, ai Adunării Naționale și ai Senatului care trebuie să știe, explicația noastră este simplă: o nouă pretenție exprimată de Svensson. A ales baza noastră navală de la Brest să-și satisfacă cererile. Franța va fi de acord,

înțelegând că îl va atrage pe Svensson în propriul nostru năvod. Un truc. Glasurile opoziției vor începe să dispară în decurs de o săptămână. Anticipez că la sfârșitul săptămânii va fi nevoie să invocăm legea marțială pentru a ne proteja de orice insurgenți sau de demonstrații. Însă până la acea dată vom avea mai toată lumea într-o strânsoare cumplită, iar francezii își vor da seama că singura lor șansă de supraviețuire se află în mâinile noastre.

– Doamne, doamne, s-a văicărit președintele. Am ajuns să facem așa ceva...

– Da. Întocmai.

Fortier a întins mâna spre un teanc de dosare aflat pe masă, alături de cotul lui.

– Nu avem timp să rezolvăm toate problemele noastre personale, de aceea mi-am luat libertatea de a mă ocupa eu de ele. Va trebui să ne modificăm planurile pe măsura trecerii timpului, desigur, a rostit și a întins fiecăruia un dosar. Gândiți-vă la acesta ca la un joc de pocher cu mize uriașe. Sper ca fiecare dintre voi să-și țină cât mai aproape de piept cărțile.

Cei prezenți au luat dosarele și le-au deschis. În încăpere se instaurase un sentiment de hotărâre. Henri Gaetan a aruncat o privire spre cadavrul prim-ministrului.

– A întreprins o călătorie de urgență în sud, Henri.

Președintele a confirmat cu o scurtă mișcare din cap.

– Thomas Hunter, a spus Chombarde, ridicând prima pagină din dosar. Omul care a răpit-o pe Monique de Raison.

– Da. E... e un individ extraordinar, care ne-a apărut în cale. S-ar părea că știe mai multe decât s-ar cuveni. Vă recomand să folosiți orice este nevoie ca să-l prindeți, dacă este posibil, viu. Ne vom coordona eforturile cu Carlos Missirian. Considerați-l pe Hunter drept prioritatea voastră numărul unu.

– Prinderea unui om în Statele Unite ar constitui o problemă într-un asemenea moment.

– Nu va fi. Am convingerea că va veni la noi, dacă nu chiar în Franța, atunci în locul unde o ținem pe femeie.

A urmat un moment de tăcere.

– Adunarea Națională are 577 de membri, a vorbit președintele. Ai făcut o listă cu 97 dintre ei care ar putea constitui o problemă. Eu cred că sunt mai mulți.

Au revizuit planurile și, la nevoie, le-au modificat, până târziu în noapte. Obiecțiile au fost respinse, noi argumente s-au adus și s-au înlăturat, strategiile au căpătat contur. Treptat, cei prezenți s-au lăsat cuprinși cu toții de sentimentul tot mai convingător că aveau un destin deosebit.

La urma urmelor, nici nu prea aveau de ales.

Zarurile fuseseră aruncate.

Franța fusese mereu destinată să salveze lumea, iar în cele din urmă exact asta socoteau cei de față că făceau. Salvau lumea de la pieire.

Au părăsit încăperea șase ore mai târziu.

Prim-ministrul Jean Boisverte a plecat de acolo într-un sac de plastic.

12

Tresărind, Thomas s-a trezit. A coborât din pat rostogolindu-se şi a cercetat încăperea. Afară era încă întuneric. Rachelle dormea. Prin minte i-au trecut, bubuind, două gânduri, care au aruncat în plan secund realitatea cât se poate de simplă a dormitorului, patului, cearşafurilor, a podelei aspre de lemn aflate sub tălpi.

În primul rând, realităţile pe care le trăia erau neîndoielnic legate între ele, probabil mai strâns decât ar fi bănuit vreodată, iar ambele erau primejduite.

În al doilea rând, ştia ce trebuia să facă acum, imediat, şi cu orice preţ. Să o convingă pe soţia lui să îl ajute în găsirea lui Monique, iar apoi să descopere Cărţile de Istorii.

Însă ea dormind i-a tăiat pe neaşteptate orice entuziasm în a-i cere sprijinul. Arăta atât de dulce şi pierdută în somn... Părul îi cădea peste faţă, şi se simţea ispitit să i-l îndepărteze.

Rachele avea braţul mânjit de sânge. Cearşaful era roşu de sânge în locul în care îi stătuse braţul.

A simţit că îi creşte pulsul. Sângera? Da, o mică tăietură pe partea superioară a braţului – în seama precedentă, datorită emoţiei provocate de întoarcere, nu băgase în seamă acest amănunt. Se pare că nici ea. Dar să fie tot sângele acela dintr-o zgârietură?

S-a uitat la braţul lui, apoi şi-a amintit. Se crestase în laboratorul doctorului Myles Bancroft. Da,

bineînțeles, dormise aici când se întâmplase, și sângerase aici, așa cum se temea că se va întâmpla.

Brațul lui se frecase de al Rachellei. Pe jumătate, acel sânge îi aparținea. Jumătate fiind al ei.

Înțelegerea situației i-a stârnit agitația. Dacă nu putea opri răspândirea virusului, avea să moară. Pesemne că vor muri cu toții!

Iar apoi? S-a repezit spre fereastră și a aruncat o privire afară. Atmosfera era liniștită – mai aveau o oră până la răsăritul soarelui. Gândul de a-și trezi soția ca să o convingă să uite ce credea despre visele lui i se părea o misiune inutilă. Ar fi mânioasă pe el că visează din nou. Și de ce ar gândi că rana lui reprezenta altceva decât un accident oarecare?

Pe de altă parte, o persoană înțeleaptă ar putea înțelege. Jeremiah!

Și-a tras tunica pe tăcute, și-a legat ghetele și s-a strecurat în aerul răcoros al dimineții.

Ciphus locuia într-o casă mare din apropierea lacului, un privilegiu pe care insistase să-l primească deoarece era păstrător al credinței. Nu îi făcea plăcere să se trezească atât de devreme, dar imediat ce a văzut cine îi tulburase somnul, a devenit mai bine dispus.

– Pentru un om atât de religios, bei prea multă bere, i-a zis Thomas.

Omul și-a dres glasul.

– Iar tu, pentru un războinic, nu dormi îndeajuns.

– Acum greșești. Războinicii trebuie să rămână treji toată viața. Unde-l pot găsi pe Jeremiah din Sud?

– Pe bătrân? În casa de oaspeți. Însă deocamdată e noapte.

– Care dintre casele de oaspeți?

– Cea de care se ocupă Anastasia, așa cred.

A confirmat cu un gest din cap.

– Îți mulțumesc. Acum poți să te culci la loc.

– Thomas...

Însă el s-a îndepărtat înainte ca înțeleptul să poată exprima și alte obiecții.

A avut nevoie de zece minute până să descopere camera în care dormea Jeremiah. L-a trezit. Bătrânul și-a trecut picioarele peste pat, punându-le pe podea și, în lumina pe ducă a lunii, s-a ridicat.

– Ce s-a întâmplat? Cine ești?

– Sst, eu sunt. Thomas.

– Thomas? Thomas de Hunter?

– Da. Și vorbește mai încet; n-aș vrea să-i trezim pe ceilalți. Casele astea au pereți foarte subțiri.

Însă bătrânul nu reușea să-și rețină entuziasmul. S-a ridicat și l-a prins de brațe.

– Hai, șezi pe patul meu. O să caut ceva de băut pentru amândoi.

– Nu, nu. Așază-te la loc, te rog. Am o întrebare la care vreau răspuns neîntârziat, a zis, și l-a împins înapoi în așternut, așezându-se alături.

– Dar cum aș putea primi un oaspete atât de deosebit fără să-i ofer ceva de băut?

– Mi-ai oferit deja. Însă eu nu am venit în ospeție. Și, de fapt, eu sunt acela care trebuie să te onoreze.

– Prostii...

– Am venit în legătură cu Cărțile de Istorii.

Jeremiah a rămas tăcut.

– Am auzit că ai știi multe lucruri despre ele. Unde s-ar afla și dacă ar putea fi citite. E adevărat?

Bătrânul.

– Cărțile de Istorii? a șovăit el, repetând cu glas subțirel, care trăda încordarea.

– Spune-mi tot.

– Dar de ce vrei să știi despre Cărți?

– De ce nu trebuie să vreau?

– N-am spus că n-ar trebui. Te-am întrebat doar de ce.

– Pentru că vreau să știu ce povestesc.

– De unde această dorință subită? De ce n-ai vrut să afli acum zece ani?

– Până acum nu m-am gândit că mi-ar putea fi de folos.

– Și te-ai gândit că au dispărut din motive întemeiate?

– Te rog, Jeremiah.

– Da, a șovăit din nou bătrânul. În fine, eu nu le-am văzut niciodată. Și mă tem că dețin o putere care nu trebuie să aparțină nici unui om.

Thomas l-a lovit ușor pe brat pe Jeremiah.

– Bine, dar unde sunt?

– Probabil că la Hoardă.

Thomas s-a ridicat. Păi, bineînțeles! Jeremiah stătuse acolo înainte de a veni să se îmbăieze în lac.

– Știi asta cu siguranță?

– Nu. Așa cum ți-am spus, eu nu le-am văzut niciodată. Dar am auzit că aceste Cărți de Istorii îl urmează pe Qurong în bătălie.

– El le are? Și... știe să le citească?

– Nu cred, nu. Și cred că nici *tu* nu le poți citi.

– Dar cu siguranță că cineva poate. Tu, de pildă.

– Eu? a zis Jeremiah și a chicotit. Nu știu. S-ar putea ca ele să nici nu existe, din câte se pare. Totul e din auzite, înțelegi?

– Dar crezi că ele există.

În ochii lui Jeremiah au apărut acum primele raze ale zorilor.

– Da.

Așadar, bătrânul știuse de la bun început că ele se aflau în posesia Hoardei și, totuși, nu destăinuise nimănui. Thomas a înțeles: Cărțile de Istorii îi fuseseră luate poporului lui Elyon și, din anumite motive, deveniseră relatări orale. Dacă în urmă cu multă vreme acest lucru fusese justificat, acum era și mai firesc. Așa cum foarte bine spusese Rachelle, pe Tanis îl condusese pe un drum greșit fascinația pe care o reprezenta cunoașterea lor. Pesemne că Jeremiah avea dreptate. Cărțile de Istorii nu trebuiau să ajungă pe mâna oamenilor.

Cu toate acestea, avea nevoie de ele.

– Jeremiah, mă duc să le caut. Crede-mă, supraviețuirea noastră depinde de acele Cărți.

Bătrânul s-a ridicat nesigur pe picioare.

– Asta ar însemna să-l urmărești pe Qurong!

– Da, este cu armata pe care am înfrânt-o în Trecătoarea Natalga. Acum se află în deșert, la vest de aici, lingându-și rănile.

Precipitat, Thomas s-a apropiat de fereastră. Lumina zilei începuse să o copleșească pe aceea a lunii.

– Mi-ai spus unde se află cortul comandantului – întotdeauna în mijlocul taberei. Adevărat? a întrebat el, răsucindu-se.

– Da, înconjurat de armată. Ar trebui să fii unul dintre ai lui ca să ajungi atât de aproape ...

S-a oprit și a făcut ochii mari. Cu o expresie de uimire pe față, a înaintat.

– Să nu faci asta! De ce? De ce să-și riște viața cel mai mare războinic al nostru doar pentru câteva cărți care s-ar putea să nu mai existe?

– Pentru că dacă nu le găsesc s-ar putea să mor, a răspuns Thomas, și a privit în depărtare. Noi toți.

Rachelle stătea la masă de parcă ar fi visat.

Știind, de fapt, că totul era un vis.

Știind la fel de bine că visul se confunda cu iubirea pe care o avea față de Thomas. Ori nu. Aceste gânduri o derutau.

Visul era cât se poate de viu, ca oricare altul. La o masă, Rachelle se chinuia din răsputeri să găsească o soluție la o problemă îngrozitoare, sperând că aceasta i se va înfățișa dintr-un moment în altul, sigură că, de nu apărea, viața, așa cum o știa ea, va dispărea. Nu doar în acea încăpere, ci în întreaga lume.

În acest punct, generalitățile încetau să mai fie valabile, făcând loc particularităților. Masa cea albă, de exemplu. Netedă. Albă. Cu fața de melamină.

Cutia de pe masă. *Un computer*. Suficient de puternic să înghită un milion de informații în fiecare miime de secundă.

Cu un mouse la îndemână, alunecând pe *padul* negru spongios. Ecuația de pe monitor, Germenul Raison. O mutație a propriei creații. Laboratorul, cu microscopul lui electronic și celelalte instrumente aflate în dreapta ei. Totul, la fel de familiar ca numele ei.

Monique de Raison.

Ba nu. Adevăratul ei nume era Rachelle, și nu avea nici o legătură cu ceva din această încăpere, cu atât mai puțin cu femeia care purta numele de Monique de Raison.

Ori se înșela?

Preț de o clipă, ecranul s-a întunecat. Pe el a văzut reflexia celeilalte. Imaginea *ei*. Părul negru, ochii negri, pometii înalți, buzele mici.

Era ca și cum *era* Monique.

Monique de Raison, renumit genetician, în prezent ascunsă într-un munte numit Cyclops, de pe o insulă din arhipelagul indonezian, de către Valborg Svensson, omul care dezlănțuise Germenul Raison în douăzeci și patru de orașe din întreaga lume.

Probabil că nimeni dintre cei care ar fi căutat-o nu ar fi găsit-o. Nici măcar Thomas Hunter, bărbatul care își riscase deja viața de două ori pentru ea.

Monique avea anumite sentimente față de el, dar nu semănau cu acelea pe care le avea Rachelle.

Se uita concentrată la monitor și duse cursorul dincolo de colțul de jos al modelului. A ridicat încă o dată foaia de hârtie plină de nenumărate calcule scrise cu creionul. Da, asta era soluția. Așa se cuvenea. A lăsat pagina, după care și-a retras mâna.

Ceva a părut să o muște de mână, de aceea și-a retras-o. *Tăietură de hârtie.* Nu a luat-o în seamă și a continuat să se uite fix la ecran.

– Te rog, te rog, a șoptit ea. Apari odată.

A apăsat butonul mausului. Într-o casetă de mici dimensiuni a apărut o formulă.

I-a scăpat un suspin, un oftat uriaș de ușurare, apoi s-a lăsat pe spătarul scaunului.

Codul ei rămăsese intact. Cheia se afla la locul ei și, din câte se părea, nu fusese afectată de mutație. Prin urmare, probabil că virusul pe care îl crease să dezactiveze aceste gene va funcționa și acum!

Un alt gând i-a temperat entuziasmul. Când va avea ce dorește, Svensson o va ucide. Preț de o clipă doar, s-a gândit să nu-i spună cât de aproape era de găsirea soluției. Însă nu putea păstra numai pentru sine o asemenea informație, ea avea să salveze nenumărate vieți, indiferent cine ar fi folosit-o.

Pe de altă parte, se putea să nu fie deloc pe punctul de a reuși. El nu-i spusese totul. Mai era ceva...

– Mamă. Mamă, trezește-te.

Rachelle s-a ridicat brusc în pat.

– Thomas?

Fiul ei apăruse în prag.

– Nu e aici. A plecat să vadă patrulele?

Rachelle a aruncat velințele și s-a ridicat în picioare.

– Nu. Nu ar trebui să fie aici.

– Păi, armura lui nu mai e aici. Și nici sabia.

Ea s-a uitat spre cuierul unde atârnau de obicei apărătoarea de piele și teaca. Se afla într-un colț al camerei, ca un schelet descărnat. Poate că, având în vedere câți oameni vor sosi la Adunare, se dusese să verifice patrulele.

– Am întrebat în sat, continuă Samuel, și nimeni nu știe unde este.

A făcut un pas înapoi și a tras perdeaua de pânză care slujea drept ușă. Și-a lepădat în grabă hainele de dormit și a îmbrăcat o bluză de piele moale, cu bretele încrucișate la spate. În dulap avea mai mult de zece rochii și fuste viu colorate, păstrate mai ales pentru sărbătoriri. A luat de acolo o fustă de piele și a prins-o în jurul taliei cu un cordon de sfoară. Șase perechi de mocasini, unii decorativi, alții de muncă, stăteau înșirați unul lângă altul sub rochii. A luat prima pereche la îndemână.

A făcut toate acestea fără să se gândească. Mintea îi rămăsese în vis. Cu fiecare moment dispărea, ca o amintire îndepărtată. Chiar și așa, crâmpeie îi țipau în minte ca un stol de papagali speriați.

Pătrunsese în lumea de vis a lui Thomas.

Fusese acolo, într-un laborator ascuns într-un munte numit Cyclops, cu Monique, făcând ceva și înțelegând lucruri despre care nu avea știință. Iar dacă

descoperise acea cheie a ei, probabil că femeia cealaltă avea să fie ucisă înainte ca soțul ei să o găsească.

Inima îi bătea puternic. Trebuia să-l anunțe!

S-a dus la masă și a înșfăcat brățara împletită de bronz, pe care i-o făcuse el și a tras-o pe braț, deasupra cotului, unde...

A văzut sângele de pe braț, o pată care devenise întunecată după ce se uscase. Tăietura aceea veche? Pesemne se deschisese din nou în cursul nopții.

Și cearșafurile erau pătate.

În graba ei de a-l găsi pe Thomas, s-a gândit ca pe moment să nu ia rana în seamă. Nu, nu putea să umble cu sânge pe braț. A dat fuga la rezervorul de apă din bucătărie, l-a coborât și a lăsat să curgă un fir ridicând un opritor.

– Marie? Samuel?

Nu i-a răspuns nimeni. Erau amândoi plecați.

La atingerea cu apa, o arsură la degetul arătător. S-a uitat cu atenție. O tăietură mică.

Tăietură de hârtie. Asta era din vis. Brusc, și-a simțit gura uscată ca nisipul deșertului.

Un gând i-a explodat în minte. Nu-și dădea seama cum, dar era strâns legată de Monique, iar tăietura stătea ca dovadă. Thomas susținuse sus și tare: dacă murea în lumea aceea, avea să se întâmple la fel și în acesta. Pesemne că ceea ce i se întâmpla celeilalte femei i se întâmpla și ei! Dacă, de exemplu, acel Svensson o ucidea, probabil că vor pieri amândouă.

Trebuia să-l găsească pe Thomas înainte ca el să viseze din nou, astfel încât să o salveze!

A fugit afară din casă, s-a uitat într-o parte și în cealaltă printre numeroșii oameni ieșiți să se plimbe pe drumul lat, după care a pornit spre lac. Ciphus sigur știa ceva. Dacă nu, atunci Mikil sau William.

– Bună dimineața, Rachelle.

Era Cassandra, una dintre soțiile înțeleptului. Purta o cunună de flori albe în părul împletit și se dăduse la ochi cu zeamă de dude roșii. Atmosfera sărbătorească pe care o crea Adunarea anuală era molipsitoare, în ciuda amenințărilor neașteptate venite din partea Hoardei.

– Cassandra, ai văzut-o pe Mikil?

– E în patrulare, probabil. Cum de nu știi? Credeam că-l însoțește pe Thomas.

Rachelle a pornit din nou în fugă, fără să mai salute. Era neobișnuit ca Thomas să plece fără să o anunțe. Să se fi întâmplat ceva rău?

A luat-o după colțul casei lui Ciphus și s-a oprit în față, gâfâind. Acesta era cufundat în discuție cu Alexander, alți doi înțelepți și un bătrân pe care l-a recunoscut imediat ca fiind cel venit din deșert. Jeremiah din Sud. Cel care știa despre Cărțile de Istorii.

Nu s-a mai auzit o vorbă.

– A plecat? a întrebat ea.

Nimeni nu i-a răspuns. Rachelle a sărit pe verandă.

– Unde? E în patrulare?

– Patrulare, a repetat Ciphus, foindu-se. Da, în patrulare. A plecat...

– Nu mai fiți atât de secretoși, s-a răstit la ei. Nu e în patrulare, altfel mi-ar fi spus. E plecat după ele.

Adevărat? a insistat ea, privindu-l pe Jeremiah. I-ai zis unde ar putea găsi Cărțile și s-a dus după ele. Să nu-mi zici că nu-i așa!

– Da. Iartă-mă, a recunoscut el, lăsând capul în piept. Am încercat să-l împiedic, dar a insistat.

– Bineînțeles. Așa procedează întotdeauna. Nu înseamnă să-i și faci pe plac!

În acele momente îi venea să îi bată cap în cap pe bătrâni.

– Unde a plecat? Trebuie să-i spun ceva.

Ciphus și-a împins scaunul în spate și s-a ridicat.

– Te rog, Rachelle. Chiar dacă am ști unde e, nu-l poți urma. Au plecat devreme, pe cai sprinteni. Au și străbătut jumătate din deșert.

– Care deșert?

– Păi... cel din dreptul pădurii. Să nu te duci după el. Îți interzic.

– Nu-mi poți interzice să-mi caut soțul.

– Ești mamă, ai doi copii...

– Știu să lupt mai bine decât jumătate dintre oamenii Gărzii, știi bine. Pe jumătate i-am instruit chiar eu în tehnica Marduk! Spuneți-mi unde a plecat, altfel îl găsesc și singură.

– Ce-ai pățit, copilă? a întrebat-o Jeremiah cu blândețe. Ce vrei cu el?

Ea a ezitat, întrebându-se cât de mult îi destăinuise Thomas acestui om.

– Am informații care ne-ar putea salva viața, a rostit ea.

Jeremiah a aruncat o privire spre Ciphus, care nu se arăta dornic să-i dea îndrumări.

– S-a dus la Trecătoarea Natalga, împreună cu cei doi locotenenți ai lui și șapte războinici.

– Ce caută acolo?

– Pe căpetenia Hoardei, în deșertul aflat dincolo de Trecătoare. Dar tu nu trebuie să pleci într-acolo. Hotărârea lui de a se duce după aceste Cărți poate declanșa o tragedie.

– Pe de altă parte, a intervenit Alexander, nu ne permitem să mai trimitem alte forțe într-o nouă misiune nebunească.

– Are legătură cu visele acelea ale lui? a întrebat Ciphus.

– E posibil ca până la urmă să nu fie deloc vise, a răspuns Rachelle, și a rămas surprinsă că rostise chiar ea acele vorbe.

– Și tu?

Nu a luat în seamă întrebarea.

– Am informații despre care cred că ar putea salva viața soțului meu. Dacă se gândește vreunul dintre voi să mă oprească, atunci moartea lui va apăsa asupra voastră.

Acea afirmație exagerată i-a făcut să amuțească.

– Dacă știți ceva ce m-ar ajuta, vă rog, nu e momentul să vă sfiiți.

– Cum de îndrăznești să ne îmbrobodești! a exclamat Ciphus. Doar Thomas ar fi în stare să supraviețuiască acestei aventuri prostești. Dar nu vrem ca

femeia lui să îl urmeze în deșert când mai sunt patru zile până la Adunare!

A coborât de pe verandă și le-a întors spatele. Acum, hotărârea ei de a-l urma era motivată de insultele acestor bărbați, dar și de faptul că înțelesese că soțul ei avusese dreptate în privința viselor.

– Rachelle.

S-a răsucit și a dat cu privirea de Jeremiah, care venise până la marginea verandei.

– Vor merge la apus de Trecătoare. Te rog, copilă, nu pleca, i-a cerut, după care a tăcut o clipă, și, pe un ton resemnat, a adăugat: Să iei apă multă cu tine. Cât rabdă calul. Știu că îți va încetini călătoria, însă boala te-ar înfrâna și mai mult.

Vibrația din glasul bătrânului i-a strecurat o undă de teamă.

– Vrea să devină unul dintre ei. Și-a pus în cap să pătrundă în tabăra lor.

Lui Rachelle nu i-a venit să-și creadă urechilor. Apoi a înțeles că era adevărat. Așa ar fi procedat dacă ar fi știut *sigur* că ambele realități erau reale.

S-a repezit spre grajduri.

Iubite Elyon, dă-mi tărie.

Avea cu el nouă dintre cei mai buni oameni ai lui, printre care William și Mikil.

Cele trei ploști suplimentare cu apă pe care le avea fiecare îi împovărau mai mult decât i-ar fi plăcut. Făcea un joc primejdios și nu putea risca să fie prins fără apa care le slujea la primenire.

Călăriseră toată ziua fără odihnă, iar acum pătrundeau în canionul ai cărui pereți îi făcuse să se prăbușească în urmă cu o zi și jumătate. Duhoarea se răspândea din miile de cadavre îngropate sub stânci și împrăștiate în deșert.

Aleseseră caii cei mai deschiși la culoare pe care îi avea Garda Pădurii. Armăsarul lui Thomas a fornăit și a răscolit nisipul cu copita. L-a îndemnat să pășească mai departe, iar animalul a pornit destul de îndărătnic.

– Greu de crezut că noi am făcut toate astea, a vorbit William.

– Să nu-ți închipui că ne vom opri la atât, a spus Mikil. Vom mai avea de luptat.

Thomas și-a tras o eșarfă peste nas și a pornit înainte printre bolovanii prăvăliți. Caii îi purtau prin canion, printre cadavrele învești mântate în mantii. Mai văzuse mii de morți, dar dimensiunea acelui măcel l-a îngrețoșat.

Se spunea că oamenii Hoardei țineau mai mult la viața cailor decât a semenilor. Scabiosul care și-ar fi sfidat comandantul era osândit sumar, fără nici o judecată. Frângerea oaselor era preferată biciuirii sau altor forme de pedeapsă. Nu era neobișnuit să vezi soldați de-ai lor cu oasele frânte lăsați pradă arșiței deșertului, fără să fi vărsat nici o picătură de sânge. Execuțiile publice presupuneau înecarea condamnatului în bălți de apă cenușie, o perspectivă care stârnea mai multă spaimă decât oricare altă amenințare cu moartea.

Groaza pe care o trăiesc față de apă e motivată și de altceva decât durerea care însoțește spălarea în lacuri, a gândit Thomas, neștiind însă despre ce era vorba.

A așteptat până ce au trecut de primele șiruri de morți, după care a oprit calul în apropierea unui grup de cadavre. A descălecat și a scos roba cu glugă de pe un scabios potopit de muște și a scuturat-o. A tușit, după care a aruncat straiul peste greabănul calului.

– Hai, procedați la fel, le-a spus celorlalți. Îmbrăcați-vă.

– Nu aș fi crezut că mă voi coborî atât de jos ca să îmbrac straie de târfă, a mormăit William descălecând.

Ascultător însă, a început să despoaie un cadavru. Ceilalți și-au găsit mantii pe care le-au pus pe umeri, bolborosind blesteme, nu din nesupunere, ci de suferința pe care trebuiau să o îndure. Duhoarea pătrunsese în țesătură.

Thomas și-a găsit o sabie și un cuțit de războinic. Cizme ghintuite. Apărătoare de pulpă. Acestea erau lucruri noi, a observat el. Pielea tăbăcită și întărită era neobișnuită pentru locuitorii deșertului. Boala de piele de care sufereau descuraja purtarea armurilor, dar acele apărătoare fuseseră căptușite cu o țesătură moale, care să reducă la minimum frecarea.

– Învață mereu, a constatat el. Nu sunt cu mult în urma noastră în privința tehnicilor folosite.

– Dar praf de pușcă nu au, a zis Mikil. Dacă vreți părerea mea, sunt terminați. Dacă voi avea trei luni la dispoziție, fac lucrări de apărare în jurul fiecărei păduri. Și atunci nu vor mai avea nici o șansă.

Thomas și-a tras peste cap gluga robei pe care o îmbrăcase și apoi și-a legat pumnalul la brâu.

– Fortificațiile acelea ar rezista până ar începe să facă și ei praf de pușcă, a spus Thomas, ascunzându-și propriile haine sub un bolovan. V-ați gândit ce pagube ar aduce pădurii dacă ar avea explozivi? Pe de altă parte, nu sunt sigur că vom avea trei luni de pace. Au căpătat curaj și luptă cu mai multă inteligență. Iar noi rămânem treptat fără războinici.

– Și ce propui atunci? a întrebat Mikil. Să trădăm?

Se referea la cele petrecute în Pădurea de Sud. Cu puțin înainte de plecarea lor sosise un curier care anunțase victoria asupra Hoardei.

Numai că nu Jamous fusese acela care îi pusese pe scabioși pe goană. El își pierduse mai mult de jumătate dintre oameni într-o bătălie fără speranță, în care fusese prins din flancuri și încercuit – o situație foarte primejdioasă și mortală.

Nu, Justin câștigase lupta, așa vorbise curierul cu o sclipire ciudată în ochi. Băgase singur groaza în Hoardă, fără nici o lovitură de sabie. Negociase retragerea cu nimeni altul decât Martyn, marele lor general.

Toți locuitorii din Pădurea de Sud îi înălțaseră laude vreme de trei ceasuri în Valea Elyon. Justin le vorbise de o nouă cale, iar ei îl ascultaseră de parcă ar fi fost profet, așa grăise curierul. Apoi învingătorul dispăruse în pădure cu micul lui grup de apropiați.

– Am sugerat măcar o dată să cedăm în vreun fel în fața Hoardei? De va fi nevoie, voi muri așteptând împlinirea profeției. Nu-mi puneți la îndoială

fidelitatea. În aceste momente, un războinic rătăcit reprezintă ultima noastră grijă. Vom avea suficient timp pentru asta la Adunare.

Îi spusese lui Mikil despre provocare și despre cererea Consiliului ca el să fie apărător dacă se ajungea cumva la luptă.

– Ai dreptate. Nu am vrut să fiu lipsită de respect.

Thomas a încălecat și a întors armăsarul.

– Vom călări în tăcere. Trageți-vă glugile pe cap.

Au ieșit din canion îmbrăcați ca un grup de locuitori ai deșertului, mergând pe urmele adânci lăsate de Hoardă.

Soarele a apus încet dincolo de creste, lăsând grupul în umbră grea. Curând au ieșit din zona stâncoasă și s-au îndreptat spre vest, către orizontul care se cufunda în întuneric.

Explicația lui Thomas privind misiunea fusese simplă. Descoperise că dușmanii sufereau de o slăbiciune de neînchipuit: porneau la luptă cu credința superstițioasă că relicvele lor religioase le vor aduce victoria. Dacă un grup mic din Gardă ar pătrunde în tabără și ar fura acele relicve, lovitura ar fi groaznică. De asemenea, aflase că, în acele momente, Qurong, care sigur comandase armata pe care abia o învinseseră, ducea cu sine relicvele. Erau Cărțile de Istorii. Cine dorea să îl însoțească ca să dea Hoardei o lovitură ucigătoare?

Cei nouă se declaraseră imediat de acord.

În acele momente, el stătea întins într-o cameră de hotel, la nici zece străzi de clădirea Capitoliului

din Washington, D.C., și dormea. Nenumărate agenții guvernamentale își țineau angajații treji, încercând să înțeleagă amenințarea care făcuse lumea să tremure. Fără îndoială că somnul era ultimul lucru la care se gândeau acei oameni. Analizau cu înfrigurare cine ar trebui să știe despre ce era vorba, ce membri de familie puteau avertiza fără ca vestea să se răspândească pretutindeni, pentru că ar fi dat naștere unui val nemaiîntâlnit de panică. Analizau posibilitatea de a izola și de a institui măsuri de carantină și de supraviețuire.

Însă Thomas Hunter se gândea la altceva. El înțelesese un lucru pe care prea puțini îl acceptau. Singura soluție la amenințarea lui Svensson se găsea în somn.

În visele lui.

Patru ore mai târziu, au văzut marea de focuri, punctele de lumină fumegândă ale torțelor cu țiței aflate la câțiva kilometri dincolo de duna peste a cărei creastă tocmai trecuseră. Lemnul era drămuit cu zgârcenie, dar lichidul negru care mustea în nisip în rezervele aflate la mare depărtare le satisfăcea nevoile la fel sau chiar mai bine. Thomas nu văzuse niciodată izvoarele de țiței, dar Garda Pădurii confisca frecvent butoaie cu acea substanță de la armatele căzute și le lua ca pradă de război.

Au înaintat stând alături, alcătuind un șir de zece oameni, și au privit spre vest. Vreme de câteva secunde, au rămas pe coama dunei într-o tăcere deplină. Până și ceea ce rămăsese din acea armată continua să îi impresioneze.

– Ești sigur de ce vrei să faci, Thomas? a întrebat William.

– Nu. Dar sunt sigur că alte soluții nu avem.

Vorbea cu mai multă convingere decât o făcuse la plecare.

– Ar trebui să vin cu tine, a spus Mikil.

– Planul rămâne același. Merg doar cu William.

Cunoșteau motivele. În primul rând, pielea. Cu excepția lor, ceilalți se îmbăiaseră înainte de plecare. Apoi, era vorba de Mikil. În mod obișnuit, femeile Hoardei nu călătoreau cu armatele. Chiar dacă nu ar fi fost problema pielii, ar fi fost primejdios pentru ea să intre în tabără, în ciuda pretențiilor ei că, îmbrăcată cu mantie și glugă, arăta ca un bărbat.

– William, cum ți-e pielea?

– Am mâncărimi, a răspuns locotenentul, ridicându-și mâneca.

Thomas a descălecat, a scos un săculeț cu cenușă și i-a aruncat-o.

– Te dai pe față, brațe și picioare. Să nu te zgârcești.

– Ești sigur că o să-i duceți de nas? a întrebat Mikil.

– Am amestecat cenușa cu sulf din acela folosit să obținem praful de pușcă. Mirosul, la fel ca...

– Pfui! E groaznic! a exclamat William, întorcând capul din dreptul sacului, apoi a tușit. O să ne simtă de la un kilometru depărtare!

– Nu, dacă mirosim ca ei. Mai mult mă tem de câinii lor. Și de ochi.

Mikil s-a uitat la ai lui.

– Au început deja să-și piardă culoarea. În lumina asta, puteți trece neobservați. Și, cinstită să fiu, în lumina asta, dacă mă dau pe piele cu cenușa aceea puturoasă, m-aș amesteca fără probleme printre ei.

Thomas nu i-a luat în seamă insistența.

Zece minute mai târziu, reușiseră să-și facă pielea să capete o culoare cenușie, și-au verificat lucrurile să se asigure că nimic din ce aveau asupra lor nu sugera apartenența la Garda Pădurii și au încălecat. Ceilalți au rămas jos.

– Bine, a zis Thomas, apoi a inspirat adânc și a expirat încet. Gata, plecăm. Să fii atentă când apare incendiul, Mikil, așa cum am plănuit. Dacă vezi cuprins de flăcări vreun cort de-al lor, îi trimiți pe ceilalți călare, cât se poate de repede și de discret. Să aduceți și caii noștri. Indiferent ce s-ar întâmpla, nu uitați să rămâneți cu glugile pe cap. Și s-ar cuveni să vă dați cu cenușă pe față ca să fiți mai siguri.

– Să trimit și restul oamenilor? Poate să vin în fruntea lor.

– Îi trimiți. Trebuie să rămână cineva la comanda Gărzii dacă se întâmplă ceva rău.

Ea s-a uitat fix la el și a strâns din dinți.

– Cred că ar fi cazul să renunți la planul ăsta.

– Nu-mi schimb planul. N-am făcut-o niciodată.

– Și, ca întotdeauna, refuzi să fii precaut. Mă uit la tabăra lor ca să-mi văd generalul pregătit să se arunce în mijlocul haitei de lupi, și mă întreb de ce.

– Dintr-un motiv bine întemeiat. Jamous a fost cât pe ce să-și piardă viața ieri, iar noi, acum două zile.

Hoarda capătă tot mai multă forță, iar dacă nu facem ceva să o schilodim, vom muri cu toții, împreună cu copiii noștri, nu doar Jamous.

Mikil și-a încrucișat brațele la piept și s-a așezat.

– Să mergem, a spus William. Vreau să ne întoarcem înainte de crăpatul zorilor.

– Oamenii au nevoie de tine, i-a șoptit Thomas lui Mikil.

– Ba nu, au nevoie de *tine*.

Ea s-a încruntat. Nu avea nici o șansă.

– Tăria lui Elyon, a rostit Thomas.

– Tăria lui Elyon, au murmurat ceilalți.

Doar Mikil a rămas tăcută. Avea să iasă din acea stare de posomorală destul de curând, de aceea a lăsat-o în pace.

A plescăit din limbă și calul a pornit să coboare încet panta dunei.

– Poate c-ar trebui să înnoptăm aici, a zis Suzan, privind spre deșertul întunecat.

– Cum asta? Doar n-am bătut atâta drum ca să-l aștept aici. Puteam s-o fac și în sat.

Rachelle a dat pinteni bidiviului, care a pornit la trap. Călăriseră încrâncenat mai toată ziua și intraseră în canionul presărat de cadavre de aproape o oră. Văzuse multe câmpuri de bătălie, dar acesta o îngrozise.

Suzan a luat-o în față.

– Nici nu știm sigur că a plecat – sunt prea multe urme să-mi pot da seama.

– Îmi cunosc soțul; sigur a plecat încoace. Dacă a părăsit satul fără să-mi spună nici o vorbă, crede-mă că s-a dus într-o misiune. Nu s-ar opri nici la căderea întunericului. Iar tu ești cea mai bună iscoadă a Gărzii, nu? Atunci, caută urmele.

– Și dacă îi prindem din urmă, ce avantaj ai avea că reușești în seara asta, și nu mâine?

– Ți-am spus, am aflat lucruri care ar putea să-i salveze viața. Se duce după Cărțile de Istorii din cauza viselor lui. O fi susținând că o face ca să aducă un avantaj Gărzii, și nu susțin contrariul, dar povestea e mai complicată. Trebuie să-i vorbesc înainte de a visa, astfel ca să mă găsească.

– Să te găsească?

Rachelle și-a dat seama că vorbise prea mult.

– Înainte de a visa.

– Ne riscăm viața pentru un vis?

– Visul lui despre praful negru ne-a salvat pe toți. Doar ai fost acolo.

Oricare alte explicații ar fi fost inutile. Nici Thomas nu fusese în stare să o convingă, în urmă cu cincisprezece ani sau în seara trecută. Și-a apăsat degetul mare de arătătorul care avea o tăietură făcută în propriul ei vis. Existau două lumi, și fiecare o afecta pe cealaltă. Cu fiecare pas, această convingere crescuse. Amintindu-și fiecare vis de-al lui din urmă cu cincisprezece ani, reușise să înțeleagă mai bine, deși nu avea idee cum se întâmplau lucrurile, cu atât mai puțin de ce.

Însă durerea de deget era acolo. *Iartă-mă, Thomas. Iartă-mă, iubitule.*

– Tot mi se pare absurd, a vorbit Suzan, căutând urme.

– Și s-ar putea să ți se pară absurd în veci. Dar sunt dispusă să-mi pun toate speranțele în această absurditate. Nu vreau să-mi moară soțul, și dacă nu ajungem la el mai curând, ar fi posibil.

– Thomas nu moare cu una, cu două.

– Virusul nu se sinchisește deloc de felul în care mor oamenii.

S-au apropiat de tabăra Hoardei dinspre nord-est, peste o ridicătură care dădea într-o vale largă și plată, având o ușoară briză care le bătea drept în față.

Thomas s-a întins pe burtă alături de William și a studiat tabăra. Zeci de mii de torțe așezate în vârful unor bețe luminau deșertul cu o strălucire ireală, de culoare oranj. Porțiunea circulară de lumină se întindea uriașă pe nisip. Corturile erau de formă rectangulară, cu latura de aproape trei metri, dintr-o pânză țesută grosolan din tulpini de grâușor de deșert. Bătute până deveneau plate, tulpinile erau apoi rulate în fire lungi, pe care oamenii Hoardei le foloseau la orice, de la îmbrăcăminte la frânghii.

– Uite acolo! a spus William, arătând spre dreapta, unde un cort gigantic se ridica deasupra celorlalte, puțin la sud față de centrul taberei. Acela-i.

– E la aproape un kilometru dincolo de perimetru, a vorbit Thomas încet.

Își lăsaseră caii legați undeva în urmă, ascunși de dune. Până atunci, oamenii Gărzii nu mai făcuseră vreo

încercare de infiltrare într-o tabără. De aceea, Thomas se bizuia pe o pază minimă a perimetrului. Voiau să pătrundă pe jos, și sperau să treacă neobservați.

– Mare mai e Hoarda asta, a zis William.

– Mai mult decât mare.

William a scos sabia câțiva centimetri din teacă.

– Ai mai mânuit o sabie de-a lor până acum?

– O dată sau de două ori. Lamele nu sunt la fel de ascuțite.

– Mă ispitește gândul de a ucide câțiva cu propriile lor arme.

– Alungă-l. În nici un caz nu vreau să stârnim o luptă. În noaptea asta suntem doar hoți.

Locotenentul a împins sabia la loc.

– Nu uita, vorbești doar dacă ți se adresează cineva. Nu privești pe nimeni în ochi. Să-ți lași gluga cât mai jos peste față. Și să calci ca și cum ai avea dureri.

– Dar *am* dureri. Blestemata asta de boală mă ucide deja. Ai spus că deocamdată nu va afecta mintea. Cât pot rezista?

– Dacă plecăm mâine dimineață, nu vom păți nimic.

– Trebuia să aducem apa cu noi. Câinii lor nu și-ar fi dat seama de diferență.

– Nu avem de unde ști. Iar dacă ne prind, apa ne-ar da de gol. O pot mirosi, crede-mă.

– Ai idee cum arată Cărțile acelea?

– Ca niște cărți. Cum să arate altfel? Poate sunt rulouri asemănătoare cu cele folosite de noi, sau plate, așa cum erau cândva. Dacă le găsim, vom afla. Gata?

– Oricând.

S-au ridicat.

Au respirat adânc.

– Să pornim.

Au mers cât de firesc au putut, atenți să pășească ceva mai rar, la fel ca locuitorii deșertului, siliți de suferință. Torțele, așezate la fiecare cincisprezece metri, marcau circumferința taberei.

Nu au văzut nici o santinelă.

– Să rămâi în întuneric până ajungem pe calea principală, cea care duce spre centrul taberei, i-a șoptit Thomas.

– Chiar pe mijloc.

– Doar suntem scabioși. Avem tot dreptul să mergem așa.

Duhoarea era aproape insuportabilă, chiar mai puternică decât a pudrei pe care și-o aplicaseră pe corp. Nu au auzit nici un câine lătrând. Deocamdată, totul mergea conform planului.

Thomas și-a șters sudoarea de pe palme, a atins o clipă mânerul săbiei care-i atârna de centură și a trecut de prima torță printr-un spațiu liber dintre două corturi, ajungând astfel în tabără.

Mersul încet era extrem de chinuitor. Se simțea îndemnat să o rupă la fugă. Se mișca de două ori mai repede decât acei ticăloși bolnavi, și probabil că ar fi putut goni până la cortul cel mare și, înhățând Cărțile, ar fi zburat până în deșert înainte ca oamenii din tabără să-și dea seama ce se petrecuse.

Și-a reprimat impulsul de moment. *Încet. Încet, Thomas.*

– Torvil, matahală bădărană, au auzit ei un glas gros și răgușit venind dinspre cortul aflat în dreapta.

A aruncat o privire în acea direcție. Dând faldul la o parte, un scabios ieșise, iar acum îl fulgera cu privirea.

– Fratele tău e pe moarte, iar tu ai plecat după femei, chiar dacă știi că nu e nici una pe aici?

O clipă, Thomas a rămas ca înghețat, neștiind cum să reacționeze. Mai vorbise cu scabioși; discutase chiar mult cu Chelise, fata comandantului lor suprem.

– Răspunde-mi! s-a răstit omul la el.

S-a decis. S-a apropiat de el și s-a întors puțin într-o parte, ca să nu-și lase la vedere toată fața.

– Ești orb ca liliecii care te-au blestemat. Ce, eu sunt Trovil? Și m-aș socoti norocos dacă aș găsi o femeie într-un loc atât de împuțit.

S-a răsucit să plece. Bărbatul a blestemat și a intrat în cort.

– Ușor, a șoptit William. Ai mers prea departe.

– Așa vorbesc ei.

Scabioșii se retrăseseră la culcare, dar mai erau sute dintre ei care se foiau de colo, colo. Cele mai multe corturi aveau faldurile de la ușă date deoparte, lăsând la vedere tot ce se petrecea înăuntru pentru cei cu ochi ageri. În tabăra unde stătuse de vorbă cu Chelise văzuse multe covoare țesute, vopsite în violet și nuanțe de roșu. Aici nu exista așa ceva. Nici copii, nici femei.

Au trecut prin dreptul unui grup de patru bărbați, așezați cu picioarele încrucișate în jurul unui mic foc, arzând cu mult fum într-un lighean plin cu nisip

îmbibat cu țiței. Flăcările încălzeau un vas plin cu un terci moale de culoare albă căruia i se spunea sago. Făcut din rădăcini de grâușor de deșert. Thomas îl gustase o singură dată, și le spusese oamenilor lui că era ca și cum ar fi mâncat țărână, dar fără aroma acesteia.

Cei patru își dăduseră glugile jos de pe cap. În lumina focului și a lunii, nu arătau defel ca niște războinici sinucigași și fără teamă care juraseră să ucidă femeile și copiii pădurilor. În realitate, semănau foarte mult cu pădurenii.

Unul dintre ei a ridicat ochii cenușii spre Thomas, care i-a evitat privirea.

Au avut nevoie de un sfert de ceas ca să ajungă în mijlocul taberei. De două ori fuseseră observați, de alte două ori trecuseră nebăgați în seamă. Dar știa că nu le va fi prea greu să pătrundă în tabără în toiul nopții. Problema cea mare era descoperirea Cărților și scoaterea lor de acolo.

Cortul central, de mari dimensiuni, era de fapt un ansamblu de cinci corturi, toate păzite. Din câte își dădea seama, se apropiaseră din spatele lor.

Torțele aprinse înăuntru făceau ca țesătura să strălucească ușor oranj. Mărimea corturilor, soldații care le păzeau și faptul că pânza fusese vopsită vorbeau de la sine despre importanța lui Qurong. Hoarda folosea roci viu colorate, măcinate într-o pudră fină. Modelul sugera o lamă zimțată.

– Pe aici.

Thomas a cotit într-un loc liber din spatele corturilor. L-a tras pe William în întuneric și i-a vorbit în șoaptă.

– Ce părere ai?

– Apelăm la săbii.

– Fără luptă!

– Atunci să devenim invizibili. Prea mulți păzesc. Chiar dacă reușim să intrăm, vom da acolo de alții.

– Te cam grăbești să folosești sabia. O să intrăm ca santinele. Poartă o eșarfă de culoare mai deschisă în jurul pieptului, ai observat?

– Crezi că putem ucide doi fără să fim văzuți? Este imposibil.

– Nu și dacă le luăm din cort.

William a aruncat o privire spre cusătura de la baza cortului.

– Nu știm ce este înăuntru. Sau cine.

– Doar atunci vom folosi săbiile, a spus Thomas, apoi și-a scos pumnalul. Vezi să nu vină cineva din față.

William s-a dus până la marginea cortului și s-a uitat în jur. A revenit fără să fi scos sabia din teacă.

– Nu e nimeni.

– Trebuie să acționăm repede.

Erau conștienți că surpriza și iuțeala le vor fi singurii aliați dacă în interior se afla cineva. S-au lăsat în genunchi, iar Thomas a trecut cu rapiditate lama de-a lungul bazei cortului, făcând pânza să scoată un zgomot specific, și s-a rugat în gând ca el să treacă neobservat.

A tras pânza în sus și William s-a rostogolit înăuntru. L-a urmat imediat.

S-au trezit într-o cameră luminată de o torță care ardea cu flăcări nesigure. În stânga lor se găseau trei forme întinse, iar William s-a aruncat asupra aceleia care dădea să se ridice. Nimeriseră în camera servitorilor. Dar țipătul unuia le-ar aduce moartea la fel de lesne ca o sabie.

William a ajuns la servitor înainte ca acesta să se întoarcă să vadă ce se întâmplase. I-a pus palma peste gură, după care a dus sabia la gâtul lui.

– Nu! i-a șoptit Thomas. Să rămână în viață.

Ținând strâns servitorul speriat, William s-a apropiat de ceilalți și i-a lovit cu mânerul pumnalului în ceafă pe ceilalți care dormeau.

Scabiosul prins de William a început să se zbată.

– Femeia asta o să trezească pe toată lumea, a zis William. Trebuie să o ucid.

O femeie? Thomas a prins-o de păr și a lipit lama pumnalului de gâtul ei.

– Dacă scoți vreun sunet, mori, i-a șoptit. N-am venit să ucidem, ai înțeles? Dar o vom face dacă suntem siliți.

Largi de groază și cenușii, ochii femeii erau mari cât luna.

– Ai înțeles?

Ea a dat din cap cu tărie.

– Atunci să-mi spui câteva lucruri. Nimeni nu va ști că ne-ai văzut. După aceea, o să te trimit în somn cu o lovitură în cap, să nu te poată acuza nimeni de trădare.

Pe fața ei a apărut o expresie de spaimă.

– Preferi să te omor? Fii înțelegătoare și rămâi în viață. O să te alegi doar cu un cucui.

Nu părea convinsă, dar nu a scos nici un sunet.

– Cărțile de Istorii, a rostit Thomas. Știi de ele?

În același moment, i s-a făcut milă de femeie. Era prea îngrozită până și să gândească, darămite să vorbească. I-a eliberat părul din strânsoare.

– Dă-i drumul.

– Domnule, nu te sfătuiesc.

– Ai văzut? Se opune, i-a spus Thomas femeii. Socotește că te vei pune pe țipat. Dar eu am o părere mai bună despre tine. Cred doar că ești o fată speriată, care vrea să trăiască. Dacă zbieri, va trebui să ucidem jumătate dintre oamenii din cort, inclusiv pe Qurong. Ajută-ne, și poate nu vom omorî pe nimeni, a adăugat el, apăsând lama pumnalului pe gâtul ei.

– Cooperezi?

Ea a dat din cap.

– Elibereaz-o.

– Domnule...

– *Acum.*

William și-a luat treptat palma de pe gura ei. Buzele femeii tremurau, dar nu a scos nici un sunet.

– Bine. Vei vedea că sunt un om de cuvânt. Poți să o întrebi de mine și pe Chelise, fiica lui Qurong. Ea mă știe sub numele de Roland. Și acum, spune-mi. Ai auzit de Cărți?

A încuviințat din cap.

– Se află în aceste corturi?

Nici un sunet.

– Femeie, îţi jur, dacă continui să...

– Da, a răspuns ea în şoaptă.

Da? Da, sigur că de asta veniseră, dar auzind-o spunând că acele scrieri antice, având o asemenea putere mitică, se aflau acolo în acele momente... Era mai mult decât îndrăznise să creadă.

– Unde?

– Sunt sacre! Nu pot... aş plăti cu moartea dacă v-aş spune. Cel Măreţ nu îngăduie nimănui să le vadă! Vă rog, vă implor...

– Vorbeşte încet! i-a şuierat Thomas.

Pierdeau timpul. În orice moment se putea întâmpla să dea buzna cineva în acel cort.

– Bine, atunci, a rosit el şi a coborât lama pumnalului. Ucide-o, William.

– Nu, vă rog! a implorat femeia şi a căzut în genunchi, prinzându-se de roba lui. Vă spun. Sunt în al doilea cort, în camera din spatele iatacului Celui Măreţ.

Thomas a ridicat mâna spre William. S-a lăsat apoi într-un genunchi şi a desenat cu degetul în nisip imaginea ansamblului.

– Arată-mi.

Cu un deget tremurător, ea i-a arătat.

– Se poate pătrunde în camera asta altfel decât prin iatac?

– Nu. Pereţii sunt întăriţi cu... cu un metal.

– O plasă metalică?

– Da, o plasă.

– Și în camera de aici sunt santinele? a întrebat arătând spre camerele alăturate.

– Nu știu. Vă jur, nu...

– Bine. Atunci întinde-te și-ți voi cruța viața.

Femeia nu s-a mișcat.

– O să primești o lovitură în cap și o să fii iertată alături de ceilalți. Înțelege!

S-a întins în patul ei, iar William a lovit-o.

– Acum ce facem? a întrebat el, ridicându-se de lângă femeia inconștientă.

– Cărțile sunt aici.

– Am auzit. Dar practic sunt într-o casă de fier.

– Știu.

Thomas s-a întors cu fața la faldul care slujea drept ușă. Din câte se părea, nimeni nu se alertase.

– După cum spuneai, nu avem la dispoziție toată noaptea, a zis William.

– Lasă-mă să gândesc.

Avea nevoie de informații suplimentare. Știa nu numai de existența Cărților, dar că ele se găseau la treizeci de metri de locul unde stătea. Constatarea l-a făcut să simtă o emoție pe care nu o anticipase. Imposibil de spus cât de prețioase puteau fi acele Cărți. În cealaltă lume, desigur, dar chiar și aici! Roushii făcuseră toate eforturile să le ascundă. Cum de reușise Qurong să pună mâna pe ele.

– Domnule...

Thomas s-a apropiat de perete, unde stăteau atârnate câteva robe. Și-a dezbrăcat-o pe a lui.

– Ce faci?

– Mă transform în servitor. Hainele lor nu sunt la fel de ușoare ca ale războinicilor.

William i-a urmat exemplul. Au îmbrăcat robele și le-au îndesat pe cele vechi sub pătura servitoarei. Vor avea nevoie de ele mai târziu.

– Așteaptă aici. Trebuie să mai aflu ceva.

– Poftim? Nu pot...

– Așteaptă aici! Nu-i nevoie să faci nimic. Doar să rămâi în viața. Dacă nu mă întorc peste jumătate de oră, să mă cauți. Dacă nu mă găsești, te întorci la tabără.

– Domnule...

– Fără întrebări, William.

Și-a îndreptat roba, a tras gluga peste cap și a ieșit din cameră.

În realitate, corturile alcătuiau unul mai mare. Nici mai mult, nici mai puțin decât un castel mobil. Pe mai toți pereții atârnau draperii violete și roșii, iar pe jos erau întinse covoare vopsite. Statui de bronz înfățișând șerpi înaripați cu ochi de rubin păreau să stea la fiecare colț. În rest, coridoarele erau pustii.

Thomas a mers ca un scabios în direcția pe care i-o indicase servitoarea. Singurul semn de viață a fost murmurul discuțiilor, care se auzea tot mai tare pe măsură ce se apropia de locul în care se găsea Qurong.

A pătruns pe holul care ducea spre camera regală și s-a oprit. Pe tot peretele se afla un singur covor înfățișând imaginea unui liliac Shataiki semănând cu un șarpe. În stânga, o perdea grea, de culoare turcoaz,

îl separa de voci. Spre dreapta, o altă perdea ascundea o cameră unde era liniște.

Fără să-și ia în seamă bătăile puternice ale inimii, a pornit spre dreapta. A dat ușor la o parte perdeaua de pânză, a văzut că nu era nimeni, și s-a strecurat înăuntru.

Un covoraș lung pe care erau aranjate cupe de bronz și un potir înalt tronau în mijlocul încăperii, care nu putea fi decât sala de ospețe a lui Qurong. Locuitorii deșertului aveau puține piese de mobilier – le lipsea lemnul –, dar inventivitatea lor era evidentă. În jurul covorașului se aflau perne mari și umflate, fiecare împodobită cu însemnele reprezentând liliacul având gâtul lung ca de șarpe. În fiecare colț al încăperii ardeau torțe ale căror flăcări lingeau aerul neclintit și aruncau lumină asupra celor peste douăzeci de săbii, seceri, bâte și alte arme folosite de războinicii Hoardei, toate atârnând pe peretele de la capătul îndepărtat al camerei.

Un butoi mare, de stuf, stătea în colțul din dreapta lui Thomas. S-a apropiat grăbit și a aruncat o privire înăuntru. Apă stătută de deșert. Pânza freatică ajungea la suprafață în unele locuri, unde locuitorii deșertului creșteau grâu și săpau puțuri puțin adânci. Nici nu era de mirare că preferau să o bea amestecată cu grâu și fermentată ca vin sau bere.

Însă nu venise acolo să bea din apa lor puturoasă.

A verificat holul și a descoperit că era pustiu. Era la jumătatea lui când perdeaua care slujea de ușă camerei dinainte s-a mișcat.

S-a retras și a lăsat draperia să cadă ușor.

– Ceva de băut, generale?

– De ce nu?

Thomas s-a refugiat în singurul loc posibil. Butoiul. S-a strecurat înapoia lui și s-a lăsat în genunchi, ținându-și răsuflarea.

Perdeaua s-a dat la o parte. S-a închis.

– O zi bună, domnule. Am avut cu adevărat o zi bună.

– Și e doar începutul.

Berea a curs din potir într-o cupă. Apoi încă una. Thomas s-a retras spre umbre cât a putut, fără să atingă peretele cortului.

– Pentru cel mai de seamă dintre generalii mei, s-a auzit un glas calm.

Doar Qurong se putea referi la cineva folosind acest termen.

– Martyn, generalul generalilor.

Qurong și Martyn! Cupele de bronz au fost ciocnite cu un clinchet. Cei doi au băut.

– Pentru domnitorul nostru suprem, care va domni curând peste toate pădurile, a venit răspunsul.

Cupele au scos un nou clinchet.

Thomas a expirat cu fereală și a continuat să respire la fel. Și-a strecurat mâna sub mantie și a atins pumnalul. Acum! Ar trebui să-i ucidă pe amândoi, nu ar fi imposibil. Din trei pași ar ajunge la ei, trimițându-i în Hades.

– Bravo, planul e sclipitor prin îndrăzneala lui, a vorbit Qurong. Poate dușmanii bănuiesc, dar când

vor vedea forțele noastre în pragul ușii lor, vor fi siliți să creadă. Vom discuta despre pace și vor fi nevoiți să asculte, nu vor avea încotro. Când vom aranja trădarea cu el, va fi prea târziu.

Ce însemna asta? Pe ceafa lui Thomas a alunecat un firicel de sudoare. Și-a mișcat capul să-i vadă măcar o clipă pe cei doi. Qurong purta o robă albă, fără glugă. La gât îi atârna un pandantiv mare de bronz, înfățișând un Shataiki. Însă ceea ce i-a reținut atenția lui Thomas era capul bărbatului. Spre deosebire de majoritatea oamenilor Hoardei, purta părul lung, împâslit și prins în codițe. Iar fața lui i s-a părut ciudat de familiară.

A alungat sentimentul.

Generalul purta o robă cu glugă, având eșarfa de culoare neagră. Stătea cu spatele la el.

– Atunci, să bem pentru pace, a spus Martyn.

Qurong a chicotit.

– Da, sigur. Pentru pace.

Au băut din nou.

Qurong a lăsat jos cupa și a oftat în semn de mulțumire.

– E târziu, și cred că mă simt ispitit de plăcerile pe care mi le va oferi soția. În zori, să strângi consiliul de taină. Să nu sufli nici o vorbă către ceilalți, prietene. Nici o vorbă.

Generalul a înclinat capul drept confirmare.

– Bună seara.

Qurong s-a întors să plece.

Thomas a făcut un efort să nu-i tremure mâna. Trădare? I-ar fi putut ucide pe amândoi chiar acum, dar dacă ar fi procedat astfel, s-ar fi dat alarma. Și nu ar mai ajunge niciodată la Cărți. Și s-ar presupune că planul lor fusese dezvăluit. El și William îi puteau tăia gâtul căpeteniei ceva mai târziu, după ce adormea.

Qurong a dat deoparte draperia și a ieșit.

Însă generalul a rămas. Extraordinar, acum i se oferea șansa de a-l elimina! Aproape că merita să riște a fi descoperit.

Martyn a tușit, a așezat cu grijă cupa și s-a întors să plece. Când s-a răsucit, probabil că a zărit ceva, deoarece s-a oprit deodată și a privit spre colțul unde se afla pădureanul.

În încăpere s-a lăsat o tăcere de moarte. Thomas a prins mai bine pumnalul. Dacă ucigându-l ar ruina planurile pe care și le-au făcut cei doi, atunci acest lucru ar avea prioritate față de Cărți. Puteau oricând să...

– E cineva?

Thomas a rămas neclintit.

Generalul a făcut doi pași spre butoi și s-a oprit.

Acum, Thomas! Acum!

Ba nu, încă nu. Exista totuși posibilitatea ca celălalt să plece. Iar atacarea lui dintr-o parte sau din spate ar reduce pericolul ca el să strige.

Vreme de un moment, nici unul nu s-a mișcat. Martyn a oftat și s-a întors.

Pădureanul s-a ridicat și a aruncat pumnalul cu o mișcare iscusită. Chiar dacă ar fi auzit șuieratul slab al armei, nimic din purtarea generalului nu a arătat

asta. Lama a sclipit, rotindu-se o dată, de două ori, apoi s-a înfipt adânc în ceafa lui, retezându-i măduva spinării înainte ca el să reacționeze.

S-a prăbușit ca tăiat de la rădăcină.

A ajuns la el din trei pași mari și i-a acoperit gura cu palma. Însă Martyn nu mai avea cum să dea alarma.

A smuls pumnalul din rană și l-a șters de roba lui. Pe gâtul omului se scurgea un fir subțire de sânge. Un punct, două de sânge pe podea.

L-a târât până la butoi, l-a ridicat, introducându-l apoi în apă. Puternicul general avea să fie descoperit înecat într-un butoi cu apă ca un criminal oarecare.

L-a găsit pe William în locul unde-l lăsase, într-un colț, abia vizibil din cadrul ușii.

– Ei bine?

– Va trebui să mai așteptăm. Neînfricata lor căpetenie este cu soția lui, a zis Thomas.

– I-ai găsit iatacul?

– Cred că da. Dar cum ți-am spus, e ocupat. Să-i lăsăm ceva timp.

– Nu mai *avem*! Curând va răsări soarele.

– Ba da. Pe de altă parte, marele lor general, Martyn, a terminat-o cu timpul. Dacă nu mă înșel, tocmai l-am ucis.

Așteptarea lor a ținut mai puțin de jumătate de oră. Aluzia lui Qurong fusese făcută ca să-l crească în ochii generalului, ori făcuse uitată plăcerea de dragul somnului, astfel că în momentul când au tras cu urechea

la ușa camerei pe care o bănuiau a fi dormitorului lui nu au auzit decât un sforăit constant, nu prea tare.

Thomas a tras deoparte draperia și a aruncat o privire în încăperea care arăta ca o sală de primire, luminată de o singură torță. Într-un colț stătea o santinelă, ghemuită și ținându-și capul între picioare.

A dus un deget la buze și a făcut semn către William, care a dat din cap că a înțeles.

Stând cu ochii la scabios, s-a apropiat pe vârfurile picioarelor de o perdea aflată la capătul celălalt al încăperii. William s-a îndreptat grăbit spre străjer. S-a auzit o lovitură înfundată, iar omul s-a lăsat moale, pierzându-și cunoștința. Dacă era norocos, nu va fi nevoit să recunoască niciodată că fusese copleșit de intruși. La urma urmelor, era santinelă, nu servitor, iar santinelele care permit hoților să se strecoare la Marele Conducător sigur merită să fie înecate într-un butoi.

Thomas a dat perdeaua deoparte. Iatacul. Unde neînfricatul conducător sforăia cu fața în jos pe un morman gros de perne. Soția lui stătea ghemuită alături de el.

Au pătruns în încăpere, au lăsat perdeaua să cadă la loc și au așteptat să-și adapteze ochii la semiîntuneric. Prin pereții subțiri pătrundea o strălucire slabă, atât din holul alăturat, cât și din sala de primire aflată în spatele lor.

Dacă servitoarea nu îi mințise, Qurong ținea Cărțile de Istorii în camera din spatele patului. A văzut draperia. Chiar și în lumina foarte slabă, a reușit să observe corzile de metal țesute în pereți, de jur

împrejurul dormitorului. Qurong făcuse toate eforturile ca să împiedice pe oricine să-şi croiască drum până la el doar tăind pânza cortului.

Cu pumnalul pregătit, s-a strecurat până în cealaltă latură a dormitorului. A rezistat cu greu dorinţei de a tăia gâtul conducătorului care stătea întins alături de soţie. Întâi Cărţile. Dacă nu le găsea, ar fi avut nevoie de Qurong să îl ducă la ele. Dacă le găsea, atunci avea să-l ucidă la plecare.

A întins mâna tremurătoare şi a tras perdeaua într-o parte.

Era liber.

Urmat de William, s-a furişat înăuntru.

Încăperea era mică şi întunecată. Mucedă. În semicerc, pe podea stăteau neaprinse sfeşnice înalte de bronz. Deasupra lor, pe perete, un liliac mare, dintr-un metal forjat, cu gât lung de şarpe. Iar dedesubtul lui, înconjurate de sfeşnice, două lăzi.

Nu credea să-şi simtă inima bătând atât de tare. Lăzile erau de felul celor pe care Hoarda le folosea de obicei pentru transportul de lucruri preţioase – din bucăţi de stuf strâns legate laolaltă şi întărite cu un soi de mortar. Însă acestea erau închingate cu benzi de bronz. Iar pe capacul fiecăreia stătea imprimat semnul unui Shataiki.

În cazul în care Cărţile se găseau în cele două lăzi, locuitorii deşertului le îmbrăţişaseră ca făcând parte din religia lor în plină făurire. Cărţile proveniseră de la Elyon, cu mult înainte ca Shataikii să fi fost eliberaţi ca să distrugă tărâmul. Şi totuşi Qurong amesteca

aceste două credințe, care contrastau fără nici un echivoc. Era ca și cum cineva l-ar fi pus pe Teeleh alături de un dar al lui Elyon și ar fi susținut că erau unul și același lucru.

Era înșelătoria lui Teeleh însuși, a gândit Thomas. Teeleh voise mereu să fie Elyon, iar acum se va îngriji ca în mintea acestor scabioși exact asta să fie. Va avea pretenții la trecut. Istoria îi aparținea. El era Creatorul.

Blasfemie.

S-a lăsat într-un genunchi, a vârât degetele sub buza capacului și a tras. Nici o mișcare.

William își trecea deja degetul mare de-a lungul buzei.

– Aici, a șoptit el.

Niște fâșii de piele legau inelele aflate pe capac și pe corpul lăzii. Le-a tăiat grăbit. Capacul s-a desprins cu un pocnet delicat. S-au privit ochi în ochi vreme de câteva momente. Nici un sunet, în afara sforăitului din camera alăturată.

Au tras împreună capacul. S-a desprins de ladă cu un scârțâit slab.

Pericolul cel mai mare era că nu exista decât o cale de ieșire din acea încăpere. Nu aveau cum să scape printr-o tăietură în perete. Într-un fel, se aflau în propria celulă.

Împreună, au înclinat capacul spre spate și imediat ce marginea din față s-a desprins, Thomas și-a dat seama că aveau în față o comoară.

Cărți.

S-a grăbit să înalțe capacul. Prea iute. I-a scăpat dintre degete și a căzut pe podea cu un bufnet. A atins și un sfeșnic, iar acesta s-a clătinat, începând să se prăbușească.

Thomas a plonjat spre obiectul destul de masiv de bonz. L-a prins. Au rămas împietriți. Sforăiturile au continuat. Leoarcă de transpirație, au lăsat capacul la pământ.

Cărțile de Istorii erau legate în piele. Foarte, foarte vechi. Mai mici decât își închipuise, nici trei centimetri în grosime și probabil douăzeci și trei în lungime. A apreciat că doar în acea ladă se găseau cincizeci de bucăți.

A coborât mâna și a șters stratul subțire de praf care o acoperea pe una. Se vedea că de multă vreme nimeni nu deschisese vreuna. Nici nu era de mirare: s-a întrebat dacă exista cineva din Hoardă care să știe a citi. Chiar între pădureni erau puțini știutori de carte. Mai toți se mulțumeau cu tradițiile orale.

Cartea atârna greu pentru dimensiunile pe care le avea. Titlul ei stătea adâncit, săpat prin corodare, probabil: *Istoriile Istoriei.* A deschis-o. Un scris cursiv mergea de-a latul paginii. La fel și pe următoarea. Același scris pe care îl văzuse în vise. În engleză.

Engleză simplă. Cu toate acestea, fiica lui Qurong spusese că nu era posibil să le descifreze. Așadar, Hoarda nu era în stare să le citească. Doar dacă nu cumva aveau ceva unic.

A lăsat cartea jos și a ridicat alta. Același titlu. Celelalte pe care le vedea în ladă purtau aceeași inscripție,

dar unele aveau și subtitluri. A lăsat-o pe cea din mână pe podea.

– Ele sunt, a spus William, parcă abia îndrăznind să respire.

Thomas a dat din cap. Sigur, dar erau prea multe să le ia cu ei.

A făcut un semn către cealaltă ladă. Au tăiat fâșia de piele și au ridicat capacul. Și aceasta era plină. Au dat capacul pe spate.

– Va trebui să ne întoarcem, a șoptit Thomas.

– Vor ști că am fost aici! Doar l-ai ucis pe Martyn.

Nu neapărat. Se putea bănui că-l ucisese vreun soldat nemulțumit. Pe de altă parte, tăiaseră fâșiile de piele care fixau capacele. Trebuiau să le lege la loc.

Era posibil să ia cu ei câteva cărți, poate pe aceea care făcea referire la...

Din camera alăturată, Qurong a tușit.

A încremenit. Practic, nu aveau timp să scotocească acum prin lăzi. Era mai bine să revină cu ajutoare mai multe și să le care pe toate de acolo.

Din dormitor au auzit foșnete care l-au determinat să acționeze grăbit. A făcut semn cu mâinile către William, care a înțeles imediat. Lucrând în tăcere, le-a luat mai mult timp decât crezuse, dar în cele din urmă ambele capace erau legate aproape la fel ca înainte. A apucat singura carte pe care o reținuse și s-a ridicat, examinând înfățișarea lăzilor. Mulțumitoare.

Au așteptat ca orice mișcare și foșnet din camera alăturată să se potolească apoi s-au strecurat pe lângă Qurong, neluând în seamă impulsul de a-l ucide. Abia

după ce va avea toate Cărțile. Nu voia să riște întețirea pazei taberei, cauzată de moartea lui. Cu puțin noroc, nimeni nu avea să-și dea seama că prin dormitor trecuse cineva până în camera cărților. S-au furișat spre încăperea servitorilor, s-au schimbat în mantiile cu care sosiseră acolo, și au trecut prin tăietura din peretele de pânză.

– Nu uita să pășești rar, l-a prevenit Thomas.

– Nici nu știu dacă *aș putea* merge repede. Mă omoară mâncărimea de piele.

Oamenii Hoardei dormeau. Nimeni nu a lăsat impresia că i-a văzut pe cei doi umblând prin mijlocul taberei. Douăzeci de minute mai târziu, Thomas și William au lăsat corturile în urmă și s-au grăbit să dispară în deșertul întunecat.

– Mai bine mergem chiar acum! a spus Mikil. Mai avem o oră până la răsăritul soarelui. Iar dacă ei dorm, ce importanță are dacă pielea noastră s-a schimbat sau nu? Eu zic să atacăm acum și să-i ucidem pe toți!

– Să mă spăl întâi, a spus William, ridicându-se. Prefer să primesc o sabie în burtă decât să mai îndur boala asta blestemată.

Thomas s-a uitat la locotenentul lui. Nici unul dintre ei nu se spălase încă – posibilitatea de a reveni înainte de răsăritul soarelui îi făcea să întârzie luarea deciziei.

– Spală-te, i-a zis.

– Mulțumesc.

William s-a dus la calul lui și-a dat jos hainele și, blestemând în barbă, s-a grăbit să se deplaseze într-o

parte și s-a apucat să se stropească cu apă pe piept. Imediat ce apa i-a atins pielea, a simțit doar o arsură – după două zile, boala nu era într-o stare suficient de avansată ca să-i provoace dureri deosebit de mari.

– Pierdem timpul, Thomas, a vorbit Mikil. Dacă vrem să intervenim, acum este momentul.

Încă era furioasă că rămăsese pe dinafară în acea misiune. Citea acest lucru în ochii ei. Tânăra nu reușea să înțeleagă de ce nu îi tăiaseră gâtul lui Qurong în somn.

A ridicat cartea pe care o adusese și a deschis din nou coperta. Prima pagină era goală. A doua, la fel.

Toate paginile cărții erau *goale*.

Nici măcar un semn pe vreuna dintre ele. Cum se putea? Prima pe care o deschisese era scrisă, dar aceasta, în interiorul căreia nu aruncase nici o privire, era albă.

Era necesar să obțină celelalte cărți. Mikil ținea să-l ucidă pe Qurong, dar nu se putea decât după ce aflau mai multe. Și doar după ce aveau ambele lăzi.

A închis cartea cu zgomot.

– E prea riscant. Așteptăm până mâine noapte.

– Nu vei rezista până atunci! a replicat Mikil. Încă o zi, și o să-ți pierzi mințile din cauza bolii. Nu-mi place ce se întâmplă, dar deloc.

– Atunci o să mă îmbăiez și o să merg murdărit cu cenușă. Să nu ne pripim. S-ar putea să nu mai întâlnim un asemenea prilej. Când îl vom mai prinde pe Qurong atât de aproape de pădurile noastre? Iar acel plan al lui mă tulbură. Trebuie să analizăm! Potrivit

informațiilor venite de la Pădurea de Sud, Martyn avea planuri de pace. S-ar putea să fie în interesul nostru să acceptăm acest plan al lor fără să dăm de înțeles că am ști ceva, a rostit, apoi s-a ridicat și s-a apropiat de cal. Există prea multe întrebări fără răspuns. Vom aștepta până mâine noapte.

– Dar dacă mâine noapte vor pleca? Adunarea va avea loc peste trei zile – nu-i posibil să rămânem aici o veșnicie.

– Atunci îi vom urmări. Adunarea va mai aștepta. Gata cu vorba!

În noapte s-a auzit fornăitul unui cal. Nu era dintre ai lor.

Instinctiv, Thomas s-a lăsat imediat la pământ, rostogolindu-se.

– Thomas?

S-a ridicat într-un genunchi. *Rachelle?*

– Thomas!

Ea s-a apropiat de ei și, coborând de pe cal, a alergat spre el.

– Îți mulțumesc, Elyon!

Rachelle știa că îl găsise pe Thomas, dar starea lui a făcut-o să se oprească la jumătatea drumului. Chiar și pe întuneric vedea că părea acoperit cu cenușă, având ochii decolorați, aproape albi. Mai văzuse instalarea bolii, desigur. Nu era lucru neobișnuit ca, dintr-un motiv sau altul, vreun membru al tribului să nu se îmbăieze o vreme. Chiar și ei i se întâmplase în câteva rânduri.

Însă aici, în deșert, simțind mirosul înțepător de sulf și văzându-i fața aproape albă, prezența bolii a luat-o prin surprindere.

– Ai... ai pățit ceva?

Nedumerit, el a privit-o lung, apoi a răspuns:

– A trebuit să ne îmbrăcăm la fel ca ei. Nu m-am îmbăiat. Ce cauți aici?

Așezați pe pături, Mikil și oamenii lui alcătuiau un cerc pe nisip. Fără foc – o tabără cât se putea de simplă. Caii stăteau strânși alături de Thomas. William era pe jumătate îmbrăcat și-și freca trupul cu apă. Pielea lui era un amestec de roz curat și alb murdar.

– Cum de-ai putut pleca fără să mă anunți? Nu te-ai îmbăiat de la plecare? Ți-ai pierdut mințile!

N-a scos o vorbă.

Nu conta, atâta vreme cât era teafăr; asta o preocupa cel mai mult. S-a grăbit spre calul ei, a luat o ploscă de piele plină cu apă din lac și i-a aruncat-o.

– Spală-te. Repede, pentru că avem de vorbit. Singuri.

– Ce s-a întâmplat?

– O să-ți spun, dar întâi spală-te. N-am de gând să sărut un bărbat care miroase a mort.

S-a spălat de boală, iar Suzan le-a povestit membrilor Gărzii despre călătoria lor. Când Thomas a vrut să știe de ce riscaseră atât de mult, ea s-a mulțumit să arunce o privire spre Rachelle.

A smuls o tunică din desaga prinsă de șa, a scuturat-o să îndepărteze praful, apoi s-a întors spre ceilalți.

– Iertați-ne o clipă.

Și-a luat soția de cot și s-au îndepărtat împreună.

– Îmi pare rău, iubito, a spus el pe un ton spășit. Te rog să mă ierți, dar trebuia să vin aici și nu am vrut să te îngrijorezi.

Încă mirosea urât. O îmbăiere fugară nu se compara cu una în lac.

– Dar plecarea ta neanunțată nu m-ar fi îngrijorat?

– Regret, dar...

– Să nu mai faci așa ceva. Niciodată! a zis ea și a respirat adânc. Știu de ce ai venit. Am vorbit cu bătrânul Jeremiah. Le-ai găsit?

– Știai că am venit după Cărți?

– Și cred că noaptea trecută nu ai mâncat fructul, așa cum ne-am înțeles.

– Nu vrei să pricepi; trebuia să visez.

Rachelle s-a oprit și a aruncat o privire în urmă spre mica tabără. Apoi s-a uitat în ochi lui și i-a dat deoparte o șuviță de păr căzută pe față.

– Și eu am visat noaptea trecută, Thomas.

– Visezi mereu.

– Am visat despre istorii.

– Ești sigură? a întrebat, iscodindu-i chipul.

– Îndeajuns de sigură ca să traversez jumătate din deșert după tine.

– Da... dar cum e posibil? Tu n-ai visat niciodată despre istorii. Ești convinsă? S-ar putea să fi fost ceva asemănător cu istoriile, ori ai crezut că ești ca mine, care visez despre ele.

– Nu. Știu că era vorba de istorii pentru că făceam lucruri despre care s-ar fi cuvenit să nu știu nimic.

Mă aflam într-un loc numit laborator, lucrând la un virus care se numea Germenul Raison.

În ultimele douăsprezece ore, repetase vorbele de o sută de ori în gând, însă când le-a rostit a simţit un nod în gât şi un tremurat în voce.

– Ai fost om de ştiinţă? Chiar ai fost acolo, *lucrând* la virus?

– Nu numai că am fost acolo, dar aveam şi un nume. Împărţeam aceleaşi gânduri cu o femeie pe nume Monique de Raison. Din câte am înţeles, eram ea.

– Tu... dar cum se poate? s-a crispat el.

– Nu mai pune atâtea întrebări. Nu ştiu cum de e posibil! Totul mi se pare absurd, aşa cum ţi se pare şi ţie, probabil. Ştiu însă fără nici un dubiu că am fost acolo. În istorii. Am împărtăşit aceeaşi minte cu Monique de Raison. Am şi o tăietură la deget, care dovedeşte. Ea... eu, adică, aveam în mână un soi de pergament... ba nu, se chema hârtie. În marginea ei m-am tăiat.

A ridicat degetul să-i arate, dar lumina era prea slabă ca el să vadă ceva.

– Cred că te-ai tăiat aici, şi doar ţi-ai imaginat că ţi s-a întâmplat într-un loc numit laborator, lucrând la un virus despre care ţi-am vorbit de multe ori.

– Thomas, trebuie să mă crezi! Aşa cum şi tu voiai ca eu să te cred. Am fost acolo. Am văzut... computerul. Mi-ai vorbit vreodată de ceva cu numele ăsta, care face calcule cum noi, cei de aici, nici nu ne putem măcar imagina? Nu. Sau de un micro... nu reuşea să-şi aducă aminte toate numele sau amănuntele, ele se

șterseseră cu trecerea fiecărui ceas. Un aparat care vede lucruri foarte mici. De unde aș putea să știu așa ceva?

El a rămas cu ochii mari de uimire. Pășind agitat, și-a trecut mâna prin păr.

– De necrezut! Chiar crezi că ești ea? Arăți altfel.

– Nu știu cum se întâmplă. Simțeam că aș fi ea, dar și alta. Împărtășeam trăirile ei, cunoștințele...

– Eu sunt Thomas în ambele realități, și arăt la fel. Tu nu semeni cu Monique.

– Ești exact aceeași persoană?

– Da. Ba nu, acolo sunt mai tânăr. Am doar douăzeci și cinci de ani, așa cred.

– Cu cât stai mai mult aici, cu atât amănuntele devin mai confuze.

Brusc, s-a oprit locului, a privit-o direct în ochi și a sărutat-o pe gură.

– Mulțumesc! Îți mulțumesc.

Ea nu și-a putut reține un surâs slab. Se găseau acolo, în mijlocul deșertului, la câțiva kilometri depărtare de Hoardă, sărutându-se deoarece descoperiseră acea legătură cu visele lor.

– Ai mai visat de atunci? a întrebat-o el.

Zâmbetul ei s-a stins.

– Am adormit călare pe cal, da.

– Și?

– Și am visat despre Adunare.

– Dar nu despre Monique. S-a întâmplat ceva cu tine dacă ai visat așa o singură dată, a zis el, frecându-se la tâmple. Ceva... ea știe?

– Cine, Monique?

– Când visez, sunt conștient de mine în cealaltă realitate. Știu că în acest moment, cât sunt treaz aici, dorm într-un hotel dintr-un loc aflat în apropiere de Washington, D.C. Știi cumva dacă Monique doarme acum?

Rachelle nu avea știință de așa ceva, astfel că a ridicat din umeri.

– Nu cred că știe de mine, ori cel puțin nu se gândește la mine. Ori s-ar cuveni să spun că nu se gândea la mine când... când priveam prin ochii ei.

– Poate fiindcă nu te-a visat. Știi de existența ei, dar ea nu știe de existența *ta!*

Era mult mai agitat de concluzia trasă decât Rachelle.

– Nu mi se pare prea liniștitor, a spus ea.

– De ce nu? Problema e că tu *știi!* Nu ai idee ce înseamnă asta pentru mine. Suntem cumva legați laolaltă în ambele realități. Nu mai sunt singurul. Știi de câte ori am fost tentat să mă socotesc nebun?

– Așadar, acum nebunia ta m-a cuprins și pe mine. Ce perspectivă încântătoare. Și nu cred că *suntem* legați în ambele realități, cum le numești tu. Nu în sensul în care concep eu legătura, a rostit, apoi l-a întrebat cu glas scăzut: O iubești pe Monique?

– Nu. De ce? a clipit el mirat.

– Ar trebui!

S-a holbat la ea.

– Cu alte cuvinte, dacă eu *sunt* Monique, trebuie să mă iubești.

– Dar nu știm dacă ești.

– Nu. Dar măcar suntem amândouă legate.

– Da.

Rachelle a ridicat degetul la care avea tăietura.

– Și ce i se întâmplă ei, mi se întâmplă și mie.

– Așa s-ar părea.

– Un bărbat – Swenson? – o va ucide pe Monique.

Un moment, Thomas a rămas tăcut, de parcă înțelesul vorbelor ei abia acum începea să îi pătrundă în minte. Apoi i-a luat cu delicatețe mâna și a ridicat degetul ei la buze. I-a sărutat tăietura.

– Visele nu te pot ucide, iubirea mea, a zis, iar mâna îi tremura.

– Nu-i nevoie să te prefaci. Știi mai bine decât mine. Mi-ai spus același lucru în urmă cu cincisprezece ani. Ai repetat și noaptea trecută. Dacă murim în istorii, e posibil să se întâmple același lucru și aici. Nu pricep. Nu sunt sigur că vreau să înțeleg, dar e adevărat.

– N-o să te las să mori!

S-a apropiat de el, astfel că trupurile li s-au atins.

– Atunci, e nevoie să visezi, bărbate. Oprește virusul, pentru că știm din istorii că îi ucide pe mai toți oamenii, și nu cred că acest Swenson are intenția de a o lăsa pe Monique în viață.

– Și crezi că pot schimba istoriile?

L-a privit în ochi.

– Dacă nu poți... dacă nu putem, înseamnă că vom muri amândoi. Și acolo, și aici. Iar dacă murim aici, ce se va alege de păduri? Ce vor face copiii noștri? Trebuie s-o salvezi pe Monique. Mă iubești, așa că salveaz-o.

Thomas a rămas descumpănit.

– Să pun mâna pe Cărţile de Istorii! Acum, înainte ca Hoarda să plece mai departe.

– Ba nu. Trebuie să visezi. Eu ştiu unde este închisă Monique.

13

Biroul Oval. Din acea încăpere emana mai multă putere decât din oricare alta din lume, dar în timp ce urmărea activitatea febrilă de acolo pe când aştepta să fie primit în audienţă la Preşedintele Blair, Thomas s-a întrebat dacă nu cumva acea energie suferise un scurtcircuit.

Nu ştia precis care dintre cei pe care îi vedea avea cunoştinţă de Germenul Raison, însă depistase expresii de panică pe feţele celorlalţi şase vizitatori agitaţi care solicitaseră audienţă şi fuseseră programaţi pentru primirea în cel mai important birou al lumii.

Unii erau neîndoielnic chiar secretari sau consilieri ai cabinetului; alţii probabil veneau cu situaţii de urgenţă pe care preşedintele trebuia să le soluţioneze – lideri ai opoziţiei care ameninţau să facă scandal public, legiuitori îngrijoraţi, animaţi de bune intenţii, care vor ruina însă ţara, şi alţii la fel.

Dacă acestea reprezentau motive de panică, în stare să aducă tulburare în acele săli impunătoare, atunci cum arătau locurile în care îşi desfăşurau activitatea alte guverne? Din frânturile de discuţie pe care le

auzea fără să vrea, aflase că guvernele națiunilor occidentale începuseră deja să cedeze, și nu trecuseră decât două zile de la declanșarea crizei.

Ședea pe o canapea aurie, cu picioarele peste sigiliul prezidențial, având-l în față pe președinte, care se așezase pe o canapea identică, plasată vizavi. Phil Grant luase loc alături de președinte. În dreapta lui, Ron Kreet, șeful de personal, iar Clarice Morton, care îi venise în ajutor în cursul ședinței din ziua precedentă, se așezase pe unul dintre fotoliile verde cu auriu din apropierea șemineului. Dintr-o pictură aflată între ei, George Washington părea să-i privească. Robert Blair, Phil Grant și Ron Kreet purtau costume și cravate. Clarice îmbrăcase un taior sobru de culoare violet. Thomas alesese pantalonii negri și cămașa pe care i-a avut cu o zi în urmă – deocamdată, erau singurele haine care arătau cât de cât decent pentru astfel de ocazii, deși se îndoia că asta atârna foarte mult în ochii președintelui.

– Thomas, ești sigur?

– Cât pot fi de sigur într-o asemenea chestiune, domnule președinte. Știu că sună forțat, dar așa am aflat și despre virus.

– Spui că ai găsit Cărțile de Istorii – care ne-ar putea spune ce se va petrece în continuare –, dar, mai important, știi unde o ține sechestrată pe Monique de Raison.

– Da.

Președintele s-a uitat la Kreet, care a ridicat din sprânceană, de parcă ar fi vrut să spună: *Tu hotărăști mai departe, nu eu.*

Thomas se trezise devreme și-și petrecuse o oră încercând să dea de Gains ori Grant – de fapt, vrând să discute cu oricine în legătură cu noile informații obținute în vis. Ambii lucraseră până târziu în noaptea dinainte, și abia se culcaseră, i se spusese. Până să-l convingă pe secretarul lui Grant să îi facă legătura, se făcuse deja ora nouă.

Trei minute mai târziu, a reușit să poarte o discuție gen conferință cu Grant și Gains. Avea informații proaspete, iar când le-a destăinuit despre ce era vorba, cei doi au intervenit unde trebuia pentru a muta mai devreme întâlnirea cu președintele.

O convinsese pe Kara să plece cu primul avion spre New York. În asemenea momente, mama lor avea nevoie de copiii ei, dar el nu putea părăsi Washingtonul. Mai ales acum.

Se făcuse ora unsprezece, iar el tocmai îi explicase celui mai puternic om de pe planetă cum stăteau lucrurile. Monique era sechestrată într-un munte pe nume Cyclops.

– Deci, spui că soția ta, această soție din vis, are o oarecare legătură cu Monique de Raison. Corect? a întrebat Clarice.

Thomas a avut senzația că ea dorea să-i dea crezare. Poate o parte din ea îl credea. Însă sclipirea din ochii ei trăda ceva mai mult decât o ușoară îndoială.

S-a uitat spre președinte.

– Domnule, cer permisiunea de a fi direct.

– Te rog.

O femeie purtând un taior negru s-a strecurat înăuntru și i-a șoptit președintelui ceva la ureche.

– Când?

– În ultimele două minute.

S-a întors către directorul CIA.

– Phil, vezi că e nevoie de tine. Tocmai am primit un mesaj de la francezi. Află ce se petrece acolo, dar să te întorci imediat ce ai o imagine de ansamblu.

– Știam eu, a murmurat Grant. Tică... a zis și a părăsit biroul împreună cu femeia în negru.

– Francezii? a întrebat Kreet. Am avut dreptate?

– Nu știu, a spus președintele Blair și s-a uitat la Thomas. Cinci dintre conducătorii Franței, inclusiv președintele și primul-ministru, au participat ieri la o ședință neanunțată. Doar patru au plecat. Unii susțin că președintele Henri Gaetan nu mai e cel de ieri.

– O lovitură de stat?

– E prematur să tragem concluzii, a rostit Kreet. Dar nu m-ar surprinde să descoperim că unii dintre membrii guvernului francez au legături de un fel sau altul cu Svensson.

Președintele s-a ridicat și s-a dus la biroul lui, cu mâna în buzunar. A bătut în tăblia biroului, s-a rezemat de ea și a încrucișat brațele la piept.

– Hai, Thomas. Dă-i drumul. Și să-mi spui de ce ar trebui să-ți dau ascultare.

– Cinstit să fiu, nu spun că trebuie. Acum două săptămâni, încercam să-mi plătesc chiria având o slujbă la o cafenea Java Hut din Denver.

– Nu de asta am nevoie. De ce ar trebui să te ascult?

Thomas a ezitat. S-a ridicat și a dat roată canapelei.

– Sunt singurul de aici care vede ambele laturi ale istoriei. Drept urmare, există posibilitatea să fiu singurul care o poate *schimba*. Nu sunt sigur, doar aproape convins. Dacă nu pot face asta, atunci miliarde de oameni, inclusiv cei de față, vor muri curând.

Șeful de personal a ridicat din sprâncene.

– Acestea sunt realitățile. Și cu cât pierd mai mult timp oferind justificări, cu atât mai puțin timp îmi rămâne pentru a schimba istoria.

Tirada lui a părut că îl ia pe președinte nepregătit. Tăcut, s-a uitat îndelung la Thomas.

Sună arogant de-a binelea, a gândit el. Oamenii lui ar fi așteptat asemenea vorbe de la el, în calitate de comandant suprem al Gărzii Pădurii. Însă aici era totuși un individ oarecare din Denver, puțin țicnit. Cel puțin după părerea unora. Spera doar că președintele nu se număra printre aceștia.

Pe fața lui Robert Blair a apărut un zâmbet vag.

– Ăsta zic și eu curaj. Mă rog Domnului să te înșeli în legătură cu toate astea, dar recunosc că, deși într-un mod straniu, ce spui are logică.

– Atunci o să vă spun și altele, dacă doriți.

– Sunt numai urechi.

Thomas s-a apropiat de o pictură înfățișându-l pe Abraham Lincoln, după care s-a întors din nou spre cei prezenți.

– Sunt convins că oamenii voștri au analizat deja situația, dar eu am avut timp mai mult decât ei să iau în calcul toate aspectele. Evident, e doar o chestiune

de timp până când restul lumii va descoperi ce se întâmplă. Nu puteți ține ascunsă față de presă dislocarea armamentului pe care o cere Svensson. Când jurnaliștii vor afla, lumea va începe să se destrame. Imposibil de anticipat haosul care se va naște. Presiunile făcute pentru a îndeplini pretențiile vor deveni insuportabile. La fel și presiunile pentru a declanșa lovituri de descurajare. Ambele vor sfârși lamentabil.

– Și ce scenariu nu ar sfârși la fel? l-a întrebat președintele. S-ar putea să te fi gândit la toate astea, fiule, dar nu cred că poți aprecia pe deplin complexitatea situației.

– Atunci, sunt dispus să ascult.

Kreet și-a dres glasul.

– Scuze, dar nu cred că în felul acesta folosim eficient...

Președintele a ridicat mâna.

– E în regulă, Ron. Vreau să audă ce am de spus, a rostit el, și s-a întors apoi spre Thomas. În primul rând, în condițiile în care nu cer puteri extraordinare pentru cazuri de urgență, nu conduc singur țara aceasta. E o republică, înțelegi? Nu fac doar ce vreau eu.

– Ba se poate, și chiar e nevoie. Solicitați puteri extraordinare.

– Ar fi posibil. Între timp, virusul a apărut în peste sută dintre orașele noastre mari. CPE și Organizația Mondială a Sănătății sunt copleșiți de cifre și date pe care nu au timp să le analizeze. În afară de premoniția aceea a ta, numită Cyclops, nu avem idee unde se ascunde Svensson, presupunând că el este omul pe care

trebuie să-l căutăm. Opoziția condusă de Dwight Olsen a început deja să se organizeze. Dacă-l cunosc bine, va găsi o modalitate de a arunca pe mine toată vina pentru situația asta nenorocită și va limita puterile mele extraordinare. Există deja zvonuri privind o lovitură nucleară de descurajare, și cred că Dwight se va opune. Dacă e să ne prăbușim, o vom face luptând. Cunoști procedura, și nu cred că o dezaprob. Chiar dacă vom ceda în fața pretențiilor absurde ale acestei Noi Credințe a lor, nu avem nici o garanție că ne vor da antivirusul.

– Nu ni-l vor da. Tocmai de aceea nu trebuie cedat.

– Știi asta din acele cărți?

– Dacă aș fi strategul lor, iar voi Hoarda – adică dușman – nu v-aș da antivirusul. Instrumentele de luptă s-au schimbat, dar nu și mințile celor care le mânuiesc. Tot asta explică de ce, potrivit istoriilor, peste jumătate din populația lumii este distrusă. Au în plan să distribuie virusul în mod selectiv, indiferent de orice promisiune pe care ar face-o. Sunt convins că nu sunteți chiar în capul listei lor de oameni preferați.

Clarice s-a ridicat și a traversat camera. Acum, pe covorul auriu stăteau trei persoane – doar Kreet a rămas pe scaun.

– Așadar, insiști să nu cedăm cererilor și să nu declanșăm războiul, presupunând că ne fixăm asupra unei anumite ținte. Atunci, cum procedăm?

Cu un semn din cap, președintele a confirmat întrebarea ei și s-a uitat la Thomas, așteptând un răspuns.

– Mă îndoiesc foarte mult că o soluție convențională ar schimba ceva. Cred că astfel de soluții au fost încercate în istorii, și au dat greș. Cea pe care o propun eu vă cere să credeți în mine. Înțeleg prea bine dificultățile, dar în cele din urmă veți recunoaște că e singura cale.

– Fii mai explicit, i-a zis președintele. Ce anume sugerezi?

– În primul rând, credeți-mă când vă spun că știu unde se află Monique. Ea e cheia realizării antivirusului. În al doilea rând, faceți tot ce este necesar să împiedicați declanșarea unui război nuclear și capitularea comunității internaționale în fața pretențiilor formulate de Svensson. Jucați la cacealma, dacă e nevoie. Începeți expedierea armelor nucleare. Rețineți suficiente pentru a rămâne o amenințare credibilă, și dacă nu avem nici o soluție, când armele ajung la destinație...

– Vorbești de parcă le cunoști destinația.

– În locul lor, aș alege o țară europeană, dintr-o serie de motive pe care vi le-aș putea enumera, dacă doriți neapărat. Franța ar fi ideală.

Președintele s-a încruntat.

– Continuă.

– Dacă nu avem o soluție până când armele ajung la destinație, atunci ne retragem. Va trebui să convingeți alte puteri nucleare care sunt mai apropiate de Franța, dacă nu mă înșel, precum Anglia și Israelul, să își trimită arsenalele acolo. Dacă ele nici măcar nu lasă impresia că vor să coopereze, atunci vom avea parte de război, și așa, nu doar virusul va ucide milioane de oameni.

Robert Blair a aruncat o privire spre Ron Kreet. Șeful de personal a întors capul cu un aer sceptic.

– Israelul nu va accepta.

– Tocmai de aceea e necesar să începeți imediat alcătuirea coaliției, începând cu Israelul. Chiar de azi. Inițiați de îndată această acțiune.

– Tot nu ne-ai prezentat un plan, a intervenit și Clarice.

Thomas s-a uitat la cei trei. Și-a dat seama că erau dezorientați. Și el era, dar avea un mic avantaj față de ei.

– Planul meu este să trageți de timp cât mai mult posibil, apelând la toate trucurile și mijloacele diplomatice, sperând că *eu* voi descoperi o modalitate prin care să-i învinge.

Vreme îndelungată, cei de față au fost prea jenați, ori prea impresionați ca să reacționeze. Mai mult ca sigur prima variantă.

– Dați-mi o echipă cu care să merg la Cyclops. Dacă am dreptate, o vom găsi pe Monique. Dacă mă înșel, voi căuta informații în Cărțile de Istorii, când pun mâna pe ele. E inutil să mai rămân aici.

– Chiar dacă am trimite o echipă, a vorbit Kreet, nu cred că ești calificat să o conduci. Cât de departe crezi că vom accepta să mergem pe baza acestor... vise ale tale?

– Cred că are dreptate într-o anumită privință, a intervenit președintele. Termină ce ai de spus, Thomas.

– Aș vrea să vă arăt ceva, a spus el, deplasându-se apoi în centrul încăperii și privind la tavan. Dacă îmi

verificați biografia, veți constata că nu am pregătire de acrobat. Am deprins artele marțiale în Filipine, dar, credeți-mă, mișcările următoare nu le puteam învăța decât din visele mele, de când conduc Garda Pădurii. Trageți-vă puțin înapoi.

S-au uitat unul la altul, apoi, precauți, s-au retras.

Thomas a făcut un singur pas, după care s-a azvârlit în aer, a făcut o rotație și jumătate cu o răsucire completă în plan orizontal, a aterizat pe palme și a rămas în acea poziție vreme de trei secunde, după care a executat mișcarea în sens invers.

S-au holbat la el ca niște copii care au asistat la un număr de magie.

– Să vă mai arăt ceva, ca să vă convingeți pe deplin. Cineva să ia cuțitașul acela de deschis corespondența – și a făcut un semn către unul cu lamă de alamă aflat pe birou – și să-l arunce în mine. Cât de tare poate.

– Nu, cred că ajunge, a intervenit președintele, părând oarecum stânjenit. N-aș vrea să ratez și să se înfigă în perete.

– N-o să-l las eu să ajungă până acolo.

– Gata, ne-ai convins.

– Hai, Bob, l-a îndemnat Clarice, care l-a măsurat pe Thomas cu un interes crescând. De ce nu?

– Să-l arunc pur și simplu spre tine?

– Cât de tare se poate. Ai încredere în mine, nu ai cum să mă rănești cu el. Doar nu e o seceră de trei metri lungime, și nici o sabie de bronz. E mai curând o jucărie.

Președintele a ridicat cuțitașul, a aruncat o privire spre Clarice, care zâmbea, și l-a aruncat. Blair făcuse sport, iar lama a pornit cu mare viteză.

Thomas a prins cuțitul de mâner, la depărtare de doi centimetri de piept. L-a ținut fără să-i tremure mâna.

– Vedeți? Îndemânarea pe care am deprins-o în vise este reală, a zis și a aruncat cuțitul înapoi. Informațiile pe care le obțin acolo sunt reale. Vreau să conduc acea echipă deoarece s-ar putea să fiu singurul dintre membrii ei care va ajunge la Monique. Ar fi trebuit să fiu deja pe drum.

Ușa s-a deschis. Cu fața cenușie, Phil Grant a intrat în birou.

– Mai avem douăzeci și patru de ore ca să facem dovada că predăm armamentul. Destinația este baza navală Brest, din nordul Franței. Guvernul susține că nu are de ales, e nevoit să coopereze cu Svensson. Toate comunicațiile referitoare la această chestiune vor rămâne strict secrete. Cu mass-media ținută strict la distanță. Se caută o soluție, dar până se găsește una, francezii insistă să cooperăm. În esență, așa stau lucrurile.

– Mint, a spus Thomas, iar ceilalți s-au uitat la el.

Președintele s-a întors spre șeful de personal.

– Ron?

– Probabil că mint. Dar oricum nu are nici o importanță. Chiar dacă Svensson e mână în mână cu Gaetan, nu putem lovi Franța cu o încărcătură nucleară, adevărat?

Președintele a ocolit biroul și s-a așezat pe fotoliu.

– Bine, Thomas. Autorizez transportul armelor care ni se cer. Peste o oră, voi avea o ședință cu șefii armatelor reunite. Până în momentul când cineva îmi va oferi un motiv rațional că nu trebuie să-ți dăm ascultare, vom proceda cum spui.

Și-a lăsat apoi coatele pe tăblia biroului și, agitat, și-a lovit degetele mâinilor între ele.

– Să nu suflați față de nimeni vreo vorbă despre treaba asta cu visele. E limpede? Lucru valabil și pentru tine, Thomas. Ajunge cu trucurile. Pleci în misiunea stabilită în biroul acesta, cu aprobarea mea; lumea nu e nevoie să știe nimic altceva.

– De acord, a răspuns el.

– Phil, să-i eliberezi un permis de liberă trecere. Să ajungă la Fort Bragg cu elicopterul, cât de curând posibil. O să mă asigur că ți se pune la dispoziție tot ce dorești. Drumul e lung până în Indonezia – întocmește planurile necesare și în zbor. Iar dacă ai dreptate în legătură cu prezența lui Svensson în Cyclops, probabil că-ți voi preda ție Casa Albă, a adăugat președintele, clipind cu șiretenie.

Thomas a întins mâna dreaptă.

– Nu m-aș pricepe ce să fac la Casa Albă. Dar mulțumesc pentru încredere, domnule președinte.

Robert Blair i-a strâns mâna.

– Nu sunt convins că-ți acord încredere. După cum ai zis, nu prea avem de ales în aceste momente. Mai devreme am discutat cu prim-ministrul israelian. Cabinetul lor se confruntă deja cu o opoziție îndârjită. Aripa inflexibilă insistă ca singura modalitate în

care să trateze problema să fie lansarea unor lovituri cu armele care trebuie predate. Și nu pare dornic să se opună acestei sugestii.

– Atunci convinge-i că orice duel nuclear ar însemna curată sinucidere.

– După părerea lor, dezarmarea ar însemna sinucidere. Au mai cedat și înainte unor asemenea cereri și au sfârșit prost – nu vor accepta cu ușurință ideea și, sincer să fiu, le înțeleg poziția. Nu cred că Svensson are de gând să le dea israelienilor acest antivirus, indiferent ce ar face ei.

– Dacă nu ne va ucide virusul, atunci armele sigur vor reuși. Iar o informație care ajunge la presă în aceste momente ar avea un efect similar. Dar știți deja acest lucru.

– Din păcate, da. Pregătim un anunț referitor la răspândirea Germenului Raison pe o insulă din apropiere de Java. Asta va stârni destule comentarii, ca să nu se mai bage nimic altceva în seamă. Celelalte guverne implicate înțeleg pericolul de a ține totul în secret. Însă nu putem ascunde adevărul multă vreme. Mai ales că deja știu prea mulți. Numai domolirea lui Olsen ne va cere eforturi deosebite.

Președintele a inspirat adânc, apoi, închizând ochii, a expirat.

– Ne rugăm să ai dreptate în ceea ce o privește pe Monique.

Thomas s-a schimbat în hainele care îl făceau să se simtă confortabil – pantaloni largi cu buzunare la

genunchi, pantofi Vans și o cămașă neagră. Phil Grant și-a trimis trei asistenți, cu ordin să coordoneze informațiile de care avea nevoie. A cerut și curând a primit o mulțime de date privind zona-țintă, pe care o verificase deja cu specialiștii CIA. A analizat din nou documentele din dosarul gros.

Știa de insula indoneziană numită Papua de la un prieten de-al lui din Manila, David Lunlow, care urma Academia Faith. Fiu de misionari, David crescuse pe îndepărtata insulă. La acea dată se chema Irian Jaya, dar își schimbase recent numele în Papua, din cauza unei păreri politice greșite că procedând astfel va avea șanse mai mari de a obține independența față de Indonezia.

Era unică între sutele de insule indoneziene. De departe cea mai întinsă. Cea mai puțin populată, în principal de triburi răspândite pe versanții munților și în zonele mlăștinoase din regiunile de coastă, care de-a lungul secolelor înghițiseră nenumărați exploratori. Pe insulă se vorbeau peste șapte sute de limbi. Cel mai mare oraș era Jayapura. La optzeci de kilometri de coastă, un mic aeroport servea o comunitate de rataţi și aventurieri, întinsă pe o mare suprafață. Nu se deosebea mai deloc de așezările din Vestul sălbatic de odinioară. Acolo trăia un număr însemnat de expatriați, al căror principal scop era să le ofere îndrumări și alinare celor asupriți și căutătorilor rătăciți. Misionarii.

La un sfert de oră de mers cu un Jeep, pornind de la Sentani, se găsea Cyclops.

Thomas a examinat hărțile și imaginile din satelit ale muntelui acoperit de junglă. Nu-și dădea seama cum de reușise Svensson să construiască un laborator într-un loc atât de îndepărtat și inaccesibil, dar strategia aleasă de el era perfect justificată. Pe o rază de o mie cinci sute de kilometri nu-l amenința nici o forță militară sau de poliție. Mai sus de poalele muntelui nu existau sate și nici locuitori. Un elicopter care s-ar fi apropiat de munte nu ar fi fost băgat în seamă decât de vreun băștinaș ciudat, care nu avea nici un motiv să anunțe o asemenea prezență, și nici nu ar fi avut pe cine să înștiințeze.

A pus jos harta și s-a uitat printr-un hublou către un pâlc de nori aflați sub avion. Senini, nepăsători. De la zece mii de metri, ideea că un virus făcea ravagii pe pământ părea ridicolă.

– Domnule? Mai e nevoie de ceva?

Cea care îl întreba era o agentă CIA pe nume Becky Masters.

– Nu. Mulțumesc.

Și-a îndreptat din nou atenția asupra datelor din dosar și, fără grabă, s-a apucat să ticluiască planuri.

Două ore mai târziu au aterizat și a fost condus într-o sală de ședințe. Echipa de rangeri pe care urma să o însoțească era comandată de căpitanul Keith Johnson, un bărbat brunet, îmbrăcat în blugi negri și, după cum arăta, părea gata să ia capul oricui doar cu un cuvânt, două. L-a salutat scurt, adresându-i-se cu „Domnule", însă ochii scăpărători l-au trădat.

Thomas i-a întins mâna.

– Mă bucur să te cunosc, căpitane.

Omul i-a strâns mâna cu oarecare reticență. În încăpere se găseau aproape douăzeci de alți luptători, toți bărbieriți și fercheși, cu o înfățișare care îi făcea de rușine pe cei din Garda Pădurii. Însă văzuse destule documentare pe Discovery Channel ca să știe că se pricepeau să producă daune serioase în multe situații.

– Domnilor, vă rog să faceți cunoștință cu domnul Hunter. I s-au acordat drepturi discreționare în această misiune. Vă rog să nu uitați cine vă semnează cecurile de plată.

Asta însemna: *Nu uitați că sunteți angajații statului, prin urmare, chiar dacă individul ăsta arată ca picat dintr-un scenariu de film, să-i executați ordinele,* a interpretat Thomas vorbele lui.

– Mulțumesc, a răspuns el.

Căpitanul s-a așezat fără să-i răspundă. Așa cum solicitase, pe ecranul proiectorului a apărut harta pentru Papua și Cyclops. Și-a plimbat privirea roată prin cameră.

– Știu că vi s-au comunicat datele generale privind misiunea, dar aș vrea să adaug o serie de amănunte.

S-a apropiat de hartă și a expus planul lui de a aborda șase puncte esențiale de pe munte pe care el și doi experți cartografi de la CIA le socotiseră a fi folosite de Svensson.

Misiunea lor era să o salveze pe Monique de Raison, nu ocuparea laboratorului ori uciderea lui Svensson ori a vreunui alt specialist aflat la fața locului. Dimpotrivă, era crucial ca aceste ținte să rămână

în viață. Nu se permitea folosirea de explozivi. Nici altceva care ar fi periclitat integritatea datelor deținute de laborator ori a celor care lucrau acolo.

– Trebuie să dorm în timpul zborului, dar vom avea suficient timp să repetăm restul planului când ne vom afla deasupra Pacificului. Căpitane, poate dorești să sugerezi unele modificări. Îți cunoști echipa, astfel că tu vei comanda, nu eu.

Nici unul dintre luptători, nici măcar comandantul, nu a arătat vreo emoție. *Nu știu cum să reacționeze față de mine*, a gândit el. Nu-i învinuia. Nu era genul de om pe care oamenii știau cum să-l ia. Acei luptători aveau să acționeze așa cum erau instruiți, începând cu respectarea ordinelor, dar în situația de față avea nevoie de ceva mai mult.

Nu ținea să mai dea o reprezentație ridicolă ca să demonstreze ce știa să facă. *Uitați, băieți, priviți ce sunt eu în stare.* Bineînțeles, vestea se va răspândi, iar reputația lui va vorbi de la sine, dar deocamdată, având în vedere situația cu care se confruntau, acestor luptători nu le folosea la nimic să știe asemenea lucruri. Ei nu aveau cunoștință de faptul că de reușita misiunii lor depindea soarta a miliarde de oameni. Nu aveau habar de existența virusului. Și nici că individul care stătea în fața lor aparținea unei alte lumi. Într-un anumit fel.

A traversat încăperea și i-a examinat pe fiecare. Președintele îl avertizase să nu mai apeleze la trucuri. Ei, ceea ce avea să facă nu se putea numi truc. S-a oprit în apropierea lui Johnson.

– Căpitane, trăiesc cu impresia că ai unele rezerve.

Cel interpelat nu a confirmat, dar nici nu l-a contrazis.

– Bine. Atunci să lămurim lucrurile, ca să putem duce la capăt ce ne-am propus.

A pornit pe spațiul dintre scaune și a început să-și descheie nasturii de la cămașă.

– Sunt mai scund decât oricare dintre voi. Nu fac parte din Forțele Speciale. Nu am grad militar. Nu fac parte dintre cadrele armatei. Așadar, cine sunt? a rostit și a desfăcut și ultimul nasture. Sunt cineva dispus să lupte cu căpitanul și cu cinci dintre voi chiar aici, și vă promit solemn că vă voi vătăma grav pe fiecare.

A ajuns la capătul intervalului și s-a întors, fără să-i scape din ochi.

– N-aș vrea să vă par arogant; numai că nu am timpul de care e nevoie de obicei ca să câștig respectul necesar într-o asemenea misiune. Se oferă cineva să lupte?

Nici un răspuns. Doar câteva zâmbete stângace.

Și-a lăsat cămașa să cadă de pe umeri și a rămas cu fața la ei. Deși îmbătrânirea normală și alte amănunte fizice nu se transferau între cele două realități între care pendula, sângele rece da. La fel și rănile. Dar și efectele lor directe. Kara le examinase, impresionată profund de schimbarea de aspect, practic peste noapte, a corpului său. Avea douăzeci și trei de cicatrice.

I-a văzut pe luptători evaluând numeroasele răni provocate de oamenii Hoardei, care îi marcau pieptul.

Câteva zâmbete exprimau admirația. Unii ar fi vrut să-l pună la încercare; citea asta în ochii lor, ceea ce constituia un semn încurajator. Dacă lucrurile se complicau, se va bizui pe aceștia mai mult decât pe ceilalți. Înainte ca vreunul să-i răspundă, a continuat:

– Bine. Oricum nu am dori să mânjim pereții acestei camere cu sânge. Motivul pentru care am fost ales de președintele Statelor Unite să conduc această misiune este că nimeni altcineva nu are priceperea necesară, iar asta din motive pe care nu le veți cunoaște niciodată. Însă vă rog să credeți următorul lucru: succesul sau eșecul acestei misiuni va trimite unde de șoc în toată lumea. *Trebuie* să reușim, de aceea *trebuie* să aveți încredere în mine. Înțelegeți? Căpitane?

Șapte ore mai târziu, Thomas era într-un zbor de noapte împreună cu căpitanul Johnson și echipa lui și având la bord suficiente materiale cât să scufunde un mic iaht. Avionul de transport era un Globemaster C-17, cu viteza de 1,7 mach, bine dotat cu echipamente de supraveghere electronică. Zborul lor avea să dureze zece ore, cu trei realimentări în aer.

Cu toate acestea, oamenii nu știau cum să-l categorisească – vorbele umflate și cele câteva cicatrice nu valorau nici cât o ceapă degerată când se punea problema de a trece la fapte. Și, cinstit, el nu știa de ce erau ei în stare. Ar fi dat orice să-i aibă pe Mikil ori William alături.

Curând vor afla cine și ce știa să facă.

Thomas s-a întins pe un fotoliu aflat în spatele avionului și a îngăduit uruitului blând al motoarelor să-i îngâne un cântec de leagăn. Ca să viseze.

14

Qurong s-a năpustit în sufragerie, ignorând durerea care l-a săgetat.

– Arătați-mi cadavrul lui!

Îl scoseseră deja pe general din butoiul cu apă și îl așezaseră pe podea. Preț de o clipă, s-a simțit cuprins de panică. Fusese cu generalul noaptea trecută, înainte să fie ucis. Singura consolare era că moartea îi fusese provocată de pumnal, nu de apă.

– Cine a făcut așa ceva? a răcnit el. Cine?

O perdea s-a dat deoparte și în încăpere a intrat Woref, șeful informațiilor militare.

– Cei din Garda Pădurii, a rostit el.

În orice alte circumstanțe, ar fi respins o asemenea afirmație. Însă ideea că Garda pătrunsese în tabăra lui îl revolta. Dar Woref vorbise de parcă ar fi anunțat un fapt bine-cunoscut. Cu toate acestea, nu accepta ideea.

– Cum?

– Am obținut mărturisirea unei servitoare. Doi de-ai lor au pătruns prin perete în dormitorul lor. Femeia a spus că veniseră după Cărțile de Istorii.

Dezvăluirea aceea l-a făcut să pălească. Nu pentru că s-ar fi sinchisit prea mult de acele relicve simbolice,

deși ținea la ele, ci din cauza locului în care erau păstrate. Una era religia, și alta era viața lui.

S-a îndreptat spre iatacul lui.

– Ar mai fi ceva, stăpâne, a zis Woref, urmându-l. Tocmai am primit știre de la un cercetaș că la cinci kilometri spre est a văzut o tabără a Gărzii Pădurii.

Așadar, era adevărat. A trecut prin atrium.

– Înecați santinela care a fost de strajă, s-a răstit el.

Cele două lăzi stăteau în locul lor dintotdeauna, înconjurate de cele șase suporturi de lumânări.

– Deschide, i-a poruncit lui Woref.

Puțini intrau în acea cameră minusculă, iar Qurong se îndoia că celălalt mai călcase vreodată acolo. Știa însă lăzile destul de bine; cu aproape zece ani în urmă, el răspunsese de realizarea lor. Restul cărților – mii la număr – erau ascunse, însă ținea aceste două lăzi în preajma lui pentru aura de mister pe care îl creau, nu fiindcă i-ar fi conferit vreo putere suplimentară.

Nici unul dintre oamenii Hoardei nu știa să citească – acele Cărți păreau a fi scrise într-o limbă pe care nimeni nu o cunoștea. Se zvonea că pădurenii citeau cu destulă ușurință, însă acelea erau vorbe de adormit copiii. Cum puteau descifra ceva ce nici măcar nu văzuseră?

– Legătura de piele a fost tăiată, a spus Woref, verificând fâșiile de fiecare parte. Au pătruns până aici.

În clipa când au ridicat capacul, Qurong și-a dat seama că cineva pătrunsese în dormitorul lui. Praful de pe cărți era șters în unele locuri.

A dat perdeaua deoparte și a ieșit. Avea nevoie de mai mult aer.

– Dar nu m-au ucis și pe mine.

– Înseamnă că au dorit doar Cărțile.

– Și acum, după ce s-au convins că le avem, plănuiesc să revină?

– Dar de ce să mai vină după aceste relicve când ar fi putut... dar Woref nu și-a încheiat gândul.

– A fost Thomas. Da, bineînțeles! Doar el ar pune atâta preț pe Cărți.

– Avem divizia a zecea la sud de...

– Câți oameni are Garda acolo?

– Vreo zece. Nu mai mulți.

– Transmite ordinul de îndată. Către divizia a zecea de la sud de canioane. Transmite ordin să le taie retragerea. În cât timp și-ar putea ocupa pozițiile?

– Au mai bine de o mie de oameni. În două ore.

– Atunci, peste două ore atacăm noi. Dacă avem noroc, îl prindem pe câine în laț.

– Dacă e Thomas, uciderea lui nu ar primejdui capturarea pădurilor?

Qurong nu a luat în seamă întrebarea. Interesul generalului de a pune mâna pe păduri nu constituia un secret. După îndeplinirea acelei misiuni, urma să primească mâna fiicei lui. Toți aveau să-și primească recompensele, iar cea a lui Woref avea să fie obiectul obsesiei lui neîncetate. Însă nu mai era convins de înțelepciunea acelei înțelegeri prin care să o dea pe Chelise pe mâna acestei bestii.

S-a apropiat de un vas cu morst, un amestec prăfos de culoare albă, conținând amidon și calcar măcinat, și-a înmuiat degetele în el și s-a tamponat pe față. Asigura o oarecare alinare, absorbind sudoarea de pe piele. Orice fel de umiditate, inclusiv sudoarea, înteța durerile.

– În cât timp ar ajunge aici armata principală dacă ar porni acum de la Pădurea de Sud?

– Chiar azi. Probabil în câteva ore. Să nu așteptăm până ajunge aici?

– Acum dai ordine? Propune un plan, dar, din câte știu, tot eu sunt comandantul și hotărăsc.

– Da, desigur, excelență. Iertare.

– Dacă îl ucidem pe Thomas, pădurenii nu vor putea afla de planurile noastre. Încă nu au știință de existența celei de-a patra armate, care se află în partea cealaltă a pădurii lor. Bombele lor de foc nu vor mai avea nici un efect asupra unei armate de patru sute de mii de luptători.

– Au și alți conducători capabili. Mikil. William. Poate știu mai multe decât ne închipuim.

– Nici unul dintre ei nu se compară cu Thomas. Vei vedea că fără el pădurenii sunt pierduți. Transmite poruncă să le taie retragerea! Pune restul oamenilor noștri să înceapă a ridica tabăra, ca și cum am porni spre interiorul deșertului. În caz că Thomas de Hunter se află printre ei, jur că nu va apuca sfârșitul acestei zile.

Un cuvânt ușor, sosit pe aripile vântului, l-a trezit. Tocmai adormea în avionul de transport, dar se și trezea în deșert, cu aceste vorbe în ureche:

– Se pregătesc de plecare.

S-a ridicat în capul oaselor. Mikil s-a lăsat pe vine.

– Nu e un sfat de război – își pregătesc caii de plecare. Cred că se întorc în deșert.

Thomas a sărit în picioare, a alergat până pe coama dunei și, luând binoclul improvizat de la William, a privit în zare. Nu vedea întreaga tabără; capătul celălalt era ascuns de o ușoară ridicătură a deșertului. Dar, din câte se părea, scabioșii își încărcau lucrurile în căruțe și pe spinările cailor.

Rachelle a urcat în fugă.

– Thomas!

El s-a rostogolit pe spate, apoi a rămas așezat.

– Ai visat?

Ea s-a uitat spre William, ca și cum ar fi spus: *Nu aici.*

– William, spune-le celorlalți să se pregătească să plece pe urmele armatei în deșert.

– Domnule...

– Cum să pleci după ei? l-a întrebat Rachelle. Adunarea va avea loc peste două zile.

– Trebuie să punem mâna pe Cărți!

Ea s-a uitat din nou spre William.

– William, spune-le celorlalți.

– Rachelle are dreptate. Dacă îi urmăm cale de o zi, încă una se va adăuga la întoarcere. Vom pierde Adunarea.

– Nu în ritmul acestor melci fără casă. Și cred că Elyon ne va ierta că lipsim de la Adunare dacă în acest răstimp îi distrugem pe dușmanii lui.

– Furăm cărți, nu distrugem dușmanul.

– Așa vom ucide dușmanul, cu ajutorul Cărților, găgăuță!

– Cum?

– Spune-le și gata.

William a coborât duna în goană.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Rachelle.

– Ai visat? a insistat el.

– Nu. Nu despre istorii. Însă tu ai visat. Ce anume?

Thomas s-a ridicat.

– Ai avut dreptate; există un munte pe nume Cyclops în Indonezia. S-a întâmplat ceva care ți-a permis să visezi.

– Înseamnă că te duci după Monique?

– Acum suntem pe drum.

– Atunci, lasă Cărțile de Istorii în pace. E prea periculos! Poți împiedica răspândirea virusului cu ajutorul lui Monique.

– Dar dacă nu o putem salva? Dacă nici ea nu reușește să facă nimic în privința virusului? Poate Cărțile ne spun ce e nevoie să știm ca să-l oprim pe Svensson. Tu înțelegi, chiar dacă restul nu.

A dat să coboare, iar el s-a grăbit să o prindă din urmă.

– Rachelle, te rog să mă asculți. Întoarce-te. Voi trimite doi dintre oamenii mei cu Suzan, ca să fii în siguranță.

– De ce să plec dacă tu vrei să-ți riști viața în adâncul deșertului?

– Fiindcă dacă ți se întâmplă ceva aici, s-ar putea ca Monique să moară! Nu înțelegi? Nu ne putem îngădui să pățești ceva. Dar la copiii noștri nu te gândești?

– Dar tu, Thomas? Ce se întâmplă cu Monique, cu mine sau cu pădurea dacă tu pățești ceva? Copiii noștri rămân pe mâini bune; nu-mi mai porunci atât.

A prins-o de mână și a întors-o cu fața spre el.

– Ascultă-mă!

Și-a înghițit nodul din gât și a privit peste umărul lui către orizont.

– Te iubesc mai mult decât iubesc viața. Vreme de cincisprezece ani m-am luptat cu fiarele acestea. Nici acum nu mi se va întâmpla nimic, jur. În nici un caz aici. Mă îngrijorează ce se întâmplă dincolo. Trebuie să prevenim acțiunea virusului și pentru asta avem nevoie de Cărțile de Istorii.

Ochii ei începuseră să capete o culoare palidă. Se îmbăiase cu o seară în urmă, dar numai folosind o cârpă și apa dintr-o ploscă.

– Te rog, iubita mea. Te rog.

Ea a suspinat și a închis ochii.

– Știi că am dreptate, a zis el.

– Bine. Dar promite-mi că nu te vei lăsa cuprins de boală.

– Să-mi lași mie apa care-ți prisosește.

– Așa voi face.

Au rămas tăcuți. Ceilalți aruncau priviri curioase în susul dunei. Rachelle s-a aplecat și l-a sărutat ușor pe obraz.

– Te rog să te întorci la vreme ca să participi la Adunare.

– Așa voi face.

Ea s-a întors și a pornit spre cal.

Thomas s-a întins pe dună și, împreună cu cei șapte luptători care rămăseseră alături de el, a privit spre tabăra Hoardei. Caii așteptau în spatele lor, devenind neliniștiți în căldura care creștea. Opriseră cât de multă apă putuseră de la cei patru care plecaseră în urmă cu două ore, suficient să reziste două zile dacă o foloseau cu zgârcenie. William și Suzan se întorseseră alături de Rachelle.

– Mi se pare mie sau se deplasează încet? a întrebat Mikil.

– Sunt scabioși. La ce altceva te așteptai? a zis unul dintre războinici.

– Dacă ar renunța la jumătate din bagaje, s-ar mișca de două ori mai repede. Nici nu mă mir că se deplasează atât de lent.

Thomas a scrutat orizontul. Spre dreapta lor se ridica un deal înalt. Departe, dincolo de el se găsea Pădurea de Sud, unde Jamous fusese salvat de Justin, care reușise să încheie pacea cu scabioșii.

În minte i-au răsunat cuvintele auzite în seara precedentă. *Vom discuta despre pace și vor fi nevoiți să*

asculte, nu vor avea încotro. Până aranjăm trădarea cu el, va fi prea târziu.

Cine era acel *el*? Martyn? Nu, Qurong discutase cu generalul, acum mort. Poate era vorba de Justin, dar nu reușea să accepte o asemenea idee. Chiar dacă se dezisese de Gardă, fostul lui locotenent nu ar fi complotat împotriva propriului popor.

Ori lucrurile stăteau altfel?

– Domnule, văd oarece mișcare.

Și-a concentrat din nou atenția. Peste coama ridicăturii din depărtare apăruse un șir de călăreți care se îndreptau spre ei.

Apoi, încă un rând.

Nu erau doar două șiruri de călăreți. Cel puțin o divizie, gonind la galop. A simțit cum se crispează.

– Domnule...

– Și-au dat seama. Știu că ne aflăm aici.

– Atunci, să plecăm, a spus Mikil. Putem să-i lăsăm mult în urmă fără mari eforturi.

– Și cărțile?

– Cred că, pentru moment, Cărțile au devenit istorie. Gluma e involuntară.

– Domnule, uitați-vă în spate!

Îl avertizase un luptător de la capătul rândului. S-a răsucit brusc. Un alt șir de călăreți apărea de peste dunele din est, plasați între ei și pădure. Erau cel puțin o mie.

Căzuseră într-o capcană.

Thomas s-a năpustit în josul dealului.

– Spre nord, și grăbiți-vă!

A ajuns primul la cal, s-a prins de oblânc și a dat pinteni înainte de a apuca să se așeze în șa.

– Dii!

Animalul a țâșnit înainte. În urma lui, ceilalți cai au fornăit și au lovit nisipul.

Armata din stânga lor mărșăluia la vedere acum, un șir lung, întins pe o distanță mai mare decât i se păruse la început. În timp ce ei stătuseră cu ochii pe armata care se pregătea să ridice tabăra, Hoarda îi încercuise din spate. Ba mai rău, această armată își avusese tabăra spre est sau sud și fusese chemată de acolo.

Acum erau flancați spre est și vest. Cu siguranță că știau că vor porni spre nord, ca să iasă din acea capcană. Doar dacă nu cumva...

A văzut războinici direct înainte. Câți erau? Prea mulți să-i numere, dar le tăiau orice cale de fugă.

A tras de frâu, făcându-și calul să se ridice pe picioarele din spate și să bată din cele din față. Trei dintre oamenii lui trecură în goană pe lângă.

– Înapoi!

Au văzut Hoarda și s-au oprit. Thomas și-a răsucit calul.

– Spre sud!

Însă abia căpătaseră viteză când a văzut lucrul de care se temea cel mai mult. Dunele dinspre sud s-au populat de altă mare de dușmani.

A cotit spre stânga și a urcat cu greu pe aceeași dună îndărătul căreia stătuseră ascunși mai devreme. Nu avea nici un rost să gonească orbește. Trebuia să

vadă ce se întâmpla, iar pentru asta dorea să ajungă pe o înălțime.

Și-au făcut caii agitați, care băteau din picior, să stea pe coama dunei. De acolo, au văzut limpede situația disperată în care se găseau. Venind din toate direcțiile, scabioșii se apropiau de ei. Thomas și-a întors calul, căutând o breșă în rândurile celor care îi încercuiau, dar imediat ce descoperea una, ea se și închidea.

Qurong se dovedise mai șiret decât ei.

Thomas a analizat situația cu repeziciune. Trăise prea multe momente de cumpănă ca să intre în panică, participase la prea multe bătălii ca să se recunoască înfrânt dinainte. Însă niciodată nu fuseseră opt în fața atâtor dușmani.

Era aproape imposibil să scape de acolo prin luptă. Mikil își scosese deja sabia din teacă, însă în acea situație nu ar fi slujit la nimic. Fuseseră bătuți de mintea unui om, iar acum puteau învinge tot cu ajutorul minții.

Aceste gânduri l-au copleșit, venind ca un val gata să-l doboare.

Însă ideile care contau – cele care să sugereze o modalitate de acțiune – nu au apărut în urma acelui val. Marea rămăsese mută.

Nici măcar visele nu l-ar mai fi ajutat în acele momente. Cei de lângă el l-ar fi lovit ca să-și piardă cunoștința și să adoarmă, trezindu-l câteva secunde mai târziu, dar la ce bun?

Cuvintele de avertisment adresate de Rachelle i-au răsunat tandru în ureche. Ea nu le rostise cu glas dulce, însă acum orice gând legat de ea nu era decât tandru.

Îmi pare rău, iubito.

A atins cartea pe care și-o legase strâns la brâu, pe sub tunică. Să fie bună ca argument? Pentru a câștiga timp. Nu-i era limpede cu ce folos, dar trebuia să încerce ceva. A scos cartea și a ridicat-o deasupra capului. S-a înălțat în scări și a răcnit către ceruri.

– Cartea de Istorii! Am o Carte de Istorii!

Hoarda nu a părut impresionată. Dar, bineînțeles, nu-l auzise.

A dat drumul hățurilor, s-a înălțat ținându-se cu genunchii strânși de crupa calului și a galopat într-un cerc strâns în jurul grupului său, cu mâna dreaptă ținută sus, având cartea între degete.

– Am Cartea! Cartea de Istorie este la mine! a strigat el.

Când au ajuns la dunele imediat apropiate de aceea pe care se afla el, dușmanii s-au oprit. Erau cel puțin cinci mii, pe cai înspumați, într-un cerc uriaș, pe multe rânduri în adâncime. Nisipul părea să se fi transformat în oameni. În scabioși.

Probabil că ezitarea lor se explica prin dorința de a trăi sau de a muri. Erau conștienți că primii care vor ajunge în apropierea Gărzii Pădurii vor muri. Poate chiar sute, înainte de a-l copleși pe Thomas de Hunter și pe oștenii lui.

Aveau să-i covârșească, desigur. Oricine ar fi avut sub ochi acea scenă ar fi fost sigur de deznodământul ei.

– Sunt Thomas de Hunter, a urlat la ei din toți rărunchii, și am la mine Cărțile de Istorii pe care

stăpânul vostru Qurong le venerează! Provoc pe oricare dintre voi să se măsoare cu mine!

Peste o sută de călăreți au ieșit din rând și s-au apropiat încet de el. Toți aveau legată la brâu eșarfa roșie de asasin și toți juraseră să-și dea viața pentru a-l răpune imediat ce-l văd. Printre cei din Gardă se zvonise că mai toți proveneau din rândul rudelor celor uciși în bătălii.

– Nu are efect, a rostit Mikil.

– Ușurel. Îi putem dovedi, i-a spus Thomas.

– Dar sunt prea mulți!

– Păstrați-vă cumpătul!

Însă inima lui a ignorat comanda și a început să bată mai iute decât în ritmul calm, obișnuit.

Sunetul unui corn a străbătut din depărtare. Cercul de călăreți s-a oprit. Sunetul a răsunat din nou, lung și ascuțit. Thomas s-a uitat în direcția din care se auzise. Sud.

Acolo, pe coama celui mai înalt deal, se vedeau doi călăreți pe cai de culoare deschisă. Cel din stânga era un scabios. Și-a dat seama de la acea distanță, dar nu a putut distinge mai mult.

Judecând după tunica pe care o purta, celălalt era un pădurean.

– El este! a spus Mikil.

– Cine anume?

– Justin, a zis ea, și a scuipat.

A urmat încă o chemare de corn. Mai era un bărbat, a văzut Thomas, călare, chiar în spatele scabiosului. El suflase în corn.

Pădureanul a pornit brusc în josul dealului, către soldații care executau încercuirea. Aceștia au început să se dea deoparte, făcându-i loc. Hoarda comunica de multe ori prin intermediul cornului, iar acel sunet sugerase probabil ceva sacru.

Călărețul a trecut printre scabioși fără să se uite la ei. Se afla încă la o sută de metri depărtare, în rândurile armatei dușmane, când Thomas a confirmat ceea ce Mikil ghicise din prima clipă. I-ar fi fost imposibil să confunde stilul acela de călărie, cu corpul azvârlit în față, sugerând fluiditatea.

Acela era într-adevăr Justin din Sud.

Acesta a urcat panta dunei și a tras de frâu, oprindu-și calul la cincisprezece metri depărtare. Câteva clipe bune a stat să-i privească. Aflată în dreapta lui Thomas, Mikil s-a strâmbat. Ceilalți și-au păstrat locurile în spatele lui.

– Hei, Thomas, a trecut ceva vreme.

– Doi ani.

– Adevărat, doi. Arăți bine.

– Cinstit să fiu, tare mult mi-ar prii o baie în lac.

Justin a dat să râdă.

– Nu ne-ar fi de folos tuturor?

– Inclusiv acestor prieteni ai tăi?

Justin și-a plimbat privirea roată peste întreaga armată a scabioșilor.

– Mai ales lor. Nu mă pot obișnui defel cu mirosul.

– Cred că mirosul vine și din pielea ta, ca din a lor, a spus Mikil.

Justin a privit-o cu ochi lui verzi, mari și pătrunzători. Părea să se fi îmbăiat recent.

– Constat că ați dat de ceva necazuri, a spus el în cele din urmă.

– Nu ți-a scăpat un asemenea amănunt, i-a răspuns Thomas încruntat.

– Nu avem nevoie de ajutorul tău, a zis Mikil.

– Mikil!

Justin a surâs.

– Poate c-ar fi bine să-ți schimbi modul de abordare. Cum să zic? Îmi place spiritul bătăios. Aproape că mă simt ispitit să mă alătur vouă și să lupt până la capăt.

În ochii lui a apărut o sclipire care inspira încredere. Acesta era unul dintre motivele pentru care, în urmă cu doi ani, Thomas îl alesese ca să-i devină adjunct.

– N-ai observat din întâmplare cât de mari au devenit armatele Hoardei în ultima vreme? a întrebat Justin.

– Mereu am fost copleșiți numeric.

– Da, adevărat. Dar acesta nu e un război pe care să-l poți câștiga, Thomas. Așa nu merge. În nici un caz cu sabia.

– Și atunci, cu ce? Cu un zâmbet?

– Cu iubirea.

– Iubim deja, Justin. Ne iubim soțiile și copiii trimițând acești monștri în iadul din care au apărut.

– Eu nu am impresia că s-ar fi născut din iad. Am crezut mereu că și ei au fost creați tot de Elyon. Ca și tine.

– Tot astfel au fost creați și Shataikii. Sugerezi cumva să ne și culcăm alături de ei?

– Foarte mulți dintre voi au și făcut-o. Mă tem că liliecii au părăsit copacii și au ocupat locuri în inimile voastre.

Mikil nu era ființa capabilă să tolereze un asemenea sacrilegiu, dar Thomas o ținea în frâu, astfel că i s-a adresat lui, nu lui Justin:

– Domnule, nu vrem să ascultăm asemenea cuvinte otrăvite. Doar a venit călărind alături de dușmanii noștri.

– Adevărat, Mikil, știu cât de mult îi ating astfel de cuvinte pe cei care sunt la fel de religioși ca tine.

Cu toții știau că era religioasă doar când îi convenea sau îi aducea vreun avantaj. Se îmbăia și respecta ritualurile, desigur, dar prefera să plănuiască o bătălie decât să înoate în lac în fiecare zi.

Tânăra și-a dres glasul.

– Există o zicală, a spus Justin. Pentru fiecare cap doborât de Hoardă trebuie să cadă zece capete de-ale lor, adevărat? Așa arată, într-un fel, balanța justiției. Are să sosească vremea când vei împărți pâinea cu un scabios.

Cineva a tușit în spatele lui Thomas. Era evident că Justin încerca să-i inducă în eroare pe cei care îl ascultau. Nici măcar Thomas nu a reușit să-și rețină un surâs.

– Mikil a intuit ceva. Ai venit la noi ca să ne ajuți sau te interesează mai mult să ne convertești la religia pe care ai creat-o?

– Religie? Întâmplător, Marea Romanță a devenit o adevărată religie. Vezi ce se întâmplă când le dai ascultare liliecilor? Totul se duce de râpă. Întâi, pădurea colorată, apoi lacurile.

Thomas s-a simțit cuprins brusc de o arsură de-a lungul spinării. A huli Marea Romanță reprezenta o blasfemie.

– Ai vorbit îndeajuns. Ajută-ne ori du-te.

Justin a coborât ochii spre cartea pe care Thomas o ținea în mână.

– Cartea Istoriilor. Ce a fost mai rău și mai bun în om. Puterea de a crea și de a distruge. Indiferent ce s-ar întâmpla, să nu o pierzi. Ajunsă în mâinile cui nu trebuie, ar provoca multe nenorociri.

– Dar aceasta are filele albe.

Justin a dat din cap încet, doar o dată.

– Ai grijă. Ne vedem la Adunare.

Apoi și-a întors calul și a trecut în galop pe lângă scabioși, urcând duna înaltă, unde s-a oprit alături de locuitorul deșertului.

Apoi s-a auzit sunetul cornului: o dată, de două ori.

Semnalul de retragere. La început, nici unul din Hoardă nu s-a clintit. Asasinii păreau derutați, iar deasupra deșertului s-au auzit murmure adânci de nemulțumire.

Cornul a răsunat din nou de două ori, de această dată cu mai multă tărie.

Pentru orice scabios, prețul nesupunerii față de un asemenea ordin era execuția neîntârziată. Prin

urmare, s-au retras cu toții, în masă, în aceleași direcții din care veniseră.

Împietrit de uimire, Thomas a urmărit cum deșertul se golea de războinici.

Apoi au dispărut cu toții. Nu a mai rămas nici unul.

Salvarea lor fusese atât de rapidă, atât de lipsită de tam-tam, încât părea cu totul ireală.

S-a răsucit în șa să se uite la Justin.

Culmea dealului rămăsese pustie.

– Îl puteam ucide pe... a zis Mikil și a slobozit un scuipat

– Tăcere! Să nu mai aud nici un cuvânt. Tocmai ți s-a cruțat viața.

– Cu ce preț?

Nu a găsit răspuns.

15

Cyclops.

Apropierea pe furiș era exclusă. Nu aveau la dispoziție o săptămână să scotocească jungla în căutarea unui tunel care să ducă spre miezul muntelui. Aveau însă tehnologie în infraroșu, capabilă să despoaie electronic Cyclops de toată vegetația și să descopere orice anomalii suspecte, precum căldura.

Aterizaseră cu avionul tactic C-17 pe aeroportul Sentani, iar după realimentare urcaseră imediat în aer să exploreze masivul care se înălța amenințător pe

coastă. Prognoza meteo era bună, vântul bătea slab, iar oamenii din echipă dormiseră bine pe durata zborului pe deasupra Pacificului.

Chiar şi aşa, Thomas nu reuşea să-şi alunge îngrijorarea. Dacă se înşela cumva? Dacă Rachelle înţelesese greşit?

Iar un alt element complica şi mai mult situaţia. Dăduse greş în încercarea din vis de a recupera Cărţile de Istorii. Qurong rămăsese în posesia tuturor, cu excepţia aceleia cu pagini albe. Singura informaţie utilă pe care reuşise să o obţină în vis era afirmaţia Rachellei că Monique se afla acolo, în pântecul muntelui.

Avionul a zburat la joasă altitudine, scanând copacii şi făcând câteva curse într-un sens şi în celălalt de-a lungul versantului. Dinspre cabina de comandă a apărut căpitanul Keith Johnson, pe care echipamentul de camuflaj îl făcea să arate ca un personaj de benzi desenate: o cască cu sistem de comunicaţii îi permitea să vadă zona înconjurătoare a fiecăruia dintre cei patru şefi de echipă printr-un vizor situat deasupra ochiului drept. Paraşută. Rucsac cu cele necesare supravieţuirii în junglă. Două grenade. Un pumnal cu mâner verde, având o lamă strălucitoare, pentru care Mikil şi-ar fi dat cel mai bun cal.

Ceilalţi arătau la fel. Doar Thomas era echipat mai simplu. Salopetă de camuflaj, pumnal, aparat de radiorecepţie, o puşcă de asalt pe care nu avea intenţia să o folosească şi o paraşută la care era obligat să apeleze. Trebuia să sară cu ea.

– Am încheiat primul tur complet, l-a anunțat căpitanul, lăsându-se într-un genunchi. Deocamdată, nimic. Sigur nu vrei să verificăm și versantul celălalt?

– Nu, doar cel de aici.

– Atunci operatorul dorește să zboare la o altitudine mai mică. Dar să știi că ne vom face auzită prezența. Avionul ăsta face un zgomot înfiorător.

Scoțându-și casca, Thomas și-a trecut degetele prin părul jilav.

– Avem de ales?

În cursul zborului analizaseră toate scenariile posibile. Thomas își prezentase părerile, dar când s-a pus problema supravegherii electronice, a declarat clar că nu se pricepe. De aceea, a lăsat acest aspect în seama celorlalți.

– Nu. Mai ales dacă ținem seama de presiunea timpului. Dar, dacă oamenii lui Svensson se află acolo jos, te asigur că sunt numai ochi și urechi.

– Nu cred că am vrea să trecem neobservați. Dacă suntem norocoși, le forțăm mâna. Nu vor putea pleca de aici fără să se expună.

Căpitanul l-a măsurat din ochi, apoi a dat aprobator din cap.

– Țin să spun că ne expunem în mod destul de primejdios. Eu nu aș alege soluția asta.

– Căpitane, îmi dau seama de pericol, dar în caz că te face să te simți mai liniștit, dacă ar fi convins că o asemenea acțiune ar contribui la recuperarea lui Monique de Raison, președintele ar pune întreaga divizie 101 aeropurtată în aceeași situație. Să coborâm.

Decizia de a se folosi de poliția secretă franceză ca să regleze situația cu Hunter fusese luată de Armand Fortier. Șeful de la *Sûreté* îi telefonase direct lui Carlos. Mobilizau trei sute de agenți în acest caz, fiecare cu ordinul de a-l aduce imediat în Franța ori, în caz de nereușită, de a-l asasina. Se activase deja o vastă rețea de informatori din Statele Unite și se aflase astfel că omul plecase la Fort Bragg, apoi dispăruse.

Existau trei posibilități, a socotit Carlos. *Prima: era tot la Fort Bragg, rămânând ascuns acolo. A doua: se îndrepta spre Franța ca să discute direct cu Fortier. A treia: Pornise la drum spre Indonezia.*

S-a uitat prin binoclu la avionul de transport care se apropia și a înțeles că ghicise. Fără îndoială că se găsea la bord.

Acest Hunter îl îngrozea mai mult decât Svensson. Ca prin miracol, scăpase de moarte în trei rânduri. A, nu era în întregime corect: de două ori fusese rănit mortal, apoi se vindecase, iar a treia oară îi scăpase printre degete.

Și nu era vorba doar de proverbialele nouă vieți. Părea că știe lucruri pe care nu avea de unde să le afle și totuși...

Adevărat, cercetătorii lui Svensson reușiseră să izoleze Germenul Raison în baza viselor acestui om. Dar dacă nu se înșela, individul continua să afle o mulțime de lucruri. Dovada o constituia chiar avionul care se apropia acum, înzestrat cu aparate de scanat în infraroșu. Preferase să-i lase pe francezi să-l caute în Statele Unite, în vreme ce el revenise aici, convins

fiind că omul va ajunge în cele din urmă pe insulă. Venea după Monique.

– A câta cursă este asta? a întrebat Svensson prin radio.

Carlos și-a reglat microfonul.

– A șaptea. Acum vin la o altitudine mai mică.

Au urmat paraziți.

– Cum de ne-au descoperit și aici?

– Cum am mai spus. A aflat de virus, a știut de antivirus, iar acum are știință unde suntem. Parcă-i o stafie.

– Atunci ar fi cazul să-ți aduci stafia la discuții. Nu crezi că o lovitură directă l-ar ucide?

– Nu cred. Restul probabil vor muri, dar Hunter nu.

– Atunci doboară-i. Nu vor exista alți supraviețuitori.

– Plecăm?

– Chiar astăzi, după căderea întunericului. Fortier îl vrea în Franța pe acest om.

– Am înțeles.

Carlos a ieșit din spatele plasei ecranate care reducea la maximum căldura corporală radiată în exterior, a dus la umăr lansatorul Stinger modificat și a armat proiectilul. O lovitură directă rupea avionul de transport în două. Desigur, nu era convins că Hunter va supraviețui, dar era un risc pe care și-l asuma bucuros, ba chiar cu multă satisfacție. Dorea foarte mult să se înșele în privința acelui har imposibil al lui. Era preferabil ca el să moară.

A aşteptat până ce avionul a făcut manevra de întoarcere la capătul văii, pornind apoi spre el. Svensson îşi săpase adăpostul în mijlocul muntelui, iar avionul se apropia acum de el, fiind la nivelul ochiului. De astă dată cei din avion sigur îl vor vedea. Iar el va trage o singură lovitură.

Nici nu era nevoie de mai multe.

– Reperat ţinta la doi-nouă-zero.

Thomas l-a auzit pe operatorul aparaturii electronice acoperind zgomotul făcut de motoare. S-a răsucit şi a privit pe geam.

– Contact, unu...

– Suntem atacaţi!

Avertismentul s-a auzit dinspre cabina de comandă, iar Thomas, uitându-se pe geam, a văzut imediat proiectilul lăsând o dâră alburie prin aer.

Însemna că avusese dreptate. Monique era acolo.

Pe de altă parte, îşi vedea moartea cu ochii.

S-a prins strâns de balustrada aflată lângă fotoliu. Aparatul C-17 s-a înclinat pe o aripă, în încercarea de a se îndepărta de proiectilul care se apropia.

– Contramăsurile activate.

În clipa când avionul a ţâşnit înspre cer, gemând, ca să câştige în altitudine, glasul pilotului a fost acoperit de urletul brusc al celor patru motoare Pratt and Whitney.

– Vom fi loviţi! a răcnit cineva.

O clipă, panica a apărut în ochii celor douăzeci de luptători care mai înfruntaseră moartea şi până

atunci, dar în cu totul alte circumstanțe. Se părea că lupta aceea se va încheia înainte de a începe.

Buum!

Fuzelajul a făcut implozie provocând o flăcără uriașă chiar în spatele cabinei pilotului. Globul de arșiță s-a rostogolit în interior, suficient de încins ca să pârjolească orice porțiune descoperită de piele.

Thomas și-a aplecat capul înainte ca valul să-l izbească. A fost înghițit apoi de un muget. Aer arzător. Apoi un val de aer rece. Cineva țipa.

Totul se petrecuse atât de repede, încât nici nu a trebuit să reacționeze. Și-a dat seama că fuseseră loviți, dar nu înțelegea ce însemna asta.

A făcut ochii mari. Avionul zbura lenevos spre dreapta lui, rupt în trei bucăți exact în fața aripilor și la coadă. Porțiunea de mijloc era încă propulsată și a trecut cu viteză pe lângă secțiunile bot și coadă.

Stătea ca suspendat în aer, încă prins cu centura de fotoliu. Părea să nu se prăbușească, măcar deocamdată. Fusese azvârlit din aparat, pesemne prin coada expusă, iar acum plutea liber.

Însă copacii se aflau la mai puțin de o mie de metri sub el, iar acea flotabilitate nu avea să dureze mai mult de...

Apoi și-a dat seama că începuse deja să coboare. Cu viteza unui bolovan.

Starea de panică l-a făcut să rămână ca paralizat preț de trei secunde. Un tunet din dreapta l-a trezit din transă. O coloană cumplită de foc se ridica din partea principală a fuzelajului, care se prăbușise cu

toată forța în fundul văii. Nimeni nu putuse supraviețui unui asemenea impact.

S-a răsucit în fotoliu, dar acesta s-a rotit odată cu el. A prins cablul de deszăvorâre a centurii de siguranță, a tras de el și s-a rostogolit spre dreapta, suprimându-și dorința instinctivă de a rămâne în siguranța relativă a cadrului de metal.

Ajunsese la șase sute de metri.

Fotoliul a fost luat de un curent de aer și a trecut ca vântul pe lângă el. Acum cădea liber, fără scaun. Sărise o singură dată dintr-un turn de bungee-jumping, dar până în acel moment nu mai purtase vreo parașută, darămite să facă un salt.

Secțiunile bot și coadă au făcut pârtie printre copacii de pe versantul celălalt al muntelui. Nu s-a auzit zgomot de explozii.

Se afla la trei sute de metri altitudine.

A prins între degete cablul de declanșare al parașutei și l-a smucit. Cu un pocnet, parașuta s-a desfăcut, a țâșnit spre cer și s-a deschis cu un plesnet de pânză. Sistemul de chingi l-a solicitat brusc. A icnit, după care a tras în piept aer adânc în plămâni. Casca îi sărise din cap.

Coroanele verzi ale copacilor se apropiau cu repeziciune. Un plesnet puternic, la început a crezut că-și rupsese piciorul, însă, odată cu el, spre pământ se prăbușea și o cracă de copac. O rupsese în cădere.

Frunzișul nu i-a îngăduit să vadă solul. În clipa când ghetele au atins o suprafață dură și solidă, s-a rostogolit. Numai că a făcut-o prea energic. S-a izbit de

trunchiul unui copac și s-a lățit peste rădăcinile lui dezgolite, cu răsuflarea tăiată și aproape inconștient.

A auzit țipete de păsări. Un papagal macaw. Ba nu, o pasăre a anului; ar fi fost în stare să-i recunoască strigătul oricând. Pasărea neagră, cu ciocul lung, stătea în vârful unui copac din apropiere, protestând la adresa acelui intrus apărut pe neașteptate.

Am rămas în viață.

A scos un geamăt și a făcut un efort să respire. Și-a mișcat picioarele. Păreau să fi rămas întregi. Dar dacă de fapt își pierduse cunoștința și se afla din nou în deșert?

S-a împins puțin de la pământ. Treptat, mintea i s-a limpezit. Vegetația din jur era un amestec de ierburi și tufișuri, grație unui pârâiaș care bolborosea la treizeci de metri depărtare. Un buștean uriaș se odihnea pe malul celălalt.

S-a ridicat în picioare, a eliberat sistemul de chingi al parașutei și, precipitat, și-a examinat membrele. Se alesese cu lovituri și vânătăi, dar în rest erau intacte. Iar singura armă pe care o avea asupra lui era un pumnal încovoiat prins la brâu.

La câțiva kilometri depărtare în susul văii, fumul se înalța în vălătuci spre cer. A acționat aparatul de radiorecepție aflat la coapsă și a răsucit butonul de volum.

– Recepție, recepție. Răspundeți careva.

Din difuzor s-a auzit un susur. A repetat încercarea, dar fără rezultat. S-o fi defectat transmițătorul. Dar, din câte văzuse, probabil că ceilalți muriseră.

Stomacul i s-a strâns. Ar fi supraviețuit și alții dacă ar fi fost azvârliți ca el, dar nu-și amintea să mai fi văzut pe altcineva desprinzându-se de epavă, așa cum i se întâmplase lui.

S-a întors, a fugit în susul pârâului, a sărit peste buștean și a aterizat în nămolul moale, în care piciorul i s-a afundat până la gleznă.

Încet, calm. Gândește.

A examinat din nou jungla din jur. Dacă ținea bine minte, proiectilul fusese lansat dintr-un punct de la jumătatea versantului estic. Trebuia să ajungă la epava avionului. Să caute supraviețuitori. Vreo armă. Un aparat de radioemisie. Ceva care să-i fie de folos. Înainte de căderea nopții, dacă se putea. Nu avea același organism ca Thomas de Hunter din deșert, dar împărțea aceeași minte cu el, nu? Se aflase și în situații mai grele. Nu mai departe de seara trecută, se trezise într-o încurcătură mult mai mare, cu o sută de asasini ai Hoardei apropiindu-se de el.

A reintrat în junglă, unde frunzișul copacilor împiedica soarele să pătrundă până la nivelul solului și vegetația era ceva mai sărăcăcioasă, și s-a îndreptat spre valurile de fum aflate la câteva mile depărtare. Misiunea lui era mai importantă decât salvarea vreunui supraviețuitor, indiferent cât de inuman ar fi sunat. Scopul lui era să o găsească pe Monique cu orice preț, chiar dacă însemna moartea celor douăzeci de soldați.

A scrâșnit din dinți și a scos un icnet.

S-a opus în câteva rânduri tentației de a porni spre dreapta, ca să se îndrepte spre locul din care plecase

proiectilul. Dar a continuat să alerge spre epavă. Cu siguranţă că adversarii văzuseră parașuta deschizându-se. De data aceasta sigur erau pregătiţi să-l doboare.

Iar acum nu va mai scăpa de glonţul tras în cap. Avea nevoie şi de altă armă pe lângă acel pumnal.

Carlos a dus aparatul de radiorecepţie la gură.

– Cât de departe e?

– La o sută de metri. Aleargă în amonte, i-a comunicat omul cu glas moale. Trag în el?

– Doar dacă poţi fi convins că-l loveşti sub gât. Dar sigur e el?

O pauză.

– Da, el e.

– Nu uita, îl vreau viu.

Săgeata cu tranchilizant ar fi putut ucide un om dacă îl lovea în cap.

Carlos a aşteptat. Îl depistaseră încă de cum atinsese pământul, la cinci kilometri în josul văii. Mai supravieţuiseră alţi patru: doi în acelaşi mod ca Hunter, ceilalţi accidentaţi şi sângerând, dar încă în viaţă, în apropierea locului unde se prăbuşise avionul.

Supravieţuirea lor fusese de scurtă durată.

Dacă omul lui nu trăgea acum, îl doborau la epavă. Era preferabil să pună mâna pe el chiar acum. Nu voia cu nici un chip să-i scape încă o dată printre degete.

– Care e situaţia? a întrebat Svensson pe celălalt aparat de radiorecepţie.

Carlos a reglat emiţătorul.

– Îl avem în cătare.

– Deci a supraviețuit.

– Da.

– E întreg?

– Da.

– Să rămână așa.

Coboară până aici și menține-l chiar tu în starea asta, leneș nenorocit. Sigur că avea să-l prindă nevătămat. Atâta vreme cât omul nu încerca ceva disperat.

– Am doborât ținta, a auzit în celălalt aparat.

A așteptat, aproape convins că va primi un mesaj care să-l contrazică pe primul, de genul: *Ținta s-a ridicat și fuge.*

Nu a primit însă un asemenea raport.

– Tot la pământ?

– Tot.

– Încătușează-l strâns. Și-ți recomand să te grăbești. S-ar putea să nu rămână prea mult anesteziat.

Pe jumătate conștientă, Monique stătea întinsă pe saltea. Visase un tunet înfricoșător. O bubuitură puternică venită din cer, anunțând sfârșitul lumii. Oamenii au țipat către un chip uriaș apărut între nori, care aparținea probabil lui Dumnezeu. Îl implorau să le dea un erou care să-i salveze de acea răsturnare cumplită și nedreaptă de evenimente. Doreau rezolvarea situației. Și Dumnezeu se milostivise de ei. A făcut semn către o femeie cu păr lung și negru, pe nume Monique. Ea făcuse Vaccinul Raison. Tot ea trebuia să fie aceea care acum să-l îmblânzească.

A deschis ochii și a respirat adânc. Avea însă o problemă. Era prizoniera lui Svensson.

Zăvorul a fost tras, iar ușa s-a deschis cu un scârțâit.

A închis ochii. Mai cumplit decât să stea închisă în acea încăpere văruită în alb era să ajungă față în față cu Svensson sau cu celălalt bărbat, cel de origine mediteraneană, care mirosea ca o bucată de săpun parfumat. Carlos.

A perceput târșâitul câtorva perechi de picioare. Pe podeaua de beton a căzut ceva cu un bufnet slab și surd. Ce să fie? Deocamdată nu îndrăznea să privească.

Cei încălțați cu bocanci au ieșit, iar ușa a fost din nou zăvorâtă.

Monique a așteptat cât de mult a putut, după care a deschis ochii. Și-a mișcat capul. Pe podea, în mijlocul încăperii, zăcea un om cu capul întors în cealaltă parte, nu spre ea, și cu fața în jos. Îmbrăcat cu o salopetă de camuflaj și purtând bocanci negri, înnoroiți. Cu mâinile încătușate la spate. Părul negru.

S-a ridicat în capul oaselor. Thomas?

Semăna oarecum cu el, dar hainele purtate nu se potriveau cu ce știa ea.

A traversat iute camera și a dat roată omului. Da, un bărbat – antebrațele erau prea musculoase ca să fie femeie. Apoi i-a văzut și fața.

Thomas.

Prin minte i-au trecut simultan o sută de gânduri. *Venise după ea. Știuse unde să o caute. Și venise ca soldat. Unde erau ceilalți?*

În mod normal, la vederea unui bărbat zăcând lipsit de cunoștință și încătușat și-ar fi simțit stomacul întorcându-i-se pe dos, însă ziua aceea nu era normală, iar prezența unui prieten îi umplea lumea plină de disperare cu o bucurie atât de mare, încât, brusc, a crezut că va începe să plângă.

A îngenuncheat și l-a îmboldit în umăr.

– Thomas? a șoptit.

El respira constant. L-a scuturat ceva mai tare.

– Thomas!

Avea obrazul sprijinit de podeaua curată, făcându-i buzele să stea oarecum deformate și întredeschise. Fața îi era puțin întunecată de barba nerasă. Părul ondulat îi era încâlcit și în dezordine.

– Thomas!

De această dată s-a clintit, dar numai o idee, după care a recăzut în starea letargică dinainte.

S-a ridicat și a privit lung la bărbatul care zăcea lat. Ce fel de om era? Gândurile i se îndreptaseră de nenumărate ori către el în cele zece zile de când dăduse buzna în viața ei și o răpise pentru propria ei siguranță. Ca să salveze lumea, spusese. O sugestie socotită absurdă de orice persoană care nu este beată criță.

Acum gândea cu totul altfel. Era un om deosebit. Știa lucruri pe care în mod obișnuit nu ar fi trebuit să le cunoască și-și făcuse un obicei din a-și risca viața ca să apere acele cunoștințe.

Și, la un nivel mai personal, să o protejeze. Și să o salveze.

A aruncat o privire spre camera de supraveghere video. Era urmărită, desigur. Și ascultată.

S-a dus la chiuvetă și a scufundat un vas într-un lighean cu apă (acel loc nu beneficia de apă curentă, cel puțin în acea celulă), a luat prosopul din cuier și a revenit la Thomas. A udat prosopul și l-a șters ușor pe față și gât.

– Trezește-te, i-a șoptit ea. Hai, te rog, am nevoie de tine treaz.

A stors prosopul, lăsând picurii de apă să-i cadă pe cap, pe față, pe umeri, apoi l-a îmboldit din nou. El a închis gura și a înghițit în sec. Într-un târziu, a deschis ochii clipind des.

– Sunt eu, Monique.

Și-a întors ochii spre fața ei, i-a deschis mai larg, iar apoi a strâns din pleoape, făcând fruntea să se rideze. După ce a gemut, s-a chinuit să se ridice.

L-a prins de un braț și l-a tras în sus, dar nu a părut să-l ajute prea mult. El s-a străduit să-și adune genunchii, înălțând fundul. Monique nu și-a dat seama cum l-ar putea ajuta – deși stângaci, era hotărât să se ridice singur. În cele din urmă, a reușit să-și ridice capul și să rămână în genunchi, rezemat cu fundul de călcâie, ținând ochii închiși.

– Ai pățit ceva? a zis ea, dându-și seama imediat că era o întrebare neroadă.

– M-au împușcat, a rostit el.

– Ești rănit?

Unde? Doar nu văzuse nici o picătură de sânge.

– Nu. M-au tranchilizat.

Și-a rotit capul și a înghițit un nod din gât.

– Ar trebui să rămâi întins. Hai, dă-mi voie să te ajut.

– Abia m-am ridicat.

– Stai pe salteaua mea.

– Nu avem timp. Vor veni după mine imediat ce vor socoti că drogul și-a pierdut efectul. Trebuie să stăm de vorbă. Poți să-mi scoți cătușele?

– Cum? a întrebat ea, uitându-se la ele.

– Lasă. Doamne, ce cap am...

Brusc, a făcut ochii mari.

– Ce e?

– N-am visat!

Iarăși visele. Nu știa cum să interpreteze asta, dar cu siguranță era vorba de ceva mai mult decât vise.

– Ai fost drogat. Poate că asta te-a afectat.

Thomas a vorbit ca și cum s-ar fi aflat într-un vis.

– În ultimele două săptămâni, e prima oară că nu am visat. Oricum, mă refer la realitatea asta. Acolo nu am visat vreme de cincisprezece ani, dar am mâncat dintr-un fruct numit rambutan.

Era încătușat, stând în genunchi într-o celulă cu pereții albi, lumea murea din cauza unui virus purtând numele ei, iar el vorbea de un fruct.

– Rambutan, a repetat ea ca un ecou.

– Și credem că ești legată de Rachelle, a spus el.

– Rachelle.

A privit-o fix. Apoi s-a întors într-o parte și a șoptit ceva mai mult pentru sine.

– Doamne. Ce nebunie.

Nu și-a dat seama de ce socotea că ar avea vreo legătură cu Rachelle, și momentan nu avea nici o importanță – se vedea de departe că el se lăsase pradă imaginației. Pe de altă parte, conta că Thomas era singurul care părea capabil să o găsească mereu. A aruncat o nouă privire spre cameră. Trebuiau să fie foarte precauți.

– Suntem ascultați. Stai lângă patul meu, cu spatele spre peretele opus.

A părut să înțeleagă. L-a ajutat să traverseze încăperea, iar el s-a așezat greoi, cu picioarele încrucișate, rămânând cu fața la saltea.

– Dacă vorbim foarte încet poate nu ne aud, a zis ea, lungindu-se pe saltea.

– Mai aproape, i-a șoptit el.

S-a tras mai aproape, cu genunchii gata să li se atingă.

– Cum m-ai găsit?

A privit-o fix, apoi s-a uitat peste umărul ei.

– Întâi virusul. A fost deja răspândit.

– Știu. Cât de grav e?

– Rău de tot. Douăzeci și patru de aeroporturi importante. Se răspândește în mod incontrolabil.

– Nu au închis aeroporturile?

– Nu ar încetini împrăștierea virusului cât să justifice panica, a explicat cu glasul mai limpede – efectul drogului se risipea cu repeziciune. Când am plecat din Washington, doar guvernele țărilor afectate aveau cunoștință de existența virusului. Dar nu vor reuși să păstree secretul multă vreme. Lumea are să-și dea seama foarte curând.

Monique a scăpat o înjurătură în franceză.

– Nu-mi vine să cred că s-a putut întâmpla așa ceva! Am luat toate măsurile de precauție. Nu a fost vorba doar de încălzirea vaccinului la o anumită temperatură, ci de durata aceea, de două ore. O oră și cincizeci de minute sau două ore și zece minute, și mutația nu mai rezista.

– Nu e vina ta.

– Poate că nu, dar știi că vaccinul meu a fost în realitate un virus care...

– Da, știu totul despre vaccinul tău; mi-ai povestit la Bangkok. Și a reprezentat o soluție sclipitoare la unele probleme foarte mari. Eu sunt cel care poartă vina. Eu am spus lumii cum să transforme vaccinul tău într-un virus ucigător.

– Prin intermediul viselor tale.

– Unde ești legat de Rachelle.

În acele momente, nu voia să discuta cu el despre vise. O privise ciudat de fiecare dată când afirmase că era legată de Rachelle. A readus discuția pe făgaș, reducându-și vocea la o șoaptă slabă.

– Se știe cine a organizat totul? Autoritățile cunosc unde ne aflăm?

– Francezii sunt amestecați. Ori măcar câțiva ticăloși din guvernul lor. Așa se bănuiește. Svensson nu acționează de capul lui – el a avut ideea cu virusul, dar în joc e mai mult decât atât. Se autointitulează Noua Credință și cer arsenalele nucleare uriașe deținute de toate puterile nucleare în schimbul antivirusului.

– Dar aceste țări nu vor consimți niciodată!

– Ba au fost deja de acord, a contrazis-o el. China și Rusia. Statele Unite se pregătesc să se supună, a adăugat, și a clipit, iar Monique s-a întrebat cât adevăr exprimau vorbele lui. Mai sunt și alte state. Israelul e posibil să ridice probleme, dar în urma presiunilor care se vor exercita, probabil că și ei se vor declara de acord. Perspectiva ca toată populația acestor țări să piară în câteva săptămâni va învinge orice altă logică. Totul se reduce la antivirus.

– Ce face tata? Cei din companie caută o soluție?

– Tatăl tău face mare scandal la Bangkok, dar în afară de încercarea de a crea antivirusul, nu poate face prea multe. Toată lumea caută o modalitate de salvare – iar acesta e un alt motiv pentru care se întârzie prevenirea publicului. Dacă se descoperă o cale de a împiedica virusul să facă victime, panica nu va avea șanse să capete proporții.

– Prin urmare, au indicii de unde să pornească?

– Nu. N-am auzit așa ceva. În afară de tine, nimeni nu știe cum să procedeze.

– Te referi la soluția de rezervă, da?

– Cred că tocmai de aceea a ținut Svensson să te ia prizonieră. Cheia ta a supraviețuit mutației?

Se vedea că îl informase cineva.

– Da. Și cred că aș reuși să creez un virus care să facă Germenul Raison neputincios. Așa sper.

– Slavă Domnului, a respirat el ușurat și a închis ochii.

– Din nefericire, mă aflu aici. Și tu la fel.

– I l-ai dat lui Svensson? Și ce vrei să spui cu „așa sper"?

– Așa sper, nu am încercat încă. L-am predat acum douăzeci și patru de ore.

– Poți să-mi spui cum arată ucigașul de virusuri?

Monique și-a dat seama de ce îi pusese acea întrebare. Dacă erau izolați sau dacă el evada, iar ea rămânea acolo, ar fi putut transmite informația către lumea din afară. Însă antivirusul din mintea ei era mult prea complex pentru ca o persoană care nu avea pregătire în domeniul geneticii să poată memora totul, fără a mai vorbi de înțelegerea procesului.

– Nu cred.

– Nu crezi deoarece nu știi cum, ori deoarece e prea complicat?

– Ar fi nevoie să scriu.

– Atunci, fă-o.

– Am făcut-o deja.

– Unde?

– Alături de computer, a zis ea, și a aruncat o privire peste umăr, spre stația de lucru. Dar aș prefera să mă scoți de aici.

– Îți jur, nu vreau să plec de aici fără tine. N-aș apuca să aud sfârșitul.

– De la cine?

– De la Rachelle, a spus el.

Gândurile i s-au limpezit. Cătușele îi intraseră în carne, dar nu era în stare să facă nimic în privința lor. Trebuiau să iasă împreună cu antivirusul, dar pe moment nici acest lucru nu era realizabil. Deocamdată *putea* doar să se ocupe de Monique.

S-a uitat în ochii ei căprui și s-a întrebat dacă Rachelle era cumva tot acolo în acele clipe. Când o privea acum nu mai era sigur dacă nu cumva ea era soția lui.

A aruncat o privire spre arătătorul de la mâna ei dreaptă. Avea o tăietură exact ca aceea de la mâna Rachellei. S-a uitat din nou în ochii ei. Ultima oară o văzuse în Thailanda, cu o săptămână în urmă. Dar se petrecuse în urmă cu cincisprezece ani, înainte să se căsătorească. Ciudat lucru.

Cu toate acestea, dacă ea ar înțelege pe deplin situația, acest lucru ar avea o valoare practică de mare însemnătate. Dacă ei doi erau despărțiți, iar ea știa că poate intra în legătură cu soția lui, ar căuta o modalitate de a proceda la fel. Să viseze în același mod, dacă era nevoie.

Privind-o în ochi, Thomas s-a gândit la aceste lucruri. Monique i-a întrerupt șirul gândurilor.

– Cine e Rachelle?

Ambele femei aveau același spirit înfocat. Același nas ascuțit. Dar, din câte-și dădea seama, asemănările se opreau acolo.

– Thomas?

– Rachelle?

– Da, Rachelle.

– Îmi pare rău. Știi cum ți-am povestit de visele mele. Cum am aflat de Germenul Raison din Cărțile de Istorii din vis.

– Cum să uit?

– Exact. De fiecare dată când adorm, mă trezesc în altă realitate, cu oameni și... și tot restul. Acolo sunt căsătorit.

– Deci ți-e soție.

Știa!

– Îți aduci aminte?

Ea l-a privit lung, iar vreme de o clipă a lăsat impresia că își amintise ceva.

– Ce anume?

De ce vorbise astfel?

– Nu știu cum să explic, dar a visat că era în locul tău. Ea mi-a spus unde te pot găsi.

A tăcut o clipă, apoi a continuat:

– S-ar putea să fii ea. N-am idee.

Monique s-a ridicat. Nu și-a dat seama dacă se simțea jignită ori doar surprinsă.

– Și ce anume te face să tragi concluzia asta?

– Ai o tăietură la degetul arătător, făcută de o foaie de hârtie. Știu, fiindcă Rachelle s-a trezit cu o rană similară la arătătorul mâinii drepte. Dacă tu și ea nu sunteți identice, măcar ea împărtășește aceleași experiențe.

Monique a ridicat degetul și s-a uitat la semnul minuscul de culoare roșie. Apoi a coborât mâna și l-a privit pe Thomas.

– Soția ta e în primejdie.

Ușa s-a deschis brusc. Monique a făcut ochii mari și s-a uitat peste umărul lui.

Mike Orear fusese sigur că Theresa reacționa mai violent decât se cuvenea. Resimțise din plin șocul privind amenințarea virusului și nu reușea să-și mai

revină din acea stare. Nu punea la îndoială nici un amănunt dintre cele relatate. Un individ pe nume Valborg Svensson răspândise un virus rezultat în urma unei mutații suferite de vaccinul Raison. Virusul era neîndoielnic foarte primejdios și, dacă nu era combătut, avea să ucidă milioane, chiar miliarde de oameni.

Dar avea să fie împiedicat.

Lumea nu se sfârșea doar pentru că nu știu ce grup de demenți punea mâna pe un flacon cu germeni. Viața lui nu se va încheia doar fiindcă acel Svensson sau cine dădea comenzi voia niște arme nucleare. Lucrurile nu mergeau chiar așa.

Asta se întâmplase acum trei zile, când mai erau optsprezece zile, plus sau minus câteva, dacă dădea crezare modelelor de la CPE. Acum mai rămâneau cincisprezece zile, iar el se convertea la religia spaimei pe care o împărtășea Theresa.

Stătea în biroul lui și studia notițele de pe câteva carnețele pe care le avea în față. Toate afirmau același lucru, și-și dădea seama că erau adevăruri, dar știa că trebuia să existe și o greșeală pe undeva. Neapărat. Nu se putea altfel.

În ultimele trei zile, vorbise cu Theresa de cel puțin zece ori, și de fiecare dată o întrebase dacă făcuse cineva progrese în crearea unui antivirus, sperând să primească un răspuns pozitiv. Se aștepta ca ea să-i spună că un laborator din Hong Kong sau din Elveția sau de la UCLA făcuse vreo descoperire importantă.

Însă nu i-a dat acea veste. Dimpotrivă, laboratoarele care analizau problema își dădeau seama cât de

puțin probabilă ar fi găsirea unui antivirus în mai puțin de două luni.

Știrea privind o epidemie foarte violentă, provocată de un vaccin viral care suferise o mutație, numit Germenul Raison, și înregistrată pe o insuliță de la sud de Java, a apărut la știrile difuzate cu o zi în urmă, iar agențiile de știri se agitau enorm. Populația insulei număra cel mult două sute de mii de suflete, dar nu exista aeroport, iar feriboturile dintre insulă și exterior fuseseră oprite. Insula era izolată, iar virusul putea fi ținut în carantină acolo. Nu se mai efectuaseră alte livrări de vaccin.

Dată fiind natura virusului, Organizația Mondială a Sănătății împreună cu Centrele de Prevenire a Epidemiilor puseseră la dispoziție fonduri fără restricții și promiseseră recompense generoase pentru crearea unui antivirus care să salveze cele două sute de mii de oameni, care altfel ar fi murit în mai puțin de trei săptămâni. Orice alte contracte erau cumpărate integral de guvern doar ca să elibereze toate laboratoarele mari din țară, care astfel se puteau ocupa de o singură problemă. Comunitatea din domeniul sănătății se agita frenetic.

O pistă falsă, a gândit Mike, *sigur e o pistă falsă.* Chiar și așa, rețelele de știri prezentau o versiune edulcorată a realității. Înțelegeau amenințarea pe care o constituia panica și preferau să atenueze lucrurile.

Însă agențiile nu știau lucrurile nici pe jumătate. Nici măcar pe departe. Cum era posibil ca o amenințare de asemenea proporții să nu ajungă la urechile jurnaliștilor? Câți agenți de presă nu stăteau chiar acum în birourile lor, rumegând aceleași gânduri ca

și el? Poate că se temeau cu toții să iasă la rampă și să anunțe lumea că nu peste multă vreme cerul avea să se prăbușească peste pământ. Știrea era prea importantă. Imposibil de crezut.

S-a ridicat și s-a apropiat de oglinda de pe perete. A deschis gura ca să-și vadă gingiile. Și-a întins pielea obrajilor, apoi și-a examinat globii oculari. Nu prezenta nici un indiciu că ar fi fost infectat de un virus ucigător. Însă era. Îi dăduse Theresei o probă de sânge ca să se convingă, și rezultatul fusese pozitiv. Nu știa dacă îl luase de la ea ori de la altcineva în ziua aceea, dar potrivit rezultatelor analizei era un mort care încă mergea.

A revenit la masa de lucru și s-a uitat pierdut la notițe. Își petrecuse aproape două zile scotocind magistralele informatice și dând telefoane discrete în încercarea de a pune laolaltă amănuntele culese, iar acum, când le asamblase, nu știa sigur dacă făcuse bine depunând atâtea eforturi.

Realitate: Președintele nu mai apăruse în public de patru zile. Versiunea oficială era că, din pricina unor probleme de sănătate, anulase trei cine în scopul strângerii de fonduri necesare unor acțiuni caritabile și o călătorie în Alaska să susțină acțiunile de descoperire a unor surse alternative de energie. Fusese examinat pentru niște polipi apăruți pe colon – o treabă de rutină, se afirmase. În două ocazii, chiar mersese la spital. Poate că povestea cu polipii era adevărată până la urmă.

Realitate: Premierul rus își anulase o vizită în Ucraina din cauza unor probleme presante legate de criza energetică din Rusia. O altă poveste bine

însăilată. Însă întreaga flotă rusească fusese rechemată, iar acum navele se strângeau în câteva porturi mari. În ce scop?

Realitate: În ultimele două zile, cel puțin optzeci și patru de coloane de transport militar fuseseră observate deplasându-se către est. Căile ferate nu constituiau o excepție. Foarte multă tehnică militară era dislocată spre Coasta de Est. Nu era ceva care să declanșeze un val de îngrijorare pentru cineva care nu avea imaginea completă, dar era limpede că unii dintre ofițeri aflați în posturi importante bănuiau ceva, îndeosebi dacă făceau legătura între această deplasare a armelor și schimbarea de poziție a navelor de transport, care se îndreptau spre porturile de pe aceeași Coastă de Est.

Realitate: Guvernul francez părea că intrase practic într-o vacanță totală. Se anulaseră două sesiuni ale Adunării Naționale, iar o serie de ziare puneau întrebări tulburătoare în legătură cu dispariția neașteptată a prim-ministrului, despre care se afirma că plecase într-o vacanță neprogramată. Și ca lucrurile să devină și mai interesante, grosul armatei franceze fusese dislocat spre granița de nord, la efectuarea unor manevre așa-zise de urgență.

Realitate: Persoanele din conducerea de vârf a unor țări precum Anglia, Thailanda, Australia, Brazilia, Germania, Japonia și India, plus alte șase națiuni, deveniseră extrem de discrete în privința aparițiilor publice în ultimele trei zile.

Acestea erau doar cinci dintre cele douăzeci și șapte de fapte pe care Mike le constatase în ultimele patruzeci și opt de ore. Iar aceste lucruri arătau că pe cele mai puternice persoane din lume le îngrijora ceva, tot astfel cum pe Theresa o speriase Germenul Raison. Probabil că erau mai înspăimântate decât ea.

Și de ce adunase acele informații? Deoarece știa că nu-și putea ține gura multă vreme. Când va prinde glas și va anunța lumea ce se întâmpla de fapt, în vreme ce oamenii își vedeau de viața de zi cu zi, ca și cum totul ar fi fost minunat, va trebui să-și susțină afirmațiile cu informații imbatabile, care să arate că fuseseră culese de el, nu obținute de la Theresa. Se simțea obligat să respecte anumite reguli, chiar dacă numărătoarea inversă se declanșase pentru omenire.

– Asta e nebunie curată, a mormăit el.

Cu o zi înainte îl condusese la aeroport pe finanțatorul emisiunii lui, Peter Martinson, care pleca la New York.

– Am o întrebare. Situație ipotetică, spusese Mike.

– S-o auzim.

– Să presupunem că ai avea informații despre care știi că ar afecta piețele începând de mâine. De exemplu, că se vor prăbuși. Ai obligația să prezinți o asemenea știre?

– Depinde de sursa informației, a chicotit Peter. Folosirea de informații confidențiale pentru obținerea de profituri? Transferuri ilegale de fonduri peste hotare?

– Bine, să spunem atunci că știi de o cometă care va distruge Pământul, dar ai jurat față de președintele

Statelor Unite să păstrezi secretul, deoarece acesta nu vrea să se stârnească panică generală.

– Atunci îți sfârșești viața încărcat de glorie, dezvăluind lumii tot ce știi, după care vei pieri alături de toți ceilalți.

El râsese forțat și schimbase subiectul. Peter mai făcuse o încercare de a afla despre ce era de fapt vorba, apoi a făcut totul uitat. A plecat promițând să revină cu decizia finală dacă piața avea să se prăbușească în următoarea săptămână.

Cineva a ciocănit la ușa biroului. Și-a strâns notițele.

– Intră.

Nancy Rodriguez, colaboratoarea lui la emisiunea de la sfârșitul după amiezii, *Știrea zilei*, a vârât capul.

– Cobori la ședință?

Uitase că directorul departamentului știri convocase o ședință ca să analizeze un nou format al emisiunilor de seară.

– Mergi tu înainte. Vin și eu imediat.

Femeia a închis ușa.

Mike și-a vârât hârtiile în sertarul din dreapta biroului. *Ce căuta la o ședință privind un nou format? De ce nu plecase în Dakota ca să-și mai vadă o dată părinții și prietenii de acolo? De ce nu făcea bungee jumping la Six Flags sau de ce nu-și cumpăra un Jaguar sau nu se îndopa cu homar? Ori, și mai bine, de ce nu se ducea la o biserică să-și mărturisească păcatele?* Gândul l-a făcut să se oprească.

Un val de căldură i s-a răspândit încet în cap și pe șira spinării. Acest lucru se întâmpla cu adevărat, nu?

Nu era doar o știre de jurnal. Era vorba de viața lui. De viața tuturor.

Cum să nu le spună?

Ușa s-a deschis.

– Voi încerca să-ți dau hârtia, i-a șoptit Monique, referindu-se la cea cu date despre antivirus.

Thomas s-a răsucit. În încăpere au intrat Carlos și, în urma lui, un bărbat pe care nu-l mai întâlnise. Era înalt și pășea încet, slujindu-se de un baston alb, pentru a-și proteja piciorul drept. Părul negru și lucios îi era pieptănat pe spate. Svensson. Văzuse fotografii cu el la Bangkok.

Elvețianul arăta ca și cum și-ar fi reprimat tentația de a-și exprima satisfacția supremă. Pe de altă parte, Carlos părea mai sumbru.

Bărbatul din Cipru a tras scaunul de la birou până în mijlocul camerei, s-a apropiat de Thomas, l-a prins de cătușe și l-a ridicat. A rămas în picioare și s-a legănat înainte și înapoi din cauză că articulațiile umerilor îi erau solicitate prea mult.

– Șezi, i-a ordonat Carlos, indicând cu mâna întinsă către scaun.

Avea unghiile lungi, dar bine îngrijite. Mirosea a săpun de calitate, european.

S-a îndreptat spre scaun și s-a așezat. Carlos a împins-o pe Monique până lângă chiuvetă, unde a încătușat-o de suportul de prosoape. De ce?

Svensson l-a ocolit încet.

– Așadar, acesta este omul care ne-a creat nouă și lumii întregi o mulțime de belele. Tinere, trebuie să recunosc că arăți mai bine decât în fotografii.

Thomas s-a uitat fix spre Monique. De bătrân s-ar fi putut ocupa fără probleme – chiar cu cătușe la mâini. Carlos, însă, era cu totul altceva. Acesta a ajuns în spatele lui și a făcut ca ideea să devină inutilă, prinzându-i gleznele de picioarele scaunului cu bandă adezivă.

– Înțeleg că ai unele aptitudini ce te fac foarte valoros, a spus Svensson. Ne-ai găsit, și Armand privește această reușită cu fascinație. Te vrea în Franța. Dar mai întâi am și eu a-ți pune câteva întrebări, și regret, dar insist să-mi dai răspuns la ele.

– Aveți nevoie de noi amândoi vii până la sfârșit, a zis Thomas.

– Chiar așa? a făcut omul de știință, pufnind în râs.

– Doar un cretin i-ar elimina pe cei doi care au făcut posibil acest lucru cu ajutorul unor informații deținute doar de ei.

Svensson s-a oprit.

– Probabil. Dar acum dețin acele informații. La un anumit moment, utilitatea voastră devine o chestiune depășită.

– Tot ce se poate. Dar când? Când virusul va suferi o nouă mutație? Ce fel de antivirus vă va mai trebui atunci? Doar noi cunoaștem răspunsurile, dar chiar și așa, tot nu le știm încă pe toate. Armand are dreptate.

Nu știa cine era Armand, dar a presupus că Svensson lucra pentru acesta.

– Nu vor apărea noi mutații, a rostit elveția-nul nepăsător. Dar mă bucur să anunț producerea antivirusului.

A scos apoi dintr-un buzunar al blazerului o seringă plină cu un lichid limpede. Acum expresia de satisfacție i s-a lățit pe față.

– Și m-am gândit că ați merita amândoi să vedeți rodul eforturilor voastre.

S-a lovit ușor cu două degete peste încheietura brațului stâng, a scos capacul de protecție al acului cu dinții și a strâns degetele pumn. A găsit o venă albăstruie în antebrat și a înfipt acul în ea. După două secunde, lichidul îi pătrunsese în sistemul sangvin. A scos acul și apoi a vârât seringa înapoi în buzunar.

– Ați văzut, da? Acum sunt singura persoană din lume care nu va muri. Situația se va schimba curând, dar nu înainte de a obține prețul pe care mi-l doresc. Vă mulțumesc amândurora pentru serviciile aduse.

A așteptat, ca și cum ar fi vrut un răspuns.

– Carlos.

Monique a văzut acul lung înaintea lui Thomas, și a simțit un gol cumplit în stomac. Carlos s-a apropiat și i-a ținut vârful în aer deasupra umărului.

– Pătrunderea în carne nu e chiar dureroasă, a spus Svensson, dar când va încerca să-ți vâre acul în os, vei avea dureri.

– Ce aveți de gând? a strigat Monique.

Toți trei s-au uitat spre locul unde era legată de chiuvetă. Cel care i-a răspuns a fost Svensson.

– Gânduri mai măreţe decât ale tale, sunt convins. Te rog să-ţi controlezi reacţiile.

Cei doi nici nu începuseră tortura, că ochii lui Monique erau deja împăienjeniţi de lacrimi. Scrâşnea din dinţi şi încerca să-şi domolească tremuratul mâinilor.

– Lasă, Monique, i-a zis Thomas. Nu te teme. Am văzut cum se va termina totul.

Ea s-a îndoit de vorbele lui. Încerca doar să-i deruteze pe cei doi şi să o liniştească pe ea.

– Atunci să începem cu acele cunoştinţe pe care le ai, a spus Svensson. Cum ne-ai găsit aici?

– În visele mele, am vorbim cu un liliac mare şi alb. El mi-a spus că te aflai într-un munte care se numea Cyclops.

Svensson s-a uitat încruntat la el. Apoi a aruncat o privire înspre Carlos.

Omul din Cipru i-a introdus acul cam un centimetru în umăr. Thomas a închis ochii.

– În visele mele există nişte cărţi numite Istorii. În ele este consemnat tot ce s-a petrecut aici. Aşa am aflat despre virus.

– Cărţi de istorie? Sunt convins că există. Spune-mi ce se va întâmpla în continuare.

A şovăit. A deschis ochii şi s-a uitat direct la Monique. Nu îndura să-l vadă cu acul acela înfipt în umăr.

– Peste jumătate din populaţia lumii moare din cauza Germenului Raison. Voi obţineţi armele. După care încep vremurile Marii Tribulaţii.

A rămas cu ochii la Monique. *În acest mod ciudat, își vorbeau*, a gândit ea. Nu a mai vrut să se uite la brațul lui. Îl va privi doar în ochi, să-i dea tărie.

– Da, bineînțeles, dar eu mă refeream la evenimentele din următoarele zile, nu săptămâni. Nu e nevoie de precogniție ca să ghicești cum se va termina totul. Vreau să știu cum vom ajunge acolo. Ori, mai precis, ce vor face americanii în zilele următoare.

Thomas s-a gândit.

– Nu știu.

– Eu cred că știi. Te-ai întâlnit cu președintele. Spune-mi ce planuri are.

Monique a simțit o înțepătură în piept. Acum nu mai era vorba de visele lui. Cei doi nu se vor opri decât după ce vor afla ce discutase cu Robert Blair.

– Nu mi-au dezvăluit ce planuri au.

Svensson a aruncat din nou o căutătură spre Carlos.

– Vrei să inventez ceva? V-am spus, nu știu cum vor proceda Statele Unite.

– Iar eu nu te cred.

Carlos a împins acul, care a alunecat ușor, după care s-a oprit brusc în os. Thomas a închis ochii, dar nu și-a putut ascunde tremurăturile care i-au cuprins obrajii.

Carlos a apăsat mai tare.

Thomas a gemut. Corpul lui s-a destins brusc, după care s-a lăsat moale. Leșinase! Slavă Cerului, își pierduse cunoștința.

Omul din Cipru a scos un geamăt de nemulțumire și a scos acul.

– Ai fost cam agresiv, nu crezi? a zis Svensson, uitându-se la el.

– M-aș fi așteptat la mai mult din partea lui.

– Încă are drog în organism.

Svensson s-a dus la computer și a smuls cordonul de alimentare din priză. A strâns notițele făcute de Monique, dar și pixurile pe care le folosise până atunci. Mulțumit că îi confiscase uneltele de bază, s-a apropiat de ușă.

– Vom avea destul timp să ne ocupăm de el. Până la căderea nopții îi vreau pregătiți de zbor.

16

Un zgomot puternic l-a trezit din somn. A scos un strigăt și s-a rostogolit din pat înainte de a-și da seama bine unde se găsea.

S-a izbit tare de podea, ceea ce l-a făcut să țipe icnit.

– Thomas!

Se afla în propria casă. Rachelle tocmai intrase pe ușa batantă.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat ea, aplecându-se lângă el și ajutându-l să se ridice. Ai pățit ceva?

– Îmi pare rău, eu...

– Ce e cu asta? a vrut să știe, atingându-i umărul, de unde un firicel de sânge îi curgea pe braț. Ce se petrece aici?

– Nimic. O simplă zgârietură. Nu e mare lucru.

Și-a șters sângele, având vii în minte imaginile acelui lucru pretins neînsemnat. Carlos îi vârâse un ac în braț. Durerea fusese insuportabilă. Dar trebuia să se gândească bine înainte de a-i povesti Rachellei.

A scuturat din cap să-și alunge visul și să se readapteze la acea realitate.

Reveniseră din deșert în noaptea precedentă, iar unul dintre oamenii lui dezvăluise amănunte privind modul cum Justin le salvase viața. Știrea se răspândise prin sat ca un incendiu.

Mai aveau o zi până la Adunare, iar populația satului crescuse până la aproape de o sută de mii de suflete, între care se numărau și cei din Pădurea de Sud. În aer plutea un aer sărbătoresc.

Dormise prea târziu.

– Ce oră e?

– Nu cred ce-ai spus mai devreme. Ce s-a întâmplat?

– O să-ți povestesc. Dar ai dat buzna în casă foarte grăbită. De ce?

A părut că-și aduce aminte motivul pentru care sosise atât de furtunos.

– Te vor acolo. În Valea Tuhan. Să ne grăbim.

– Cine mă cheamă?

– Consiliul. Oamenii. Vine Justin. S-a zvonit încă de dimineață că vine prin Valea Tuhan. Jumătate din sat s-a strâns acolo să-l întâmpine.

– Să-l *întâmpine*? A cui a fost ideea? Valea aceea nu e pentru magicieni și politicieni.

Ea a dus un deget la buze.

– Da, știu, e a războinicilor de frunte. Și cel care a salvat viața bărbatului meu e un războinic mare.

– Înseamnă că a fost ideea *ta*?

– Nu. Mai curând ceva spontan, așa cred. Îmbracă-te odată. Trebuie să plecăm într-acolo.

– Și de ce mă vor oamenii acolo?

– Cineva a sugerat că ar fi posibil să dorești să-i adresezi mulțumiri.

Thomas tocmai stătea aplecat, să-și lege bocancii, astfel că a fost cât pe ce să cadă în cap când a auzit.

– Să-i mulțumesc? Dar cine-i el, noul nostru rege?

– Așa ai crede dacă i-ai auzi vorbind pe cei din Pădurea de Sud. Ești gelos, cumva? E inofensiv.

– Inofensiv? S-ar putea să lupt cu el la provocarea de mâine!

– Chiar dacă ar fi vorba de o luptă, ai avea posibilitatea de a-l surghiuni.

– Consiliul ar cere moartea lui. Acesta este prețul plătit pentru nesocotirea iubirii lui Elyon. Dacă e găsit vinovat, vor cere moartea lui.

– Și izgonirea înseamnă moarte! O moarte cât ești în viață.

– Consiliul...

– Consiliul moare de gelozie, a spus Rachelle. Să încheiem discuția asta. Nu va avea loc nici o luptă. Oamenii îl iubesc!

– Nu pot să merg în Valea Tuhan ca să-i prezint omagii. Ar părea ridicol.

– Pentru cine? Pentru Garda ta? Sunt la fel de pizmași ca membrii Consiliului. Ai părea meschin

dacă nu i-ai arăta respectul cuvenit celui care ți-a salvat viața.

– Dar în Valea Tuhan? Acolo nu pătrunde orice soldat care salvează viața comandantului său. Am folosit locul aceea doar de câteva ori.

– Păi, va fi folosită astăzi, iar tu vei fi *prezent* acolo.

Thomas a terminat de îmbrăcat, apoi și-a prins Cartea de Istorii la brâu cu o fâșie lată de pânză. La întoarcerea acasă, Rachelle o examinase și o declarase inutilă. Da, știa și el, dar nu voia să se despartă de ea. Se putea ca ea să joace un rol important în misiunea lui.

Au ieșit. Pretutindeni se simțea atmosfera festivă prilejuită de Adunare. Florile albe de tuhan cărora lui îi plăcea să le spună crini acopereau străzile; ghirlande de puruun de culoarea levănțicii atârnau la ușa fiecărei case. Oamenii erau îmbrăcați de sărbătoare – tunici de culori deschise, asortate de flori prinse în păr, și brățări de bronz și diademe de cositor. Nu era nici o persoană care, trecând pe lângă Thomas, să nu-l salute cu un cuvânt amabil sau cu o înclinare respectuoasă din cap. Fiecare dintre satele lor fusese salvat de nenumărate ori de Garda Pădurii condusă de el.

A răspuns fiecărei vorbe amabile în același mod. Deși gemea de lume, satul nu era chiar atât de aglomerat cum se așteptase cu o zi înainte de Adunarea anuală. O parte se dusese în vale. Cei din Consiliu se vor înfuria din această pricină.

Au ieșit pe poarta principală și au urmat o potecă bine bătucită, care ducea direct spre Valea Tuhan, aflată cam la doi kilometri depărtare de marginea satului.

Rachelle a aruncat o privire în spate să fie sigură că nu aveau pe nimeni în apropiere.

– Ei, acum povestește-mi. Ce s-a întâmplat?

Visul.

– Am găsit-o pe Monique.

Ea a făcut ochii rotunzi de bucurie.

– Știam eu! a țopăit ca un copil entuziasmat. Deci, este adevărat. Ți-am spus să mă crezi, Thomas. Că am fost acolo, în camera aceea cu pereți albi.

Și-a aruncat brațele pe după gâtul lui și l-a sărutat pe buze, cât pe ce să-l scoată de pe potecă.

– Te-am crezut. Din câte-mi aduc aminte, tu ai fost aceea care n-a vrut să mă creadă cândva.

– Asta a fost demult. Și m-ai salvat acum?

– Nu.

– Nu?

– Sunt pe cale de a reuși.

– Spune-mi totul.

El i-a relatat. Totul, mai puțin tortura.

– Așadar, nu numai că nu ai reușit să o salvezi pe Monique, dar acum ne aflăm amândoi în temniță, a zis Rachelle după ce el a terminat de vorbit, apoi, făcând ochii mari, s-a oprit. O știre groaznică. Suntem într-o primejdie de moarte.

– Mereu am fost.

– Da, dar nu chiar așa.

– Virusul prezintă mai mult pericol decât situația asta. Știm măcar că există antivirusul, iar eu mă aflu în apropierea celor care îl dețin. Poate reușesc să găsesc o soluție de salvare.

– Dar suntem amândoi închiși, pentru Dumnezeu! Vom muri.

A luat-o de mână și au pornit.

– Nu se va întâmpla așa ceva.

Apoi s-a uitat spre pădure. Sunetele sărbătorii din depărtare erau purtate de vânt. A oftat.

– Oamenii din jur se pregătesc de sărbătoare, iar noi vorbim despre tortura suferită în temniță...

– Tortură? Ce vrei să spui?

– Tot ce se întâmplă. E o adevărată tortură. Svensson ne torturează ținându-ne închiși.

A părut satisfăcută de răspuns.

– Dacă eu și tu trăim în ambele lumi, nu e posibil cumva să trăim cu toții în ambele lumi? a întrebat ea.

– M-am gândit. Dar s-ar putea să împărtășim doar visele și realitățile din cealaltă lume.

– În orice caz, cine este Qurong acolo? Și aici cine este Svensson? Dacă l-am descoperi pe cel de aici și l-am ucide, nu ar dispărea și de acolo?

– Avem nevoie de Svensson viu. El deține antivirusul. Ne confruntăm cu chestiuni delicate, Rachelle. Nu ne putem apuca să ucidem în stânga și-n dreapta.

El a contestat teoria ei pe alt front.

– Pe de altă parte, dacă toți de acolo ar trăi și aici, am avea o populație mult mai numeroasă.

– Atunci, noi suntem doar o parte dintre ei. Or fi existând și alte realități.

– Chiar și așa, de ce nu cad morți oamenii aici când pier dincolo în vreun accident sau cine știe ce?

– E posibil să nu fie cu adevărat legaţi decât dacă ştiu acest lucru. Noi ştim datorită viselor, dar ceilalţi nu sunt în situaţia noastră. Poate că realităţile nu se alătură decât dacă sunt înţelese.

– Atunci, cum am făcut eu legătura între toate aceste realităţi?

– E doar o teorie, a zis ea, ridicând din umeri.

Interesante gânduri. Şi îi veniseră din zbor. Rachelle a zâmbit.

– Ai văzut ce putere au gândurile unei femei.

– Cred că sunt singura poartă între cele două realităţi. Doar sângele, priceperile şi cunoaşterea se transferă, iar eu reprezint singura cale de legătură.

– Cu toate astea, am trecut şi eu.

Explicaţia i-a venit lui Thomas brusc şi cu o limpezime extraordinară.

– Ai suferit tăietura împreună cu mine. Şi ai sângerat. De fapt, amândoi sângeram.

– Probabil că totul e o absurditate.

– Tot ce se poate.

Niciodată nu se aflaseră atâţia oameni în Valea Tuhan, nici măcar după Campania de Iarnă, când cei din pădurile învecinate veniseră să-l onoreze pe Thomas.

Au auzit freamătul mulţimii de la o sută de metri depărtare de vale, un murmur de glasuri care a crescut în intensitate cu fiecare pas. Când au trecut de ultimul cot al drumului prin pădure şi au rămas faţă în faţă cu valea largă şi cotropită de iarbă verde, murmurul a devenit un tumult necontenit.

Thomas s-a oprit, rămas fără glas. Valea arăta ca un vas mare, oval, ale cărui pante coborau blând spre fundul plat. Flori albe, ca niște crini, cărora li se zicea tuhan, creșteau pe malurile unui pârâu îngust care străbătea locul, de unde și numele său, Valea Tuhan. O potecă largă mergea de-a lungul apei.

Însă ceea ce l-a făcut să încremenească a fost mulțimea. Oamenii nu ovaționau. Așteptau pe pante, discutând foarte animat, în număr de cel puțin treizeci de mii, îmbrăcați cu tunici albe și purtând flori în păr. Foarte mulți! Popularitatea de care se bucura Justin nu fusese niciodată atât de mare. Victoria lui de la Pădurea de Sud și incidentul petrecut cu o zi în urmă în deșert îl propulsaseră peste noapte în postura de mare erou. La asemenea sărbătoriri se bătuseră întotdeauna tobele, desigur, dar acum poporul impresionabil își adusese toate tobele și se alăturase paradei, gata să se încoloneze și să mărșăluiască în masă.

– Thomas! Iată-l pe Thomas de Hunter! a strigat cineva.

L-a salutat cu un gest din cap pe bărbatul care vorbise, Peter din Sud, unul dintre înțelepții din Pădurea de Sud. Acesta s-a grăbit să se apropie. Vestea privind sosirea lui s-a răspândit curând în toată valea; mii de capete s-au întors, iar uralele au răsunat.

Thomas de Hunter.

A surâs și a ridicat mâna în semn de salut, căutându-l în același timp din ochi pe Ciphus sau pe cineva din Consiliu.

– Thomas, ar trebui să te afli în față, i-a zis Peter. Grăbește-te, va sosi curând.

– Văd suficient de bine și de aici...

– Ba nu, avem un loc rezervat, l-a întrerupt, luându-l de braț și trăgându-l după sine. Hai, Rachelle, vino.

Ovațiile se porniseră, iar oamenii îi strigau numele: „Hunter, Hunter, Hunter, Hunter." Rostit de treizeci de mii de glasuri.

Cum rămăseseră cu ochii la el, repetându-i numele, nu a avut încotro, și l-a urmat pe Peter din Sud în josul pantei, iar mulțimea s-a dat deoparte, făcându-i pârtie, până a ajuns pe fundul văii, unde, cu câteva momente mai înainte, copiii țopăiseră și dansaseră. Acum încremeniseră și ei, privindu-l respectuos pe marele războinic al cărui nume era scandat de atâta lume.

A fost condus spre primul rând.

– Îți mulțumesc, Peter.

Înțeleptul a plecat.

Venind dinspre stânga, radioși de mândrie, dar străduindu-se să nu o arate, fiul și fiica lui, Samuel și Marie, și-au croit drum spre el. Le-a făcut cu ochiul și a zâmbit.

Ovațiile nu se încheiaseră. *Hunter, Hunter, Hunter, Hunter.* A ridicat mâna și a mulțumit din nou mulțimii. Oamenii așteptau pe pantele văii, un amfiteatru natural. Porțiunea de șaptezeci de metri lățime care trecea prin mijlocul văii slujea drept drum pentru paradă, și absolut nimeni nu îndrăznea să calce acea porțiune înierbată. Așa era obiceiul. Calea pe care Justin avea

să vină călare împărțea valea în două, fiind la numai treizeci de metri de locul în care stăteau.

La nici trei metri depărtare, o fetiță, având probabil nouă sau zece ani, cu un crin mic și alb prins în păr, s-a uitat la el cu ochi căprui și uriași. *În uimirea ei că se află atât de aproape de această legendă, a uitat să mai ovaționeze*, a gândit Thomas. I-a zâmbit și a salutat-o cu o plecăciune din cap.

Gura ei rotundă s-a destins într-un zâmbet generos. A observat că era știrbă de un dinte. Pesemne că nici nu împlinise nouă ani.

– E adorabilă, a spus Rachelle, care se afla alături de el și îl văzuse privind-o.

Mulțimea a continuat să-i scandeze numele.

Nimeni nu a dat semnalul. Pe cer nu a apărut nici o lumină care să anunțe vreo schimbare. Cu toate acestea, totul s-a modificat în decurs de două scandări. S-a auzit *Hunter, Hun...* – apoi s-a lăsat tăcerea.

Liniștea profundă, parcă vibrantă, i s-a părut mai asurzitoare decât tumultul care o precedase.

A privit spre vale și a văzut că toți de acolo întorseseră capetele spre stânga. Acolo, unde sfârșeau copacii și începea iarba, apăruse un cal alb. Iar călare pe el era un bărbat purtând o tunică albă, fără mâneci.

Sosise Justin din Sud.

Doi războinici îmbrăcați în costume tradiționale de luptă stăteau călare alături, în spatele lui. *Justin și cei doi saltimbanci ai lui*, a gândit Thomas.

Vreme de câteva momente, care au părut să se prelungească mai mult decât era nevoie, Justin a rămas

perfect neclintit. Purta pe cap o coroană de flori albe. În jurul bicepșilor și antebrațelor avea cercuri făcute din alamă, iar cizmele îi erau legate sus, ca pentru bătălie. Ținea un pumnal prins de pulpă, iar o sabie cu mânerul negru, vârâtă într-o teacă roșie, atârna dinapoia lui. Stătea în șa cu siguranța războinicului călit în lupte, dar arăta mai mult a prinț decât a soldat.

Ochii lui au căutat spre mulțime, au zăbovit asupra lui Thomas preț de o clipă, apoi s-au mutat, privind altundeva. Și asta fără nici un sunet.

Calul lui a scurmat pământul o dată, apoi a coborât în vale.

Un muget a făcut pământul să se cutremure, o erupție de energie până atunci reținută, zăvorâtă în gâtlejurile a treizeci de mii de oameni. Care și-au azvârlit pumnii strânși spre cer, strigând plini de patimă. Tunetul glasurilor părea să se hrănească din el însuși, și chiar după ce Thomas a crezut că atinsese punctul maxim, vacarmul a crescut în intensitate.

Se găseau la cinci kilometri depărtare de sat, însă nu se îndoia câtuși de puțin că obloanele de la ferestrele fiecărei case zdrăngăneau în acele momente. Câți urlau în acele clipe doar pentru că cei de lângă ei făceau la fel? Câți țineau să sărbătorească, indiferent de motiv? După câte se părea, mai toți.

A aruncat o privire spre Rachelle, care, luată de valul general, surâdea și striga. A zâmbit. La o adică, de ce nu? Orice războinic trebuia să fie onorat, iar Justin din Sud, deși merita să fie respectat și din alte privințe, sigur merita salutat cu respect. Iar membrii

Consiliului să transpire în robele lor. Astăzi era ziua cea mare a lui Justin.

Thomas a ridicat pumnul în semn de salut.

Încet, cu pași apăsați în mod voit, Justin și-a îndrumat calul spre vale. A privit drept în față, fără să salute mulțimea. Însoțitorii lui au mărșăluit înainte, rămânând la treizeci de metri în urmă.

În acea clipa s-a pornit scandarea. Tunetul a căpătat forma unui cuvânt care a răsunat din gâtlejurile tuturor celor aflați în vale și, probabil, dincolo de ea: bărbați, femei și copii.

...Justin, Justin, Justin, Justin...

...până când totul a sunat ca niște detonații care însoțeau fiecare rostire a numelui.

Justin! Justin! Justin! Justin!

Până atunci, Thomas nu mai asistase la o asemenea demonstrație de respect și credință față de vreun om. Faptul că Justin accepta acele laude fără să etaleze măcar un zâmbet de modestie părea să justifice încă o dată acea adorație. Era ca și cum ar fi știut că merita totul și că era dispus să accepte.

Aerul vibra de țipete. Frunzele copacilor aflați de-a lungul râului au tremurat. Thomas a simțit sunetul atingându-i pântecul și făcându-i inima să tresalte.

Justin! Justin! Justin! Justin!

Justin a intrat călare până la jumătatea văii, după care și-a strunit calul. Apoi s-a ridicat în scări, a azvârlit pumnul spre cer, și-a ridicat capul și a început să răcnească ceva.

La început, oamenii nu au reușit să priceapă cuvintele din cauza urletelor, dar imediat ce și-au dat seama că el spunea ceva, au început să se liniștească. Striga un nume. Urla un nume către cer.

Numele lui Elyon.

Thomas s-a simțit scăldat în sudori reci. Justin pretindea autoritatea Creatorului. Și făcea asta știind cât se poate de bine că împotriva lui fusese pronunțată o provocare. Consiliul avea să spumege de furie. Dacă era nevinovat, atunci se purta cu șiretenie și încerca să manipuleze lumea.

Cu pleoapele strânse și fața schimonosită, striga numele Creatorului său ca unul care se simțea sfâșiat între recunoștință și spaimă îngrozitoare. Valea a rămas împietrită de nesiguranță.

Cu un ultim țipăt nesfârșit, care i-a stors de aer plămânii, a răcnit numele: *Elllyyyyonnnnnn!*

Apoi s-a așezat înapoi în șa și s-a întors încet către Thomas.

– Te salut, Thomas de Hunter, a spus.

A înclinat din cap. Însă nu a putut merge atât de departe încât să îl salute la rândul său, mai ales din cauza provocării existente.

Justin a plecat capul drept răspuns. S-a uitat la oameni, întâi spre cei aflați în partea cealaltă, întorcându-și calul ca să ajungă cu privirea, apoi spre cei aflați dincoace. Armăsarul lui a tropăit agitat, dar el părea să caute din ochi pe cineva.

Copiii, a gândit Thomas. *Se uita la copii.*

Și-a rotit calul înapoi și s-a uitat din nou spre cei de dincolo de vale. Apoi, din nou către cei din partea aceasta, căutând mereu cu ochii verzi.

La mai bine de zece metri de Thomas, o fată a ieșit din mulțime, a făcut câțiva pași spre pajiște, apoi s-a oprit. Părul blond îi cădea peste umeri. Își ținea brațele moi pe lângă trup. O mână îi era sfrijită, terminându-se cu un ciot. Tremura din cap până în picioare, iar pe obraji îi curgeau lacrimi.

S-a gândit imediat că mama ar fi trebuit să-și cheme sărmana copilă imediat la locul ei. Tradițiile înstăpânite erau foarte limpezi: nimeni nu avea voie să se apropie de un războinic onorat în marș. Era un moment de ordine și respect, nu generator de haos.

Însă apoi a observat că Justin se uita direct la acea copilă. Cu siguranță că nu pe ea o căutase din ochi.

Un băiețel cu părul ciufulit a ieșit din rând și s-a oprit chiar în spatele fetiței.

Spre uimirea lui, Thomas a văzut lacrimi pe obrazul lui Justin. A ignorat mulțimea strânsă acolo și a schimbat o privire lungă cu fetița.

– O cunoaște, a șoptit Rachelle.

Pe neașteptate, Justin s-a lăsat să lunece din șa, apoi, ajungând pe pământ, a rămas față în față cu fata. După aceea s-a lăsat pe un genunchi și a desfăcut brațele larg.

Ea a dat fuga spre el, plângând cu scâncete. În alergare, tunica ei albă a scos foșnete frecându-se de picioarele ei mici, iar florile prinse în păr i-au căzut la pământ.

Fetița s-a ciocnit de Justin în mijlocul câmpului de paradă. Brațele lui s-au încolăcit în jurul trupului

ei și au ținut-o cu delicatețe. Thomas a simțit un nod în gât.

Fata i-a arătat mâinile, iar el i le-a sărutat. Apoi s-a ridicat și a condus-o la vreo zece metri de cal, unde toți cei din vale au putut să o vadă limpede. I-a șoptit ceva la ureche, după care a continuat să păsească, în vreme ce ea a rămas nemișcată. Ce avea de gând?

Justin și-a plimbat privirea peste mulțime fără să clipească.

– În această zi vă spun că războinicii cei mai mari dintre voi sunt copiii, a strigat să-l audă toți. Cu unii ca ei veți purta un nou fel de război.

S-a întors cu fața spre fată, care acum zâmbea cu gura până la urechi. O sclipire i-a iluminat ochii lui Justin. A întins mâna spre ea.

– V-o prezint pe prințesa mea. Lucy!

Era imposibil de spus dacă acea reprezentație era o înșelătorie ori un gest de perfectă sinceritate. Oricum, era un spectacol sclipitor.

Justin și-a scos cununa albă de pe cap, a așezat-o cu delicatețe pe capul fetei și s-a retras doi pași. S-a lăsat într-un genunchi, și-a dus o palmă la piept și a ridicat cealaltă mână spre mulțime.

Un strigăt spontan a răsunat din rândul oamenilor.

Thomas a avut senzația că dacă fata ar fi zâmbit cu și mai multă vioiciune, fața ei s-ar fi despicat în două. Alături de el, Rachelle se ștergea la ochi.

Emoționat, Justin a făcut un semn către băiat, care s-a apropiat în fugă.

– Și acesta este prințul meu, Billy!

L-a smuls pe băiat de jos și l-a rotit în aer. După aceea, i-a condus pe amândoi copii spre calul lui, a urcat în șa și i-a ridicat și pe copii, pe Lucy în spate, iar pe Billy în față. A lăsat hățurile în mâinile băiatului și a îmboldit calul să pornească.

Tunetul s-a pornit din nou, de astă dată amestecat cu ovații în onoarea lui Lucy și Billy. Justin nu s-a grăbit să mulțumească mulțimii pentru aceste onoruri. Cine îl privea călărind atât de sigur pe sine și bucurându-se de recunoștință ar fi socotit că era un rege din poveștile antice, iar nu un rătăcitor al pădurii, care abandonase Garda, iar acum vorbea de trădare.

Când, în cele din urmă, a ajuns la celălalt capăt al văii, Justin a așezat copiii la pământ și a dispărut printre copaci.

– Acum mai crezi că vom avea o luptă la provocarea de mâine? l-a întrebat Rachelle.

Vacarmul se stinsese, iar valea se golea.

– Justin e ori un om demn de toate aceste laude, ori unul care merită să moară, a răspuns Thomas, situație în care e mai primejdios decât aș fi bănuit vreodată.

– Și, în realitate, tu ce crezi că e?

A privit lung către copacii care îl înghițiseră pe Justin. Să fi fost aceea imaginea înșelătoriei ori cea a harului? În ultimă instanță, nu prea avea importanță, fiindcă oricum reprezenta cu siguranță chipul trădării. Omul care încheia pacea cu fiii Shataikilor nu putea fi un credincios urmaș al lui Elyon.

– Thomas, iar te îndepărtezi de mine.

– Cred că e un om foarte primejdios. Dar să lăsăm poporul să hotărască mâine.

– Eu am impresia că au hotărât deja.

– Asta pentru că nu i-ai auzit pe ceilalți. Nu au fost cu toții aici astăzi.

17

Președintele Robert Blair nu dormise de douăzeci și patru de ore. Atmosfera era încordată, gata să croiască drum panicii. Nimeni nu era mulțumit. Cu toții, până la ultimul om, se simțeau nelalocul lor. Purtau titluri precum președinte al Statelor Unite, sau secretar al apărării, sau director al Agenției Centrale de Informații, dar în sinea lor fiecare rămăsese bărbat sau femeie stând pe țărm, cu fața la un val mareic care îi împiedica să vadă orizontul. Nimeni nu o rupsese la goană, nu se duceau lupte, era vorba doar de o stare de încordare.

Neadevărat. Dumnezeu încă exista. Lucrurile le scăpaseră de sub control, aflându-se acum în mâinile Lui – un gând înspăimântător, dacă se ținea seama de lipsa de înțelegere din parte-I în asemenea chestiuni.

Mai era și Thomas Hunter.

Cu fața rotundă roșie de furie, liderul majorității din Senat, Dwight Olsen, a lovit puternic cu palma în tăblia mesei.

– Trimiteți armele! a strigat el, fulgerându-l cu privirea pe președinte. Pentru numele Domnului, nu mai avem vreme. Dați-le ce vor. Deținem tehnologia, deci putem reconstrui totul, o putem lua de la început, dar avem nevoie de o perioadă de liniște. În cazul în care considerați că poporul american aprobă acest joc de pocher...

S-a oprit brusc. *Nu judecă prea clar*, a socotit președintele. Dar nimeni nu mai era în stare să gândească limpede.

– *Mă* gândesc să trimit rachetele, Dwight. Dar armate și pe o traiectorie care să distrugă Parisul. S-ar putea ca Israelul să ne-o ia înainte.

Dăduse deja aprobarea pentru transporturi, dar ținând seama de aroganța lui Olsen, deocamdată ținea ascuns acest lucru.

– Înseamnă că tu și Benjamin sfidați hotărârea pe care au luat-o rușii, chinezii și chiar englezii. Ei par a avea mai mult bun-simț...

– Taci!

Ușurel, Robert.

– Ține-ți gura și ascultă-mă. Nu prea ești în stare să analizezi situația în toată claritatea ei. Rușii se conformează deciziei luate de cei de la Paris deoarece sunt mână în mână. La fel și chinezii – presupunem în baza informațiilor pe care tocmai ți le-am dezvăluit. Pe de altă parte, Arthur i-a convins pe omologii noștri britanici să acționeze la unison cu Parisul în baza cuvântului *meu* că, în ultimă instanță, noi nu vom proceda la fel. Vom trimite rachetele drept semn de bună

credință. Dar prefer să mor decât să le dau acelor demenți până și un pistol pe mână, fiindcă sunt în stare să-l întoarcă împotriva noastră și să apese pe trăgaci.

– Dar avem cuvântul lor că...

– Nu au intenția de a se ține de cuvânt!

– Nu avem cum să știm.

– Ce Dumnezeu, sunt teroriști!

– Dacă noi sau Israelul facem vreo greșeală ridicolă, cum ar fi o lovitură de descurajare, ne vei trimite pe toți în mormânt în baza unei presupuneri care este mai curând greșită decât corectă.

Președintele s-a uitat spre Graham Meyers. Secretarul apărării ascultase la fel de răbdător ca toți ceilalți. De astă dată, i-a sărit în ajutor.

– Israelul nu va încerca așa ceva. Informațiile pe care le avem...

– Ia terminați cu prostiile astea referitoare la informații. De unde? Ce informații aveți?

Meyers s-a uitat scurt spre președinte, care a lăsat capul în pământ.

Hai, Grant, rostește adevărul. Nu ne mai putem juca de-a șoarecele și pisica dacă avem de a face cu acest idiot.

– Provin din aceeași sursă care l-a localizat pe Valborg Svensson.

Olsen a clipit de nedumerire.

– Svensson. Deci l-ați descoperit, a spus el pe un ton trădând neîncrederea.

– Da, Dwight, l-am găsit, a întărit președintele. În urmă cu opt ore, a doborât un aparat C-17 care

efectua un zbor la joasă altitudine pe deasupra locului unde-și avea sediul.

– Unde s-a întâmplat?

– În Indonezia. Pe de altă parte, acum două ore am primit un comunicat din partea francezilor. Susțin că pot prezenta dovezi indubitabile că Svensson deține antivirusul. Evident că au vrut să știe dacă eram siguri.

Gulerul lui Olsen era deja înnegrit de sudoare.

– Și ce măsuri s-au luat?

– Pilotul a raportat situația înainte ca aparatul să fie doborât. Nu știm cine a supraviețuit. S-au activat trei radiofaruri când s-au deschis parașutele, dar de atunci încoace nu s-a primit nici un semn, de aceea presupunem că s-a întâmplat ceea ce era mai rău. În urmă cu șapte ore, de la baza Hickam din Hawaii a decolat o escadrilă de avioane de luptă invizibile și trei C-17. Acum o oră au fost parașutați patruzeci de luptători SEAL la locul de unde specialiștii noștri consideră că s-a lansat racheta Stinger care ne-a doborât aparatul. Despre astfel de informații vorbim.

– Prin urmare, este posibil să-l găsim pe Svensson, dar și antivirusul.

– Există șanse. Adevărat.

– Dar cum de l-au găsit oamenii voștri atât de repede pe Svensson?

Blair a ezitat, după care a decis să termine ceea ce începuse.

– Thomas Hunter, a rostit el. Sunt convins că-ți aduci aminte de el. Individul cu puteri psihice, parcă așa te-ai referit la el. Comunicatul primit din Franța

mai susținea că Noua Credință îl are în custodie și că orice alte încercări de intervenție militară îi va costa viața pe el și pe Monique.

Liderul majorității din Senat a fost luat cu totul pe nepregătite de această dezvăluire.

– Bun, prin urmare, aveți un psihic în mediul vostru de informații. Și înțeleg că acest individ v-a spus că Statele Unite nu vor primi antivirusul la vreme. Iar acum ne vom baza întreaga strategie pe această revelație a lui. Ați avut în vedere ideea logică potrivit căreia, dacă i se oferă antivirusul Franței, Statele Unite se află la depărtare de numai șapte ore de zbor? Nu are nici o importanță la cine ajunge antivirusul; oamenii noștri de știință îl pot copia după ce îl prelevează de la orice purtător.

Discutaseră acest scenariu și existau destule modalități prin care Svensson să împiedice Statele Unite să intre în timp util în posesia antivirusului pentru a-l multiplica. Însă Thomas susținuse cu multă convingere că nu vor primi antivirusul. Având în vedere ultima lui reușită, Blair era dispus să îi dea crezare.

– Tot ce se poate. Accept asta cu unele rezerve, după evaluare. Noi sperăm că vom evita să ajungem într-o asemenea situație.

– Dumnezeu mi-e martor că așa sper și eu. Dar dacă jucăm prea dur cu francuzii în privința asta, o să-ți pun întreaga națiune în cap.

– Voi accepta acest lucru în baza evaluării. Dacă misiunea care se desfășoară în prezent dă greș, armele vor fi predate conform programării. Nu voi

întreprinde nici o acțiune necugetată; ai cuvântul meu. Doar ca ultimă soluție. Dar nu te aștepta să mă predau chiar de acum. Acordă-mi măcar atâta credit, ce Dumnezeu! Dacă-ți închipui că indivizii ăștia ne vor lăsa să trăim, înseamnă că nu vezi clar ceea ce se petrece.

– Mda, mereu am trăit în lumi diferite, n-am dreptate? Sper că-i poți convinge pe israelieni să-și păstreze calmul.

– Calmul, în nici un caz. Deja, îndărătul ușilor închise, au început să se suie pe pereți. Dar am angajamentul lui Benjamin că se vor preface măcar că se supun, cel puțin o perioadă. Dwight, înțelegi, sper, că ei nu vor ceda fără luptă, da?

– Niște nesocotiți, a aruncat Olsen, pregătindu-se de plecare. Între timp, oamenii din țara noastră habar nu au ce îi așteaptă. Va trebui să le spunem adevărul cât de curând. Îți promit că vor fi furioși că nu au fost informați din vreme.

– Aș fi pariat că vei profita de acest amănunt ca să-l folosești în plan politic.

Dwight i-a aruncat o privire de rămas-bun, iar Blair a fost convins că pe tot parcursul discuției omul se gândise numai la viitorul lui politic. Probabil că era singurul lucru care explica faptul că nu se repezise să anunțe presa în legătură cu ceea ce știa.

– Să păstrezi discreția privind convorbirile de acum, l-a prevenit președintele.

Dwight Olsen s-a răsucit pe călcâie.

– Îți acord două zile. Dacă sunt de acord cu ce văd, s-ar putea să joc alături de tine. În caz contrar, nu promit nimic.

– Dacă faci dezvăluiri privind discuția de față, voi cere arestarea ta.

– În baza cărei acuzații?

– Trădare. Divulgarea de secrete privind operațiunile militare reprezintă o infracțiune prevăzută de lege. *Există* un virus, dar întreprindem și acțiuni militare.

Era vorba mai mult de un bluf decât de o amenințare adevărată, dar lui Blair nu-i păsa.

– Domnule.

Primea o comunicare prin intercom.

– Da?

– Raport din Hawaii.

A surprins privirea curioasă a lui Olsen. Era vorba de misiune. Secretarul cu apărarea a ridicat spre tavan ochii mari.

– Spune, Bill.

Zece secunde mai târziu, Graham Meyers avea în mână un dosar cu coperte roșii. Și-a trecut repede privirea peste raport. Olsen s-a strecurat discret înapoi în sala de ședințe. Președintele își desfăcuse cravata care îi stătea deja larg.

– Hai, spune tot, ce Dumnezeu.

– Misiunea a descoperit locul și a pătruns într-un mare complex aflat pe un versant al muntelui Cyclops. Nu s-au înregistrat pierderi umane. Dar locul era abandonat.

– Poftim?

– De câteva ore. Au recuperat câteva computere, dar hard discurile lipsesc. Locul este curat, a zis Grant, și a ridicat privirea. Există probe că în acest complex a fost ținut ca prizonier cel puțin un soldat de-al nostru. S-au descoperit nasturi de la o uniformă a armatei americane.

– Hunter.

Cei din încăpere au rămas muți.

– Nu pot fi departe, a rostit cineva.

Președintele și-a împins scaunul în spate și s-a ridicat.

– Găsește-l!

18

Sărbătorirea se desfășurase până noaptea târziu, așa cum se întâmpla mereu în cursul celor trei zile în care pădurenii țineau Adunarea anuală. Muzică și dans, joacă și mâncare, chiar prea multă. Și băutură, desigur. Vinuri și bere din fructe. De toate și orice, lucruri care stimulau amintiri despre Marea Romanță din pădurea colorată.

Ceremoniile inaugurale au inclus defilarea fiecărui trib de-a lungul drumului care ducea spre lac, având în frunte bătrânii înțelepți. Ciphus a condus cel mai mare grup, cel din Pădurea Mijlocie, urmat de celelalte, în funcție de situare, de la nord la sud.

În jurul lacului au ars douăzeci de mii de torțe când Ciphus a recitat profesiunea de credință și le-a reamintit tuturor de ce trebuie să respecte litera Marii Romanțe fără nici cea mai neînsemnată abatere, așa cum ar fi făcut însuși Elyon. Religia lor era simplă, cuprinzând doar șase legi ca fundament, însă celelalte, pe care Consiliul le perfecționase de-a lungul anilor în sprijinul aplicării și respectării celor șase, era necesar să capete aceeași importanță, a susținut el. Pentru a demonstra iubirea de Elyon, oamenii trebuiau să se dăruiască trup și suflet căilor lui, fără a face nici cel mai mic compromis.

Epuizat, Thomas se prăbușise în pat foarte târziu, dormise având vise apăsătoare în care era torturat, iar când s-a trezit îl preocupau două gânduri.

În primul rând, să descopere cine ar putea fi Carlos în acea realitate, dacă era cumva posibil, așa cum Rachelle sugerase în treacăt. O pistă firavă, desigur, dar urmărirea ei era singura soluție pe care și-o imagina ca să evadeze din temniță împreună cu Monique.

În al doilea rând, era vorba de provocare, care avea să se desfășoare în acea după-amiază. În afară de faptul de a o fi anunțat, Consiliul păstrase o tăcere înțeleaptă în privința lui Justin. Cu toate acestea, subiectul fusese comentat de toată lumea din sat.

Unii se întrebau de ce era necesară o cercetare – doctrina lui Justin nu se deosebea prea mult de aceea pe care pădurenii o urmaseră atâta vreme. El vorbea de iubire. Iar Marea Romanță nu tot la iubire se referea? Da, îndemnurile lui privind pacea cu Hoarda

erau foarte greu de urmat, însă acum vorbea de iubire. Poate se răzgândise.

Alții se întrebau de ce Justin nu era surghiunit fără multă vorbă – învățăturile lui reprezentau un afront evident la tot ce era sacru în privința Marii Romanțe, *începând* chiar cu propovăduirea păcii. Cum să cadă cineva la pace cu dușmanii lui Elyon? Iar învățăturile lui se deosebeau doar pentru că acționau împotriva Marii Romanțe, spuneau aceștia.

Amfiteatrul unde avea să se țină provocarea era suficient de spațios ca să găzduiască douăzeci și cinci de mii de persoane, ceea ce era aproape convenabil, deoarece numai adulții puteau asista. Restul urmau să-și găsească locuri în pădure, deasupra structurii mari, circulare, situată pe malul vestic al lacului.

La scurt timp după amiază, lespezile de piatră care slujeau drept bănci pe pământul terasat erau aproape pline. La ora când soarele ajunsese la jumătatea drumului său spre asfințit, nu se mai găsea loc nici măcar în picioare, dărămite jos.

Thomas stătea împreună cu Rachelle și locotenenții săi într-unul dintre chioșcurile de unde se vedea întregul spectacol.

– Ar fi trebuit să fiu în deșert acum, pe urmele Hoardei, a mormăit Thomas.

– Să nu-ți închipui că nu ți se va cere să-ți joci rolul aici, a spus Mikil. După ce terminăm, plecăm după Hoardă și voi fi prima care ți se va alătura.

Stătea alături de Jamous. Cei doi își anunțaseră planurile de căsătorie în timpul sărbătoririi din seara

precedentă. În dreapta lor, William privea atent spre mulțime.

Rachelle și-a lăsat palma pe brațul lui Thomas. Doar ea înțelegea dilema în care se zbătea.

– Mikil, chiar dacă va avea loc o luptă, nu-l voi ucide. Surghiunul, dar nu moartea.

– Prea bine. Surghiunul e de preferat, decât să îi oferim libertatea de a otrăvi mințile copiilor noștri.

El a respirat adânc să se calmeze.

– Trebuie să plec din nou după Cărțile de Istorii.

– De data asta voi pătrunde și eu în cort, a zis Mikil. Mă pot lipsi de restul Adunării. Ne ocupăm de Justin, iar după aceea plecăm să-ți găsim cărțile. Iar Jamous va veni cu noi.

Acesta a sărutat-o pe buze.

– Alături de tine, sunt în stare să traversez și deșertul.

– Mereu, a adăugat ea.

– Mereu, a repetat el, și s-au sărutat din nou.

Mulțimea a tăcut brusc.

– Vin.

Thomas s-a apropiat de balustradă și a privit în jos, spre amfiteatru. Ciphus cobora panta întinsă îmbrăcat cu roba lungă și albă de ceremonial. În urma lui se găseau ceilalți șase membri ai Consiliului. S-a apropiat de o platformă spațioasă din mijlocul câmpului. Șapte torțe mari ardeau în semicerc în jurul celor opt scaune înalte de lemn. Pe o masă așezată între ele stătea un vas cu apă.

Au pășit tăcuți spre șapte dintre scaune. Cel de-al optulea a rămas neocupat. Dacă Justin câștiga ancheta,

i se permitea să stea alături de ceilalți, ca semn al acceptării lui. Cum Consiliul declanșase ancheta, membrii lui nu erau obligați să-i accepte doctrina, dar cu vremea, chiar și aceasta avea să fie încorporată în Marea Romanță.

S-au așezat pe scaune și s-au întors cu fața spre un podium mai mic, asemănător, situat la douăzeci de metri de al lor, pe care se găsea un singur scaun.

– Unde e Justin? a întrebat Mikil în șoaptă.

Ciphus a ridicat mâna pentru a cere tăcere, deși gestul nu era necesar – nimeni nu se clintea, iar mutenia era generală. Dacă Thomas ar fi tușit cumva, probabil că toată lumea din arenă l-ar fi auzit.

– Consiliul va lansa provocarea filozofiei lui Justin din Sud la această a zecea Adunare a pădurenilor, a răsunat puternic și limpede glasul lui Ciphus. Justin din Sud, te chemăm aici.

Membrii consiliului s-au întors către panta pe care o coborâseră. Pe coama ei, șapte copaci mari marcau singura intrare în amfiteatru.

Nu a apărut nimeni.

– Nu va apărea înaintea noastră, a spus Mikil. Știe că greșește și...

– Hei, dar cine e acela? a întrebat William.

Un sătean se ridicase de pe unul dintre locurile aflate ceva mai jos. În loc de tunică scurtă, care era mai agreată, purta una lungă, cu glugă. Și în picioare avea cizme de soldat.

– El e, a zis Jamous.

Membrii Consiliului încă nu-l văzuseră. Bărbatul s-a apropiat de scaunul izolat, s-a așezat pe el și apoi și-a tras gluga pe spate.

– Justin din Sud acceptă provocarea voastră, a rostit el cu glas puternic.

Membrii Consiliului s-au răsucit în același timp spre el. Un murmur general s-a propagat prin amfiteatru. Dar și câteva hohote de râs.

– E cutezător, trebuie să recunosc, a vorbit Mikil.

Thomas a avut impresia că vede fum ieșind din urechile lui Ciphus.

Bătrânul a ridicat mâna, cerând liniște, pentru că de această dată era nevoie. S-a apropiat de vas, și-a afundat mâinile în apă și le-a uscat pe un prosop mic. În spatele lui, ceilalți membri și-au reluat locurile.

Ciphus a pășit încoace și încolo pe marginea podiumului și s-a tras de barbă.

– Din nefericire, exact acest fel de scamatorie te-a înșelat, prietene, a zis el, suficient de tare însă ca să fie auzit de lume.

– Nu doresc câtuși de puțin să evit întrebările importante pe care mi le vei pune, a răspuns Justin. Ceea ce spunem astăzi, nu felul în care arătăm, ne va face să câștigăm sau să pierdem inimile oamenilor.

Ciphus a șovăit, apoi s-a adresat celor prezenți.

– Atunci, ascultați ce am de spus. Bărbatul pe care îl vedem șezând dinaintea noastră astăzi este un războinic de temut, care, într-o vreme, a adus pădurilor multe victorii. Este genul de om care iubește copiii, care mărșăluiește ca un adevărat erou și acceptă

laudele cu eleganță. Știm cu toții aceste lucruri. Pentru fiecare dintre aceste merite îi datorez recunoștința mea. Îți mulțumesc, Justin din Sud, a rostit, și a plecat capul spre acesta, care i-a întors gestul.

Ciphus nu e chiar nepriceput, a gândit Thomas.

– Cu toate acestea, se spune că în ultimii doi ani, acest om a răspândit otrava blasfemiei împotriva lui Elyon în întreaga Pădure de Sud. Misiunea noastră de azi este de a stabili adevărul. Noi nu judecăm omul, ci doctrina. Și, ca în cazul oricărei provocări, voi, oamenii, veți fi judecătorii după ce vom încheia de înșiruit argumentele noastre. Așadar, vă invit să chibzuiți cu înțelepciune.

Din stânga lui Thomas s-au auzit murmure, glasuri care-și exprimau deja nemulțumirea. Erau sigur din Pădurea de Sud, sprijinitorii cei mai acerbi ai lui Justin. Unde erau cei doi care pătrunseseră în Valea Tuhan împreună cu Justin? Ronin și Arvyl, dacă Jamous nu le încurcase cumva numele. Glasurile lor se auzeau cu certitudine în mulțime, dar nu în partea de jos a amfiteatrului, așa cum s-ar fi așteptat. Pe de altă parte, Justin avea obiceiul de a purta singur bătăliile personale și de a-și apăra propria filozofie. Probabil că le interzisese orice amestec.

– Tăcere!

Mulțimea s-a liniștit din nou.

– Nu va dura mult. În realitate, e o chestiune simplă. Cred că la această cercetare am putea pune copiii să voteze, și am ajunge la un verdict clar și drept. Iată cum stau lucrurile, a zis și s-a întors către Justin.

– Este adevărat ori nu că Hoarda este marele dușman al lui Elyon?

– Este adevărat, a răspuns Justin.

– Corect, cu toții știm asta. Așadar, este adevărat ori nu că acela care conspiră cu dușmanii lui Elyon conspiră împotriva lui Elyon?

– Este adevărat.

– Da, desigur. Cu toții știm la fel de bine. Prin urmare, este adevărat sau nu că recomanzi stabilirea unei legături cu Hoarda prin negocierea unei păci?

– Este adevărat.

Din rândurile mulțimii s-a auzit o exclamație de nedumerire. Murmure provocate de uimire au izbucnit din partea stângă, în timp ce din dreapta au răsunat cereri să se facă liniște. Cu un semn din mână, Ciphus a făcut din nou mulțimea să tacă. L-a măsurat atent pe Justin, gândind fără îndoială că acesta punea la cale cine știe ce șarlatanie.

– Înțelegi, sper, că orice înțelegere cu Hoarda a fost socotită întotdeauna drept trădare. Potrivit cuvântului rostit chiar de Elyon, noi nu încheiem compromisuri cu dușmanul lui. Credem cu tărie în profeția băiatului, cum că Elyon va găsi o cale pentru a scăpa lumea de această pacoste care a căzut asupra noastră. Cu toate acestea, tu lași impresia că vrei să faci pace cu Hoarda. Asta nu este blasfemie?

– Ba da, blasfemie, a confirmat Justin.

Omul acesta și-a pierdut mințile, a gândit Thomas. Rostind acele cuvinte, se condamnase de unul singur la surghiun.

– Problema este, a continuat Justin, o blasfemie împotriva cui? Împotriva Marii Romanțe sau chiar a lui Elyon?

Ciphus a rămas șocat de acea afirmație.

– Și socotești că există vreo deosebire?

– O mare deosebire. Nu în spirit, ci în formă. Încheierea păcii cu Hoarda ar putea pângări Marea voastră Romanță, dar nu e o blasfemie față de Elyon. El ar face pace cu orice om, bărbat, femeie sau copil, din această lume, chiar dacă dușmanii lui se află pretutindeni, chiar și aici, în acest loc.

S-a lăsat tăcere. Oamenii păreau prea copleșiți ca să scoată vreo vorbă. *Și-a semnat singur condamnarea*, a gândit Thomas. Ceea ce spusese avea o oarecare prospețime, cuprinzând chiar o idee pe care ar analiza-o și el dacă ar fi teolog. Însă Justin respingea tot ce era sacru, mai puțin pe Elyon. Punând la îndoială Marea Romanță, îl includea și pe Elyon.

– Vrei să spui că noi suntem dușmanii lui Elyon? a întrebat Ciphus cu glas tremurând.

– Iubiți lacul și copacii, și florile, ori îl iubiți pe Elyon? Ați muri pentru acestea sau pentru Elyon? Nu vă deosebiți deloc de Hoardă. Dacă muriți pentru Elyon, poate ați muri și pentru Hoardă. La urma urmelor, și oamenii aceia sunt ai lui.

– Ai prefera să murim pentru Hoardă? a strigat Ciphus, cu chipul împurpurat. Să murim pentru dușmanul lui Elyon, pe care am jurat să-l distrugem?

– Dacă ar fi nevoie, de ce nu?

– Acestea sunt cuvinte trădătoare față de Elyon! a glăsuit Ciphus, îndreptând un deget tremurător spre Justin. Ești un fiu de Shataiki!

La rostirea acelui ultim cuvânt, dezordinea s-a instaurat în întregul amfiteatru. Au răsunat strigăte de revoltă, cărora li s-a răspuns cu țipete de opoziție fiindcă Ciphus putuse rosti așa ceva împotriva acestui profet. Acest Justin din Sud. Dacă îl vor lăsa să explice, ar înțelege și ei, au protestat aceștia.

Thomas a renunțat la orice sentimente ambivalente pe care le simțise până atunci față de acea audiere. Cum de îndrăznea un om care slujise sub comanda lui să sugereze ca ei să moară pentru Hoardă? Să moară în luptă, apărând lacurile lui Elyon, da. Să moară protejând pădurea și copiii *împotriva* Hoardei, da. Să piară susținând Marea Romanță în fața dușmanului care jurase să șteargă numele lui Elyon de pe fața pământului, da.

Dar să moară *pentru* Hoardă? Să încheie pacea ca ei să fie liberi să-și pună în aplicare înșelătoria?

Niciodată!

– Cum poate afirma așa ceva? a întrebat Rachelle de alături. Sugerează cumva să murim pentru Hoardă?

– Ce v-am spus eu? a răbufnit Mikil. Trebuia să-l ucidem ieri, când ni s-a oferit prilejul.

– Dacă l-am fi ucis ieri, azi am fi fost și noi morți, a vorbit Thomas.

– Mai bine morți decât îndatorați acestui trădător.

Amfiteatrul devenise un vulcan zgomotos și dezordonat. Ciphus nu a făcut nici o încercare de a-i

domoli pe gălăgioși. S-a apropiat de vasul cu apă, cufundându-și din nou mâinile în el. Terminase, și-a dat seama Thomas.

Bătrânul înțelept s-a consultat, pe rând, cu ceilalți membri ai Consiliului.

Justin a rămas netulburat. Nu a făcut nici un gest prin care să-și explice poziția. Părea satisfăcut, deși nu încercase deloc să se apere. Pesemne că alesese calea luptei.

În cele din urmă, Ciphus a ridicat mâinile și, după câteva clipe, a reușit să liniștească mulțimea, făcându-se auzit.

– Mi-am expus părerea despre o astfel de erezie, iar acum voi veți hotărî soarta acestui om. Să îmbrățișăm ceea ce propovăduiește el ori să-l trimitem departe de noi, fără putință de întoarcere? Ori să-i încredințăm soarta în mâinile lui Elyon printr-o luptă pe viață și pe moarte? Cercetați-vă inimile și vă vom asculta.

Thomas s-a rugat ca votul să fie fără nici un dubiu. În ciuda aversiunii față de cele susținute de Justin, nu voia să aibă nici un rol în acea luptă. Nu pentru că s-ar fi temut de sabia lui Justin, însă gândul de a fi târât în sprijinul consiliului nu-i surâdea câtuși de puțin.

Pe de altă parte, s-ar fi făcut într-un fel dreptate dacă l-ar fi învins pe fostul lui locotenent într-un duel final, înainte de a-l trimite să trăiască alături de Hoardă. În orice caz, Ciphus nu va obține moartea lui Justin.

– S-a sfârșit, a rostit el încet.

– Înseamnă că ieri nu ai fost în vale, a zis Rachelle.

Ciphus a coborât mâna dreaptă.

– Dacă spuneți că acest om a rostit o blasfemie, să vă aud glasurile!

Un urlet tunător a clătinat chioșcul. De ajuns. Mai mult decât suficient.

Ciphus a îngăduit țipetelor să continue până când s-a simțit satisfăcut, apoi a cerut liniște.

– Iar dacă spuneți că acceptați învățăturile acestui om și vreți să încheiați pacea cu Hoarda, să vă faceți glasurile auzite.

Locuitorii din Pădurea de Sud aveau glasuri puternice, pentru că urletul a răsunat cu tărie. Și a crescut în intensitate, devenind la fel de tunător ca primul. Ori să fi fost mai slab? Deosebirea nu era ușor de stabilit de către Ciphus.

Thomas și-a simțit inima în gât. Nimeni din afara acelui chioșc nu știa că el va apăra Consiliul în cazul unei lupte. Și avea să se poarte o luptă. Indiferent cât de surd se voia a fi în acele momente, Ciphus nu avea cum să ia o decizie clară. Regulile erau limpezi – nu trebuia să existe nici o îndoială privind verdictul.

Ciphus a coborât mâinile, iar oamenii au tăcut. Știau cu toții ce va urma. Bătrânul a rămas îndelung fără să se clintească, parcă surprins peste măsură că mulțimea era chiar atât de divizată.

– Atunci, vom încredința soarta acestui om în mâinile lui Elyon, a grăit el puternic. Îl chem aici pe apărătorul nostru, Thomas de Hunter.

Mulțimea a scos o exclamație de uimire. Ori, mai curând, jumătate din mulțime. Cei din Pădurea de Sud,

care hotărâseră să și-l revendice pe Justin ca fiind al lor, deoarece le eliberase pădurea în urmă cu o săptămână. Aceștia nu înțelegeau de ce Justin al lor trebuia să lupte cu el.

Cealaltă jumătate a mulțimii a început să-i scandeze numele.

Ochii Rachellei s-au întunecat de spaimă. A sărutat-o pe obraz.

– Eu l-am învățat să lupte; nu uita.

A trecut peste balustradă, iar oamenii i-au croit loc prin tribună. Și-a prins sabia de la brâu și a sărit peste peretele scund care despărțea terenul de tribune. Ovațiile și strigătele, dar și privirea sfredelitoare a lui Justin, au făcut ca drumul până la podiumul principal să i se pară lung.

S-a oprit în fața lui Ciphus, care a făcut semn mulțimii să tacă.

– Thomas de Hunter, comandant suprem al Gărzii Pădurii, îți cer să aperi adevărul nostru împotriva acestei blasfemii într-o luptă pe viață și pe moarte. Accepți?

– Da. Dar doresc surghiunul, nu moartea pentru Justin.

– Eu hotărăsc acest lucru, nu tu, a zis Ciphus.

Nu auzise așa ceva până în acel moment.

– Am înțeles că eu fac alegerea.

– Înseamnă că ai înțeles greșit rânduielile. Consiliul a întocmit această regulă, iar acum trebuie să o respecți. Va fi o luptă pe viață și pe moarte. Prețul unui asemenea păcat este moartea. Nu doresc să iau în considerație moartea în viață.

Thomas s-a gândit un moment. Era adevărat că legea cerea pieirea oricui îl sfida pe Elyon. Surghiunul era un fel de moarte, o moarte în viață, după cum se exprimase Ciphus. Acum, însă, silit să analizeze acest lucru, și-a dat seama că surghiunirea lui Justin putea crea probleme. Dacă intra în Hoardă și căpăta putere sub conducerea lui Qurong? Ce se întâmpla dacă mai apoi ar fi condus armatele lor împotriva pădurii? Probabil că pieirea era soluția cea mai înțeleaptă, deși nu așa ar fi dorit.

– Atunci accept, a spus el și a plecat capul.

– Săbii! a strigat Ciphus.

Un membru al consiliului a ridicat două săbii grele de bronz de pe podea, din apropierea scaunului său, și le-a așezat pe podium.

– Alegeți-vă arma, le-a cerut Ciphus.

Thomas s-a uitat în fugă la Justin. Războinicul îl urmărea acum cu un oarecare interes. Dorea oare să moară?

A ridicat săbiile, una în fiecare mână, și s-a apropiat de Justin.

– Ai vreo preferință?

– Nu.

A rotit săbiile în aer. Acestea s-au răsucit lenevos la unison, apoi s-au înfipt în scândurile podiumului, de o parte și de alta a celuilalt.

– Insist. Nu aș vrea să se spună că l-am învins pe Justin din Sud alegând sabia mai bună.

Mulțimea a reacționat imediat printr-un murmur de aprobare.

Justin a rămas cu privirea ațintită la Thomas, fără să se uite la săbii. A făcut un pas înainte și a smuls-o pe cea din dreapta lui.

– Nici eu n-aș vrea, a zis, și a azvârlit arma astfel încât s-a înfipt în pământ la picioarele lui Thomas.

A urmat un alt murmur de aprobare.

– Luptați! a răcnit Ciphus. Luptați până la moarte!

Thomas a smuls sabia din pământ și a rotit-o de două ori ca să se familiarizeze cu ea. Era o armă obișnuită a Gărzii, echilibrată și suficient de grea ca să reteze un cap dintr-o lovitură.

Justin a dus mâna la sabie și a așteptat. De ajuns cu teatrul. Cu cât mai curând se încheia lupta, cu atât mai bine. Ca să cunoști un om într-o astfel de confruntare era suficient să-i urmărești ochii. Iar lui Thomas nu i-a plăcut ce a citit în ochii celuilalt. Erau prea plini de viață ca să îi închidă pentru totdeauna. Acel om avea o influență amăgitoare de nedescris, iar asta îl îngrijora.

A făcut un pas spre stânga și a sărit pe podium, la trei metri de Justin. S-a întrebat dacă acesta dorea să moară fără a lupta, fiindcă abia dacă a tresărit la această mișcare.

A atacat și a rotit sabia cu o forță suficient de mare ca să-l taie în două. În ultima clipă, Justin a ridicat sabia și a respins lovitura. Zăngănitul înfiorător de tare a răsunat în întregul amfiteatru. Era exact cum anticipase. În momentul când adversarul i-a blocat lovitura, a întins mâna stângă și l-a bătut ușor pe obraz.

Era o mișcare pe care îi învățase pe toți ucenicii lui ca fiind un soi de glumă. Mikil o denumise

„Obrazul". Însă nu se aşteptase ca mâna stângă a lui Justin să ţâşnească brusc, exact în acelaşi timp. S-a simţit atins pe faţă.

Mulţimea a scos un răcnet colectiv, iar Thomas a avut impresia că aude glasul lui Mikil, al cărei strigăt de aprobare se ridicase deasupra vacarmului general.

S-a simţit dator să zâmbească. Bine. Foarte bine. Justin a surâs. Apoi i-a făcut semn cu ochiul.

Au continuat cu o repriză completă, ţinând săbiile cu ambele mâini. Lovituri, contralovituri, împunsături, parări, lovituri scurte, deplasare în jurul platformei – un duel simplu, menit să dezmorţească încheieturile şi să familiarizeze cei doi luptători unul cu celălalt. Modul de luptă nu l-a surprins câtuşi de puţin. Reacţiona la atacurile lui exact la fel ca Mikil sau William sau orice alt locotenent de-al său.

Şi era convins că nici pe celălalt nu-l surprindea nimic din stilul lui. Asta avea să se întâmple mai târziu.

Au început să adauge câteva din mişcările Marduk, fentând, eschivând, şerpuind din trup sau rostogolindu-se – sărind de pe podium pe câmp, apoi de-a lungul unei laturi a podiumului şi în jurul perimetrului. După care, din nou pe podium.

– Eşti un om bun, Thomas, i-a spus Justin, însă prea încet pentru ca mulţimea să-i audă vorbele. Mi-ai plăcut mereu. Şi încă ţin la tine, chiar foarte mult.

Săbiile lor s-au ciocnit cu zgomot.

– Ţi-ai păstrat cunoştinţele, din câte constat. Ai ucis şi câţiva dintre prietenii tăi din Hoardă cumva?

Justin a blocat o lovitură, apoi au rămas față în față, într-un moment de pauză și confruntare fără arme.

– Nici nu ai idee în ce te-ai vârât. Să fii atent.

Thomas a făcut patru pași în față. Era abordarea clasică a unei volte, însă nu a făcut saltul. Și-a aranjat sabia ca și cum ar fi voit să se răsucească peste ea, însă în loc să se înalțe, a făcut o rotație jos.

Justin ridicase deja sabia să respingă împunsătura scurtă pe care o anticipa, când, de fapt, Thomas s-a azvârlit peste cap. Acum, era mai aproape de gleznele adversarului. Totul s-ar fi sfârșit astfel, când l-ar fi doborât din picioare și apoi ar fi lovit.

S-a răsucit în jurul sabiei, cu picioarele înainte, încordându-și forțele pentru contactul dintre fluierul piciorului său și pulpele lui Justin.

Cu toate acestea, brusc, pulpele lui Justin au dispărut. În ultimul moment, el simțise răsturnarea de situație și, cu toate că era complet dezechilibrat, reușise să se lanseze într-un salt peste cap în spate. Un salt înalt de pe marginea podiumului. Apoi a descris un arc aproape perfect.

A aterizat pe câmp, cu picioarele desfăcute larg și având sabia în ambele mâini, gata să răspundă oricărei lovituri.

Thomas a văzut perfect totul în timp ce se răsucea executând lovitura care nu-și mai găsea ținta, astfel că s-a slujit de inerție ca să pivoteze complet ajungând să facă un salt pe spate cu lansare de pe brațe, sărind de pe podium, executând o mișcare ce se numea biciuire pe spate.

Mișcarea de rotație completă în aer îl silea pe unul dintre luptători să se apere de o lovitură ucigătoare cu călcâiul în față, dar ea s-a transformat într-o piruetă pentru a aduce sabia, nu picioarele, într-un cerc perfect, executat cu o iuțeală ametitoare.

A executat perfect acea figură. Justin a apreciat greșit traiectoria. S-a azvârlit însă înapoi exact la vreme ca să respingă lama în momentul când lovitura îi țintea pieptul.

În loc să continue cu un salt pe mâini înapoi, s-a lăsat să cadă pe spate și s-a rostogolit în direcția opusă celei în care Thomas era purtat de inerție.

Inteligentă mișcare. Foarte abilă. Dacă ar fi ales saltul înapoi pe mâini, așa cum ar fi procedat mai toți războinicii, celălalt și-ar fi folosit mișcarea de inerție ca să declanșeze alt atac, înainte ca adversarul lui să-și poată reveni complet din mișcarea precedentă.

Și mulțimea și-a dat seama de acest lucru. Țipetele oamenilor amuțiseră, făcând loc tăcerii.

Justin a ajuns în picioare, într-o poziție care-i trăda pregătirea de a riposta și având ochii aprinși, strălucind amuzați.

– Trebuia să fi acceptat promovarea pe care ți-am oferit-o acum doi ani, în loc să-ți vinzi inima deșertului, i-a spus Thomas. Ești un războinic mult mai bun decât ceilalți.

– Serios? a întrebat Justin, îndreptându-se de spate, ca și cum acea dezvăluire îl luase prin surprindere. Atunci, lasă-mă să lupt cu tine fără sabie, a continuat

azvârlindu-și arma în țărână. Bătălia care va urma nu va fi câștigată cu sabia.

Ținându-și sabia întinsă în față, Thomas a înaintat câțiva pași.

– Ridică-ți sabia, neghiobule.

– De ce, ca să te ucid?

Thomas a dus vârful săbiei la gâtul lui Justin. Acesta nu a făcut nici o încercare de a-l opri.

– Ucide-l! a răcnit Ciphus. Până la moarte!

– Vrea să te ucid.

– Dacă poți.

– Pot. Dar nu vreau.

Acest schimb de cuvinte s-a purtat cu glas scăzut.

– Păcălești oamenii, făcându-i să creadă că poate exista pace când, chiar în aceste momente, Hoarda plănuiește o trădare.

Justin a clipit mirat.

– Ridică-ți sabia! a strigat Thomas, ca să fie auzit de toată lumea.

Celălalt a făcut un pas în spate, puțin spre stânga. Nu a luat însă în seamă sabia, lăsându-și brațele de-a lungul trupului și privindu-l fix.

Thomas a socotit că îi oferise omului din Sud destule șanse; scălâmbăielile lui începuseră să-l înfurie. A atacat. A parcurs distanța din trei pași lungi și a lovit, slujindu-se de toată puterea. Lama l-ar fi despicat pe adversar în două fără să lase impresia că ar fi izbit ceva.

Însă Justin nu mai era în locul unde lovitura a țintit. L-a văzut cum se rostogolește spre dreapta, înșfăcându-și sabia, și apoi, prea târziu, și-a dat seama

că fusese ademenit să se lase antrenat în acea lovitură pe care o executase deja pe jumătate.

În minte i-au răsunat cuvintele pe care le rostea mereu în timpul instruirii ucenicilor. Niciodată să nu te dezechilibrezi în lupta de la mică distanță!

Cu toate acestea, purtat de furie, exact asta făcuse. Era posibil să-și ucidă adversarul. Acum, acesta îl putea ucide cu ușurință.

În cazul unuia lent, greșeala ar fi trecut neobservată. Însă Justin s-a mișcat la fel de rapid ca el. Lovitura lui a venit din spate, cu latul săbiei, care l-a izbit drept în omoplați.

A căzut cu un bufnet puternic. Avea fire de iarbă între degete. În ambele mâini. Își pierduse sabia.

S-a azvârlit spre dreapta, rostogolindu-se pe spate. S-a trezit cu lama săbiei apăsată pe gât și cu un genunchi presându-i plexul. Justin a îngenuncheat deasupra lui, fixându-l cu ochi verzi și aprinși, și atunci și-a dat seama că era înfrânt.

Toți oamenii din amfiteatru rămaseseră fără suflare, la fel ca el. S-a uitat în ochii fostului său locotenent și a descoperit un foc sălbatic.

Apoi, Justin a sărit în picioare, s-a retras și a aruncat propria sabie în aer. În soarele după-amiezii s-a rotit de câteva ori, apoi a căzut de-a lungul, la douăzeci de metri depărtare, scoțând un duduit surd.

A pășit spre membrii Consiliului și s-a oprit în fața podiumului pe care aceștia stăteau.

– Campionul vostru tocmai a fost înfrânt. Așa a glăsuit Elyon.

– Lupta este pe viață și pe moarte, a spus Ciphus.

– Eu nu vreau să-l ucid pentru păcatul vostru.

– Înseamnă că Elyon nu a glăsuit, a rostit bătrânul cu glas scăzut. Acum ești în viață doar fiindcă Thomas nu a reușit să termine. Tu ai fost învins primul.

– Chiar așa?

– Lupta nu s-a terminat, a scrâșnit Ciphus printre dinți.

– Viață! a strigat cineva din mulțime. Lăsați-l pe Thomas în viață!

Oamenii au pornit să scandeze:

– Viață, viață, viață!

Cu un efort, Thomas s-a ridicat în picioare, simțind că i se învârte mintea. Fusese înfrânt de Justin în luptă dreaptă.

Era evident că în acele circumstanțe atât de neclare Ciphus nu ținea să sfideze lumea. I-a lăsat să scandeze.

Justin s-a întors către mulțime.

– Îi voi îngădui să trăiască! A strigat el.

Scandările s-au liniștit, apoi au încetat.

Încet, a făcut câțiva pași, examinând tribunele.

– Pentru că am câștigat acest drept, acum vă voi arăta adevărata cale spre pace, a zis și s-a îndreptat spre panta care se înălța către copacii de la intrarea în amfiteatru. În chiar aceste clipe, Hoarda plănuiește să vă strivească folosind o armată care va face ca bătăliile purtate în sud și vest să pară niște încăierări de copii.

De unde știa? Și totuși Thomas era convins că el nu se înșela. Trebuia să transmită ordin să se cerceteze perimetrul exterior.

S-a întors spre chioșc, și i-a făcut semn lui Mikil să pornească. Ea și William au dispărut.

Justin și-a desfăcut brațele ca să liniștească mulțimea derutată.

– Tăcere! Există o singură cale de a înfrunta acest dușman. Pe calea păcii, iar astăzi eu vă voi oferi această pace.

S-a oprit și a făcut un semn înspre copaci. Un moment, nu s-a întâmplat nimic. După aceea, dintre copaci a apărut un bărbat cu glugă pe cap.

Un scabios!

Purtând eșarfa de general.

Așadar, Justin răpise un general al Hoardei și-l ascunsese în pădure. S-a auzit un strigăt pornit din zece mii de piepturi. Restul mulțimii a rămas cu gurile căscate, dar mute.

Bărbatul înalt, cu glugă pe cap, a înaintat cu repeziciune, iar Justin l-a întâmpinat la jumătatea pantei. Și-au strâns mâinile și s-au salutat cu gesturi din cap. Justin s-a întors cu fața spre arenă și a desfăcut brațele în lături, în semn de prezentare.

– Vi l-am adus pe acela cu care voi negocia pacea dintre locuitorii deșertului și pădureni, a zis el, apoi a făcut o pauză. Vajnicul general al Hoardei, Martyn!

Martyn! Cum era posibil? Atunci, pe cine ucisese în cortul lui Qurong?

Thomas a aruncat o privire în spate, spre chioșc. Acesta se golise. Garda nu va îngădui acelui om să plece viu din sat. Mai ales acum, după ce se dezvăluise că Hoarda se strângea ca să îi atace din flancul expus.

Și-a înșfăcat sabia și a alergat către pantă. În acea zi se făcuseră destule demonstrații de bărbăție. Nu-l putea ucide pe Justin, însă acel general reprezenta cu totul altceva.

– I-am dat cuvântul meu că nu-l veți ucide, a vorbit Justin. Armatele lui sunt deja aproape și ar lua pădurea cu asalt, declanșând o bătălie care să transforme valea într-un râu de sânge. Însă dacă toți copiii lui Elyon ar muri, cine ar mai fi învingătorul?

Dezvăluirea că Hoarda era atât de aproape a făcut mulțimea să își stăpânească furia. Oamenii începuseră să asculte cu adevărat. Thomas i-a văzut pe William și pe câțiva membri ai Gărzii ieșind dintre copaci în vârful pantei din spatele lui Justin. Rachelle era alături de ei.

Ce căuta acolo? Doar nu era treaba ei să se afle alături de războinici.

A alungat acest gând din minte și a pășit spre Justin și scabios. Cei din Gardă coborau dealul ca să împiedice orice încercare de fugă.

Justin a pășit în față să-l întâmpine.

– Thomas, te implor să mă asculți. Mi-am dovedit credința față de tine. Acum trebuie să-mi îngădui această șansă!

– Te înșeli. Acest om are trădarea în sânge!

Din câte vedea, amândoi erau neînarmați. Oamenii lui au coborât încet panta, ținându-și săbiile scoase.

S-a repezit spre general. Justin l-a prins de braț.

– Thomas! Nici nu știi cine este!

Martyn s-a tras un pas.

A văzut ochii albicioși ai scabiosului privind de sub adăpostul oferit de glugă. Cercul tatuat peste ochiul drept îl evidenția ca fiind druid, confirmând astfel zvonurile.

– Îți închipui că sabia mea nu va vărsa sângele celui care a măcelărit zece mii dintre ostașii mei?

Apoi și-a îndreptat provocarea către Martyn.

– Crezi că vrăjile tale te vor apăra de răceala tăișului sabiei mele?

Oamenii lui se aflau deja la câțiva metri în spatele scabiosului. Martyn le-a simțit prezența, a aruncat o privire peste umăr, după care s-a oprit. Thomas și-a smuls brațul din strânsoarea lui Justin și a făcut ultimii pași până lângă general. A împuns cu vârful sabiei în partea de jos a glugii generalului și l-a țintuit locului.

A făcut apoi o mișcare scurtă cu tăișul. Martyn nu a reacționat la mica tăieturtă apărută pe gât. Sângele roșu a năvălit din tăietura superficială.

– Crezi că el nu va sângera la fel ca oamenii mei? Eu zic să-l trimitem înapoi hoardei făcut bucățele.

Justin a alergat pe lângă Thomas, a prins gluga generalului și i-a tras-o pe spate.

Fața lui Martyn era cenușie. O cicatrice curbată i se întindea pe obrazul drept. Orbit de lumina apărută brusc, a clipit din ochii palizi. Abia dacă era uman, și totuși era cât se putea de uman. Însă mai era ceva.

Thomas îl cunoștea pe acel bărbat.

Inima i s-a strâns în piept.

Johan.

Și-a retras sabia.

Johan? Și cicatricea... De ce îl uimea acea cicatrice?

– Johan, a spus Justin.

Thomas a văzut-o pe Rachelle apărând în spatele omului. Era pe coama dealului și auzise cuvântul rostit de el.

– Johan? a exclamat ea.

Apoi a pornit în goană. Parcă rostogolindu-se pe pantă. I-a dat roată și s-a uitat pătrunzător la fața lui lipsită de orice protecție.

– Johan? Tu... tu ești?

Generalul nu a arătat nici o emoție la vederea surorii lui. Mintea îi fusese luată în stăpânire de boală, așa socotea Thomas. Nu fusese ucis în bătălie, așa cum presupuseră toți. Se rătăcise în deșert și devenise scabios în urmă cu trei ani. Tocmai de aceea strategia lor devenise atât de eficientă. Luptătorii ei erau conduși de cineva care făcuse parte din Garda Pădurii, dar își pierduse mințile din cauza bolii de care sufereau ei.

Rachelle a întins mâna spre el, dar bărbatul s-a retras. Apoi, îndurerată, s-a mulțumit să-l privească atent. Părea îngrozită.

– Trebuie să ne îngăduiți să plecăm, a zis Justin. E singura cale.

William s-a apropiat.

– Domnule, e bolnav. Nu-i putem permite să...

– Atunci, îmbăiați-l! a strigat Rachelle.

– Nu poți sili pe cineva să se îmbăieze, a spus Thomas. Omul rămâne ceea ce vrea să fie.

– Va fi îmbăiat! Spune-le, Johan. Vei curăța blestemul acesta de pe piele. Vei înota în lac.

Într-un brusc atac de spaimă, el a căscat ochii mari.

– Dacă vreți pace, vă pot oferi pacea.

Thomas a recunoscut glasul, dar nu semăna cu ceea ce își amintea. Acum suna mai adânc. Și îndurerat.

– Altfel vom aduce un blestem pe care pădurea aceasta nu l-a cunoscut nicicând.

William l-a prins de mantie pe bărbat și a înălțat sabia peste cap.

– De ajuns!

– Dă-i drumul! i-a poruncit Thomas.

– Domnule...

– Eliberează-l!

Locotenentul a dat drumul robei și a făcut un pas în spate.

– Doar nu-mi voi ucide propriul frate!

Garda nu putea fi de acord cu condițiile păcii încheiate cu Justin și Martyn, însă un armistițiu va stăvili atacurile Hoardei îndeajuns de multă vreme ca să se pregătească dacă pe câmpie se afla cu adevărat o armată.

În spatele lor, Ciphus rămăsese mut. Oare de ce?

Thomas s-a întors cu fața spre Justin.

– Du-l cu tine. Tratează pacea pe care o vrei, dar nu te aștepta ca eu și oamenii mei să o acceptăm. Dacă vom vedea un singur scabios în apropierea pădurii, vă vom găsi și vă vom face să sângerați de moarte.

Rachelle l-a prins de braț. Tremura din cap până în picioare.

Martyn și-a tras gluga peste cap și s-a răsucit pe călcâie. William a refuzat să se clintească.

– William, lasă-i să plece, a rostit, apoi a adăugat cu glas tare: Aceștia doi au primit asigurarea mea că vor pleca nevătămați din pădurea noastră. Cel care se atinge de ei va trebui să mă înfrunte apoi pe mine.

Oamenii lui s-au tras deoparte.

Justin și Martyn, puternicul general al Hoardei, al cărui nume era și Johan, au urcat panta și au dispărut printre copaci.

19

Thomas l-a străfulgerat cu privirea pe omul despre care acum știa că organizase toată afacerea legată de virus. Un franțuz gras, cu degete ca niște cârnăciori și păr negru unsuros, care arăta ca și cum ar fi fost în stare să stea în fața unui uragan fără ca măcar să clipească.

Acel om era Armand Fortier.

Fuseseră sedați, așa îi spusese Monique. La o oră după ce el leșinase, amândurora li se administraseră injecții. Câțiva oameni se apucaseră să dezasambleze laboratorul. Urmau să se mute; Monique reușise să priceapă măcar atâta lucru de la unul dintre lucrători. Nu avea însă știință unde vor fi mutați.

După aceea își pierduse și *ea* cunoștința. Nici unul dintre ei nu avea idee cât timp trecuse de când fuseseră drogați.

Se treziseră aici, în această încăpere cu pereți de piatră, fără ferestre, în care se afla o masă de biliard și un șemineu. Amândoi erau încătușați neînchipuit de strâns, așezați pe scaune de lemn, cu fața la franțuz și, în spatele acestuia, Carlos. Monique purta aceiași pantaloni albastru deschis, cu o bluză asortată, iar Thomas rămăsese în salopeta de camuflaj.

Se străduise să ghicească locul în care se aflau, dar nici nu-și amintea să fi fost deplasat, iar în încăpere erau obiecte care puteau fi găsite în orice parte a lumii. Din câte își dădea seama, rămăseseră lipsiți de cunoștință vreme de două zile. Dacă avea dreptate, visase pentru că nu fusese drogat în acea primă oră după ce Carlos îl torturase.

În prima oră visase despre cercetare, când luptase cu Justin și descoperise că Martyn era de fapt Johan...

– Merită să știi, americanii au încercat să vă salveze, a spus Fortier, lăsând impresia că i se părea interesantă o asemenea idee. Și am mai aflat, dintr-o sursă foarte serioasă, că voiau ceva mai mult decât antivirusul. Vă voiau pe voi. S-ar părea că toți vor să pună mâna pe Thomas Hunter și pe Monique de Raison.

Și-a mutat privirea spre Monique.

– Ai soluția în minte. Poate crezi că te voi ucide ca să elimin riscul de a fi găsită de ceilalți. Din fericire pentru tine, am motive suficiente ca să te las în viață, a continuat, apoi s-a uitat din nou spre Thomas. Tu, pe de altă parte, ești o enigmă. Cunoști lucruri de care nu ar trebui să ai habar. Tu ne-ai dat Germenul

Raison, iar după aceea, fără să vrei, ne-ai oferit și antivirusul, cele două aspecte ale acestei arme extrem de utile. Însă lucrurile nu s-au oprit aici. Afli în continuare lucruri noi. De exemplu, locul unde ne ascundem. Care va fi următorul nostru pas, probabil. Cum să procedez în privința ta?

Thomas a reluat în minte visul în care a răspuns la provocarea lui Justin.

Johan. Omul care condusese Hoarda atât de eficient împotriva lor fusese Johan. Iar el avea o cicatrice pe obraz. Îi urmărise pe cei doi intrând în pădure ca să negocieze pacea cu Qurong, o pace care se împletea în același timp cu trădarea.

Dezbătând înfierbântați cele petrecute, mulțimea izbucnise ca un vulcan. Revenise la oamenii lui din Gardă, iar membrii Consiliului se apropiaseră ca să-l dojenească pentru hotărârea de a-l lăsa pe Johan să plece nestânjenit din pădure. Dar cum să-l ucidă? Iar provocarea nu fusese câștigată de Justin? Consiliul nu avea dreptul să îi submineze autoritatea.

Festivitățile din acea noapte amintiseră mai curând de o ceartă decât de o sărbătorire – un amestec straniu de exuberanță manifestată de cei care socoteau că Justin era menit să îi scape de Hoardă prin acea pace a lui și animozități din partea celor care protestau vehement față de modul mârșav în care Elyon fusese trădat.

În cele din urmă, Thomas se prăbușise într-un somn adânc.

– Ce părere ai? l-a întrebat Fortier.

Și-a concentrat privirea asupra francezului mătăhălos. Nu avea nici o îndoială că acestui om îi va reuși planul legat de virus. Așa afirmau Cărțile de Istorii. Și, după cum se vedea, schimbarea istoriei nu se realiza chiar atât de ușor cum sperase el cândva. Probabil că era imposibil. Toate acestea – descoperirea de către el a virusului, încercările lui de a dejuca acțiunile lui Svensson, iar acum acea confruntare cu Fortier – erau pesemne consemnate în Cărțile de Istorii. Își imagina chiar cum ar fi sunat: *Încercarea lui Thomas Hunter de a o salva pe Monique de Raison de pe muntele Cyclops a dat greș când avionul de transport în care se afla a fost doborât...* Dacă ar fi reușit să plece cu Cărțile din cortul lui Qurong, ar fi putut citi amănunte despre propria viață! Se părea, totuși, că drumul istoriei continua exact așa cum se consemnase, iar el știa destinația ei finală, dacă nu chiar cursul precis pe care îl va urma.

Acum se punea întrebarea: *Când?* Când îl vor ucide? Când va muri Monique? Când va fi distribuit antivirusul puținilor aleși? Când vor muri ceilalți în chinuri oribile?

– Te-au căutat folosind aproape o sută de avioane, având la bord echipamente electronice al căror consum de energie ar ajunge Parisului vreme de o săptămână. A fost un adevărat spectacol, care s-a desfășurat în etape, și nu într-o singură zonă, bineînțeles. Au fost verificate aeroporturile din sudul Pacificului. Au fost blocate rutele aeriene dintre Indonezia și Franța. Sincer să fiu, abia de am reușit să facem față

unei asemenea desfășurări de forțe, tocmai explica Fortier, cu buzele schimonosite într-un zâmbet. Nu am fi făcut asta dacă nu am fi anticipat exact această posibilitate. Vezi tu, nu ești singurul care vede viitorul. A, probabil că viziunea ta se deosebește de a mea din cauza acestui... acestui dar, mai degrabă decât datorită unui raționament deductiv serios, dar te asigur că am întrevăzut viitorul, și îmi place așa cum va arăta. Ție nu?

– Nu, a răspuns Thomas. Deloc.

– Prea bine. Încă ai glas. Și ești sincer, trăsătură care nu mă caracterizează, a zis, întorcându-i spatele. Vreau să aflu ceva. Sunt convins că știi răspunsul, fiindcă am oameni infiltrați în guvernul vostru. Am știință că președintele nu dorește să predea armamentul care tocmai pătrunde în Atlantic. Nu-mi dau seama însă cât de departe va duce el acest joc. Trebuie să știu ca să întreprind acțiunile corespunzătoare la momentul potrivit. Află că suntem pregătiți pentru un schimb de lovituri nucleare. Mi-ar fi de folos să știu dacă și când ar declanșa atacul.

– Nu va lansa proiectile nucleare.

– Nu? Poate nu-l cunoști pe președinte la fel de bine ca mine. Noi anticipăm acest lucru. Orice informații mi-ai da, rezultatul acestei partide de șah nu se va schimba; se va decide doar câți indivizi mor ca să se ajungă la deznodământul prestabilit, a spus Fortier, apoi și-a consultat ceasul. Peste trei zile, vom face vestea publică în Franța. Peste o sută de membri mai puțin progresiști ai guvernului vor sfârși prematur

în acest interval de timp. Acum, însă, sunt invitat să particip la o discuție cu o delegație chineză, care așteaptă să fie primită de președintele Gaetan în biroul său. Evident, știrea privind confruntarea cu tine din Indonezia a ajuns de domeniu public și s-a creat vâlvă. Australienii amenință că vor anunța publicul în legătură cu virusul, și trebuie să fie calmați. Unul dintre comandanții noștri a început să pună întrebări incomode. Sunt un om ocupat. Trebuie să plec. Mai vorbim mâine. Sper ca până atunci să-ți revină memoria.

S-a uitat spre Monique, a salutat-o vag din cap și a părăsit încăperea.

După ce auzise amănuntele chiar din gura francezului, Thomas a simțit că i se învârte mintea. Lumea se îndrepta vertiginos spre un sfârșit bine-cunoscut. În vreme ce el visa despre Adunare și despre felul în care Johan devenise marele general Martyn, având și acea cicatrice...

Ajuns în acest punct, a înghețat. S-a uitat țintă la Carlos, care traversase încăperea și deschisese o ușă dincolo de pragul căreia era beznă.

S-a întors, arătându-și profilul. Cicatricea. Pe obrazul drept. Curbată ca o semilună, exact cum era și aceea a lui Johan.

– Să mergem, a zis Carlos. Nu mă siliți să vă duc târâș.

Da, nu ar fi vrut să-i ducă târâș. Ar fi însemnat să se apropie prea mult – oferindu-i ocazia de a acționa. Omul acela știa cum să se protejeze.

Dar pe moment nimic din toate acestea nu-l interesa pe Thomas.

Cicatricea.

Dacă Rachelle avea dreptate privind modul în care funcționau realitățile? Se putea ca el să fie singura verigă adevărată între realități, dar dacă cineva era conștient de existența lor, atunci acestea îl afectau. De exemplu, acum, când Rachelle credea în amândouă, dacă Monique se tăia la deget, și soția lui se trezea cu o tăietură identică. Iar dacă era ucisă, și Rachelle murea. Monique ar muri dacă Rachelle ar fi ucisă? Thomas nu o convinsese încă să creadă în ambele realități. Și nici nu intrase în contact cu sângele lui.

Legătura dintre realități era credința? Ori sângele lui?

Probabil că ambele. Era rațional, dar ciudat. Viața și sângele, aptitudinile și cunoștințele se transferau între realități – își dăduse seama de asta. Și o dovedise. Dar de ce?

Credința.

În cazul în care o persoană care credea cât de cât intra în contact cu sângele lui, atunci credința acesteia era suficientă pentru a o lega de cealaltă realitate. Asta ar explica totul! Și nu ar fi necesar ca Rachelle și Monique să fie una și aceeași persoană.

Aceasta era cea mai mulțumitoare explicație pe care o găsise.

– Acum. Vă rog, i-a invitat Carlos, făcând semn către cameră.

Însă teoria lui avea un cusur. În primul rând, de ce el era Thomas în ambele realități și de ce nu împărtășea acea experiență cu altcineva.

S-a ridicat.

– Vreau să spun ceva. Îl poți chema puțin înapoi pe franțuz?

Carlos l-a privit atent.

– Va trebui să mai aștepți.

– Va voi să audă ce am să-i comunic, îi va sluji la discuția cu chinezii.

– Atunci, spune-mi mie.

– Are legătură cu modul în care am aflat unde o țineați pe Monique. Ai știut că voi veni, nu-i așa?

A înaintat câțiva pași și s-a oprit la trei metri de Carlos. În spatele lui, Monique a rămas pe scaun.

– Ai fi putut să mă cauți la Washington, dar ai preferat să pleci în Indonezia și să mă aștepți acolo, pentru că știai că eu voi afla. Am dreptate?

– Și ce legătură are asta cu chinezii?

– De fapt, nu are legătură directă cu chinezii în sine. Am spus că franțuzul ar trebui să știe înainte de a discuta cu ei.

– Să știe ce anume?

– Că eu voi evada înainte ca el să-i întâlnească.

Thomas nu avea știință de acest lucru, dar era necesar să capteze atenția deplină a omului, iar acesta era primul pas.

– Atunci, ar fi fost chemat aici degeaba. Nu am de gând să te las să evadezi. Discutăm inutil.

– Dar n-am spus că o să ne permiți. Însă evadarea noastră te va implica. Știu asta pentru că nu le semeni celorlalți din grupul vostru. Tu ești un om profund religios, care respectă voința lui Allah, și te cunosc bine. Mai bine decât îți închipui. Ne-am mai întâlnit cândva.

Carlos și-a trecut greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Dacă mă cunoști atât de bine, știi probabil că nu mă las păcălit chiar așa de ușor de un nebun care vorbește în șarade.

– Adevărat. Dar ai fost deja păcălit. Înșelat. Știu asta cu certitudine. Crezi că după ce vor dobândi toată puterea, Svensson și Fortier vor îngădui islamului să prospere? Religia este dușmanul lor cel mare. S-ar putea să creeze ei înșiși o religie, pe care să o boteze chiar islamism, dar nu va fi religia pe care o cunoști. Vei fi unul dintre primii care vor muri. Știi prea multe. Ești prea puternic. Ești cel mai primejdios dușman – sunt conștienți. Simți și tu.

Nu a primit nici un răspuns.

– Nu ești curios să afli *cum* ne-am mai întâlnit?

– Dar nu ne-am cunoscut înainte.

– Încă nu ai activat acea amintire. Ne-am cunoscut în cealaltă realitate. Cea cu Cărți de Istorii. Acolo te numești Johan și ești fratele soției mele. De asemenea, ești un mare general, care ne-a provocat mie și Gărzii mele mai multe necazuri decât putem duce.

Evident, Carlos nu a găsit nici urmă de umor și nici nu s-a lăsat convins de acele afirmații.

– Ai rămas în viață numai și numai datorită vrăjitoriilor tale. Dacă mă mai superi o dată, te voi ucide. Văd că nu te mai vindeci atât de repede, a zis, uitându-se la vânătăile și tăieturile provocate de cătușele care îi roseseră încheieturile. Cred că acum vei muri definitiv. Oferă-mi doar un motiv și voi pune teoria mea la încercare imediat.

– Darul meu este rezultatul vrăjitoriilor? Ori datorită faptului că sunt slujitorul lui El... al lui Dumnezeu? Recunosc, nu i-am urmat credința în acea realitate, dar nici nu am avut prilejul; oricum, situația se schimbă. Ar trebui să te auzi. Ești însemnat pentru moarte *din cauza* credinței tale în cel pe care îl numești Dumnezeu! Slujești doi demoni care ucid spre propriul lor câștig. Crezi că te vor lăsa în viață?

Carlos a clipit descumpănit.

– Ce-ai spune dacă-ți voi face dovada? Frate.

– Nu fi absurd.

– Dar ești încredințat că știu lucruri pe care nu s-ar cuveni să le cunosc. De aceea m-ai așteptat în Indonezia. Ai fost sigur că voi apărea. Eu spun că și tu crezi într-o realitate unde există și alte lucruri decât cele la prima vedere.

A reușit să perceapă o sclipire în ochii lui Carlos. Pentru un musulman, o asemenea credință era firească.

Carlos s-a simțit ispitit să-l împuște pe loc. Dacă Svensson și Fortier nu ar fi fost chiar atât de fascinați de darul lui ciudat, le-ar fi sfidat ordinele și l-ar fi ucis imediat.

– Numele tău este Johan și suntem destinați a trăi ca frați, a rostit Thomas.

Își simțea mintea chinuită de această revelație absurdă. Cine mai auzise de o asemenea absurditate?

Mama lui. Ea practicase filozofia sufi.

Și profetul Mahomed făcuse la fel.

Poate că Hunter interpreta greșit viziunile, dar probabil că îi văzuse pe alții în visele lui. Chiar pe el. Pe Carlos. Pretențiile acelui om l-au înfuriat.

Pe de altă parte, Thomas era suficient de inteligent ca să încerce o asemenea diversiune ca să-i distragă atenția. Încătușat, abia dacă avea vreo șansă de a-l atinge, darămite de a evada. Însă nu voia cu nici un chip să-l subestimeze.

– O să mă gândesc la ceea ce ai zis. Acum, te rog...

– Atunci o să-ți fac dovada, a spus Thomas. O să-l crestez pe Johan la gât fără să te ating pe tine.

Aceste cuvinte au declanșat alarma în mintea lui Carlos. A simțit un foc răspândindu-se în josul gâtului.

– Crezi că pot face asta? Îți închipui că dacă mă vindec în cealaltă realitate, mă voi vindeca și în asta? Ori că dacă mor acolo, voi muri și aici? Mai ții minte că m-ai împușcat? Cu toate astea, sunt viu. Trăiești și în cealaltă realitate alături de mine, și tocmai am avut o înfruntare cu tine la Adunare. Te-am tăiat la gât cu sabia.

– Nu fi ridicol! Termină cu asemenea absurdități!

Însă Carlos s-a înfiorat de spaimă. Îi auzise pe mistici vorbind în acest fel. Creștinii. Îi ascultase pe unii susținând că dacă omul ar deschide ochii

cum trebuie, ar vedea o altă lume. Iar o parte din el credea. Dintotdeauna.

– Carlos, acum crezi? Sigur că da. Ai crezut mereu.

La început Carlos a luat senzația de pe gât ca fiind provocată de furia care îl cuprinsese. Însă avea o arsură. Carnea îl frigea ca și cum ar fi fost o tăietură. Imposibil să fie adevărat, și totuși știa că așa era.

A dus mâna stângă la gât.

Thomas a văzut cu uimire cum pielea de pe gâtul lui Carlos a început să sângereze, ca și cum ar fi fost lovită de o lamă ascuțită.

Nu-l tăiase el. Însă acesta credea suficient de mult în povestea lui despre Johan cât să provoace clivajul între realități. Una dintre cele două lumi putea fi un vis, dar pe moment asta nu avea importanță. Deocamdată, sângera fiindcă Johan încă pierdea sânge!

Carlos a dus mâna la gât, a pipăit rana mică, apoi și-a retras degetele mânjite de sânge. În ochi i-a apărut o expresie de fascinație amestecată cu uimirea.

Thomas a explodat într-o mișcare. Doi pași, și s-a ridicat de la pământ. Piciorul lui l-a lovit pe Carlos înainte ca acesta să-și ia ochii de la propria mână.

Omul nici măcar nu a apucat să se încordeze înainte de a primi lovitura. S-a năruit la podea ca un lanț căruia i se dă drumul din tavan.

Thomas a aterizat pe ambele picioare și s-a răsucit în loc. Monique a rămas cu ochii mari, uimită de felul în care evoluase situația. Apoi a pornit în goană spre el.

– Repede! Are cheile în buzunarul drept! a rostit ea cu repeziciune, cuvintele au părut că se încalecă unul pe altul. Le-am văzut, le are în buzunar!

S-a ghemuit alături de Carlos și a pipăit în spate, căutând buzunarul, a dibuit cheile și, după ce le-a extras, s-a ridicat.

– Apropie-te cu spatele de mine. Grăbește-te!

S-au eliberat în câteva clipe. Încheieturile lui Monique sângerau din cauza cătușelor prea strânse. Ea nu a luat în seamă tăieturile.

– Acum ce facem?

– Te simți bine?

– Sunt liberă. Față de ultimele două săptămâni, e mult mai bine.

– Bine, stai aproape.

Femeia a rămas cu privirea ațintită spre Carlos, care zăcea lipsit de cunoștință, sângerând dintr-o rană mică de la gât.

– Ce s-a întâmplat?

– Îți explic altă dată. Hai!

Holul era pustiu. Au alergat către scara de la capătul lui și tocmai se pregăteau să urce, când Thomas s-a răzgândit. Printr-o fereastră cu latura de un metru, aflată direct în față și deasupra, pătrundea lumina soarelui. Zăvorul acesteia era desfăcut.

A îndreptat-o către geam, s-a tras în sus, a deschis fereastra și s-a aplecat în exterior. A privit într-o parte și alta, nu a văzut nici un paznic, și s-a întors după ea.

– Sări. O să te trag eu în sus, i-a șoptit.

S-a prins de mâna lui, iar el a tras-o cu ușurință de la podea, crispându-se la gândul durerii pe care probabil o simțea din cauza încheieturilor rănite. S-a zbătut puțin ca să-și ridice genunchii pe pervaz, dar curând s-au ghemuit împreună în puțul ferestrei, lăsând geamul închis bine în urma lor. Trecuseră mai puțin de trei minute de când Carlos se prăbușise la podea.

Monique a ridicat capul să privească în jur.

– Suntem undeva la țară, a vorbit ea în șoaptă. La o fermă.

Thomas a văzut câteva hambare și un drum care dispărea în pădure. Clădirea în care se aflau era placată cu piatră. Soarele începuse deja să coboare spre asfințit.

Carlos avea să se dezmeticească foarte curând. Trebuiau să se îndepărteze cât mai repede de această fermă.

– Gata. Mergem direct spre pădure, a spus Thomas, și a examinat copacii de la marginea ei. După ce pornim în fugă, nu ne mai oprim. Ești în stare?

– Da.

A aruncat o ultimă privire în jur, dar nu a văzut pe nimeni.

A ieșit din adâncitura ferestrei, apoi a ridicat-o pe Monique și a pornit în fugă spre pădure, asigurându-se că ea stătea aproape de el. Scrâșnetul rămurelelor și frunzelor uscate i-a întâmpinat imediat ce au pătruns în adăpostul oferit de copaci.

Thomas a aruncat o privire peste umăr. Încă nu se dăduse alarma. Deocamdată.

Mike Orear a condus-o de braț pe Theresa Sumner către parcarea de la CPE. Ea îi ignorase apelurile telefonice din ultimele douăzeci și patru de ore, iar el crezuse că fusese plecată din oraș. Însă judecând după cearcănele de la ochi, Mike nu ar fi fost surprins să afle că rămăsese blocată la slujbă, să lucreze la elaborarea antivirusului.

Cu o seară în urmă, se dusese acasă la ea. Nu avusese noroc. Abia a doua zi la ora opt reușise să ajungă aici.

– Mike, mi-ai explicat cât se poate de clar. Și răspunsul meu este „nu". Nu poți face publică o asemenea știre. Deocamdată, a zis și și-a smuls brațul dintre degetele lui.

– Douăzeci și patru de ore, Theresa. Acum nu mai este vorba de noi doi. Am promis, dar nu am gândit limpede. Le spui celor care trebuie să știe că mai au douăzeci și patru de ore la dispoziție ca să rezolve problema, altfel transmit știrea în cadrul emisiunii.

Theresa a ajuns la mașina ei de teren albă și s-a oprit, având o expresie curajoasă pe chip, dar arătând că e la capătul puterilor.

– Atunci alătură-te teroriștilor, pentru că vei face rău la fel de multor oameni ca ei.

– Nu fi naivă. Vrei să spui că dacă eu nu fac publică știrea vor supraviețui mai mulți?

Nu i-a răspuns. Sigur, răspunsul era negativ fiindcă dacă virusul era real, oricum aveau să moară cu toții. Iar virusul *era* real, așa cum afirmase. La fel de real ca laptele, pâinea sau benzina. El trecuse de la

incredulitate la o stare de groază constantă, gândindu-se la boala implacabilă care creștea în organismul lui chiar în acele momente.

– Asta înseamnă cu nu ați progresat deloc, a zis el și s-a răsucit, privind în depărtare. Grozav. Cu atât mai mult mă simt îndreptățit să anunț știrea.

– Ești fericit că știi? S-a îmbunătățit calitatea vieții tale deoarece te-am târât în treaba asta?

Ultimele cinci zile fuseseră un adevărat iad. De aceea a preferat să nu o privească în ochi.

– Întocmai, a continuat ea. Vrei să faci și restul lumii să ajungă în aceeași stare de nefericire? Îți închipui cumva că ne va ajuta să rezolvăm problema? Crezi că ne ajuți să câștigăm vreun minut în lupta pentru crearea antivirusului sau a vaccinului? Nici vorbă. Nu vei reuși decât să ne frânezi eforturile. Va trebui să ne confruntăm cu alte și alte probleme.

– Dar nu-i posibil să le *ascundeți* oamenilor faptul că vor muri. Nu-mi pasă cât de mult vrei să îi protejezi, vorbim de viața lor. Președintele rămâne ferm asupra hotărârii lui?

Ea și-a încrucișat brațele la piept și a suspinat.

– Consilierii lui au păreri împărțite. Dar, te asigur, în momentul în care lumea va afla, țara asta se va prăbuși cu totul. Ce voi face dacă nu pot lua legătura cu vreun laborator din Europa? La asta te-ai gândit? De ce s-ar mai duce angajații de la AT&T la slujbă dacă ar ști că ar mai avea de trăit doar treisprezece zile?

– Pentru că există șansa de a supraviețui cu toții dacă vor menține legăturile intacte, de aceea.

– Asta ar fi o minciună. Ai înlocui o minciună cu alta.

– Poftim? Deci nu există *nici* o șansă de a supraviețui acestui virus?

– Din câte știu eu, nu. Mai avem treisprezece *zile*, Mike. Cu cât analizăm mai atent acest lucru, cu atât ne dăm seama mai limpede cu ce monstru ne confruntăm.

– Nu pot accepta. Imposibil să nu progreseze cineva, undeva. Ne aflăm în secolul al XXI-lea, nu în Evul Mediu.

– Ei, bine, din întâmplare, ADN-ul nu are nici un respect față de epocile istorice. Bâjbâim cu toții prin întuneric.

– Dar ești conștientă că lumea își va da seama foarte curând? Chiar mă uimește că restul jurnaliștilor nu au reușit să intuiască ce se întâmplă.

Ea a respirat adânc.

– N-a trecut decât o săptămână. Dacă nu știi precis ce să urmărești, este nevoie de timp ca să descoperi un anumit șablon. Cei din domeniul militar știu ce să caute, dar lor li s-a spus la ce să se aștepte, folosindu-se diverse povești.

– Dar câtă vreme va ține treaba asta? Totul pare o adevărată nebunie!

– Sigur că da! Toată problema asta e înnebunitoare!

Și-a lăsat palma pe capota mașinii ei. Era rece. Însemna că se afla acolo de ceva vreme. Probabil rămăsese peste noapte. Ori mai mult.

– Povestea pe care am lansat-o despre insula de la sud de Java, care ar fi în carantină, a început să-și piardă autenticitatea. O serie de oameni au reușit să se refugieze de pe insulă înainte ca ea să fie izolată. Presa de acolo își pune întrebarea cât de mult s-a răspândit boala. La fel se întreabă și jumătate dintre laboratoarele care colaborează cu noi.

– Păi asta spuneam și eu. Este imposibil să se mai păstreze secretul. Ar trebui ca toate laboratoarele din lume să lucreze non-stop ca să descopere...

– De fapt, chiar așa și este!

– Mai bine s-ar trimite armata să-i descopere pe acești teroriști.

– Dar s-a cerut deja tuturor serviciilor secrete să ofere informațiile necesare. Numai că, atenție, indivizii dețin antivirusul – așa că nu putem lansa o rachetă de croazieră împotriva lor.

– Se știe, așadar, cine sunt?

Nu i-a răspuns, ceea ce însemna că știa ori avea idee de identitatea lor.

– E vorba de Franța, adevărat?

Nu a primit răspuns.

– În sfârșit, avem motive să lansăm o bombă atomică împotriva Franței.

– Cred că e vorba de cineva din afară..

– Sigur că nu e o acțiune a guvernului.

– Da. Mike, nu mai știu altceva, a zis, și a ridicat mâna în aer. Ajunge. Ne pierdem vremea, a mai adăugat și a pornit înapoi.

– Oamenii ar dori probabil să-și pună lucrurile la punct. Să se împace cu copiii. Cu Dumnezeu. Douăzeci și patru de ore, Theresa. Nu-ți voi menționa numele.

Ea s-a uitat înapoi la el.

– Procedează cum crezi că e mai bine, Mike. Dar stoarce-ți mințile înainte de a întreprinde ceva.

– Încotro mergem? a întrebat cu greu Monique printre gâfâieli.

Thomas a măsurat din ochi vâlceaua care se afla înaintea lor. Dincolo de ea, se vedea orizontul încețoșat.

– Cât mai departe de Carlos. Ai idee unde ne aflăm?

– Cred că undeva în nord. Poate chiar la marginea Parisului.

– Cei de la *Sûreté* vor scotoci toată zona imediat ce vor fi anunțați. Trebuie să ajungem la un telefon de unde să sunăm pe cineva din Statele Unite. Aeroporturile ar fi prea periculoase. Ce-ar fi să ne îndreptăm spre Canalul Mânecii?

– Dacă reușim să ajungem până acolo fără să fim depistați. De ce nu la Paris?

Ea era franțuzoaică, astfel că ar fi trecut neobservată. Prezența lui ar fi sărit în ochi.

– Cunoști bine Parisul?

– Suficient de bine să mă pierd în mulțime.

– Avem la dispoziție trei zile până când știrea va fi făcută publică. Când se va întâmpla, se va institui legea marțială. Probabil că transportul public va fi

sistat. Trebuie să ieşim din ţară înainte de trecerea acestei perioade.

– Înseamnă că Parisul e cea mai bună soluţie. Cred că se află spre vest.

– De ce?

– Orizontul nu e chiar atât de limpede într-acolo. Din cauza smogului.

El a analizat vorbele ei.

– Bine, mergem spre vest.

Au alergat vreme de aproape două ore, după care soarele a început să coboare spre apus. Întâlniseră în drum câteva clădiri de fermă, pe care le ocoliseră după ce le examinaseră în grabă, dar încă nu dăduseră de nici un drum pavat. Din nefericire, nu era recomandabil să telefoneze de la vreo fermă, pentru că cei de la *Sûreté* ar fi interceptat toate apelurile internaţionale plecate din această zonă, lucru foarte simplu de realizat în situaţia în care nu existau mai mult de câteva sute de ferme pe o suprafaţă de câteva sute de kilometri pătraţi. Folosirea unui telefon cu fise dintr-un loc frecventat de turişti ar fi fost mult mai sigur.

Din păcate, avea să le fie greu să găsească un asemenea loc, deoarece se simţeau ca nişte orbi. Nu numai că se întuneca, dar nici nu ştiau precis unde se aflau.

Au continuat să alerge, sfâşiaţi între dorinţa de a găsi direcţia corectă şi aceea de a păstra distanţa între ei şi Carlos sau alţi oameni puşi pe urmele lor. În două rânduri, Thomas a ales un drum care se intersecta cu cel parcurs până atunci, a continuat spre sud cale de câteva sute de metri, apoi a continuat spre vest.

În tot acest timp, s-a gândit și la alte lucruri. La rana pe care i-o făcuse la gât lui Carlos. Avusese dreptate: cunoașterea și credința realităților stabilea o legătură. Nu o poartă, atenție – nici Carlos, nici Johan nu se treziseră în postura celuilalt. Nu avea știință să se fi întâmplat așa ceva. Însă între ei se declanșase un fel de relație de tip cauză-efect. Cei care credeau în ambele realități vedeau efectele transferabile din una în alta. Sânge, cunoaștere și abilități.

Când sângerai într-o realitate, se întâmpla la fel și în cealaltă.

Era sigur că Monique va crede după ce văzuse ce i se întâmplase lui Carlos. Cu ajutor din partea lui, sigur va fi convinsă că era legată de Rachelle. Dar oare era bine?

Iar dacă l-ar fi ucis pe Johan, Carlos ar fi murit aici? Posibil.

Luase hotărârea potrivită lăsându-l în viață pe Johan, de asta era convins. Acum, când aflase de legătura cu Carlos, va trebui să reanalizeze situația. Dar cum să-l ucidă pe fratele lui Rachelle?

Și mai era o chestiune care îl frământa, ceva ce nu reușea să descâlcească. Memoria lui fusese înnegurată de aceste vise și nu reușea să înțeleagă de ce, dar Justin din Sud ridica anumite probleme.

Războinicul acela îl învinsese rușinos și-și dezvăluise intenția de a înlesni o pace, în vreme ce Hoarda plănuia să îi înfrângă definitiv. Mikil trimisese două echipe de cercetași, dar nici una nu raportase vreo amenințare serioasă. Thomas întărise Garda în ambele

laturi ale pădurii, dar în rest nu putea face nimic altceva decât să aştepte cât Justin...

S-a oprit brusc. Monique s-a oprit şi ea.

– Ce e?

– Nimic, a zis el şi a alergat mai departe.

Dar mai era ceva. Cuvintele lui Qurong – cele pe care le auzise din întâmplare în tabăra Hoardei. Încă îi răsunau în minte.

„Bravo, planul e sclipitor prin îndrăzneala lui. Poate duşmanii bănuiesc, dar când vor vedea forţele noastre în pragul uşii lor, vor fi siliţi să creadă. Vom discuta despre pace şi vor fi nevoiţi să asculte, nu vor avea încotro. Când vom aranja trădarea cu el, va fi prea târziu."

Când vom aranja trădarea cu *el*, va fi prea târziu.

Cine era „el"? Când a aflat că nu-l ucisese pe Martyn – că omul cu care vorbise Qurong *nu era* Martyn – presupusese că „el" era Martyn. Gândul îi trecuse prin minte când Justin îl condusese afară din amfiteatru. Parţial, din acest motiv nu dorise să creadă în pacea mijlocită de cei doi. Garda lui va fi pregătită.

Dar dacă „el" era Justin din Sud?

Bineînţeles! Cine era mai potrivit să trădeze decât un erou între oameni, un războinic neînfricat care călărise ca un rege prin Valea Tuhan şi îl învinsese pe comandantul Gărzii într-o luptă unu la unu?

Era o capcană! Justin încheiase deja o alianţă cu Martyn. Negociase retragerea scabioşilor de la Pădurea de Sud. Apoi mersese până în tabăra Hoardei împreună cu Martyn şi sosise la vreme ca să îl salveze

pe el și pe luptătorii lui, făcând astfel o demonstrație de bună-credință. Omul de pe culmea dealului, cel care îi urmărise, fusese *Martyn*.

Acum totul se lega! Bătălia de la Pădurea de Sud, vorbele rostite de Qurong în cort, modul în care Justin îl salvase pe Thomas în deșert, victoria lui în cadrul provocării, iar acum această dezvăluire în urma căreia Martyn apărea ca Johan. Chiar și marșul prin Valea Tuhan.

Și totul avea un anume scop. Întinderea unei capcane. Trădarea.

Dar dacă trădarea sfârșea prin măcelărirea tuturor celor din sat? Moartea copiilor? Moartea Rachellei? Va muri oare și Monique? Dar îl ucidea Hoarda? Era nevoie de el aici.

Nu avea să se lase păcălit. Va rămâne pe poziție și va refuza orice pace oferită de Johan și Justin. Totul se va sfârși printr-o bătălie îngrozitoare, dar...

În minte i-a încolțit alt gând. Ce s-ar întâmpla dacă ar folosi aceste informații împotriva Hoardei? Ce-ar fi dacă ar da naștere unei răsturnări de situație, care să ducă la evitarea războiului? Asta ar însemna pace, dar în condițiile pe care le va impune chiar el.

S-a oprit din nou, simțind dorința de a visa din nou. Trebuia să se întoarcă și să se ocupe de trădarea lui Justin!

În fața lor, la marginea unui luminiș, se vedea o carieră de piatră. Luminile unei căsuțe de fermă licăreau la depărtare în vale.

– Ce facem acum? a întrebat Monique, gâfâind de efort.

– E aproape beznă. Nu știm cât de departe va fi nevoie să mergem și nici încotro ne îndreptăm, dacă tot veni vorba. Să ne oprim peste noapte ca să ne odihnim.

– Dar dacă ne ajunge din urmă?

– Carlos nu se așteaptă ca noi să ne oprim pe durata nopții – se va duce până în oraș, ori va scotoci prin toate hambarele și orașele apropiate, a zis și a făcut semn din cap spre luminile de la fermă.

– Și vrei să înnoptăm aici? a dorit să știe Monique, privind în jur.

S-a îndreptat în fugă spre carieră. Terenul cobora cam șase metri, formând o adâncitură ca un vas. La fund se găseau câțiva bolovani foarte mari.

– Putem întinde acolo niște crengi sau paie.

A crezut că ea va protesta. Însă după un moment a fost de acord.

Zece minute mai târziu acoperiseră pământul cu iarbă și rezemaseră câteva crengi cu multe frunze de cel mai mare dintre bolovani, înjghebând un adăpost improvizat.

S-a așezat alături, mult prea încordat ca să se gândească la somn. Tocmai asta era problema – trebuia să doarmă. Cu disperare. Ca să viseze. Să împiedice trădarea lui Justin înainte de a distruge ambele lumi.

– Thomas?

S-a uitat spre Monique, care s-a rezemat de bolovan, alături de el.

– Totul se va termina cu bine, a zis el.

– Am impresia că ești prea optimist.

– Păi, cum să nu fiu? Acum trei zile, l-am convins pe președintele Statelor Unite că visele mele erau reale, iar el m-a trimis într-o misiune sinucigașă ca să te găsesc. Asta i-a costat viața pe mulți, dar te-am *găsit*. Acum suntem liberi, ne întoarcem în lume cu informații care vor schimba istoria.

Nicidecum convinsă, Monique a întors capul.

– Ne aflăm în Franța. Dacă nu cumva mi-au scăpat anumite lucruri cât am fost reținută acolo, oamenii care au organizat totul dețin controlul aici. Iar tu sigur înțelegi că nu am nici o dovadă că în baza informațiilor pe care le dețin voi crea antivirusul.

– Svensson îl deține. L-am privit cum și-l inocula.

– Dar nu știu dacă ceea ce a folosit se bazează pe informațiile pe care i le-am dat eu.

– Fortier a fost cât pe ce să spună că antivirusul îți aparține exclusiv.

– Atunci de ce m-au ținut izolată de ceilalți?

Au rămas tăcuți. În alte circumstanțe, ar fi fost stânjenitor, însă acum, în ajunul distrugerii lumii, când orice alte afirmații nu se mai susțineau prin nimic, mutenia era de preferat.

– Așadar, crezi în toate astea, a zis Monique, referindu-se la visele lui.

– Da.

– Cum este posibil?

– Nu ți-a fost prea greu să crezi că obțineam informațiile din vise. Asta înseamnă să le capeți din nimic. De ce n-ai încerca mai mult?

– Există o diferență uriașă între a visa informații și a cresta gâtul cuiva fără să-l atingi.

– Dar la hotel am fost împușcat mortal, chiar în fața ta.

Ea a rămas tăcută.

– Asta încalcă orice principiu în care am crezut vreodată.

Thomas a făcut un gest din umeri.

– Atunci ai crezut în lucruri care nu meritau. Iar dacă te consolează cu ceva, la fel am crezut și eu. Când trăiești la fel ca mine, începi să percepi totul ca fiind real. Chiar firesc. Nu vreau să spun că înțeleg perfect ce se petrece. Nu afirm nici că am menirea de a înțelege.

Ea a privit spre cer.

– Te gândești la Dumnezeu în toate acestea?

– Nu mă știu religios, în ciuda faptului că tata a fost capelan. Poate *tocmai* din acest motiv. În primele două săptămâni de vise, chiar dacă am trăit câteva clipe incredibile, întâlnindu-l pe Dumnezeu în lacul de smarald, am păstrat totul în nișe separate, rezervate pentru lucruri neexplicate. Exista și pădurea colorată, cu versiunea ei de Dumnezeu, și mai era Pământul acesta, fiecare având grupul său de vise. Credeam că aici Dumnezeu nu există. Nu eram pregătit să gândesc diferențiat.

– Iar acum?

– Acum, realitatea lui Elyon este foarte convingătoare. În vise, desigur. Multă vreme după ce Shataikii au invadat pădurea colorată, bătălia era mai reală decât existența lui. Am fost comandant al Gărzii, purtând

războaie și vărsând sânge timp de cincisprezece ani, și niciodată nu am auzit pe cineva spunând că a văzut un liliac negru ori că a auzit un singur cuvânt din partea lui Elyon. Religia noastră se numește Marea Romanță, dar ea pare mai curând o listă de reguli și nu mai seamănă cu Marea Romanță pe care o aveam cândva. Acum, cunoașterea lui Elyon începe să mă pătrundă din nou – în ambele realități. Are noimă ce zic? Dacă Elyon este real acolo, atunci sigur că Dumnezeu trebuie să fie real și aici.

– Asta ar explica visele tale.

A urmat o nouă tăcere lungă.

– Încă nu sunt pregătită să cred că am vreo legătură cu o femeie pe nume Rachelle, care este căsătorită cu tine..

– Poate e mai bine că nu crezi, a spus el, oftând. Fiindcă dacă ești legată de ea, atunci orice i se întâmplă ei ți se va întâmpla și ție.

– Cu alte cuvinte, dacă ea se taie, la fel pățesc și eu? Cum i s-a întâmplat lui Carlos?

– Rachelle a trecut deja printr-o astfel de situație. Nu putem îngădui să ți se întâmple ceva.

– Deoarece ar afecta-o și pe Rachelle.

Thomas a oftat din nou și s-a rezemat cu spatele de bolovan.

– Rachelle e în primejdie de a fi ucisă?

– Dacă mă gândesc bine, da. Toți suntem de fapt în primejdie.

– Atunci cred că e mai bine să visezi și să salvezi lumea.

Și-a dat seama din tonul ei că era frustrată de aceste idei legate de vise, dar nu avea energia de a o convinge în acele momente. A decis totuși să-i transmită un gând înainte de a adormi.

– S-ar putea. Dar cred că pentru asta va trebui să plec după Justin.

Monique nu a întrebat cine era Justin.

Luna strălucea, iar noaptea era rece când, în cele din urmă, au convenit să doarmă. Adăpostul improvizat îi proteja de orice ochi indiscret din cer, astfel că Thomas a insistat să se întindă amândoi sub crengile încărcate de frunze.

În ciuda încercărilor de a păstra decența, au acceptat ideea că în acele momente erau mai importante confortul și căldura decât chinul de a-și căuta poziții care să-i țină treji jumătate din noapte. Pe întuneric, s-au întins umăr la umăr și braț lângă braț, și, treptat, au început să alunece în somn.

Thomas aproape că adormise când a simțit mâna ei lăsându-se peste a lui. A deschis ochii. La început, s-a întrebat dacă îl atinsese în somn. A vrut să îi dea deoparte brațul.

Dar nu l-a lăsat inima. Mai ales după ce o făcuse să treacă prin atâtea necazuri.

A avut nevoie de alte cincisprezece minute până să adoarmă. Au rămas astfel, alături, aproape mână în mână.

Carlos înainta cu pași rapizi, constanți. Luna se înălțase suficient de mult ca să îi lumineze calea, ceea

ce l-a ajutat să câștige teren mult mai ușor decât în prima oră de întuneric, înainte de răsăritul lunii.

Plecase singur deoarece acest Thomas Hunter devenise o chestiune strict personală și, în același timp, pentru că știa că putea să o rezolve fără să dezvăluie cuiva întregul adevăr privind cele petrecute în casă.

Avea în mână un receptor care primea semnalele emise de Monique. Cu o săptămână înainte, îi cususeră un emițător în betelia pantalonilor – existau toate motivele să supravegheze cu atenție un atu de mare valoare. În cazul în care ar fi abandonat acei pantaloni, Carlos ar fi întâmpinat probleme, însă ea nu avea motiv să facă acest lucru decât după ce va ajunge într-un oraș. Și, având în vedere traseul urmat de fugari, asta nu se va întâmpla până spre dimineață.

Cei doi se opriseră. Chiar în ritmul acela de mers va ajunge la ei peste câteva ore.

A ridicat din nou mâna și s-a pipăit la gât. Sângele se uscase, tăietura nu era decât o zgârietură. Însă modul în care apăruse nu-i dădea deloc pace.

La fel de mult îl frământau spusele lui Thomas despre dispariția lui după ce nu le va mai fi util celor care se slujeau de el. Analizase deja probabilitatea ca Fortier să se descotorosească de el imediat ce va obține ce și-a dorit – când aveai de a face cu inși ca Fortier, nu primeai defel garanții.

Însă și Carlos avea planuri bine puse la punct. Această evoluție a situației în privința lui Hunter putea de fapt să îi folosească mult. Pe de o parte, îi oferea prilejul de a-l ucide o dată pentru totdeauna.

Dar îi întărea și propria valoare până când va găsi prilejul să se ocupe de Svensson și Fortier. Le va spune că, înainte de a muri, Hunter îi mărturisise ceva nou despre istoriile acelea ale lui, o încercare de lovitură de stat imediat după trecerea puterii în mâinile lui Fortier. Îl vor lăsa în viață cel puțin cât timp va fi necesar ca să elimine o astfel de amenințare.

Hunter nu avea motive să susțină așa ceva, desigur, însă acea afirmație pornea de la un anumit adevăr. Va avea loc o încercare de lovitură de stat.

Musulmanii, iar nu francezul acela păgân, vor ajunge să fie câștigători în acest război al lui Allah.

Fortier nu era singurul om care știa cum să gândească planuri.

20

Icnind în somn, Thomas s-a trezit instantaneu. A tresărit.

Întuneric. Tăcere.

A clipit, apoi și-a încordat ochii să vadă ceva. Pereții s-au materializat treptat. Monique era în pat alături de el, și respira calm și ritmic.

Ba nu, nu era ea. Ci Rachelle, care seara trecută, după ce aflase adevărul despre fratele ei Johan, plânsese până adormise.

A simțit o durere de-a lungul antebrațului și și-a pipăit încheietura mâinii. Era vânătă și avea o tăietură.

Da, bineînțeles – cătușele pe care i le puseseră au fost prea strânse și îi pătrunseseră în piele. Sângerase și aici.

Evenimentele petrecute în ambele lumi i s-au derulat vii prin minte. Evadase cu Monique și acum dormea la baza unui bolovan dintr-o carieră de piatră, dorind cu disperare să viseze astfel încât să se întoarcă aici și să se ocupe de trădare.

Și-a coborât picioarele din pat, a înșfăcat ghetele și hainele, apoi s-a furișat în camera principală fără să o trezească pe Rachelle. I se părea că era poate o cruzime din partea lui să o lase singură, fără nici un cuvânt, a doua oară în decurs de o săptămână. Cu toate acestea, nu îndrăznea să o trezească, pentru că ea i-ar fi dat probabil peste cap planul perfect pe care îl gândise. Ceea ce avea în minte prezenta o doză de nebunie, iar soția lui sigur ar fi depistat acel element de nechibzuit și i-ar fi cerut să renunțe.

Pe de altă parte, Mikil avea să sară în sus de bucurie dacă i s-ar da șansă să participe.

S-a îmbrăcat repede, și-a prins sabia peste umăr și s-a strecurat în aerul rece al dimineții. Satul supraaglomerat continua să rămână cufundat în visele adânci ale evenimentelor neobișnuite petrecute peste zi și ale sărbătoririlor entuziaste ale serii. Fripseseră o sută de capre pe malul lacului așa cum era obiceiul în a doua noapte a Adunării. Dansurile se ținuseră lanț până târziu, iar discuțiile despre Justin și Martyn se prelungiseră și mai mult.

Războinicul din Pădurea de Sud era apărat de unii cu îndârjirea cu care alții îi găseau vină. Indiferent

de condiții, ideea de a încheia pace cu Hoarda era jignitoare pentru mai toți. Chiar și sprijinitorii lui Justin erau de acord cu un anumit lucru: dacă locuitorii deșertului porneau în marș spre pădure, asta se întâmpla probabil fiindcă Justin îi trădase. Dar nu existau motive de îngrijorare – eroul lor din Pădurea de Sud nu-i va trăda niciodată. Când spunea că va mijloci pacea, se gândea doar la cea adevărată.

Thomas se întreba cum de nu-și dăduse seama mai devreme de adevărul cuvintelor lui Qurong. Să-i fi derutat visele mintea de prea multe ori? Sau fusese atât de surprins de identitatea lui Martyn încât nu reușise să mai gândească în mod obiectiv. În orice caz, era sigur că dacă ar fi povestit membrilor consiliului ce spusese căpetenia Hoardei în cort, aceștia ar fi mobilizat imediat armata ca să pună capăt planului de „pace" al lui Justin și Martyn.

A găsit-o pe Mikil adâncită în somn și a scuturat-o ușor. A sărit din pat cu sabia în mână.

– Eu sunt! a șoptit el.

– Thomas?

– Da. Grăbește-te, avem treabă.

– S-au întors iscoadele să raporteze? a întrebat și s-a repezit la fereastră să privească printre spațiile goale dintre șipcile oblonului.

– Nu. Nu am primit nici o vorbă. Grăbește-te.

– Atunci?

– O să-ți povestesc pe drum. Ne întâlnim la grajduri.

A alergat până la grajdurile Gărzii, aflate la marginea satului, și curând a fost prins din urmă de ea.

– Încotro mergem?

– Ssst, liniște. Ce părere ai avea dacă ți-aș spune că Justin plănuiește trădarea?

– Aș spune că nu m-ar surprinde defel. Ai aflat ceva nou?

El a deschis porțile grajdului.

– Pune șaua pe cal. O să-ți explic după ce plecăm.

Au dus caii de hățuri până dincolo de intrarea principală în sat, după care au încălecat și au pornit spre pădure.

– Spune-mi, i-a cerut ea, aruncând o privire peste umăr. Despre ce e vorba?

– Am visat.

– Asta nu-i o noutate. Foarte bine. Ce ai visat de data asta?

– Am visat ceea ce am auzit întâmplător când mă aflam în cortul lui Qurong.

I-a povestit din nou, cuvânt cu cuvânt, și i-a explicat logica. Ea a dat pinteni calului, care a țâșnit înainte, apoi l-a întors.

– Știam eu! Va distruge pădurea. De câte ori te-am avertizat?

Avea dreptate. Tăcerea lui reprezenta o recunoaștere a acestui adevăr.

– Trebuie să-i punem capăt!

– De ce crezi că am pornit călare înainte de crăpatul zorilor? Mergem spre partea răsăriteană a deșertului, unde Qurong și-a stabilit tabăra ultima oară. Dacă nu mă înșel, îl vom găsi tot acolo, poate chiar mai aproape.

– Cum adică, ai plănuit ca noi doi să punem pe goană toată armata lui?

– Cred că iscoadele noastre vor descoperi că Justin a avut dreptate: Hoarda s-a strâns în număr mai mare decât am bănuit. Din câte știm, mai au o armată în vest, așteptând să pornim spre est și să ne lăsăm flancul descoperit. Cam așa ar arăta strategia pusă la punct de Martyn.

– Înseamnă că te gândești la o negociere? Păi, și Justin a propus un plan asemănător. Nu, Thomas! Fără pace!

– Cred că Martyn va accepta o altă propunere. Una care să răstoarne complet situația.

Razele soarelui frigeau.

Monique a deschis ochii. Soare?

Lumina pătrundea prin obloane, dând la iveală mii de particule de praf care pluteau lenevos în aer.

Unde mă aflu?

Sunt acasă.

Cine sunt?

Ești Monique.

S-a ridicat pe un cot și a clipit. Nu era chiar ea însăși. Ori nu era *pe deplin* ea însăși. *Rachelle.*

A ridicat mâna și și-a mișcat degetele. Era Monique, și știa că visase cât dormise la adăpostul bolovanului, alături de Thomas, dar mai știa că trăia mai mult decât un vis. Uimitor. Așa se simțea probabil el când se trezea.

Visase cealaltă lume a lui deoarece îl ținuse de mână cât dormise? Și se visa Rachelle fiindcă se credea legată de aceasta? Totul ținea de credință, așa spusese Thomas. Împărtășea viața Rachellei.

Să însemne asta că totul e adevărat? Tot ce vorbise Thomas era adevărat?

A aflat răspunsul imediat, pentru că fiind Rachelle știa că această lume era la fel de reală ca Franța sau Bangkok. Ce altceva mai știa Rachelle?

Numele soțului meu este Thomas. Și am copii.

S-a răsucit spre partea lui de pat.

– Thomas!

Însă el dispăruse. Sigur, întotdeauna se trezea devreme. Se învățase cu asta. Știa că el era acasă doar o zi din două, era viața de comandant al Gărzii, un războinic de temut și un erou al cărui nume era aproape venerat în întreaga pădure.

Soțul ei, un războinic temut.

Știa că luptase cu Justin cu o zi înainte și pierduse. Și mai aflase că Martyn, generalul Hoardei, era fratele ei, Johan.

Rachelle și-a înghițit nodul din gât, lăsându-și apoi tălpile pe podea. Așa se simțise probabil și Thomas în urmă cu cincisprezece ani, când se trezise în pădurea neagră. Încercase să o facă să înțeleagă, dar ea abia acum reușise. Doar că el se trezise fără nici o amintire din pricina căzăturii.

Se prăbușise în pădurea neagră și, drept urmare, începuse să viseze despre istorii. Aceasta era realitatea,

iar acela era un vis. Era sigură. În acest moment, cel puțin, era convinsă.

O dureau încheieturile. Din cauza cătușelor. O făcuseră să sângereze, iar Thomas spusese că sângele era ceva deosebit. Adormiseră, mână în mână, încheietura lui atingând-o pe a lui. Tocmai de aceea Monique visa despre Rachelle chiar în acele clipe. Așa visase mai demult despre Monique. Își tăiase umărul în ușă și sângerase în somn, stând alături de el. În sângele lor se stabilise o legătură.

Copiii ei...

A aruncat deoparte pătura, și-a tras o bluză cu mânecă lungă să-și ascundă încheieturile mâinilor și a ieșit grăbită din cameră. A găsit-o pe Marie exact cum se aștepta, scotocind prin coșul de fructe după ceva dulce.

– Bună, mamă, a zis fiica ei, căscând. Tata a plecat.

– Da. Fratele tău încă doarme?

– Doar asta știe să facă.

– E în creștere.

S-a dus repede spre camera lui. Da, într-adevăr, Samuel stătea întins, cu un braț atârnându-i peste marginea patului, pierdut în vise sau luptând în gând cu Hoarda, slujindu-se de o sabie mare cât era el de înalt. S-a apropiat și l-a sărutat pe ceafă.

Trăia o a doua viață! Într-o fracțiune de secundă devenise cu totul altă persoană. A simțit mirosul florilor de tuhan. Cineva gătea carne. De afară a pătruns zvon de râsete. Toate i se păreau noi. Era momentul Adunării anuale, când străzile erau animate de

dansuri, povești și oameni care beau bere. Iar ea era o dansatoare extraordinară, nu? Da, bineînțeles. Una dintre cele mai bune.

Inima ei abia de reușea să țină ritmul. A înțeles de ce Thomas era atât de convins. Trebuia să-l găsească și să-i povestească neîntârziat despre asta!

Marie găsise un nanka mare și galben, iar zeama fructului copt i se scurgea pe bărbie.

– Fii bine crescută, Marie. Șterge-te pe bărbie.

Apoi s-a uitat prin camera de zi. Camera *ei* de zi. Cea de-a doua sabie a lui Thomas, care stătea de obicei rezemată de perete într-un colț, dispăruse. Ciudat.

– Știi cumva unde a plecat tata? a întrebat-o pe Marie.

– Nu. A plecat foarte devreme. Înainte de răsăritul soarelui. Dar l-am auzit.

Rachelle a înghețat. Prin minte au răsunat cuvintele pe care el i le spusese în Franța. *Va trebui să plec după Justin ca să reușesc*, așa se exprimase.

– După Justin?

Plecase după el! Iar acesta din urmă era cu Martyn. Împreună cu Hoarda. Era a doua oară în acea săptămână când o lăsase dormind și plecase în cine știe ce misiune absurdă pe care numai un bărbat așa de încăpățânat o accepta fără a o socoti iluzorie.

Potrivit iscoadelor, Justin și Martyn plecaseră spre răsărit. Adică spre armata lui Qurong.

S-a repezit spre dormitor și s-a îmbrăcat complet. Dacă Justin plecase împreună cu Martyn însemna că

era și cu Johan. Dăduse de înțeles că se dusese după fratele ei?

Nu cumva avea intenția de a-l ucide, socotind că în acest fel l-ar elimina pe Carlos? Dar nu putea face asta. Era fratele ei. În urmă cu cincisprezece ani, când Tanis fusese înșelat, cu toții pierduseră pe cineva din familie în fața Hoardei, dar o consideraseră parte a marii tragedii petrecute. Gândul de a-și vedea fratele răpus de tăișul sabiei soțului o făcea să se simtă cuprinsă de spaimă.

Trebuia să-l împiedice! Și chiar dacă el nu ar fi plecat să-l ucidă pe Johan, voia măcar să-i spună că acum știa. Era Rachelle. Era Monique! Fără nici un dubiu, erau legate una de cealaltă.

Și-a pus bandaje la încheieturile mâinilor și a reușit să le facă să pară niște brățări de alamă. Prima dificultate mare era să iasă singură din sat fără să-și dea de gol intenția. Nu putea să meargă din cale-afară de repede până la casa Annei, iar când urma să o roage pe bătrână să aibă grijă de Marie și Samuel cât va fi plecată să găsească un cadou special pentru Thomas, era nevoie să vorbească firesc.

Andrew, care administra grajdurile comune, o va întreba probabil de ce lua un armăsar, dar îi va spune că avea chef să gonească nebunește. Adunarea le inspira și pe femei, nu doar pe bărbați, să facă ceva ieșit din comun.

Când s-a întors, cu promisiunea bătrânei că se va ocupa de copii, Samuel reușise să se trezească. I-a strâns la piept pe amândoi, le-a spus să o asculte pe

Mătușa Anna și a promis că se va întoarce acasă la căderea întunericului. Dacă nu va ajunge, să nu se îngrijoreze, ea și tata aveau de pregătit ceva.

O oră după ce se trezise, Rachelle i-a lăsat în urmă și pe ultimii curioși care voiau să știe încotro plecase călare pe un animal atât de minunat. A condus calul pe porți și-a aruncat un picior peste șa, apoi a călărit spre est.

Prima oră de călătorie i s-a părut a ține doar câteva minute. În cazul lui Monique, totul crea o senzație de noutate și prospețime, ca și cum experiența era trăită prima oară, ceea ce era adevărat pentru mintea ei. Franțuzoaica nu-și imaginase niciodată că se va simți atât de puternică, o călăreață atât de pricepută și plină de pasiune, așa cum era acum Rachelle.

Se simțea atât de înviorată încât aproape spera ca un om al Hoardei să țâșnească din spatele vreunui copac ca ea să-l izbească, trimițându-l acolo unde-i era locul. În două rânduri a fost cât pe ce să descalece ca să facă niște salturi. Cu toate acestea, dorința de a-l găsi pe Thomas a făcu-o să-și continue drumul.

Fără să-și dea seama, a călătorit vreme de una, două, cinci ore. Pădurea zbura pe lângă ea, iar mintea îi gonea înainte. Cu fiecare milă străbătută, dorința ei de a-l găsi creștea. Acum știa că probabil pornise în acea direcție – urmele lăsate de copitele armăsarului său, pe care le cunoștea ca pe liniile din propria palmă, apăreau în noroi la fiecare cot al drumului. Plecase împreună cu Mikil. Bine măcar că era însoțit de cel mai bun războinic al lui.

S-a gândit la posibilul pericol la care se expunea soțul ei, dar, indiferent cât de mare ar fi fost acesta, se simțea și ea în stare să-l înfrunte. Era în joc soarta lumii, iar ea avea un rol important de jucat.

A ajuns la marginea pădurii spre sfârșitul după-amiezii și a oprit. În acel moment al zilei, cerul și deșertul căpătaseră o culoare roșiatică. Plecase din sat la două ore după Thomas și, până la un anumit punct, mersese pe urmele lui. Dacă ar sili calul să iuțească pasul, ar ajunge în locul unde...

Brusc, și-a simțit inima în gât. La orizont, în contrast cu nisipul cărămiziu, a văzut tabăra Hoardei. Se apropiase.

Înaintase mult.

Plănuiau să atace? S-a simțit împietrită de spaimă. Tabăra părea mai întinsă decât și-o amintea. Aproape se dublase ca mărime. Nu putea fi decât o adunare în vederea războiului. Și Thomas se dusese până acolo?

A examinat urmele lăsate de bidiviul lui. Mergeau drept înainte și coborau spre canion. Spre deșert duceau două căi bine bătute, iar el urmase una dintre ele. Văzuse Hoarda și continuase drumul. Atunci va face la fel.

Rachelle și-a îndemnat calul înainte.

Armăsarul negru a făcut doar doi pași când ea a simțit o lovitură în coaste.

A icnit și a privit în jos. Dintre coaste îi ieșea un băț. Coada unei săgeți. Prin trup a simțit o durere cumplită.

O altă săgeată i s-a înfipt în umăr, iar o a treia, în coapsă. A văzut scabioșii aproape de liziera pădurii, un grup de cinci sau șase. Aveau arcuri! Nu știa că...

Următoarea săgeată a lovit-o în spate. Arsura a făcut-o să dea pinteni calului, care, înspăimântat, a pornit în galop. În stânga! Trebuia să se îndepărteze de arcași.

Săgețile îi pătrunseseră în carne. Panica i-a invadat mintea.

Armăsarul s-a năpustit pe o potecă îngustă care cobora peste buza canionului.

Alte trei săgeți i-au șuierat prin dreptul capului și s-a aplecat să le evite. Durerea provocată de celelalte o chinuia în valuri de-a lungul spatelui și piciorului.

Poteca era abruptă, iar calul a alunecat pe grohotiș, dar și-a recăpătat echilibrul și a făcut un salt peste un bolovan mare care le ieșise pe neașteptate în cale. Apoi a ocolit.

S-a întrebat dacă scabioșii o vor urma.

Aceștia răcneau de undeva de deasupra. Și râdeau.

A ajuns pe fundul nisipos și a mânat spre primul canion îngust din dreapta. A auzit tropot de copite răzbătând de pe culmea stâncoasă de deasupra. Scabioșii o urmăreau de pe coama canionului. A tras calul aproape de peretele din stânga și s-a plecat peste gâtul lui, schimonosindu-se de durere. Chinurile o răscoleau până în străfunduri.

Căzuse într-o ambuscadă. Patru săgeți – două în corp, una în picior, iar alta un braț. Trebuia să se ascundă și să găsească ajutor.

S-a întrebat dacă era recomandabil să scoată săgeţile.

Vom muri.

Nu, nu se putea să moară! Rachelle nu va muri! Nu acum!

Calul a rărit pasul, deplasându-se la trap mărunt. A auzit zvon de voci, dar păreau să fi rămas în urmă. Canioanele stâncoase erau ca un labirint – nici nu era de mirare că oamenii Hoardei preferau să călărească de-a lungul platoului. Dar dacă ea pătrundea tot mai adânc în acel labirint, departe de pereţii din apropierea pădurii, duşmanii nu o vor găsi chiar atât de uşor.

A pătruns într-un coridor lateral, apoi printr-o deschizătură care dădea într-un bazin lung. Sunetul glasurilor era şi mai îndepărtat, însă mintea ei nu mai era la fel de limpede ca înainte. Poate nu auzea bine. A lăsat frâiele şi a examinat săgeata care îi pătrunsese în picior. Dacă rămânea acolo, legănarea calului va împinge vârful şi mai adânc în carne. Dacă o smulgea, probabil că va sângera masiv.

A gemut. Săgeata din coaste îi dădea dureri şi mai mari. Pătrunsese adânc. Atinsese organe interne. Chiar dacă extrăgea fără să leşine, risca o hemoragie internă cumplită. De asemenea, simţea şi bâtul celei care îi pătrunsese în spate.

Oribil! Plecase singură după soţ, procedând ca o neghioabă, iar acum avea să moară în canioane, singură!

Nu mai ştia de cât timp călărea, nici încotro o ducea calul. Simţea însă că puterile o lasă cu repeziciune. Scabioşii o pierduseră din ochi, dar ea bănuia că rămăseseră de-a lungul buzei canionului, aşteptându-i

întoarcerea, de aceea și-a îndemnat armăsarul mai departe.

Trebuie să găsești ajutoare. Să te întorci în pădure, sperând că vei primi ajutor. S-a oprit și a privit în jur, dar ochii îi erau împăienjeniți, și a înțeles că în lumina scăzută nu va reuși să găsească drumul spre pădure.

În realitate, dacă nu se înșela, acum se afla la marginea deșertului, unde canioanele făceau loc întinderilor nesfârșite de nisip. Cât de departe călătorise? Dacă tot continua să meargă, se va trezi mai departe decât își propusese să ajungă. Și nu putea să mai călărească având săgețile înfipte în corp. Până și cea mai neînsemnată mișcare îi provoca dureri îngrozitoare de-a lungul piciorului și spinării.

Trebuia să se odihnească. Să coboare de pe cal și să rămână întinsă. Se temea însă că dacă va descăleca, va leșina.

– Elyon, ajută-mă, a șoptit ea. Dumnezeule, nu mă lăsa să mor.

Știa însă că așa se va întâmpla.

21

Thomas și Mikil stăteau la o masă de stuf, având-l în față pe Martyn, în cortul deschis pe care oamenii generalului îl înălțaseră după ce căpetenia fusese de acord să stea de vorbă cu el. Duhoarea tipică scabioșilor era aproape insuportabilă.

Faptul că Hoarda aproape își dublase numărul luptătorilor și se apropiase de pădure era un semn înspăimântător, iar asta îl îndemnase să îl abordeze pe Martyn.

Se apropiaseră ținând înălțat un steag alb – ideea lui. Din câte își amintea, nimeni nu mai folosise până atunci așa ceva, dar acel semn fusese înțeles destul de repede, iar garda de perimetru a taberei îi ținuse la depărtare de o sută de metri cât ceruse aprobarea căpeteniilor. Apoi apăruse încă un general, aflase că Thomas de Hunter dorea o audiență la Martyn, și transmisese cererea mai departe.

– Spune-i lui Martyn că Thomas de Hunter solicită o întâlnire cu Johan, i-a spus generalului.

– Te referi la Justin din Sud?

– Nu, nu la Justin. Cu Johan. Acesta este numele sub care îl știu eu.

Jumătate de oră mai apoi erau primiți.

În ciuda pielii solzoase și urât mirositoare, cel care i-a primit a fost Johan. Ceva mai vârstnic acum, având până în treizeci de ani. Dacă ochii lui ar fi căpătat culoarea verde, iar obrajii i-ar fi devenit roz, cei care îl știuseră în copilărie l-ar fi recunoscut pe dată. Pe frunte avea trasat cercul druizilor.

Cu toate acestea, se mișca și vorbea cu totul altfel decât în copilărie. Ochii îi alunecau bănuitori și-și drămuia cu zgârcenie mișcările, să reducă la minimum durerea provocată de boală. La fel ca toți oamenii Hoardei, nu socotea putreziciunea drept boală. Avea mintea alertă, dar fusese înghițit de minciunile care îl

convinseseră demult că așa trebuiau să arate, să se miște și să se simtă toți bărbații adevărați. Durerea era ceva firesc. Mirosul cărnii în descompunere era mai curând un parfum de umanitate decât o duhoare.

Johan s-a uitat de sus la Thomas și a strâmbat din nas.

– Lacurile vă aduc în starea asta?

– Care stare?

– Ele vă dau putoarea asta insuportabilă?

– Așa cred. Și mirosul pielii tale este la fel de supărător pentru noi. În urmă cu trei ani și tu urai acest miros. Unde e Justin?

Johan a șovăit.

– A plecat acum o oră.

– Se mai întoarce?

– Da.

– Ești de acord să închei pacea cu el?

– Asta îi este intenția.

– Dar e și a ta?

– Mai bine-mi spui tu. Este?

Omul vorbea în șarade. Trebuia să discute în mod sincer.

– Ceea ce vreau să spun este doar pentru urechile tale. Trimite-ți oamenii de aici, și o voi ruga și pe locotenenta mea să se îndepărteze.

– Domnule...

A ridicat mâna spre Mikil, care nu a dorit să-i pună autoritatea la îndoială în public.

– Sper că nu te temi de mine. Doar ești fratele soției mele.

– Lăsați-ne singuri, le-a ordonat Johan celor patru războinici din spatele lui.

Aceștia un ezitat, apoi s-au retras. Thomas s-a uitat la Mikil care l-a fulgerat cu o căutătură dezaprobatoare, după care a plecat. Grupul celor patru și tânăra s-au îndepărtat câte cincizeci de metri în direcții opuse, apoi s-au oprit să urmărească desfășurarea discuției din deșertul deschis.

– Johan, a spus Thomas. Nu-ți amintești adevăratul nume, așa e?

– Te referi la numele pe care l-am avut când eram copil. Fiecare băiat crește. Sau pădurenii au rămas cumva copii?

– A mai rămas în tine ceva din Johan?

– Doar bărbatul.

– Și cum se face că un soldat de-al meu poate ucide cinci de-ai tăi?

Johan a clipit.

– Pentru că oamenii mei abia acum învață cum să lupte. Vă știu metodele. Îndemânarea noastră o va depăși curând pe a voastră.

– Îi înveți trucuri noi, adevărat? Dar gândește-te la trecut. La vremea dinainte de a te pierde în deșert. Erai mult mai puternic decât acum. Suferința asta de piele e o boală.

Johan a rămas cu ochii ațintiți asupra lui Thomas.

– Cum te-ai rătăcit?

– De aceea ai venit la mine? Ca să stăm de vorbă despre vremea când ne jucam cu săbii de jucărie?

Mintea lui Johan era la fel de solzoasă ca și pielea, a gândit Thomas. S-a întrebat dacă Rachelle ar reuși să străpungă prin acel aer înșelător.

– Nu. Am venit fiindcă am aflat ceva, a zis, căutând să fie precaut. În urmă cu câteva nopți, am surprins o discuție în cortul căpeteniei voastre. Atunci când l-am ucis pe general. Sper că nu-mi reproșezi moartea lui.

– Generalul pe care l-ai omorât era un bun prieten de-al meu.

– Atunci, te rog să accepți condoleanțele mele. În orice caz, știu că tu conspiri cu Justin și Qurong împotriva pădurenilor. Le veți oferi pace, iar în fața realității copleșitoare, credeți că Justin îi va convinge pe oamenii noștri să vă accepte oferta. Însă plănuiți să ne trădați imediat ce ne veți câștiga încrederea.

Thomas a rostit cu convingere aceste cuvinte. Johan nu a făcut nici un comentariu. Era imposibil să i se citească vreo reacție pe față, deoarece aceasta era solzoasă și încadrată de gluga întunecată.

– Sunt curios ce va primi Justin în schimb?

– Asta nu te privește.

– De câtă vreme plănuiți asta?

– De destulă vreme.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama. Amândoi proveniți din pădurea noastră. Întâi, tu ai dispărut acum trei ani, după care ai apărut ca general care ne cunoaște obiceiurile. Un an mai apoi, Justin refuză slujba pe care i-am acordat-o și se apucă să propovăduiască pacea. În tot acest timp, voi doi uneltiți să răsturnați

ordinea din pădure. Din câte îmi dau seama, ai clocit acest plan împreună cu Justin în Pădurea de Sud, iar apoi ai ales viața de scabios. El a semănat îndoielile în vreme ce tu ți-ai alcătuit armata pentru a profita de nesiguranța oamenilor. Asta a fost ideea lui ori a ta? Îl vei face pe Justin conducător suprem al Hoardei?

Johan – Martyn, generalul druid – l-a fixat îndelung cu privirea. A refuzat să răspundă.

– Cu toate acestea, cred că ești îngrijorat de posibilele pierderi pe care le-ar suferi armata ta în bătălia din pădure, altfel ai porni de îndată împotriva noastră, fără a mai încerca să obții trădarea. Trădarea este ceea ce ne-ar pune pe picior de egalitate. Speri să ne prinzi nepregătiți.

– Chiar așa? Păi, dacă știi asta, înseamnă că planul nostru este dejucat.

Cum de recunoștea atât de repede? Cu toate acestea, nu vorbise cu tonul unui om înfrânt.

– Nu neapărat. Fiecare avem problemele noastre. A mea, este Justin, a ta, Qurong. Cred că Justin ar ajunge să capete suficientă putere să ne compromită voința de a lupta.

– O recunoaștere uimitor de sinceră, a vorbit Johan, oarecum nehotărât.

– N-am venit aici ca să mă joc. Chiar cu trădarea uneltită de voi, bătălia va fi cumplită. Mulți dintre ai tăi vor muri. Mai toți.

– Posibil. Și ce problemă am eu?

– Problema ta este Qurong. El va lupta chiar dacă va înțelege că trădarea a fost compromisă. În cele din

urmă, pădurea se va înroși de sânge, iar tu vei avea mai puțini oameni peste care să guvernezi.

– Nu așa se întâmplă mereu în război?

– Nu.

Thomas și-a coborât glasul. Să facă pe Mikil să accepte înțelepciunea ideii pe care dorea să o propună, vorbise despre ea mai tot drumul prin pădure.

– Între popoarele noastre nu va exista o pace adevărată, nici unul dintre noi nu o va accepta. Dar putem încheia un armistițiu, a rostit și a bătut cu degetul în masă. Acum.

– Așa cum a propus și Justin. Un armistițiu.

– El a propus o pace care va sfârși într-o vărsare de sânge mai mare decât își imaginează cineva și cu pierderi mari ale locuitorilor deșertului. Singura cale de ieșire din situația asta cumplită este ca Johan, fratele soției mele, să conducă Hoarda în locul lui Qurong. Chiar dacă ai devenit bărbat, ți-ai ucide sora?

– Te-aș putea ucide pentru asemenea cuvinte.

A aruncat o privire spre omenii lui. Se vedea că nu-l atrăgea deloc ideea de a-și trăda conducătorul.

– Îmi propui o răzvrătire împotriva lui Qurong, omul care mi-e tată.

– Nu e tatăl tău.

– Se numea Tanis, iar eu l-am socotit mereu tatăl meu.

Tanis. *Tanis?* Primul născut dintre toți oamenii. O figură paternă pentru cei din pădurea colorată. Așadar, Qurong era de fapt Tanis! Thomas a simțit că i se

strânge inima în piept. A recepționat această știre cu spaimă, deși a sperat că nu-și trădase sentimentele.

– Dacă-ți închipui că armatele voastre pot supraviețui exploziviloor pe care i-am pregătit, atunci te înșeli amarnic. Sunt convins că ai auzit de soarta scabioșilor tăi în canioane. Dacă vreți mai mulți morți, spune-i lui Qurong să pornească de îndată în marș. Chiar în noaptea asta. Dar vă asigur că pentru fiecare om ucis din Garda mea, praful nostru de pușcă va smulge capetele a o sută dintre ai voștri.

Era o cacealma, nu mai avea nici picătură de exploziv. Dar din ușoara tresărire a lui Johan, și-a dat seama că reușise măcar să semene puțină confuzie. Tocmai de aceea s-a și grăbit să adauge:

– Vă voi asigura trecerea în siguranță prin pădure cu Justin și Qurong. Dacă vrei, adu o mie dintre cei mai buni luptători. Vei da în vileag în fața oamenilor trădarea lui Justin și Qurong, iar eu voi jura că spui adevărul. Îl vom condamna pe Qurong la moarte. Iar tu vei lua locul rămas vacant.

Încetul cu încetul, pe buzele lui Johan a apărut un surâs.

– Ești fiu de Shataiki, așa e?

– Așa este Qurong, primul născut, care a adus boala aceasta asupra noastră.

– Și Justin?

Thomas a ridicat din umeri.

– Va fi discreditat. Și surghiunit.

– Îl pot ucide?

Întrebarea i s-a părut ciudată.

– De ce?

– Fidelitatea lui față de Qurong îmi va pricinui probabil necazuri.

– Fă ceea ce socotești necesar, a răspuns el, după o mică șovăială.

– Crezi că sunt chiar atât de nesăbuit ca să mă las atras într-o capcană având alături de mine doar o mie de luptători? Qurong nu va consimți niciodată așa ceva.

– Va fi de acord, dacă promit să stau aici drept garanție a siguranței lui.

Pentru Mikil, aceasta era partea cea mai delicată a planului. Însă o convinsese că în joc era soarta întregii lumi. Fără un oarecare compromis, avea să se ajungă la o baie de sânge. Qurong va ataca. Pădurea va fi pârjolită. Se putea ca pădurenii să ucidă majoritatea armatei Hoardei, dar în cele din urmă, nu vor mai avea nici soațe, nici copii în fața cărora să justifice o asemenea victorie.

– Planul tău înseamnă trădare, a zis Johan după o vreme. Nu sunt omul care să se împace cu trădarea.

– Planul acesta îți va salva poporul. Și pe al meu. Sunt soțul surorii tale. Te rog să ții seama de familia ta și să mă ajuți să realizăm un armistițiu. Avându-l pe Qurong în viață, vom avea mereu războaie. Teeleh i-a legat mâinile și inima. Cred că în inima ta mai există loc pentru Rachelle și propriul tău popor.

Johan s-a uitat la el și, într-un târziu, s-a ridicat.

– Așteaptă aici.

A pornit spre deșert și a rămas cu fața la dune. A stat îndelung cu spatele spre Thomas. Apoi s-a întors cu pași rari.

Mikil a pătruns grăbită în cort.

– Ei bine?

– Nu știu.

– Analizează propunerea ta?

– Cred că da.

– Mie tot nu-mi place. Ce l-ar împiedica pe un soldat oarecare să-ți reteze capul cu secera?

– Voi insista să mă bucur de protecție. Ultima oară când am verificat, am reușit să mă ocup de un maniac doar cu o seceră. Pe de altă parte, îl vei avea pe Qurong în bătaia săbiei.

Ea a dat din cap cu un aer gânditor.

– Atunci, nu te vor lua în pază decât după ce Qurong ajunge în pădure, sub supravegherea Gărzii.

– Desigur. Uite-l că vine.

Ea s-a retras, urmărindu-l cu scepticism pe generalul care se apropia. Johan și-a tras roba deoparte și s-a așezat.

– Nu-mi pasă ce spui, ești fiu de Shataiki. Dar îmi place planul tău. Condițiile mele sunt următoarele: drept semn de bună-credință, nu doar că vei rămâne, așa cum te-ai oferit, dar îți vei retrage armata de pe perimetru înapoi, spre centrul pădurii. Nu vreau să pornești un război câtă vreme eu sunt în pădure.

Thomas a analizat solicitarea. Qurong va fi garanția lor. Atâta vreme cât Mikil îl avea pe comandant, Hoarda nu va ataca.

– De acord.

– Cealaltă cerere este să-mi îngădui să conduc execuția lui Qurong drept demonstrație de autoritate asupra oamenilor mei. Este singurul limbaj pe care îl pot înțelege.

– Am priceput.

Martyn, general al Hoardei, al cărui nume fusese cândva Johan, a lăsat capul în jos.

– Atunci avem o înțelegere.

Au petrecut încă o jumătate de oră împreună, punând la punct toate amănuntele, după care Thomas și Mikil au încălecat și au plecat călare afară din tabără. Ea urma să plece spre pădure chiar în acea seară, după căderea întunericului. Qurong, Martyn, Justin și o mie de războinici aveau să plece a doua zi dimineață. Vor intra în pădure în schimbul lui, care va fi luat în custodie de armata Hoardei.

Qurong și Thomas își încredințau acum viețile unul altuia.

Anturajul va sosi la lac în cursul serii, având deplină încredere că Mikil pregătise scena. Dacă nu ar fi reușit să realizeze acest lucru în mod satisfăcător, Qurong și Martyn se vor retrage. Dacă ar fi fost prinși în ambuscadă de oamenii Gărzii, Thomas avea să moară. Și viceversa, bineînțeles.

Așa au plănuit. Și așa au convenit.

Martyn s-a uitat spre vest, unde, în lumina crepusculară, se vedea pădurea. Încruntat, Qurong se afla alături de el.

– Așadar, nu bănuiesc nimic?

– Nimic. Chiar crede că te voi trăda. Sunt niște copii, așa cum am fost și eu cândva.

– Și Justin va fi de acord?

– Desigur. Știe bine ce face.

Qurong și-a dres glasul și a revenit în tabără.

– Lucru pe care îl vor afla și ei, și asta cât de curând.

22

Bezna a înghițit curând întregul deșert. Luna ajunsă sus pe cer arunca o lumină stranie peste dunele vălurite. Câte ore trecuseră de când se afla acolo? Soarele va apărea curând – trebuia să reziste până atunci. Asta își spunea neîncetat. Dacă reușea să prindă dimineața, lumina îi va aduce speranțe crescute.

Însă acum avea probleme de altă natură: nu se îmbăiase de o zi și jumătate, adică din noaptea sărbătoririi, astfel că începuse să simtă arsuri pe piele. Durerea era acum la fel de mare ca și aceea surdă, provocată de răni.

Zăcea întinsă pe o parte, simțind cum boala o atacă încetul cu încetul, temătoare să închidă ochii, speriată că somnul îi va răpi viața, că va fi găsită de cineva și ucisă, că nu-i va mai vedea pe Thomas, Samuel și Marie. Cum se vor descurca ei în absența unei soții iubitoare și a unei mame știutoare?

Vor fi pierduți fără ea. Nu se supraaprecia câtuși de puțin, acesta era purul adevăr. Thomas avea nevoie

de ea ca de apă. Samuel și Marie aveau prieteni care își pierduseră tații în război, dar nu și mamele.

Reușise să alunece de pe cal fără să-și piardă cunoștința. Armăsarul aștepta răbdător, la douăzeci de metri depărtare. Nu era sigură dacă ar fi dorit ca el să plece și să găsească ajutoare, ori să rămână acolo pentru cazul când ea ar fi trebuit să se îndepărteze, deși nu-și imagina cum s-ar petrece una ori alta.

A amorțit, scufundându-se în ceva aducând a somn. Lucru destul de bizar, era convinsă că încă dormea în Franța, sub un adăpost improvizat, alături de Thomas. Pesemne totul se petrecea în vis. Și acolo îi sângerau piciorul și coastele?

Erau multe lucruri pe care nu le înțelegea.

Orele păreau să se târască. Aici nu erau greieri. Nici un sunet cu care se obișnuise în pădure. Sunetul deșertului era liniștea. Se făcuse frig, dar îi prindea bine, nu o lăsa să-și piardă cunoștința. Trebuia să se concentreze ca să evite tremuratul, care îi trimitea valuri de durere pe tot spatele. Poate avea febră, fiindcă nu-și amintea să mai fi fost vreodată atât de...

Să fi fost lumina? Rachelle a privit fix spre orizontul care devenea cenușiu.

Deja! Se apropiau zorile. Reușise. Cuprinsă de o speranță nebunească, și-a mișcat brațul, dorind să se ridice. Prin pântec a străfulgerat-o o durere atroce.

A închis ochii și s-a crispat. Îi înțepenea tot corpul. Nu se putea ridica în picioare, cu atât mai puțin să încalece. Iar după ce soarele va încheia salutul de bun venit în lumea celor vii, o va arde ucigător.

Speranța s-a năruit în golul stomacului precum o greutate de plumb.

Inima continua să-i bată chinuit, ceva mai rar acum. Ceea ce percepea abia dacă semăna cu bătăile unei inimi. Parcă era un cal mergând prin nisip. Scotea mai curând un susur, nu un sunet de inimă sănătoasă. Vreme de o clipă, s-a imaginat călare, înaintând chinuitor de încet prin deșert. Însemna că avea halucinații.

A întredeschis ochii. A văzut calul. Trop, trop, șșt, șșt. Venea drept spre ea, ca și cum ar fi fost real și ar fi fost mijlocul salvării ei.

Rachelle, acesta e un cal adevărat.

Acum și-a auzit inima, care îi tresălta în piept. Acolo, la nici douăzeci de metri, se afla un cal de culoare deschisă. Călărețul tocmai își trecea un picior peste șa, pregătindu-se să coboare.

Dar acela era un locuitor al deșertului!

A tresărit. Durerea i-a umplut ochii de punctișoare negre, dar a rezistat fără să leșine.

– Ce... e?

– Stai așa, i-a zis bărbatul. Nu te mișca!

Bărbatul, da, era un bărbat... se grăbea să se apropie de ea. Thomas?

Vederea i s-a limpezit și l-a văzut într-un târziu. Era Justin din Sud.

Puterile au lăsat-o și s-a prăbușit înapoi pe pământ. Lacrimi i-au înecat ochii, dar nu din cauza durerii.

Justin a alergat ultimii câțiva pași și a îngenuncheat alături de ea. I-a atins delicat fruntea cu degetele.

– Calmează-te. Respiră adânc. Îmi pare rău, draga mea. Am venit să te caut imediat ce am auzit ce a făcut patrula, dar am mers toată noaptea pe urmele tale prin canioane. Ești o mare luptătoare, nici nu încape vreo îndoială.

Nu a știut ce să-i spună. Nu era sigură că ar fi fost în stare să vorbească inteligibil. Îl avea în față pe Justin. Nu-și dădea seama ce să *gândească* în acea situație. Lacrimile îi curgeau pe obraji, făcând-o să vadă ca prin ceață.

– Sst, gata, Rachelle. Te asigur că totul va fi bine.

O cunoștea de când fusese sub comanda lui Thomas. A atins bețele săgeților, unul câte unul, ca și cum ar fi verificat să vadă dacă erau cumva prea adânc înfipte pentru a fi smulse.

– Mor, a bolborosit ea.

– Nu, n-o să te las să mori. Dar trebuie să te întorci, a spus și a aruncat o privire peste umăr. Ai apă de rezervă?

Ea și-a privit pielea de pe braț. Cenușie. Pesemne că el nu avea apă de rezervă, altfel i-ar fi oferit.

– Puțină.

– Dar unde ți-e calul?

Ea s-a uitat dincolo de el. Armăsarul ei dispăruse?

Dintr-odată, i s-a părut că îndura prea multe. Nu avea nici o șansă. Chiar și acum, după ce fusese descoperită, și-a dat seama că nu va supraviețui rănilor căpătate. Iar lacul era prea departe. Clipă după clipă, viața i se scurgea din trup.

A închis ochii și a abandonat orice stăpânire de sine. Suspinele au început să-i cutremure corpul. Nu tristețe față de sine, ci părere de rău pentru copii și Thomas.

– De ce plângi?

Ea s-a smiorcăit și apoi și-a înghițit nodul din gât. Va muri cu capul sus, nu bocind ca un bebeluș.

– Ascultă-mă, copila mea. Nu te las să mori azi.

Încerca să o consoleze, dar ea zăcea la pământ cu săgețile ieșind din rănile deja infectate, abia agățându-se de viață. Cuvintele lui răsunau în gol. Își închipuia că era o copilă care-și pune speranțe în baza unor cuvinte goale?

– Nu mă minți.

– Nu, nici n-aș îndrăzni.

– Nu mă minți! a strigat ea. Sunt pe moarte. Și asta din vina *ta*. Am venit aici din cauza obsesiei tale față de această pace imposibilă!

Cuvintele i-au venit într-un tumult, care a lăsat-o fără suflare. Justin nu merita să i se arunce asemenea vorbe, iar furia ei era îndreptată mai mult împotriva propriei stări decât a lui, dar nu s-a mai sinchisit. Bărbatul acesta îi învinsese soțul la cercetare. Și, măcar în parte, ea murea din cauza aceasta!

Justin s-a ridicat. Apoi a făcut câțiva pași înapoi. A privit-o cu ochi mari și rotunzi. Îl jignise și îl luase prin surprindere. Dar Rachelle era prea apăsată de durere și groază din cauza stării disperate, astfel că nu se mai ostenise să-și măsoare cuvintele. Și-a întors capul să nu-l mai vadă și a plâns.

A rămas astfel multă vreme, fără să-și dea seama ce făcea el. A trecut un minut. Două. A bănuit că plecase. Gândul a îngrozit-o.

A răsucit capul și l-a căutat din ochi.

Dispăruse!

Dar ce se întâmpla? În locul lui apăruse altcineva. Un băiețel, care se plimba de colo, colo, prin fața unui bolovan mare, aflat la vreo douăzeci de pași. Plângea. Brațele îi atârnau moale pe lângă trup și era gol, cu excepția unei pânze legate în jurul șalelor.

Samuel? Nu, nu era el. Boala îi luase mințile. Băiatul plângea, incapabil să se stăpânească. Mila a făcut-o să simtă o înțepătură în piept. A înțeles însă că trebuie să fi fost rodul imaginației ei. Cu toate acestea, părea foarte real. Țipetele lui sunau groaznic de reale.

Băiatul!

Acesta era băiatul!

A închis ochii, apoi i-a deschis. Cerul cenușiu era neclar, iar ea a clipit de câteva ori ca să-și alunge ceața de pe ochi. Băiatul dispăruse.

Justin stătea la nici trei metri depărtare, cu spatele spre ea, ținându-și palmele în șolduri și capul plecat. Să fi fost și aceea o halucinație? A clipit din nou. Nu, era chiar el. Dar ceea ce a văzut a tulburat-o până în străfundurile ființei. Prin minte i s-a derulat imaginea lui Justin luând-o în brațe pe fetița aceea, în Valea Tuhan.

Războinicul a ridicat capul și s-a uitat spre peretele stâncos. Acesta era bărbatul care îl învinsese pe Thomas în luptă. Care părea să-și impună voința

împotriva oricărui adversar. Nici nu era de mirare că femeile, copiii și luptătorii din Pădurea de Sud erau atât de răpiți de Justin. Reprezenta o adevărată enigmă.

Și ridicase glasul la el. Dar de ce nu o ajuta?

– Îmi pare rău, a spus ea. Dar o să mor aici. Sper că ești în stare să înțelegi o muribundă.

– Nu vei muri, i-a zis el cu glas scăzut. Mai ai mult de călărit până să mori.

Mai auzise aceste vorbe. Dar unde? Justin s-a întors cu fața spre ea.

– Crezi că doar câteva săgeți și puțină carne sfâșiată înseamnă moartea? O să-ți iau durerea cu mâna, Rachelle, dar ceea ce mă îngrijorează este inima ta.

– Cum îmi poți lua durerea? Pielea mi s-a făcut cenușie, și încă am înfipte săgețile în corp. Eu mor, iar tu te mulțumești să stai acolo!

– Ești la fel de încăpățânată ca Thomas. Poate mai rău. Iar memoria nu te ajută nici cât pe el.

Vorbea absurdități. A simțit o săgetătură de durere care a făcut-o să se schimonosească.

– Rachelle, te rog să mă asculți cu mult luare aminte.

A lăsat un genunchi în pământ și i-a luat mâna între degete. Nu a făcut nici un gest să o ajute sau să-i oblojească rănile. Știa la fel de bine ca și ea că nici unul dintre ei nu putea face nimic.

– Am încheiat o pace între locuitorii deșertului și pădureni. Qurong va merge cu Johan și cu mine până în sat, unde le vom prezenta condițiile de pace.

Consiliul nu avea să accepte niciodată, oare nu știa?

– Thomas va rămâne în tabăra armatei Hoardei drept garanție privind libera noastră trecere. Mikil este alături de Qurong, să asigure siguranța lui Thomas. După ce Consiliul va înțelege că o a doua armată, de două ori mai mare decât cea din răsărit, și-a stabilit tabăra de cealaltă parte a pădurii, vor fi de acord să încheie pacea. Ceea ce va urma va fi pentru băiat. Înțelegi? Pentru promisiunea făcută de băiat.

– Thomas a rămas cu Hoarda? *Îl vor omorî!*

– Mikil îi va avea în schimb pe Qurong și Johan. Trebuie să se întâmple astfel. Indiferent ce se va petrece, nu uita asta. Indiferent cât de îngrozitor ar fi sau cu ce preț.

A tăcut o clipă. Apoi și-a lăsat cealaltă mână pe capul ei, s-a aplecat și a sărutat-o pe frunte.

– Când va sosi clipa, să-ți aduci aminte de cuvintele mele și să mă urmezi. Va exista o cale mai bună. Să mori cu mine. Asta îți va aduce viață.

Rachelle a strâns din pleoape. Îi venea să urle. Își simțea inima gata să-i sară din piept, și nu înțelegea nimic. Nici vorbele lui, nici propriile trăiri.

– Nu vreau să mor.

– Găsește-l pe Thomas. Moartea ta îl va salva pe el.

– Nu se poate să mor, a strigat ea.

– Sunt așteptat, a spus Justin, ridicându-se. Trebuie să plec.

A pășit spre cal și a sărit în șa. Armăsarul a pufnit și a bătut în pământ cu copita. Însemna că o părăsea?

– Nu înțeleg, a țipat. Nu mă lăsa singură.

– Nu te-am părăsit. N-am făcut-o niciodată, a rostit, iar ochii lui au sticlit de furie, apoi s-au umplut de lacrimi. Vom fi curând împreună, și atunci vei înțelege.

A dat pinteni calului și acesta a pornit în galop prin canion. Rachelle era prea stupefiată ca să mai vorbească. Deci o părăsea?

– Să mă ții minte, Rachelle! Să nu uiți apa mea.

– Justin! a răcnit ea.

– Să nu uiți de mine!

De această dată, vocea lui a răsunat îndelung, cu ecou, îndepărtându-se prin canion. Ecoul ultimului cuvânt rostit de el a părut să se transforme într-un hohot de râs. Un râs de copil.

Un chicotit. Ca de băiat, care bolborosea ca apa unui pârâu.

Rachelle și-a tras sufletul. Mai auzise acel sunet!

Hohotul a crescut brusc în intensitate, ca și cum ar fi făcut cale întoarsă la capătul canionului și hotărâse să se năpustească spre ea. Tot mai tare, până când a părut că o înghite cu totul.

Ceva nevăzut a izbit-o cu forță. A icnit. Corpul i-a sărit de la pământ și apoi s-a arcuit. S-a cutremurat în aer vreme de câteva secunde, după care s-a prăbușit înapoi pe nisip.

Sunetul chicotelii a fost supt înapoi în canion, lăsând doar tăcere în urma lui.

Rachelle a aspirat o gură de aer și a tremurat. Dar nu de frică. Nici de durere. Din cauza unei puteri ciudate care îi stăruia în oase.

Lumea ei s-a stins pentru un moment.

Apoi, însoțită de o explozie, a revenit. Ce... ce se petrecuse?

Pe de o parte, Monique dispăruse. Probabil se trezise.

Rachelle a tresărit. Nu avea nici o durere. Stupefiată, s-a uitat la coastele ei. În locul din care ieșea coada săgeții în urmă cu câteva momente, acum avea în tunică doar o gaură sângerie. Și-a dat deoparte îmbrăcămintea și s-a examinat. Sânge, însă doar atât. Nu mai avea nici o rană.

Iar pielea ei își pierduse paloarea pământie.

S-a ridicat în picioare și, agitată, a verificat toate locurile mânjite de sânge. Nu mai avea nici o rană. De fapt, se simțea la fel de proaspătă și întreagă de parcă ar fi dormit toată noaptea într-o pace deplină. A ridicat capul și a privit spre pereții canionului. *Să nu mă uiți.*

Și-a simțit teasta învăluită de un val de gheață. Acelea erau cuvintele pe care băiatul i le adresase cu multă vreme în urmă, după care fugise pe mal și dispăruse în lac. *Să nu mă uiți, Rachelle,* așa spusese.

Mai ai mult de călărit.

A rămas fără suflu. El era! Justin era băiatul! Doar că acum nu era miel sau leu, sau băiat. Era un războinic, iar numele lui era Justin! Cum de nu-și dăduse seama?

– Justin!

Strigătul ei a sunat ca un scârțâit. A luat-o la fugă. A gonit peste nisipuri, disperată să-l ajungă din urmă.

– Justin!

De data aceasta, strigătul ei a răsunat în susul canionului. Dar el dispăruse. Justin era băiatul, iar băiatul era Elyon. O atinsese. O sărutase pe frunte! Dacă ar fi știut...

A gemut, dincolo de orice durere îngrozitoare care îi umpluse gâtlejul.

– Elyonnnn!

A căzut în genunchi. Suspinele îi cutremurau trupul. Panică. Valuri de căldură care i-au împurpurat fața. Dar nu putea face nimic. El se aflase la un pas depărtare de ea, iar ea nu căzuse în genunchi să-i sărute picioarele. Nu se agățase disperată de mâna lui.

Răcnise la el!

S-a prins de cap și a țipat îndelung, urlete mute care au făcut-o să piardă cu totul noțiunea timpului. Apoi, treptat, a început să-și revină în fire.

Băiatul se întorsese la ei. Trăgându-și nasul, s-a chinuit să se ridice în picioare. Zorile luminaseră cerul.

Creatorul lor revenise la ei și avea să încheie pacea cu Hoarda. Aceea era ziua mântuirii!

Găsește-l pe Thomas, îi spusese Justin.

S-a răsucit și a rămas cu fața spre dune. Văzuse tabăra aflată spre răsărit. Thomas era ținut zălog acolo. Chiar și pe jos, ajungea în câteva ore.

Și-a ridicat tunica și a pornit în goană prin deșert, gândindu-se în treacăt la celelalte cuvinte ale lui. Moartea ta îl va salva pe el, așa vorbise Justin. Dar nu avea nici un înțeles.

Trăia. Elyon o vindecase.

23

Thomas a contemplat orizontul spre răsărit, unde soarele tocmai se ridica deasupra dunelor. Stephen, locotenentul care răspundea de gărzile de perimetru, stătea alături, ținându-i calul de frâu. În spatele lor, trei sute de luptători din Garda Pădurii așteptau la lizieră. În fața lor, oamenii din contingentul Hoardei așteptau pe cai să facă schimbul, așa cum se convenise. Johan, Qurong, Justin. Iar înapoia acestora, o mie de războinici scabioși.

Urmau să asiste la o acțiune istorică în deșert. Era ciudat când se gândea că în exact acele momente el nu făcea nimic spectaculos în cealaltă realitate, ci dormea liniștit, undeva în Franța, alături de Monique, la adăpostul unui bolovan și visa.

– Domnule, nu-mi place deloc ce se petrece, a spus locotenentul. Ai de gând să-i lași să te ducă de aici în fiare?

– Nu tocmai, Stephen. Atâta vreme cât îi aveți pe Qurong și Martyn, eu sunt în siguranță.

Thomas și Mikil analizaseră vreme de trei ore toate variantele posibile, după care ea plecase să pregătească Garda și consiliul pentru sosirea lui Qurong și Martyn, așa cum se convenise. Doar Mikil, Thomas, Consiliul și Johan știau ce se va întâmpla în realitate.

Petrecuse o noapte liniștită și așteptase cu calm sosirea zorilor. Nu dormise nici o clipă. În ciuda tonului stăpânit pe care îl folosise când discutase cu Stephen, acum era agitat.

– Ei au o mie de războinici, iar tu nu ai nici unul, a zis locotenentul.

– Cu alte cuvinte, spui că tu și oamenii tăi nu puteți să le veniți de hac la o mie de scabioși în pădure, unde aceștia se vor simți rătăciți?

– Nu, deloc. Doar că mi se pare disproporționat.

– Sunt dispus să riscăm. Nu uita, asta e o misiune de pace. Dacă nu primiți alt ordin de la mine sau Mikil, nu le faceți nici un rău.

– Așadar, Justin și-a respectat promisiunea. Mijlocește pacea și v-ați înțeles.

– Da, mijlocește pacea și, pentru moment, sunt de acord.

– Consiliul nu va accepta.

– Ba da. Vei vedea că acceptă.

A plecat din apropierea locotenentului său și s-a îndreptat către contingentul care aștepta. Desigur, adevărul era că în loc să mijlocească pacea în fața membrilor Consiliului, Johan îl va acuza pe Qurong că unelteşte o trădare împreună cu Justin. El va spune celor strânși acolo că învinuiții plănuiau să atace pădurea imediat ce Garda ar fi acceptat pacea. La rândul ei, Mikil va interveni și va declara sub cuvânt de onoare că Thomas de Hunter îi dădea dreptate. Qurong va fi apoi condamnat și executat, iar soarta lui Justin va fi hotărâtă de Johan, noul conducător al Hoardei.

Acela era planul. Thomas și Mikil analizaseră totul de nenumărate ori și căzuseră de acord că va reuși. În acest fel, pădurea ar fi fost scutită de o bătălie îngrozitoare. Lucru la fel de important, nu conspirau

cu Hoarda, ceea ce ar fi însemnat trădare. Nu, acum conspirau împotriva căpeteniei acesteia, Qurong, slujindu-se de Johan – un scabios, bineînțeles, dar totuși Johan. Sufiente precauții ca să primească aprobarea consiliului.

Pietrișul a scârțâit sub tălpile lui. Era singurul care, lipsit de orice armă, nu mergea călare. Părea gol pușcă.

A ajuns la mijlocul distanței dintre cele două mici armate când Justin a descălecat brusc și a pornit pe jos să-l întâmpine. Nu se stabilise și acest lucru, dar Johan și Qurong nu s-au opus, nici Thomas.

Au ajuns unul în dreptul celuilalt.

– Bună dimineața, frate, a rostit războinicul și a plecat capul.

– Bună dimineața, i-a răspuns Thomas, făcând același gest.

Vreme de un moment, au rămas privindu-se.

– Așadar, până la urmă am ajuns și aici.

– Cred că da. Asta e ceea ce vrei, da? Pace?

– Le-am spus că vei veni.

Dezvăluirea l-a prins nepregătit.

– Nu prea înțeleg.

– Am știut când te-am privit în ochi cu ocazia provocării. Nu pricepi ce se petrece, dar vrei pace. Mereu ai vrut. Iar aceasta e singura cale prin care să se obțină pacea.

– De unde ai știut că voi veni?

– Tu m-ai învățat să-mi apreciez dușmanii cum se cuvine. Să zicem că a fost vorba de noroc și intuiție, a zis el și în ochi i-a apărut o sclipire. Johan a refuzat

să creadă că te vei oferi drept garanție a siguranței lui Qurong, dar ieri, când te-am văzut venind împreună cu Mikil, mi-am dat seama că am câștigat.

Justin îi spusese lui Johan că avea să propună un schimb? Johan știuse? Generalul a surâs la această sugestie probabil din cauza preciziei cu care Justin făcuse predicția.

Însă Justin nu putea cunoaște întregul adevăr.

Thomas a simțit o ușoară remușcare pentru că îl oferise pe acel om în schimbul morții lui Qurong. Era totuși singura cale.

– Înseamnă că ești un tactician mai bun decât mine, a răspuns Thomas, aruncând o privire spre scabioși. Dacă știi atât de multe lucruri, lămurește-mă: mă voi simți în siguranță în cătușele lor?

Justin a ezitat.

– După părerea mea, vei fi mai în siguranță în cătușele lor decât mă voi simți eu în mâinile propriului meu Consiliu.

A întins mâna. Thomas i-a luat-o, iar Justin s-a aplecat să-i sărute degetele.

– Fii curajos. Aproape că am ajuns acasă. Ne vedem în lac.

Apoi Justin s-a răsucit și a mers înapoi spre linia lui.

Mirat de ultimul schimb de cuvinte, Thomas a șovăit. Dar zarurile fuseseră aruncate. S-a îndreptat spre bolovanul asupra căruia se înțeleseseră și s-a urcat pe el. Justin a încălecat și a pornit înainte în fruntea contingentului Hoardei. Imediat ce Qurong a ajuns la o distanță la care putea fi ucis de Garda Pădurii,

vreo zece scabioși s-au repezit la Thomas și i-au prins cătușe la mâini.

Armata Hoardei a dispărut printre copaci, iar Thomas a fost condus pe un cal, încătușat fără putință de scăpare.

24

Pe deplin trează, Monique s-a ridicat brusc în capul oaselor. A dat cu fața de câteva rămurele. Se afla în pădure? A, da, fusese rănită de locuitorii deșertului, apoi Justin o vindecase!

Ba nu. Se găsea în Franța. Dormise alături de Thomas. Totul se petrecuse în vis.

Un vis! A închis gura și a înghițit în sec, însă gâtul îi era uscat și lipicios. Lângă ea, Thomas dormea dus, iar pieptul i se ridica și cobora ritmic. Mâna ei era prinsă între degetele lui. S-a eliberat și apoi s-a șters de sudoarea apărută pe față.

Visase că era Rachelle, dar știa că era vorba de mai mult, deoarece aflase că Rachelle visase că era Monique.

S-a uitat dincolo de frunzele care alcătuiau adăpostul improvizat, derutată total de această schimbare în modul în care percepea realitatea. Împărtășise viața Rachellei.

A simțit o arsură în vezică. Oare asta să o fi trezit ori trauma provocată de vis? În orice caz, trebuia să

se uşureze. La întoarcere, îl va trezi pe Thomas şi îi va povesti ce se întâmplase.

S-a strecurat afară din adăpost cât de discret a putut şi s-a ridicat în picioare. Abia după aceea a simţit punctele umede de pe picior. S-a uitat în jos şi a observat că îmbrăcămintea îi era udă.

Sânge! Fără să vrea, a scos un mic ţipăt de uimire.

Săgeţile! A atins locurile, apoi le-a apăsat încet. Nu a simţit nici o durere, nu existau răni. Petele întunecate se lăbărţau acolo unde săgeţile îi pătrunseseră în corp. Sângerarea nu fusese prea abundentă, pentru că săgeţile împiedicaseră sângele să se scurgă din răni.

Şi-a simţit trupul copleşit de tremurături. Chiar se întâmplase. Nu înţelegea nicidecum. A înghiţit în sec şi, cu genunchii nesiguri, s-a îndreptat spre copacii de dincolo de marginea carierei de piatră.

Luna coborâse dincolo de linia orizontului când Carlos s-a oprit în apropierea luminişului şi a analizat situaţia. Printre copaci, la trei sute de metri în josul văii, se întrezărea în întuneric clădirea unei ferme. Se găsea cam la jumătatea distanţei dintre Melun şi Paris, îndreptându-se spre vest, înspre capitală. Era miezul nopţii.

Potrivit informaţiilor furnizate de micuţul ecran din palmă, Thomas şi Monique se aflau la aproximativ o sută de metri de el, spre sud-vest. A studiat luminişul din faţă, atent să nu se expună ieşind dincolo de liziera pădurii.

Cariera. Da, bineînţeles, un loc firesc, în care s-ar fi oprit oricine. La şaptezeci de metri în faţă, puţin spre

stânga. Erau acolo. Doar dacă nu cumva Monique descoperise dispozitivul de transmisie și îl aruncase.

Carlos a vârât receptorul în buzunar și a ocolit perimetrul luminișului, îndreptându-se spre carieră.

A auzit un foșnet și a înghețat lângă un pin mare. Vreun iepure?

Cariera era drept în față, o adâncitură în pământ care fusese năpădită de iarbă îndărătnică, crescută în smocuri.

Și-a scos pistolul și a vârât încărcătorul. Acum îi părea rău că uitase să-și ia și amortizorul – împușcătura putea fi auzită de cei care locuiau la fermă, deși pereții carierei ar fi absorbit și atenuat zgomotul.

A ocolit copacul, s-a ghemuit și a pășit spre marginea adânciturii. Lovit de bocancii lui, pietrișul se dispersa, făcând zgomot, așa că s-a oprit. A așteptat până ce orice sunet s-a stins, apoi a continuat să înainteze.

În momentul când a văzut crengile rezemate de bolovan, și-a dat seama că îi găsise. De această dată lucrurile se vor desfășura altfel. Va ucide sau va fi ucis, dar era sigur că va fi prima variantă.

Monique stătea în preajma unui buștean, la circa zece metri în interiorul pădurii, dar mintea ei se afla în altă pădure, dar și în cu totul altă lume.

Ca să-și limpezească gândurile, a închis ochii și a strâns din dinți. *Realitatea, Monique. Înapoi la realitate.*

Dar tocmai aceasta era problema – cealaltă *era* realitatea. Mirosurile, amintirile, priveliștile, simțămintele din inimă. Totul!

Și-a scos complet pantalonii bleu și i-a agățat de o creangă uscată care țâșnea în sus din trunchiul prăbușit. În lumina stelelor nu vedea mai nimic, și nu voia ca singurele ei obiecte de îmbrăcăminte să se murdărească sau, și mai rău, să ia vreo insectă nesuferită.

Era în picioare alături de buștean, rămasă doar cu pantofii sport înnoroiți, și cu bluza de bumbac, care atârna larg peste lenjerie. Nu voise să-și scoată și pantofii din picioare, mai ales de teama posibilelor insecte aflate pe sub frunze.

La urechi i-a ajuns sunet de pietriș deranjat. A împietrit.

Dar nu era nimic.

Le auzea respirația. Carlos s-a ghemuit la marginea carierei și a mijit ochii spre umbrele întunecate de sub crengile proptite de bolovan. În stânga, bocancii lui Hunter. Se va furișa prin dreapta și va trage două gloanțe în capul bărbatului, după care va îndrepta arma spre femeie. Va acționa repede. Era mai bine să moară amândoi în somn.

Obținuseră tot ce aveau nevoie de la Monique. Se putea ca Fortier și Svensson să pună la îndoială veridicitatea afirmațiilor lui, dar ei nu vor ghici motivul pentru care hotărâse să-i ucidă, în ciuda dorinței lor de a-i păstra în viață. Îl aleseseră datorită capacității lui de a lua asemenea decizii, și își dădeau seama că trebuiau să lase măsurile de securitate în seama lui. În situația în care Carlos socotea că Hunter e necesar să dispară, atunci așa avea să se întâmple. Fără

comentarii. Erau prea multe în joc să mai cârtească împotriva judecății lui. Uciderea lor le oferea certitudinea că nu vor mai părăsi Franța.

Carlos s-a deplasat încet, ghemuindu-se ca să-și micșoreze silueta profilată pe fundalul pădurii. Grija lui de căpetenie în acele momente era să nu stârnească o mică avalanșă de pietre. Acestea scoteau clinchete delicate sub tălpile lui, dar nu îndeajuns să trezească un om obișnuit care doarme.

Însă Hunter nu era un om de rând. Dar era neînarmat și se afla împreună cu o femeie pe care neîndoielnic voia să o protejeze.

În momentul când solul a devenit plat, Carlos a pornit pe vârfurile picioarelor. Patru pași lungi, o pivotare rapidă. Porțiunea de beznă de sub crengile de copac i-a apărut în față. S-a lăsat să cadă pe un genunchi, a întins țeava pistolului de nouă milimetri către capul celui pe care îl recunoscuse a fi Thomas Hunter și a apăsat pe trăgaci.

În urechi i-a răsunat un tunet.

Corpul bărbatului a tresărit.

Dar al doilea corp lipsea din acel adăpost.

Constatarea că femeia nu era acolo l-a făcut să se oprească, deoarece voise să apese de două ori pe trăgaci. Dacă nu era colo, atunci unde dispăruse?

A pipăit gâtul lui Hunter, căutând pulsul, și nu a găsit nici un semn de viață, după care a dat roată bolovanului de piatră, ținând pistolul întins în față. Nimic. S-a rotit în jurul altui bolovan, dar, la fiecare

pas, speranța de a o descoperi s-a micșorat. Monique nu era acolo.

S-a dus în fugă spre locul unde zăcea Hunter și a examinat pământul alături de cadavru. Unele mici adâncituri în sol indicau prezența unei alte persoane. Nici urmă, însă, de pantalonii pe care se afla dispozitivul de depistare. A pipăit pentru ultima oară pulsul lui Hunter și, perfect convins că omul era cât se putea de mort, s-a ridicat și a privit cercetător spre pădure.

Femeia se aflase aici cu mai puțin de cinci minute în urmă. A scos receptorul și l-a pornit din nou. I-au fost necesare doar câteva secunde până să primească din nou semnal. Monique se afla în față, în pădure. Aproape. Chiar foarte aproape.

A pornit în goană.

Mirosul neplăcut de sulf atârna la mică înălțime deasupra taberei scabioșilor. Le trebuise o oră ca să ajungă în apropierea uriașei armate, iar soarele îl frigea deja pe spinare. Câte douăzeci de războinici călăreau de o parte și de alta, apropiindu-se de același loc unde, în urmă cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă, negociase trădarea cu Johan.

În seara precedentă, Thomas se îmbăiase folosind apa dintr-o ploscă, iar acum i se îngăduise o ploscă suplimentară, care îi atârna de brâu. Nu va bea din ea, dar se va îmbăia dacă întrunirea Consiliului îl reținea acolo mai mult de o zi. Justin urma să sosească spre seară. Consiliul va audia chestiunea, iar schimbarea de situație avea să se încheie cu moartea lui Qurong.

În cursul dimineții, Johan va fi predat în schimbul lui la marginea pădurii. Dar dacă ar fi apărut vreo întârziere, avea nevoie de apă.

Între timp, era silit să-și petreacă restul zilei și nopții în acea blestemată de...

Ceva l-a izbit în cap.

A tresăltat și s-a răsucit în șa. Nimic. Însă îi răsuna capul de parcă ar fi primit o lovitură de baros. Durerea s-a răspândit în josul șirei spinării. A început să vadă încețoșat.

Și-a dat seama că se petrecuse ceva rău în cealaltă realitate. Carlos îi găsise. Iar el fusese împușcat. În cap!

Brusc, lumea lui Thomas s-a înnegurat și a început să se rotească. A simțit cum cade de pe cal. A auzit cum corpul lui a căzut cu un bufnet surd la pământ.

Ultimul lui gând a fost că nu greșise în presupunerea lui. Dacă murea într-o realitate, pierea și din cealaltă.

Apoi totul a devenit întunecat.

Monique își ținea cu degetele lenjeria intimă când noaptea neclintită a explodat cu o bubuitură de neînchipuit.

A tresărit în mod instinctiv. Totul se produsese în spatele ei. O împușcătură în cariera de piatră. Având degetele încă prinse în lenjerie și inima bătând nebunește, s-a răsucit.

Copacii îi blocau vederea în mare parte, dar s-a uitat pe sub o creangă care îi atârna deasupra capului și, îngrozită, a văzut ce se întâmplase. O siluetă

întunecată stătea în apropierea adăpostului, după care a alergat pe după bolovan cu un pistol în mână.

Carlos! Doar el putea fi! Îi urmărise. Și tocmai îl ucisese pe...

Monique a dus mâna la gură și abia a reușit să-și reprime țipătul. Thomas!

A fost cât pe ce să alerge spre el, însă imediat și-a dat seama că nu era posibil – în nici un caz avându-l pe Carlos atât de aproape. Trăsese în Thomas de la câțiva centimetri. Nimeni nu ar fi putut supraviețui dacă ar fi fost împușcat atât de aproape.

Monique a rămas ca înghețată de groază. Cum era posibil ca viața lui să se încheie astfel? Va mai reveni? Nu, îi spusese că visele lui nu-l mai însănătoșeau! Ori acest lucru era ceva ce aflase din propriile ei vise? Erau îngroziți că ar putea fi ucis aici, deoarece aveau convingerea că însemna moartea lui dincolo.

Carlos a ocolit în fugă bolovanul, s-a lăsat în genunchi și a verificat pulsul lui Thomas. A avut confirmarea. Thomas murise.

Monique s-a zbătut să alunge un val de greață provocată de panică. Trebuia să se îndepărteze! Carlos o căutase deja în carieră... iar acum presupunea că ea dispăruse printre copaci.

A fugit apoi, pe vârful picioarelor, prin pădure către ferma din depărtare. Frunzele foșneau sub tălpile ei. Prea tare! S-a oprit din alergare, a întors capul spre carieră și l-a văzut pe Carlos încă aplecat deasupra adăpostului. Nu o auzise.

Imediat după aceea, Monique s-a mișcat cu repeziciune, dar făcând tot posibilul să evite zgomotul.

Pantalonii ei! Gata, nu mai avea timp să se întoarcă după ei.

Aproape că ocolise cariera când l-a văzut pe Carlos printre ramuri, gonind spre porțiunea de pădure unde se aflase mai devreme. Oare o văzuse?

Aleargă! Aleargă Monique, prin carieră, traversează pajiștea care duce la clădirea fermei!

Ba nu, mai bine nu. De fapt, trebuia să procedeze invers. Să se oprească. S-a strecurat înapoia unui copac și a respirat adânc și rar ca să-și recapete suflul. Noaptea era tăcută. Dinspre locul de unde venise nu se auzea foșnet de frunze, nici pocnete de rămurele rupte sub tălpi. Ce făcea Carlos? Aștepta?

A rămas nemișcată vreme de o oră, după părerea ei, deși nu trecuseră decât câteva minute. Lacrimile i-au împăienjenit ochii. Gândul că Thomas zăcea acolo pe pământ, sângerând, aproape că o îndemna să țipe, astfel că s-a văzut silită să facă un efort supraomenesc să-și stăpânească simțămintele. Trebuia să supraviețuiască. Thomas își riscase viața ca să o aducă până acolo. Iar ea deținea informații de care lumea avea nevoie cu disperare.

A înaintat pe vârful picioarelor, alegându-și drumul peste frunze cât mai atent posibil. Și-a amintit că văzuse acea fâșie de pădure sfârșindu-se cu o fâneață în stânga. Iar aceasta ținea până în apropierea casei.

A avut nevoie de un minut de mers grăbit ca să ajungă pe iarbă. S-a oprit preț de câteva secunde, nu

a auzit nici un sunet în urmă, și a pătruns pe câmp. Carlos aștepta probabil în apropierea carierei, atent să o prindă la întoarcere. După ce ieșise zece pași din pădure, a trăit groaza de a fi expusă în loc deschis. Dacă s-ar fi aflat în acea porțiune a pădurii, Carlos sigur ar fi văzut-o. Însă nu mai putea da înapoi.

A început să alerge. Dacă bărbatul rămas în urmă ar fi observat-o, acum nu mai avea altă soluție.

Fiecare pas înainte o făcea conștientă de faptul că îl lăsa pe Thomas mort în carieră. A încercat să găndească o modalitate de a-l recupera de acolo, de a-l lua cu ea. Nu exista posibilitatea ca el să fi rămas în viață?

Ba nu, trebuia să găsească adăpost. Trebuia să supraviețuiască, iar apoi să ajungă în Anglia.

Până în acel moment nu observase automobilul Peugeot de pe alee; era parcat aproape de clădirea fermei, invizibil din dreptul carierei.

Oare va reuși?

Da, sigur. Presupunând că proprietarul lăsase cheile în contact, va lua mașina, urmând să-i dea explicații omului cu altă ocazie.

S-a apropiat cu fereală. A încercat portiera. Era deschisă. S-a strecurat și a căutat cheia cu înfrigurare. Sub parasolar. Pe scaunul din dreapta. În suportul de pahar. În torpedo.

Era însă în contact. S-a răsucit și a privit prin lunetă. Încă nu o urmărea nimeni. Dar dacă pornea mașina...

Monique a închis portiera încet, și a auzit încuietoarea scoțând un clic delicat. Nu a aprins luminile – nu îndrăznea să le folosească. Aleea era cenușie, astfel

că o vedea, în ciuda faptului că luna nu apăruse pe cer. S-a rugat în gând ca mașina să aibă toba în bună stare, a pornit motorul, a introdus maneta în viteză, și a rulat ținându-și răsuflarea, ca și cum ar fi dorit să contribuie astfel la tăcerea generală.

A cotit de două ori scurt, după care a ocolit un deal. Încă se afla prea aproape de casă și pădure ca să folosească farurile sau să accelereze. Carlos putea auzi ori vedea chiar la acea distanță. Își închipuia că în acele momente traversa fâneața în goană să o intercepteze.

În momentul când a pătruns între copaci, a mărit viteza, dar nu a îndrăznit să aprindă farurile. Fără lumini, abia de vedea. Cale de un kilometru, a condus cu zece kilometri pe oră. Apoi a parcurs la fel încă de două ori pe atât. Nu era nimeni în urmă.

Însă nu era adevărat. Thomas rămăsese în urmă. Imaginea cadavrului său îi domina mintea. Așa cum sângera din rana de la cap. Mort.

Și-a șters ochii ca să vadă drumul.

După cinci kilometri, a aprins farurile și a apăsat pedala de accelerație până la podea.

25

Secretarul adjunct Merton Gains și-a aranjat mai comod receptorul la ureche, ca să-și menajeze gâtul. Stătea în așteptare de zece minute, deși primise asigurări că președintele îi va răspunde imediat la apel.

Imediat însemnase întotdeauna o scurtă așteptare, dar zece minute? Acesta era noul înțeles al cuvântului – apărut după ce se loviseră cu capul, vreme de o săptămână, de zidul numit Germenul Raison.

Avusese mereu o teamă confuză că lucrurile aveau să se petreacă astfel. Tocmai de aceea introdusese legea prin care se schimba modalitatea de introducere a vaccinurilor folosite în Statele Unite. Sigur, nu avusese cum să anticipeze o criză de asemenea proporții și atât de ucigătoare, dar pericolul pândise mereu din umbră. Acum îi atacase cu virulență fără ca măcar să le transmită un avertisment.

Văzuse simulările privind evoluția Germenului Raison de cel puțin zece ori. Se dezvolta lent, lovind apoi cumplit, destrămând celule într-o modalitate nediscriminatorie și sistematică. *Sugera perfect disoluția politică pe care o va produce această criză,* a gândit el.

În chiar acele momente, o sută de guverne ajunseseră pe punctul de a rupe tăcerea pe care reușiseră să o păstreze atâta vreme. Nenumărați reporteri adulmecau și începuseră să pună întrebări la care nimeni nu le putea răspunde. Laboratoarele de genetică din întreaga lume lucrau fără odihnă, iar miile de oameni de știință angrenați în descifrarea Germenului Raison începuseră deja să murmure.

Și lista nemulțumiților nu cuprindea personalul militar care participase la dislocarea masivă de aparatură și armament către porturile maritime din est. Fuseseră instruiți să păstreze pentru sine întrebările și să-și țină gura închisă. Dar, una peste alta, mai mult

de zece mii de oameni aveau acum legătură într-un fel sau altul cu Germenul Raison și mai toți bănuiau că noul virus, care fusese descoperit exclusiv pe o insuliță la sud de Java, nu fusese izolat perfect, așa cum se afirma răspicat.

Cu o zi în urmă primise un telefon de la Mike Orear de la CNN. Omul era pornit foarte tare pe ei. Nu a spus cum a intrat în posesia informațiilor, dar știa că niște teroriști răspândiseră un virus oarecare, și a amenințat că va prezenta știrea în decurs de douăzeci și patru de ore dacă președintele nu-i va da o explicație convingătoare. Abia a reușit să îl liniștească. Nu avea cum să refuze orice comentariu, deoarece o respingere netă l-ar fi îndârjit și mai mult. Gains l-a amenințat cu o listă nesfârșită de încălcări ale legilor privind securitatea națională, dar în cele din urmă a fost limpede că omul știa deja prea multe. Într-un târziu, Orear a fost de acord să mai amâne difuzarea știrii pe post până când Gains va discuta cu președintele.

Asta se întâmplase cu douăzeci și patru de ore în urmă, iar președintele se arătase uimitor de neconvins în legătură cu posibilitatea ca postul de televiziune CNN să facă publică știrea. După ce era anunțată, va fi preluată pe larg, răspândindu-se în întreaga lume. Doar Dumnezeu putea ști care va fi rezultatul.

Exista o singură modalitate de a tempera știrea.

– Merton?

Vocea președintelui l-a luat pe Gains pe nepregătite.

– Alo, domnule președinte. Eu... Tocmai am încheiat discuția cu cei din Anglia, domnule.

– Îmi pare rău că te tratez atât de expeditiv, dar am întârziat și am o întâlnire cu cei de la Organizația Mondială a Sănătății.

– Am înțeles, domnule. Iar eu am avut o discuție cu Monique de Raison. M-a sunat de la Dover acum douăzeci de mi...

– Trăiește?

– Da, a evadat dintr-un loc necunoscut ei, din Franța. A reușit să traverseze Canalul Mânecii.

– Iar Thomas?

– El a fost ucis în timpul evadării.

Din receptor s-a auzit doar zgomotul alb de linie.

– Ești sigur?

– În legătură cu...?

– Cu Hunter! Ești sigur că a murit?

– Monique părea foarte convinsă.

Până atunci, Gains nu-și dăduse seama cât de mult se bazase președintele pe Thomas, dar după ce a perceput mai limpede tonul, s-a simțit neașteptat de liniștit. Era uimitor că unele lucruri nu se schimbau nici măcar în momente de criză.

– Și are cu ea ce trebuie? a întrebat președintele.

– Așa consideră. Cel puțin știe cum să intervină.

– În regulă. Vreau să ajungă aici cât mai curând. Îmbarcați-o pe cel mai rapid avion pe care îl avem la Lakenheath. Folosiți un F-16 – orice aparat pentru a traversa Oceanul cât mai repede. Britanicii au cunoștință de acest lucru?

– Aștept un apel de la ea.

– Apel? Nu mai avem timp de apeluri! Vreau să ajungă aici în patru ore, ai înțeles? Și să te asiguri că va beneficia de o protecție deosebită. Trimite o escortă aeriană. Trateaz-o ca pe un președinte. Clar?

– Am înțeles, domnule.

26

După ce soarele urcase la jumătate pe cerul de răsărit, Rachelle a ajuns pe coama unei dune de pe care vedea tabăra Hoardei.

Găsește-l pe Thomas, așa îi spusese Justin. Cuvintele o urmăriseră cât umblase împleticit prin nisipuri. *Indiferent cât de îngrozitor ar părea*, parcă așa adăugase. Ce să fie atât de îngrozitor?

A coborât duna în fugă, îndreptându-se către tabăra Hoardei. De fapt, spiritul ei plutea. Da, el se afla acolo, prizonierul lor virtual, și, desigur, primejdia pândea din fiecare dintre părți – simțea asta așa cum percepea arsura soarelui pe spate.

Însă ea îl descoperise pe Elyon! Justin era băiatul, băga mâna în foc. El îi schimbase culoarea pielii, din cenușiu în roz, și tot el îi lecuise rănile cu un singur cuvânt. Elyon venise să-și salveze poporul! Abia aștepta să-i spună soțului ei.

Avea convingerea că Monique era legată de ea. Nu avea habar ce făcea ea în acele momente. Spre deosebire de Thomas, care părea să fie conștient de ambele

lumi în același timp, legătura dintre ea și Monique era, după toate probabilitățile, sporadică, și depindea de el.

Rachelle a început să zbiere când se afla la două sute de metri depărtare, înainte să o vadă cineva. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, nu risca să fie luată drept dușman.

– Vreau să stau de vorbă cu Thomas de Hunter.

Probabil că a strigat de cel puțin zece ori până când primii soldați au apărut pe perimetru. Apoi au venit mai bine de o sută, holbându-se la acea privelițte ciudată. O femeie neînarmată care striga dinspre deșert, și cerea să vorbească cu conducătorul Gărzii Pădurii.

Gâfâind, Rachelle s-a oprit la douăzeci de metri de șirul de fiare respingătoare.

– Am fost trimisă să discut cu Thomas de Hunter. Trebuie să stau de vorbă cu el.

Au măsurat-o ca și cum și-ar fi pierdut mințile. De ce să fie de acord ca ea să-l vadă? El reprezenta asigurarea lor.

– Ce treabă ai cu el? a întrebat-o unul dintre ei.

– Mă aflu aici pentru că stăpânul meu are nevoie de mine, i-a răspuns ea, amintindu-și ceea ce îi spusese Thomas despre felul în care vorbeau femeile Hoardei despre bărbații lor. Câțiva dintre ei s-au arătat stupefiați de cererea ei. Pățise ceva?

– Am venit să mă asigur că nu i se întâmplă nimic rău. M-a trimis Consiliul nostru să constat dacă este teafăr.

Scabiosul care se socotea șef s-a strâmbat.

– Pleacă de aici, femeie! Spune-i comandantului că nu primim iscoade.

Rachelle s-a speriat.

– Înseamnă că Mikil îi va tăia gâtul lui Qurong! a strigat.

Asta i-a făcut să se tragă înapoi.

– Dacă mă trimiteți înapoi, mă voi duce direct la ei să le spun că i-ați trădat, iar Qurong va muri. Dacă nu mă întorc nevătămată, se va întâmpla același lucru. Prin urmare, să nu vă treacă prin minte să-mi faceți vreun rău.

Căpetenia, un general, judecând după eșarfă, a cercetat-o un moment, după care i-a ordonat:

– Așteaptă aici.

S-a întors, s-a sfătuit cu alți câțiva războinici, l-a trimis pe unul dintre ei cu un mesaj, apoi a revenit.

– Urmează-mă.

Rachelle a pătruns în tabără înconjurată de o mică armată. Mirosul era aproape de nesuportat, iar ochii celor care o măsurau au făcut-o să simtă fiori reci. A încercat să respire superficial, dar asta a făcut-o doar să amețească. În cele din urmă, a început să respire adânc, silindu-și mintea să ignore acea duhoare.

Nu a observat nici o femeie. Firește, Hoarda nu le îngăduia să lupte. Rachelle nu suporta să-i privească în ochi pe bărbați, dar a ținut să se poarte ca un războinic, de aceea a călcat apăsat, ținându-și trupul drept și semeț, rugându-se în gând să fie îndrumată cât mai curând în vreun cort pentru a-l întâlni pe Thomas.

Au condus-o spre un cort mare, așezat chiar în mijlocul taberei. Dacă nu se înșela, acela era cortul regal, unde soțul ei găsise Cărțile de Istorii.

O gardă a tras deoparte faldurile și ea a pătruns înăuntru. Generalul care a întâmpinat-o se numea Woref, dacă a înțeles ea bine cele spuse de însoțitori. Ochii îi semănau cu ai unui șarpe, iar fața lui arăta ca și cum ar fi fost gata să se destrame dacă ar fi făcut efortul de a zâmbi.

– Unde este Thomas?

– Nu i-am făcut nimic. Se cuvine să știi asta. Singur și-a făcut rănile.

– Ce răni? Duceți-mă la el!

El și-a plecat capul și a condus-o pe un hol. Liliacul cu forme de șarpe căruia i se închinau apărea pretutindeni – în picturi decorative aflate pe pereți, în statui turnate, expuse la fiecare colț. Teeleh. *Elyon, apără-mă*. Au pătruns într-o încăpere spațioasă, unde șase gărzi stăteau în poziție de drepți. O mulțime de fructe, vinuri și brânzeturi erau așezate pe o masă întinsă.

Însă unde...?

Pe o pernă mare, așezată de-a lungul unuia dintre pereți, zăcea trupul cuiva. Capul era însângerat.

Thomas? Da, el era, Rachelle i-a recunoscut de îndată tunica. Era rănit!

S-a apropiat în goană de el, s-a lăsat în genunchi și a privit îngrozită o gaură rotundă, de mărimea unui deget, în cap. Sângele i se scursese în păr. Și era uscat.

– Thomas?

Însă el era mort. Mort! Și, după cum arăta, părea să fi murit de ceva vreme.

A simțit că se sufocă. Nu era posibil! Nu, imposibil să se fi întâmplat așa ceva! Justin o găsise și o salvase, iar Samuel și Marie erau tot copii, iar...

Ce anume ar fi putut provoca acel soi de rană? Nu era o armă de pe acea lume.

I se întâmplase ceva în cealaltă realitate. Și-a adus aminte că Monique dormise alături de el la baza bolovanului. Probabil că îi găsise Carlos. Iar acum el era mort. Dar ea rămăsese în viață.

Dureros, prin minte i-au trecut zeci de gânduri. A avut senzația că inima i s-a oprit în loc. Iar scabioșii aflați în urma ei o țintuiau cu privirile. S-a răsucit.

– Afară! Ieșiți! a răcnit ea, cu durerea împăienjenindu-i ochii. Plecați!

Generalul s-a încruntat, dar a lăsat-o singură cu cadavrul.

Rachelle s-a lăsat încet în genunchi, știind precis ce trebuia să facă. Elyon îi spusese să-l găsească pe Thomas, nu cadavrul lui. Justin o lecuise pe ea, întorcând-o aproape din moarte. Avea puterea fructelor în mâini, se zicea, pentru că el *era* puterea fructelor.

Iar acum ea va folosi aceeași putere. Și-a lăsat ambele mâini peste obrajii lui. Lacrimile i-au căzut pe fața lui.

– Trezește-te, Thomas, a șoptit ea. Te rog.

Însă el nu s-a trezit. Glasul ei a crescut, devenind un vaier slab.

– Te rog, te rog. Elyon, salvează-l. Trezește-l din morți.

Trezirea din moarte nu seamănă cu lecuirea.

– Ba da, este! a strigat ea. Trezește-te, Thomas! Trezește-te!

Cu toate acestea el a rămas neclintit. Gaura din frunte nu se închisese. Era tot mort. L-a sărutat pe buzele reci și a început să scâncească. Probabil că Justin nu știa de moartea lui. Ba nu, era imposibil.

– Trezește-te, a strigat ea din nou, plesnindu-l cu palma peste față. Trezește-te!

Justin sigur știa. El știa totul. Ceilalți nu aveau știință, nici măcar nu-și aduceau aminte...

Nu mă uita. Amintește-ți de apa mea.

Apa lui. Cu gesturi disperate a prins plosca încă agățată de centura lui. A desprins-o din cataramă. A răsucit dopul.

Aproape fără să se gândească, i-a stropit fața. Lichidul limpede s-a scurs pe buze, pătrunzând în ochi, umplând rana mică din frunte. A mai turnat.

– Te rog, te rog...

Brusc, Thomas a deschis gura.

Rachelle a scos un țipăt și a făcut un salt înapoi. Plosca i-a zburat din mână.

Bărbatul a icnit. Rana i s-a închis, ca și cum pielea i-ar fi fost din ceară care se topise, acoperind golul. Nu mai văzuse așa ceva de cincisprezece ani, când îl alesese lecuindu-i rănile mortale căpătate în pădurea neagră.

Thomas a deschis ochii.

Rachelle a dus ambele palme la buze ca să-și suprime țipătul de bucurie. Apoi l-a cuprins în brațele, îngropându-și fața în gâtul lui.

– Dă-te deoparte, fugi de pe mine...

Nu o recunoștea. I-a ridicat capul astfel ca el să-i vadă fața.

– Thomas, sunt eu! a zis și l-a sărutat pe buze. Eu. O să-ți amintești buzele mele dacă nu și fața mea.

– Cum... unde suntem? a întrebat el, ridicându-se cu greu.

– Stai liniștit, ceilalți sunt afară, i-a șoptit ea. Ne aflăm în tabăra Hoardei.

A sărit în picioare. Încă avea sânge pe față, dar rana se închisese. Rachelle nu-și desprindea ochii de la fruntea lui.

– Erai mort. Dar apa lui Elyon te-a readus la viață.

– Apa lui vindecă din nou? Am... cum asta...?

– Nu cred că apa lui s-a schimbat. A folosit-o să te tămăduiască pe tine. Thomas, Justin este băiatul.

Și-a dus mâna la păr, a pipăit sângele închegat și s-a uitat la degetele murdare.

– Am fost împușcat. Dar nu am visat. Nu-mi aduc aminte de nici un vis.

A închis ochii și s-a frecat la ceafă. Cum era să fii din nou în viață? Din fericire, amintirile îi reveniseră.

– Ce vrei să spui? Justin este băiatul?

– Da, el este. Nu înțelegi? Existau toate indiciile. A venit...

– Nu poate fi Elyon. A crescut în Pădurea de Sud. A fost războinic sub comanda mea.

Ajunseseră să vorbească în șoaptă, dar intens.

– Cine are dreptul să spună că nu e Elyon? L-am văzut...

– Nu! Imposibil. Îmi dau seama când văd...

– Thomas, încetează!

A privit-o lung, cu gura încă deschisă, pregătit să-și exprime în continuare neîncrederea. Apoi a închis brusc gura.

Rachelle i-a povestit ce se întâmplase în deșert. A relatat evenimentele grăbit, în șoaptă, iar când a încheiat, el a rămas cu privirea la ea, având chipul livid.

– Tocmai te-am salvat cu puterea lui. Cum îndrăznești să pui la îndoală vorbele mele?

– Dar Elyon? Doar m-am luptat cu el.

– A venit să ne salveze de noi înșine, așa cum a promis, când nu credeam că nu ne poate fi mai rău de atât.

– Păi... a făcut Thomas, întorcându-și fața de la Rachelle. Vai, Doamne. Iubite Elyon! L-am trădat!

– Toți l-am trădat. Și te-a învins foarte ușor.

– Ba nu, cu Johan!

L-a tras de braț, făcându-l să se întoarcă.

– Cum adică?

– Am încheiat o înțelegere cu Johan, promițându-i că îl pun comandant al Hoardei.

– Și...

– Și el a insistat să-i trădeze pe Qurong și Justin. Iar eu... eu am fost de acord.

Aceste cuvinte nu aveau nici un înțeles pentru ea. Cum îl putea trăda cineva pe Justin în acele momente?

– Dar după ce vor afla că Justin este de fapt Elyon, nu se va mai întâmpla așa ceva.

– Dar lucrurile sunt pornite deja! Urmează să ajungă în pădure spre sfârșitul după-amiezii și vor pune în aplicare trădarea. Mikil a informat Consiliul. Johan vrea să-l ucidă pe Justin.

Brusc, Rachelle a înțeles. Qurong și Johan au fost influențați de Shataiki. De Teeleh. Erau folosiți ca instrumente împotriva lui Justin. Nu era vorba doar de pădureni, ci de Justin!

– Trebuie să-i oprim!

Thomas s-a uitat în jur cu un aer agitat.

– Câți oameni sunt afară?

Drept răspuns, perdeaua s-a tras deoparte, iar Woref a pășit în cameră. Văzându-l stând în picioare, în ochi i-au apărut fulgere. Soțul ei s-a îndreptat spre general.

– Care dintre oamenii voștri a încercat să mă ucidă? a întrebat el.

– Nici unul.

S-a mișcat cu iuțeală. S-a repezit la sabia scabiosului, a smuls-o din teacă și a alergat până la peretele îndepărtat.

– Grăbește-te!

A ridicat sabia deasupra capului și apoi a lovit, tăind peretele de sus până jos și lăsând lumina zilei să pătrundă. A lărgit tăietura și a înălțat sabia ca să îl oprească pe general.

– Dacă vii după noi, vei muri, a spus el, după care a pășit prin despicătură, ajungând în spațiul liber dintre corturi.

Porniseră deja prin tabără când, stupefiat, generalul a dat alarma.

– Caii! a strigat Thomas, făcând semn către câteva animale care stăteau legate de o latură a cortului.

Au urcat fiecare pe unul. Apoi au pornit în galop spre marginea taberei, ferindu-se cu iscusință de războinicii scabioși care fuseseră luați prin surprindere de goana celor doi.

Nici unul nu a încercat să îi oprească – firește, probabil primiseră ordin strict să nu se atingă de el. Doar generalul și pesemne oamenii lui știau ce se petrecea cu adevărat. Oricum nu ar fi avut nici o importanță. Caii goneau mai repede decât ar fi putut fi transmis ordinul.

Au galopat din tabăra Hoardei drept spre pădurea din depărtare.

– Reușim să ajungem? a întrebat Rachelle.

Cu chipul tras și aplecat în față, el a continuat să călărească hotărât.

– Thomas!

– Nu știu! a răspuns el tăios, apoi a plesnit calul, cerându-i să-și folosească toată forța de care era în stare. Hii!

Generalul de care scăpaseră a rămas cu privirea ațintită spre dunele care duceau spre pădure. Woref, șef al informațiilor militare, disprețuia Garda Pădurii probabil mai mult decât îl detesta pe Qurong.

Juca rolul unui general credincios, dar, în durerea lui, nu trecea nici o clipă fără să-l blesteme pe tatăl

femeii care avea să fie a lui într-o bună zi. Conducătorul interzisese tuturor bărbaţilor să o ia în căsătorie pe fiica lui, Chelise, înainte de cucerirea pădurilor. Aşa îi motiva pe generalii care tânjeau după mâna ei. Dacă hotărârea ar fi fost lăsată în seama lui, Woref ar fi pârjolit pădurile de multă vreme, apoi ar fi ucis femeile şi copiii care se îmbăiau în lacuri şi s-ar fi ospătat din carnea lor pentru a sărbători victoria. Însă Qurong părea mai doritor să cucerească şi să o ţină în sclavie decât să ucidă.

– Pornim în urmărirea lor? l-a întrebat consilierul lui.

– Nu, i-a răspuns Woref.

Anticipaseră acea situaţie. Dacă întârzia patru ore sau mai mult, Thomas ar fi ajuns prea târziu. Armata de vest va porni în marş. A aruncat o privire spre soare.

– Pregăteşte oamenii să mărşăluiască pe întuneric. O să pătrundem în pădure.

Spre sfârşitul săptămânii, fiica lui Qurong, Chelise, va fi a lui. Iar după aceea se va strădui să-i ia şi locul.

27

Aflată la fereastra cu geam fumuriu a camerei de hotel, Monique a contemplat peisajul general al Washingtonului. Poporul american încă nu aflase, acesta era primul şoc pe care îl trăise. Majoritatea oamenilor nici nu aveau habar de existenţa Germenului

Raison și cu atât mai puțin că infectase deja mai toată populația pământului.

Adjunctul secretarului de Stat al SUA, Merton Gains, vorbea la telefonul mobil, mitraliind frazele, cu cineva pe nume Theresa Sumner, de la sediul CPE din Atlanta. Plănuiau să stea de vorbă împreună cu Monique la Washington, înainte de a o duce la un laborator a cărui adresă nu putea fi făcută publică, și care lucra deja la găsirea unui antidot pentru Germenul Raison. Ea reușise să doarmă doar o oră fără să viseze în cursul zborului peste Atlantic, iar starea de oboseală începea să îi joace feste – ceea ce nu era deloc bine, având în vedere sarcina care o aștepta.

Merton Gains a încheiat convorbirea și a închis telefonul cu un pocnet.

– Sigur te simți bine? a întrebat-o el încă o dată.

– Sunt obosită. În rest, mă simt bine. Doar dacă nu te referi la Germenul Raison, desigur, caz în care voi muri laolaltă cu toți ceilalți.

– Nu la asta mă refeream.

S-a uitat peste umărul lui la un băiat care mergea pe o bicicletă albastră pe trotuar, având un motor de jucărie. Mergea fără mâini, ținând într-una o cutie cu o băutură răcoritoare.

– Tot nu-mi vine a crede că nimeni nu știe nimic.

– Știrea va deveni publică foarte curând. Din fericire, vom avea și o știre bună, care va mai îndulci vestea proastă.

– Vestea pe care trebuie să o dau eu, a precizat imediat Monique.

– Da, vestea ta.

– Atunci, să sperăm că probabilitatea este de partea noastră.

– Și la cât apreciezi această probabilitate?

Ea a ridicat din umeri.

– Șaizeci la sută ar fi bine?

El s-a încruntat, apoi și-a deschis telefonul mobil și a efectuat un nou apel, de această dată către cineva care lucra la un raport referitor la faptul că cei din conducerea Rusiei nu se puneau de acord.

Monique a închis ochii, îngăduind minții ei să alunece spre Thomas. Întrebase de el chiar în clipa când pusese piciorul pe pistă, însă Gains nu știa decât ceea ce îi spusese ea. Nu mai aflase nimic nou. Se presupunea că murise.

La fel gândea și ea. Apa nu mai lecuia așa cum se întâmplase în camera de hotel din Bangkok. Și chiar dacă ar fi existat vreo modalitate de a se însănătoși în pădure, probabil că aici nu mai era valabil ceea ce se petrecuse deja de trei ori.

Cu totul uimitor era că gândea în acest mod. Trăise în pielea lui Rachelle mai puțin de o zi, și asta doar în vis, însă experiența se dovedise atât de reală încât nu putea nega existența lumii lui Thomas. Își petrecuse ultimele zece ore analizând acel fenomen ciudat și, cu fiecare moment care trecea, convingerea ei că Rachelle și Justin existau căpăta tot mai multă consistență.

Iar asta însemna că el chiar se lecuise cu apa lui Elyon după ce fusese împușcat în patul de hotel din

Bangkok. Atunci se aflase în apropierea apei, care îl salvase imediat, pesemne înainte să moară cu adevărat. Când Carlos îl împușcase în cap după prima încercare de salvare, se aflase de fapt în lac, astfel că însănătoșirea lui fusese instantanee. Probabil că nu murise în nici o situație.

Acum, însă, murise cu adevărat. Îl văzuse pe Carlos luându-i pulsul. Imposibil ca ucigașul să fi plecat fără să aibă convingerea deplină că victima lui nu mai era în viață. Asta însemna că pierise și în deșert. Probabil că Hoarda îl înșelase și-l ucisese. Ori poate că murise cu adevărat. Chiar dacă Justin îl readucea la viață, nu exista nici o garanție că va reînvia aici.

Era mort. De această dată dispăruse cu adevărat.

Monique și-a înghițit nodul din gât. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci va face cunoscut tuturor că el îi salvase pe toți. Asta, presupunând că virusul dădea rezultatele dorite. În orice caz, el o salvase. Mai devreme sau mai târziu, Carlos ar fi ucis-o. Iar dacă nu ar fi fost în stare, atunci virusul sigur ar fi reușit.

Și, fiindcă adusese vorba, acest lucru era posibil deocamdată.

– S-ar cuveni să știi ceva. Omul care îl manevrează pe Svensson este ministrul afacerilor externe. Armand Fortier.

– Ești sigură? a întrebat-o el, foarte surprins. Ne gândisem la o asemenea posibilitate, dar nu cred că am obținut vreo confirmare.

– Eu și Thomas ne-am întâlnit cu el. Pe de altă parte, am convingerea că are și aici un om care îl ține la curent. Cineva care are acces la președintele vostru.

Mai bine arunca o bombă. Bărbatul a amuțit, rămânând cu privirea ațintită asupra ei. I-a trecut prin minte că omul lui Fortier era chiar el. Îi spunea cui nu trebuia lucruri de păstrat în secret, iar asta fără ca măcar să-și dea seama.

– S-ar putea să mă înșel. Dar mi s-a părut că susținea o asemenea idee.

Merton Gains și-a dezlipit ochii de la ea.

– Doamne Dumnezeule, la ce ne mai putem aștepta?

Mike Orear și-a împins scaunul în spatele mesei pentru emisiunea pe care o prezenta împreună cu Nancy Rodriguez, apoi și-a așezat mai bine microfonul prins în ureche. În spatele lui, cu litere negre, de mari dimensiuni, stătea scris numele emisiunii: *Știrea zilei.*

– Gata peste cinci minute. Ești în formă? l-a întrebat Nancy.

– Cel mai în formă.

În scurta lui carieră, se găsise în fața camerelor de luat vederi de prea multe ori ca să mai țină socoteala, însă niciodată nu se simțise atât de nerăbdător să dea în vileag tot ce știa. Amânase lucrurile din cauză că oamenii de la Departamentul de Stat îi ceruseră în mod imperativ să-și țină gura. Susținuseră că anunțul lui nu se încadra în categoria știri. Însă acum nimic nu mai prezenta importanță.

Conta doar că se trezise în acea dimineață cu o iritație la subsuori și pe coapse și, cu toate că reușise să se convingă pe sine că acest lucru nu avea nici o

legătură cu Germenul Raison, mâncărimea îi aducea aminte cât de reală era această știre de doi bani.

Acea știre, inexistentă, după părerea unora, era că, fără să-și dea seama, lumea avea să dispară din cauza Germenului Raison.

În spatele camerelor, la etaj, se vedeau ferestrele celor care dirijau ceea ce se petrecea în studio. Emisiunea era regizată de Marcy Rawlins, care analiza ultimele amănunte cu Joe Spencer. Orice alte știri sau modificări de ultimă oră îi erau comunicate din acea încăpere de sus.

– Ești pregătit? l-a întrebat Nancy.

– Foarte bine. Să începem.

– Ești cam palid.

– Aș vrea să schimbăm puțin lucrurile. Să pornim cu ceva care nu se află în program.

– Marcy a fost de acord?

– Nu. Dar ai încredere în mine, nici nu va fi nevoie.

Nancy a ridicat din sprâncene.

– Tu îți pui pielea în joc, nu eu.

– Ba e și a ta în joc. O să vezi.

– Ce naiba înseam...?

– Zece secunde, au auzit în cască glasul producătorului lor.

– Trei... doi... unu...

Apoi li s-a făcut semn că intraseră în emisie.

Zâmbind, Nancy a început. A enunțat reperele principale ale emisiunii, însă Mike nu a auzit nici un cuvânt din prezentarea ei. Era cu mintea în altă parte.

Mike avusese un motiv întemeiat să nu dea știrea prin intermediul canalelor obișnuite. Și nici pe canalele specializate exclusiv în acest domeniu. În realitate, probabil că Marcy ar fi jubilat într-o asemenea situație, presupunând că ar fi dat crezare surselor lui.

Cu toate acestea, anunțarea unor astfel de evenimente avea nevoie de aprobarea șefilor. Unii dintre ei ar spune că, dacă era adevărată, o știre de o asemenea importanță trebuia să fie anunțată de președinte în persoană ori măcar de cineva care să dețină o poziție superioară celei a lui Orear. O astfel de persoană ar fi reținut știrea, ca să câștige audiență. Probabil că ar fi anunțat-o cu țârâita.

Mike nu avea de gând să accepte o asemenea situație. Trecuse o săptămână, iar el percepuse pretutindeni semne că se întâmpla ceva ieșit din comun, dar nici unul dintre colegii lui nu părea să ia asta în seamă. Și chiar dacă percepeau ceva, se părea că nu reușiseră să facă legătura între evenimente.

Poate că intenționa să dea un mic spectacol anunțând acea știre, dar fără a duce lucrurile prea departe. Cum ar fi putut cineva să-l acuze pe un om deja condamnat că e avid de spectacol? Era pe moarte. Cu toții treceau prin aceeași situație. Asta era știrea și basta. Era momentul să lase deoparte orice rezerve și...

– ...Mike.

Nancy îi aruncase acea privire nonșalantă pe care o reușeau doar oamenii de televiziune cu experiență. *Sunt o forță importantă în lumea știrilor,*

iar faptul că nu las impresia că înot în ea mă face cu atât mai notabilă.

S-a uitat spre cameră. O alesese pe cea nepotrivită. Trebuia să se rotească spre stânga, pentru că aceea avea lampa roșie aprinsă.

– Doamnelor și domnilor, sper că sunteți așezați. Știrea pe care mă pregătesc să v-o anunț este de o gravitate excepțională.

Cântărise în gând acel cuvânt introductiv de cel puțin o sută de ori, însă acum totul îi suna anost și ridicol. Prezentarea acelei bombe ca și cum ar reprezenta o știre îi minimaliza importanța. Și totuși asta era.

– Mike, ce faci? a auzit în ureche glasul lui Marcy.

A dus mâna la ureche, scoțându-și dispozitivul de comunicare.

– Nu știu... nu știu cum să prezint situația. Nu este genul de știre pe care să o poată anunța orice reporter.

Cu colțul ochiului a văzut că Marcy ținea telefonul la ureche. L-a trântit apoi pe masă. Sunaseră cei de la Departamentul de Stat? Ori procurorul general? O reacție extrem de rapidă. Unii dintre agenții instituției sigur urmărea emisiunea.

Trebuia să anunțe totul înainte ca directorul de program să întrerupă emisia.

– CNN a aflat că un nou virus, împotriva căruia nu există antidot, despre care s-a știut că fusese izolat pe o insuliță de la sud de Java, din arhipelagul indonezian, s-a răspândit mult mai mult decât s-a considerat inițial, contaminând probabil întreaga lume. Ni s-a

confirmat că Germenul Raison s-a răspândit în Statele Unite și a infectat...

Ce tern. Cât de banal sună totul. Lucru imposibil de exprimat în cuvinte.

– ...aproape întreaga populație. Dacă acest raport este corect, și cunoaștem din surse foarte serioase că așa stau lucrurile, lumea se confruntă cu o criză foarte, foarte gravă.

Lucru imposibil de conceput, emisiunea nu fusese întreruptă.

– Știrea ne-a parvenit din partea unor persoane cu funcții de decizie, foarte serioase. Se pare că guvernul nostru a avut cunoștință de această situație de peste o săptămână și depune toate eforturile posibile să creeze un vaccin sau un antivirus care să contracareze...

Lumina roșie s-a stins. Fusese scos din eter.

Mike a întors capul să se uite la monitorul pe care apăreau imaginile recepționate de telespectatori, și a văzut o reclamă la un automobil Lexus. Cei zece sau doisprezece tehnicieni din studio înghețaseră.

Ușa studioului s-a deschis furtunos, iar în cadrul ei a apărut Marcy, albă la față.

– Ce înseamnă asta?

Mike s-a ridicat.

– Asta e... a vorbit Nancy și și-a împins scaunul înapoi. De unde ai mai scos-o?

– Acesta este adevărul, Marcy, a spus el. Și-ți mulțumesc pentru reclama Lexus. În felul ăsta, știrea s-a întipărit mai bine în mintea telespectatorilor

noștri. Au avut astfel senzația că Gestapoul a întrerupt emisiunea, corect?

– Am primit telefon de la procurorul general, s-a răstit ea. Emisiunea era urmărită. Ții să inciți lumea la...

– Păi bineînțeles că o urmăresc! a strigat Mike. Se uită știind că este adevărat și își dau seama că am aflat totul. Reia emisiunea, Marcy. Cheamă pe cine vrei, asigură-mi sprijinul necesar.

– Nu pot proceda astfel! Nu te las să apari în emisiune ca să anunți oamenii că vor muri până la ultimul. Ți-ai pierdut mințile?

Mike s-a apropiat de ea.

– Bine. Dar dacă ies din clădire, mă duc direct la Fox. Transmite asta mai sus. Îți las treizeci de secunde să te hotărăști. Oricum ar fi, știrea va fi difuzată azi pe toate posturile.

– Să nu îndrăznești să mă amenințI! Revii în emisie și o să le spui telespectatorilor că nu era treaba ta să anunți o asemenea știre.

Glasul ei a căpătat ecou în studioul mare. Încă nu credea ce auzise. Suferea de boala mortală numită neîncredere ori, șocată după ce aflase despre virus, își pierduse busola cu desăvârșire.

– Anunță-i tu, Marcy, a zis el încet.

Douăsprezece perechi de ochi îl țintuiau. Reclama pentru Lexus făcuse loc alteia, la Mountain Dew. Ușa din spatele lui Marcy s-a deschis exploziv.

– Cine se ocupă de știrile fierbinți?

Intrase Wally, directorul departamentului știri. A remarcat imediat prezența lui Marcy, după care și-a

mutat privirea spre Mike, aflat în picioare în mijlocul studioului, în apropierea camerelor TV, în loc să stea pe scaunul lui, alături de Nancy.

– Ce naiba se petrece aici?

– Treci înapoi pe scaun, a rostit Marcy cu o voce glacială.

– Am nevoie de o pauză pentru anunțarea unei știri. Imediat! NBC a anunțat că guvernul francez tocmai a declarat legea marțială. Și noi am confirmat.

– Legea marțială? s-a mirat Mike. De ce?

– Ca să țină sub control amenințarea unui virus despre care se susține că a afectat Franța.

– Germenul Raison?

Era evident că Wally nu apucase să vadă scurta cuvântare ținută de Mike.

– De unde știi?

28

Martyn, comandantul Hoardei sub domnia lui Qurong, stătea alături de acesta, așezat cu fața spre Ciphus și ceilalți membri ai Consiliului pădurii. Qurong își urma planul de trădare, așa cum îl concepuse cu multe luni înainte.

În amfiteatru se strânseseră mii de săteni, veniți cu toții imediat ce fuseseră anunțați de eveniment. Știrea că în sat pătrunseseră o mie de războinici scabioși, sosiți împreună cu Justin, se răspândise cu iuțeala

fulgerului. Acum, oamenii umpleau tribunele și priveau în tăcere modul în care se desfășurau lucrurile.

Ciphus stătea în picioare pe podium, aproape în centru, cu fața la Qurong. Mikil și Justin se aflau în stânga, împreună cu o mie de luptători din Garda Pădurii, în vreme ce în partea dreaptă se afla același număr de războinici aduși de Justin. Soarta lumii depindea de jocul pe care avea să-l pună în scenă Qurong. Până în acel moment, totul se desfășurase exact așa cum anticipase. Până spre dimineață, pădurile aveau să le aparțină.

– Ascultă-mă, mărite Ciphus, a spus Qurong. Mi-am lăsat viața în mâinile tale ca să te întâlnesc. Sunt convins că vei analiza propunerea mea de armistițiu, după care vom reuși să realizăm o pace durabilă între noi.

Lucrurile nu evoluau așa cum anticipase Ciphus, era evident acest lucru. Mikil le spusese celor din consiliu că Martyn îl va preda pe Qurong, dar vorbele ei nu se adevereau.

Membrii consiliului și-au îndreptat ochii spre Martyn, probabil anticipând, dorind ca el să intervină așa cum propusese Thomas.

Ciphus și-a dres glasul.

– Desigur, suntem dispuși să ne plecăm urechea. Dar înțelege că nu există nici o bază în realizarea păcii. Voi trăiți încălcând legile lui Elyon. Pedeapsa pentru nesocotirea lui Elyon este moartea. Vreți să încălcăm însăși legea lui esențială încheind pacea cu Hoarda? Meriți moartea, nu pace.

Asta era doctrina clasică a pădurenilor. Ciphus crea în acest fel posibilitatea ca Martyn să întindă capcana, oferindu-i viața lui Qurong în schimbul păcii. *Nu chiar atât de repede, țap bătrân.*

– Și pe câți dintre noi îi veți ucide ca să dați satisfacție Dumnezeului vostru? a întrebat Qurong.

– Deja trăiești în moarte! a strigat Ciphus. Vrei să încheiem alianță cu moartea? Ai la dispoziție întregul deșert, noi nu avem decât șapte păduri de mici dimensiuni. De aceea, te întreb: de ce purtați război împotriva unui popor mic și pașnic?

Qurong a aruncat o privire spre Martyn. Nu și-au făcut nici un semn clar, dar mesajul era limpede. Conducătorul suprem avea să continue conform planului.

– Nu reușim să încheiem o pace adevărată fiindcă nu avem nici o bază pentru a aduce încrederea între popoarele noastre, a spus Qurong. Voi nu vreți să ne priviți altfel decât ca pe niște câini, iar noi vă vedem drept șerpi, ceea ce și sunteți.

Prin mulțime a trecut un murmur de nemulțumire. Ciphus a ridicat mâna în aer.

– Ai dreptate, nu avem încredere în voi. Câinele vede o vergea aurie și crede că a văzut un șarpe. Ochii vă sunt orbiți de răzvrătirea voastră împotriva lui Elyon.

Celălalt a surâs, dar nu s-a lăsat păcălit de momeală, astfel că nu a încercat să se apere.

– Atunci, astăzi vă ofer mai mult decât vorbele unui câine. Vă voi demonstra, ție și poporului tău, că, în felul meu, sunt un conducător onorabil. Dacă fac asta, vei avea în vedere un armistițiu între popoarele noastre?

Martyn l-a privit atent pe înțelept. *Hai odată, liliac bătrân și gâjâit. Nu poți decât să accepți propunerea. Te cunosc doar.*

Ciphus s-a încruntat și, într-un târziu, a vorbit rar:

– Vom analiza.

– Atunci, ascultați-mă cu toții, a continuat Qurong. Am două armate care acum și-au așezat taberele în afara pădurii. Știți de existența celor două sute de mii de războinici de la est. Nu știți însă de cea de-a doua armată, de două ori mai numeroasă, aflată în deșertul de vest.

Știrea a fost primită într-o tăcere mormântală. Probabil că sătenii își închipuiau că Garda Pădurii putea pune pe fugă ambele armate. Se înșelau, iar asta din motive pe care nu aveau cum să le înțeleagă. Peste douăzeci și patru de ore, garda lor avea să fie înfrântă.

– Intenționez să-mi angajez armatele într-o campanie care va distruge pădurea voastră și va ucide majoritatea războinicilor pe care îi aveți. Însă victoria mea nu va fi sigură decât dacă aș beneficia de elementul-surpriză. Amândoi știm asta.

Deci așa stăteau lucrurile. Sudoarea îi dădea arsuri pe pielea crăpată, dar Martyn abia dacă a luat în seamă acea senzație.

– Drept semn de bunăvoință, voi da în vileag tot ce doresc să fac, în speranța de a vă câștiga încrederea. Azi am venit aici cu gândul trădării în minte. Am plănuit să vă oferim pacea, iar după ce o acceptați – când Garda voastră ar fi fost compromisă – voiam să

pornim cu toate forțele noastre armate împotriva voastră, într-o singură campanie.

Tăcerea a devenit mai profundă, iar Martyn a avut convingerea că ea venea ca urmare a descumpănirii.

– Însă eu, de dragul unui acord de pace, mă voi abține de la folosirea forței! a strigat Qurong. V-am spus deja de armata mea din vest. Acum mi-am dezvăluit intențiile, lipsindu-mă astfel de victorie. Consider că pacea este mai prețioasă decât orice victorie.

Ciphus a aruncat o privire spre Martyn. Nu se așteptase la așa ceva. Nici Mikil nu era pregătită pentru o asemenea situație. Părea total pierdută.

– Și ce propui? l-a întrebat Ciphus. Să-ți oferim pacea fiindcă ți-ai mărturisit intenția de a ne distruge? Să credem că ai suferit o transformare totală imediat ce ai pus piciorul în satul nostru? Oamenii nu se schimbă chiar peste noapte. Nu poate exista pace fără să se plătească un preț. Nu poți face pace cu Elyon cât trăiești în boală.

– Ba nu. Îmi dau seama că trebuie să vă respectați legile pentru a instaura pacea. La fel spun și legile noastre. Vă propun să respectăm cerințele acestor legi.

– Mărturisind? Nu este de ajuns.

– Prin moartea celui care ne împinge la război. Nu eu sunt acela care a gândit acest plan.

– Cine, atunci?

– El, a zis Qurong și a arătat cu degetul către Garda Pădurii, la Justin.

– Justin.

Prin mulțime a trecut un murmur de derută.

– Justin a susținut că victoria noastră va fi deplină prin oferirea păcii!

Fără să-și trădeze vreo trăire, Justin s-a uitat la Martyn. Oamenii răcneau și creau atâta haos, încât era imposibil să se constate reacția lor la acea veste. Ciphus a strigat la mulțime, cerând tăcere și, treptat, pădurenii s-au liniștit cât să audă vorbele lui.

– Cum de îndrăznești să îl acuzi pe unul de-ai noștri ca să te salvezi pe tine însuți? a glăsuit Ciphus, al cărui glas tremura de emoție.

Martyn s-a întrebat dacă nu cumva îl judecase greșit pe acel om. Cu siguranță că emoția aceea era teatrală.

Bătrânul înțelept a respirat adânc și, cu glas ceva mai scăzut, a continuat:

– Dacă ceea ce spui este adevărat, atunci, da, vom analiza vorbele tale. Dar ce siguranță avem că Justin a pus la cale așa ceva? Ne iei drept proști?

– Pot demonstra! a strigat Mikil, adjunctul lui Thomas, făcând un pas în față și ieșind din șirul de ostași ai Gărzii Pădurii. Și pot face asta cu aprobarea lui Thomas de Hunter. El se află acum în tabăra Hoardei, garantând siguranța comandantului cu propria lui viață, astfel încât Qurong să prezinte adevărul trădării. Justin este complice în acest complot împotriva pădurenilor!

– Cum aș putea demonstra mai bine adevăratele mele intenții? a spus Qurong. Vă dau trădătorul pe care îl doriți, iar eu mă voi mulțumi cu pacea.

Ciphus și-a încrucișat brațele acoperite de mânecile largi ale robei și a început să se plimbe agitat.

– Intenție? Dar ce au în comun intențiile cu pacea?

– Atunci voi da satisfacție legii voastre. Vă voi oferi o moarte pe socoteala mea.

Ciphus s-a oprit locului.

– Moarte trădătorului! a strigat cineva din tribune.

A urmat o explozie de proteste. Erau însă în favoarea lui Justin sau împotriva lui? Martyn nu și-a putut da seama.

– Legile voastre cer moartea pentru pângărirea iubirii lui Elyon, a strigat Qurong. Dacă trădarea nu este pângărire, atunci ce altceva? Pe de altă parte, el a purtat război împotriva locuitorilor deșertului. Și legea noastră cere pieirea lui. Moartea lui va respecta și legile voastre, și ale noastre.

Ciphus părea să se fi cufundat în gânduri, ca și cum ar fi analizat acele cuvinte. S-a întors apoi cu fața la Justin.

– Apropie-te.

Justin a făcut trei pași în față și s-a oprit.

– Cum te aperi împotriva acestor acuzații?

Din mulțime, o femeie a strigat.

– Justin! Nu, Justin!

I s-au alăturat și alte glasuri. Dacă nu se înșela, lui Martyn i s-a părut că în acel vacarm auzise și voci de copii. Sunetul era ciudat de tulburător.

– Tăcere! a cerut Ciphus.

S-a lăsat liniștea.

– Ce ai de spus împotriva acestor acuzații? l-a întrebat din nou bătrânul înțelept.

– Spun că am respectat legile voastre și m-am îmbăiat în lacuri, iubindu-i pe toți cei pe care îi iubește și Elyon.

– Ai uneltit să trădezi poporul lui Elyon?

Justin a rămas mut.

Nu uneltise, însă oricum n-avea nici o importanță. Percepând acea tăcere, Martyn și-a dat seama că poporul lui va câștiga războiul. În răstimp de o zi, îi va învinge pe acești pădureni fără ca măcar să ridice sabia.

O, dacă ar fi știut...

Așa cum bănuise Thomas, Justin avusese ideea ca Johan să ajungă în deșert. Însă acum, planul lor avea să se încheie cu totul altfel decât anticipase Justin.

– Răspunde!

Justin a vorbit cu glas stăpânit – prea încet pentru a fi auzit dincolo de scena pe care se aflau.

– Ciphus, ai orbit chiar în asemenea măsură încât nu-ți mai amintești de mine?

– Poftim?

– A trecut chiar atât de multă vreme de când n-am mai înotat împreună?

Ciphus a înlemnit, ca și cum ar fi fost trunchiul unui copac. De fapt, tremura.

– Nu folosi cuvinte înșelătoare cu mine. Uiți că sunt cel mai vârstnic înțelept din Consiliul lui Elyon.

– În acest caz ar trebui să cunoști răspunsul la întrebarea pe care mi-ai pus-o.

– Răspunde-mi, altfel te voi condamna chiar eu! Ai pierdut provocarea de ieri, numai că Thomas nu a reușit să te ucidă. Probabil că aceasta este dreptatea lui Elyon. Ce ai de spus acum?

Oamenii din amfiteatru deveniseră atât de tăcuți, încât lui Martyn i s-a părut că îl aude pe Ciphus respirând. Justin a ridicat ochii spre lume. Generalul s-a gândit să intervină, dar a rămas mut. Privirea lui Justin a întâlnit-o pe a lui. Ochii verzi i-au declanșat groaza în inimă.

Justin și-a plecat capul. Dacă Martyn nu se înșela, bărbatul din fața lui se zbătea să-și stăpânească starea de disperare. Ce fel de războinic era acela care plângea în fața acuzatorilor lui? Când și-a ridicat capul, Justin avea ochii înlăcrimați. Dar a rămas drept.

– Atunci, să mă condamnați, a cerut el cu glas slab.

– Iar tu îți dai seama că asta ar însemna condamnarea la moarte, a zis bătrânul înțelept cu glas tremurător.

N-a primit răspuns. Nu voia să pornească pe drumul pe care i-l deschisese Ciphus, dar nu era nici departe de el. Bătrânul a ridicat pumnii și l-a străfulgerat cu privirea pe bărbatul din fața lui.

– Răspunde-mi când îți vorbesc în fața acestei sfinte adunări! a strigat el. De ce îl insulți pe acela pe care Elyon l-a făcut superiorul tău?

Justin s-a uitat la el, dar a refuzat să-i dea răspuns.

Ciphus a ridicat pumnii deasupra capului.

– Atunci, pentru trădarea legilor lui Elyon și ale poporului său, te condamn la moarte, să fii ucis de dușmanii tăi!

Aerul a fost sfâșiat de țipete și plânsete. De răcnete de aprobare. De exclamații de revoltă. Toate acestea s-au amestecat, alcătuind o cacofonie despre care Martyn știa că nu valorează nimic. Nu percepuse nici o voce care să domine vacarmul. Nimeni nu îndrăznea să pună la îndoială hotărârea Consiliului.

– Luați-l! a strigat Ciphus către Qurong.

– Îl accept cu o singură condiție. Va muri potrivit legilor noastre. Prin înecare. Îl vom înapoia Dumnezeului vostru. Lui Elyon, în lacul vostru.

Ciphus nu se așteptase la așa ceva. Dacă ar fi refuzat, Martyn avea deja stabilit un plan de urgență. Bătrânul s-a sfătuit cu Consiliul său, apoi s-a răsucit să dea verdictul.

– De acord. Adunarea noastră se încheie în această seară. Abia după aceea îți va aparține.

– Ba nu, totul trebuie să se petreacă acum, cu ajutorul tău. Fie ca moartea lui să reprezinte pecetea armistițiului dintre armatele noastre. Sângele lui va apărea și pe mâinile voastre, și pe ale noastre.

A urmat o altă scurtă consultare.

– Atunci, fie ca pacea noastră să fie pecetluită cu sângele lui, a spus Ciphus.

Extenuați și aproape fără suflare din cauza lipsei de somn, Thomas și Rachelle au ajuns să vadă satul spre apusul soarelui. Drumul făcut călare fusese presărat de îndelungi perioade de tăcere, când fiecare dintre ei se retrăsese în tovărășia propriilor gânduri. Nu aveau ce să-și spună după ce terminaseră de povestit

și repovestit despre atingerea și cuvintele vindecătoare ale lui Justin. *Mai ai mult de mers călare. Amintește-ți de mine.* Aceste vorbe erau identice cu acelea ale băiatului.

Imediat ce trecuseră de porți, auziseră primele semne anunțând nenorocirea: vaierul inconfundabil al bocetelor.

– Thomas? Ce înseamnă asta?

El și-a îndemnat calul să meargă la trap, trecând astfel pragul porții principale. Femeile jeleau moartea cuiva. Probabil că avusese loc o încăierare, iar câțiva dintre oamenii Gărzii lui fuseseră uciși. Ori veniseră vești despre o bătălie purtată în partea de vest a pădurii. Ori poate era vorba de Justin.

Cerul căpătase deja o nuanță cenușie închisă, însă flăcările torțelor aruncau o nuanță portocalie asupra lacului aflat la capătul drumului principal. Lipseau cu desăvârșire plimbăreții, care apăreau de obicei pe peluze sau în pragul ușilor în serile în care se desfășurau Adunările. Ici și colo se vedea câte un bărbat sau o femeie, dar aceștia evitau privirile lui și se îndepărtau cu un aer absent.

Din depărtare a răsunat un țipăt de agonie teribilă. A simțit cum inima îi urcă în gât.

– Thomas!

Era Rachelle, al cărei glas sugera disperarea. Ea și-a plesnit calul și a galopat prin dreptul lui, îndreptându-se către lac.

– Rachelle!

Nici nu-şi dădea seama de ce îi striga numele. Şi-a îndemnat calul şi, împreună, au gonit în tunet de copite pe drumul larg care împărţea satul în două.

Au văzut mulţimea înainte de a ajunge la capăt. O mare de oameni stând pe mal, cu spatele spre sat şi privind către lac.

– Trebuie să-i împiedici! a strigat Rachelle. Este el!

– Îl vezi?

Amândoi şi-au oprit brusc caii în locul unde drumul principal se îndrepta spre plajă. Cu ochi dilataţi de uimire şi cu chipul marcat de suferinţă, Rachelle s-a uitat pe deasupra capetelor.

Abia după aceea a văzut şi Thomas la ce se uita ea. În apropierea malului, în stânga lor, fusese ridicat un turn de lemn, de formă rectangulară. Lângă acesta, un cerc alcătuit din războinici ai Hoardei încercuiau doi scabioşi. Membrii Consiliului stăteau de o parte. Qurong şi Martyn, de cealaltă parte. În centru se găsea un stâlp, iar de el era legat un om.

Justin.

Scabiosul a dus un braţ la spate, apoi l-a repezit înainte, lovindu-l pe Justin în coaste. Cu un plesnet, una dintre coastele lui s-a rupt. Justin a tresărit, apoi s-a lăsat moale, legat fiind de stâlp.

– Încetaţi! a răcnit Rachelle, spintecând văzduhul. Opriţi-vă! a scâncit ea, strângând din dinţi, apoi îndemnându-şi armăsarul spre mulţime.

Sătenii, care nu erau pregătiţi să facă faţă unui armăsar, au scos exclamaţii şi s-au retras să îi facă loc.

– Înapoi! La o parte, a răcnit Thomas, după care a urmat-o pe Rachelle.

Fără a se simți defel tulburat de acea agitație, scabiosul l-a lovit din nou pe Justin.

– Încetează! a strigat Rachelle.

Ca și cum ar fi fost niște piese de domino care se prăbușesc, oamenii s-au dat la o parte din fața lor. Apoi au trecut de ei. Mikil și Jamous s-au ridicat laolaltă cu câțiva din Gardă. Alții o mie s-au agitat în partea de nord a lacului. Armata Hoardei aștepta pe malul sudic. Femei și copii plângeau ușor, pe un ton sumbru. Legat de stâlp, Justin aproape că încetase să mai miște.

Încă nu îl făcuseră să sângereze. Thomas auzise de această metodă de tortură folosită de Hoardă – sfâșierea metodică a oaselor victimei, fără să o lipsească de ceea ce însemna viață, adică sângele. Voiau ca doar înecul să îi ia viața. O simplă privire spre corpul umflat al lui Justin arăta cu limpezime că torționarii își perfecționaseră metodele.

Thomas a sărit din șa direct pe nisip și s-a repezit înainte.

– Ce înseamnă asta? Cine a îngăduit așa ceva?

– Tu, i-a răspuns Mikil.

Rachelle a suspinat și a pornit în goană spre Justin. A căzut în genunchi, l-a prins de glezne și s-a aplecat, astfel că părul ei a atins picioarele lui strivite.

– Îndepărtați-o! a răcnit Ciphus.

Rachelle s-a întors și a strigat cu glas rugător:

– Thomas!

Doi oameni ai Gărzii au sărit să o tragă înapoi.

Furioasă, Rachelle s-a luptat cu cei care încercau să o îndepărteze de stâlp.

– El este! Este el, nu vă dați seama? Este Elyon!

– Te faci de tot râsul! s-a răstit Ciphus la ea. Opriți-o!

Lui Thomas i s-a părut peste puteri să-și desprindă ochii de la trupul brutalizat al lui Justin. Torționarii îi ridicaseră brațele deasupra capului și le legaseră de capătul superior al stâlpului. Fața lui era umflată. Pomeții, sparți sub piele. Avea ochii închiși, iar capul îi atârna moale. De cât timp îl băteau? Era greu de imaginat că acela era băiatul, acum bărbat, dar cu puțină imaginație Thomas reuși să vadă asemănarea.

S-a întors către Mikil.

– Eliberează-l.

Ea nici nu s-a clintit.

– Te rog să respecți ordinul. Omul acesta este altul decât cel care trebuie pedepsit. Îți cer să-l eliberezi neîntârziat!

– Credeam că... a clipit ea.

– Nu-l poate elibera, a spus încet Ciphus. Dacă ar proceda astfel, ar sfida hotărârea Consiliului și a lui Elyon.

– Dar îl *ucideți* pe Elyon! a strigat Rachelle.

– E absurd. Cum să moară Elyon?

– Justin, te rog, te implor! Trezește-te. Spune-le!

– Faceți-o să tacă, a ordonat Ciphus. Puneți-i căluș la gură!

Jamous a scos o fâșie de piele ca să o lege pe Rachelle la gură, dar, ridicând ochii spre Thomas,

s-a oprit. Ce îi apucase pe toți? Chiar voise Jamous să o lege la gură pe soția comandantului său?

– Pune-i căluș!

Locotenentul i-a trecut fâșia de piele peste gură și i-a înăbușit țipătul:

– Thoma...!

Legat la stâlp, Justin a scos un geamăt.

Thomas a depășit starea de stupefacție care îl făcuse să înlemnească, și-a scos sabia brusc și a sărit în apărarea soției.

Mikil a înaintat cu mâna ridicată.

– Nu, Thomas. Nu poți sfida Consiliul.

Însă el aproape că nu a auzit-o.

– Dați-i drumul! Ați înnebunit cu toții?

I-a tăiat calea ca să-l oprească.

– Te rog...

A răsucit cotul și a lovit-o în bărbie. Cu un bufnet, Mikil a căzut pe scaun. Thomas a apropiat vârful săbiei de gâtul lui Jamous.

– Dezleagă-mi soția!

– Nu fi neghiob, i-a zis ea repede, în șoaptă, fără să ia în seamă roșeața din obraz. S-a dat deja verdictul. Soarta poporului nostru depinde de acest schimb.

Auzind acele cuvinte, Thomas și-a dat seama ce se petrecuse. Johan îi înșelase nu doar pe Justin, ci și pe el. Qurong își schimbase promisiunea de pace în schimbul vieții lui Justin, iar Consiliul acceptase. Pieirea lui va respecta legea care cerea moartea pentru trădare împotriva lui Elyon și permitea ca pacea să fie încheiată chiar fără a se cere Hoardei să se îmbăieze.

– Așa ceva nu va rezista, a spus Thomas. Pacea nu va fi de durată. Cum puteți fi încredințați că acești scabioși vor păstra pacea? Qurong este de fapt Tanis! E orbit de Teeleh și a găsit calea să-l ucidă pe Elyon!

– Dar *tu* ai avut încredere în noi, a spus Martyn.

Thomas a menținut vârful sabiei lipit de gâtul lui Jamous. Din tonul folosit de Martyn, a dedus că oamenii nu știau despre înțelegerea dintre el și Martyn de a-l trăda pe Qurong.

– Ați auzit ce am spus? a strigat Thomas către lume. Qurong este Tanis! Această crimă este opera lui Teeleh. Deschideți ochii!

Nu i-a răspuns nimeni. Rămăseseră cu toții surzi și muți.

– Te rog, s-a rugat Mikil. Nu mai putem întoarce lucrurile acum.

Rachelle se uita cu ochi mari la el, de parcă ar fi strigat: *Eliberează-mă! Nu-i lăsa să facă asta! El este Elyon!*

Dar Thomas știa că dacă îl va ucide pe Jamous și își va elibera soția, va fi silit să îi apere pe amândoi față de Gardă, care jurase credință lui Elyon, iar prin asocierea cu Consiliul, nu trebuia să se mai supună ordinelor lui. Iar cum Consiliul dăduse verdictul, nu exista posibilitatea de a-l anula decât ucigându-i pe toți.

S-a răsucit și a pornit spre Justin, care se prăbușise moale în legături. Nu dorea să riște viața Rachellei, dar nici să stea neputincios, îngăduindu-le să-și ducă trădarea până la capăt.

Thomas, este chiar Elyon? Acest om care a slujit cândva sub comanda ta și apoi te-a dezonorat refuzând funcția pe care o ocupă acum Mikil? Elyon?

Așa spusese Rachelle. Va muri dând crezare cuvintelor ei.

– Opriți-l, a cerut Ciphus.

De această dată, doisprezece dintre oamenii Gărzii lui s-au apropiat. Primul impuls a fost să lupte cu ei, astfel că, instinctiv, s-a încordat, gata de confruntare.

– Dacă îl vei ucide pe vreunul dintre cei care apără hotărârile Consiliului, atunci tu și soția ta veți muri alături de Justin, a zis Ciphus.

Își pierduseră mințile cu toții din cauza acelei uciderii! Și-a plimbat ochii de-a lungul șirului de săteni care stăteau în spatele membrilor Consiliului și a Gărzii. A văzut și o fetiță, care privea pe după mama ei, iar lacrimi i se rostogoleau pe obraji. A recunoscut-o pe fetița din Valea Tuhan. Era Lucy, cea pe care Justin o alesese pentru a dansa cu ea. Mama fetei se străduia să-și potolească propriile suspine.

– *Ce s-a întâmplat aici?* a strigat el.

– Du-ți sarcina la bun sfârșit, i-a spus Ciphus lui Qurong.

În ochii căpeteniei Hoardei a apărut o sclipire de sfidare. A făcut un semn din cap, iar luptătorii lui s-au apropiat să continue bătaia.

Thomas și-a lăsat sabia jos.

– Măcar acordați-mi dreptul de a discuta cu generalul. Ca de la un războinic la altul. Am misiunea de a-mi apăra poporul și cer să mă sfătuiesc cu Martyn.

Acesta s-a uitat spre Qurong, care a încuviințat cu un gest din cap.

Thomas s-a întors spre Mikil și apoi a făcut semn către Rachelle.

– Dacă se alege cu o simplă zgârietură, vei plăti cu viața, a zis, apoi s-a întors către mulțime. Ce e cu voi? Acesta e felul de sărbătorire pe care ați ales-o la încheierea Adunării?

Doar puțini au părut să audă vorbele lui.

Thomas i-a aruncat lui Ciphus o privire rece la despărțire, a trecut pe lângă Martyn, și s-a îndreptat spre malul lacului, îndepărtându-se de locul execuției.

Martyn a venit spre el. În spatele lui s-a auzit pocnetul produs de ruperea altui os. A strâns din dinți și s-a uitat spre apa lacului, limpede și întunecată în acel început de noapte. Flăcările roșiatice ridicându-se dintr-o sută de torțe străluceau pe suprafața apei.

– Nu așa ne-a fost înțelegerea.

Avea glasul tremurător, fiind prea încărcat de emoție pentru un războinic cu renumele lui, dar îi venea greu până și să respire, simțind un nod în gât, astfel că nu putea să vorbească pe un ton autoritar.

– Sunt depășit de situație, a spus Martyn. Nu am știut că marea căpetenie va da viața lui Justin în schimbul păcii. Nu așa ne-a fost planul.

– Îi trădezi pe toți, cu excepția lui Tanis?

Martyn nu s-a ostenit să-i răspundă. *Justin a leșinat*, a gândit Thomas. De fapt, așa spera. Singurul sunet care se auzea în spatele lor era cel al pumnilor lovind în carne și pocnetul oaselor. Îngrețoșat și agitat, a vorbit cu repeziciune:

– Johan, te rog să mă asculți bine. Seara trecută, oamenii tăi au tras într-o femeie. Ai auzit de așa ceva?

– Da, am auzit.

– Femeia aceea era Rachelle. Sora ta. Poate nu-ți mai amintești de ce s-ar cuveni să arăți credință față de propriul tău sânge, dar sunt convins că nu ai uitat unele lucruri simple. Ea a fost *sora* ta.

– Și?

– Și Justin a găsit-o aproape moartă, lovită de patru săgeți. A însănătoșit-o. Acum nu are nici o zgârietură. El i-a spus că va mai călări mult pentru noi. Acestea au fost și cuvintele pe care ni le-a adresat în urmă cu cincisprezece ani. Mai ții minte? Ori Teeleh ți-a distrus mintea cu totul? De unde să știe Justin ce ne-a zis băiatul? Decât dacă *el* este băiatul. Ești pe cale de a-l ucide pe același băiat care ne-a adus la acest lac acum cincisprezece ani, când și tu erai copil?

– Chiar dacă ai avea dreptate, de ce m-aș sinchisi?

– Fiindcă el te-a *creat*. Acela este *creatorul* tău!

Martyn a rămas cu privirea ațintită spre lac. Thomas s-a rugat în gând ca el să-și vină în fire și, pentru moment, a sperat că sentimentele profunde din tinerețea lui vor ieși la suprafață.

În spatele lor se petrecuse ceva. Bătaia încetase.

– Dacă acela de acolo este Creatorul meu, a vorbit Martyn, atunci ar fi trebuit să mă facă să sufăr mai puțin.

– Singur ai ales durerea, nu ți-a impus-o el. Dacă te-ai îmbăia, ar dispărea.

Martyn a scuipat în apă.

– Prefer să mor decât să mă îmbăiez în lacul ăsta blestemat.

S-a întors şi a urcat malul, îndreptându-se către locul execuţiei.

Thomas nu a reuşit să-şi mai înfrâneze emoţia care creştea în pieptul lui. S-a uitat spre lac şi a îngăduit lacrimilor să pornească în josul obrazului. Dacă s-ar fi răsucit, oamenii l-ar fi văzut aşa, şi nu dorea cu nici un chip. Însă ei îl executau pe Creatorul lui.

În spate s-a făcut linişte. Şi-a înghiţit nodul din gât. Cum de se ajunsese la aşa ceva? Poate că Justin nu era Elyon. Îl convinsese Elyon pe Johan să rătăcească în deşert? Corpul lui s-ar lăsa frânt? Ori, mai rău, să moară? Elyon nu ar îngădui niciodată!

Thomas s-a răsucit. Scabioşii îi legaseră gleznele lui Justin cu o frânghie şi se pregăteau să îl spânzure cu capul în jos de platformă. Şi-a îndreptat privirea în altă parte, ignorându-i pe scabioşi şi pe membrii Consiliului care îl urmăreau cu atenţie. Trebuia să-i găsească pe Marie şi pe Samuel. Însă, imediat ce i-a trecut prin minte, i-a şi văzut, îngenuncheaţi lângă mama lor.

Rachelle stătea întinsă pe burtă în spatele unui şir de oameni ai Gărzii şi plângea. Thomas şi-a strecurat braţele pe sub trupul ei şi a ridicat-o.

– Veniţi, le-a zis el copiilor.

S-au îndepărtat de mulţime fără să mai scoată nici măcar o vorbă.

Aveau obiceiul de a-i respecta pe morţi stând cu faţa la trupurile aflate pe rugurile funerare, iar nu

întorcându-le spatele. A-și ascunde ochii pentru că era dureros să privească moartea în față îl insulta pe acela care înfrunta de fapt acea moarte.

Thomas a ajutat-o pe Rachelle să ajungă la cel mai apropiat chioșc.

Marie și Samuel plângeau, apoi fetița a spus:

– De ce nu-l onorăm, tată?

Thomas nu a putut răspunde.

– Lasă-mă jos, a cerut Rachelle.

I-a luat pe copii de umeri.

– Ba îl onorăm, Marie. Așa vom face.

Au urcat treptele în grabă și s-au uitat, pe deasupra mulțimii, la scena de dedesubt. Thomas a ajuns alături de ei, iar Rachelle l-a prins de braț. Au urmărit desfășurarea evenimentelor într-o tăcere amestecată cu uimire extremă. Tortura lui Justin continua. Nu înțelegea cum reușiseră să îi rupă atâtea oase.

Rachelle își înfigea unghiile în cotul lui de fiecare dată când Justin primea o lovitură. Ea știa însă la fel de bine ca el că în acele momente nu puteau face nimic pentru el.

Ciphus nu anticipase acte de asemenea brutalitate, desigur. Scabioșii pângăreau pădurea prin simpla lor prezență. Duhoarea emanată de ei plutea ca o negură peste sat. Cei care nu participau direct se lăsau purtați de uitare, astfel că uneori râdeau.

Mulți dintre pădureni priveau muți de uimire. Mulți dintre ei plângeau în tăcere. La fel de mulți suspinau fără să se ferească.

Cei care îl băteau pe Justin s-au oprit și l-au ridicat de picioare, astfel încât capul a ajuns să-i atârne la aproape doi metri deasupra solului. Thomas a urmărit cum un scabios s-a apropiat de el, l-a prins de fața tumefiată și apoi l-a împins. Corpul s-a legănat ca o carcasă de animal sacrificat, într-o cameră de afumare. Brațele îi atârnau moale, ca și cum, așa răsturnat, ar fi făcut semn că se predă.

Rachelle a scos un geamăt.

– Nu-i poți face să înceteze? Dacă trebuie să-l ucidă... a zis ea, dar nu a reușit să ducă gândul până la capăt.

Nu avea importanță. Thomas știa ce voise să spună. *Dacă trebuie să-l ucidă, nu ar putea fi siliți să o facă mai repede?* Însă nici unul dintre ei nu a rostit asemenea cuvinte.

– Așa le este felul. Nu înțeleg suferința la fel ca noi. Trăiesc cu ea în fiecare zi.

– Nu este felul *lor*. Așa e felul lui Teeleh.

Ciphus a ridicat mâna și s-a apropiat de Justin. I-a dat roată, apoi s-a întors cu fața la mulțime.

– Știu că printre voi există unii care consideră că de frânghie atârnă un profet, a spus el, iar glasul i-a răsunat peste lac. Dar vă întreb: Elyon ar îngădui ca profetul lui să sufere astfel? După cum vedeți, e din carne și sânge, la fel ca noi. Cei care îndrăznesc a spune că această carne strivită și însângerată este de fapt Elyon și-au pierdut mințile. Creatorul nostru nu ar ajunge atât de diform! Nu ar îngădui unui scabios să îl atingă, fără a mai vorbi că nu i-ar permite lui Teeleh nici să se apropie de el. Ați înțeles?

S-a oprit în fața soldaților Hoardei.

– Loviți-l.

Unul dintre scabioși a făcut un pas înainte și l-a izbit pe Justin în spate. Toți cei prezenți au auzit zgomotul inconfundabil făcut de osul sfărâmat.

Ciphus și-a dres glasul.

– Vedeți dar, e vorba doar de un om.

Cuvintele lui parcă ar fi sunat ca o invitație pentru alte gărzi ale Hoardei. Trei dintre acestea au înaintat și, râzând, s-au apucat să lovească trupul atârnat. Șocat, Ciphus s-a tras înapoi. Din dorința lui de a-l înfrânge pe Justin deschisese fără să vrea ușa acelei violențe de neînchipuit.

– Thomas, a strigat Rachelle pe un ton rugător.

Nici el nu mai suporta.

– Așteaptă aici.

A sărit din chioșc și a alergat drept spre Ciphus. Printre oamenii din apropierea lui Thomas s-a răspândit un murmur. Bătrânul înțelept a întors capul înainte ca Thomas să ajungă la cercul interior.

– Ajunge! Executarea unui om este una. Dacă țineți cu orice chip să vă satisfaceți pofta de sânge, atunci terminați mai repede! Dar nu-l umiliți pe acela care a salvat Pădurea de Sud și Garda Pădurii cu doar o săptămână în urmă. Ucideți-l dacă vreți cu tot dinadinsul, dar nu-i batjocoriți viața.

O mie de glasuri s-au ridicat în sprijinul vorbelor lui.

Ciphus a părut ușurat. S-a încruntat spre Qurong.

– Are dreptate. Puneți capăt chinurilor.

– Înțelegerea a fost să-l ucidem în felul nostru. Iar asta înseamnă să-i luăm spiritul de...

– I l-ați luat deja! a strigat Thomas. Acum răpiți și spiritul celor pe care i-a slujit. Ajunge!

Qurong s-a uitat fix la el, apoi a făcut semn din cap către luptătorii lui.

Unul dintre ei a luat o găleată umplută mai devreme cu apă din lac și a azvârlit-o în fața lui Justin. Acesta a scos un icnet.

Thomas nu și-a dat seama dacă Justin a deschis ochii sau nu, pentru că acesta stătea cu capul întors în altă direcție. Însă a văzut altceva care i s-a părut ciudat. Pielea lui Justin începuse să capete o nuanță cenușie. Cât timp trecuse de când nu se mai îmbăiase? La fel ca toți cei care se instruiau laolaltă cu oamenii Gărzii, probabil că se îmbăia în fiecare dimineață, după rânduială. Justin fusese în deșert și se folosise doar de apa avută în bidon, însă în acea dimineață nu se vedea nici o urmă a bolii.

– Înecați-l, a spus Qurong.

Doi scabioși s-au grăbit să lege un bolovan mare de corpul lui Justin, să se ducă repede la fund. Alți doisprezece, care își înfășuraseră picioarele cu piele tratată ca să și le protejeze de apă, s-au apropiat cu fereală și au privit spre lac.

– Înecați-l! a strigat Martyn, cuprins brusc de un acces de furie.

Au apucat picioarele platformei construite în pripă și s-au apucat să o ducă târâș către malul lacului.

Corpul lui Justin s-a răsucit, astfel că Thomas i-a putut vedea ochii. Stângul era umflat și închis, pleoapele de la cel drept erau vag întredeschise. Justin s-a uitat la el îndelung. În ciuda cărnii tumefiate, pe față nu se vedea nici urmă de teamă, regret sau acuzație. Doar tristețe.

Oare se uita în ochii lui Elyon? Gândul a declanșat o stare de groază în mintea lui. Acesta era băiatul pe care îl întâlnise pe coama falezei cu multă vreme în urmă, băiatul care, prin cântec, putea face noi lumi să existe. Care întorcea planeta pe dos ori despica globul în două doar ca să se joace o zi. Care umplea un lac nesfârșit cu apă cu o asemenea putere încât un singur strop omora orice bărbat ori femeie.

Prin trupul lui a trecut o vibrație. Se scufundase în apa lui Elyon, respirase adânc în ea, țipase de plăcerea și durerea provocate de ea. Acest om, atârnând de picioare, dus către lac, era Elyon?

A simțit o durere necuprinsă în piept. Ochii i s-au umplut de lacrimi pe care nu știa cum să le oprească. Un copil singuratic a început să suspine încet în spatele lui, făcându-l să se întoarcă. Lucy. Stătea singură pe nisip și plângea.

Fără să-și dea seama de ce, a făcut un pas înapoi, s-a lăsat cu un genunchi pe nisip și a prins-o în brațe. Nici unul dintre ei nu a spus nimic. Thomas a rămas cu fața spre apă.

Oamenii Hoardei au împins platforma cu stâlpul cale de trei metri în apă, blestemând amarnic pentru că apa trecuse peste apărătoarele pe care și le puseseră

pe picioare și le rodea pielea crăpată. Apa era adâncă de peste un metru, iar mâinile lui Justin erau cufundate până mai sus de încheieturi. Închisese din nou ochii, dar respira constant. Era treaz.

În afară de doi, toți scabioșii s-au grăbit să iasă din apă. Mâinile celor care atinseseră apa erau roz, iar acum și le ștergeau furibund, încercând să le curețe de otrava care le decolorase. Au smuls fâșiile de piele de pe picioare și au început să și le lovească pentru a potoli durerea. Peste talie, pielea lor era încă cenușie.

Cei doi rămași în lac au urcat pe stâlp, au prins funia cu ambele mâini și s-au uitat spre Qurong.

S-au auzit apoi câteva cuvinte, rostite mai mult în șoaptă de Justin. Deschisese gura și vorbea!

– Amintește...

Thomas și-a oprit respirația ca să audă. Ce spusese?

– Amintește-ți, a rostit Justin, de această dată mai tare, cu vocea fiind înecată de emoție. Amintește-ți!

Au auzit cu toții și au rămas ca împietriți.

Justin a strigat apoi, scoțând și un geamăt îngrozitor, care a răsunat cu ecou pe deasupra lacului și a străpuns inima lui Thomas.

– Amintește-ți de mine, Johan!

Johan?

Thomas s-a uitat în stânga. Martyn stătea neclintit, cu fața ascunsă de glugă și ținând brațele încrucișate la piept. Qurong a aruncat o privire spre general, după care le-a făcut semn oamenilor lui să înceapă înecul.

Justin suspina. Lacrimile se scurgeau în apă. A început apoi să geamă tare. După care a strigat.

Ce se întâmpla? De ce tocmai acum?

Lucy a început să plângă cu hohote în brațele lui, iar el a strâns-o mai tare, spre mângâierea ei, dar și a lui. Era aproape convins că inima i se oprise. Nu suporta să vadă așa ceva! Nu era capabil să stea nepăsător și să vadă un om suferind atât de mult.

Însă nu-l putea dezonora întorcând capul să nu-l mai vadă.

Justin a continuat să scoată țipete lungi, îngrozitoare, care spintecau noaptea ca un pumnal. Thomas a scrâșnit din dinți și s-a rugat să înceteze.

A observat schimbarea apărută pe pielea lui Justin cu o clipă înainte ca el să atingă apa cu capul. Carnea de pe piept și picioare era aproape albă. Și se descuama.

Boala îl copleșea chiar în fața ochilor lui Thomas!

De aceea scotea acele gemete. Durerea...

Pielea de pe piept a început să-i crape brusc, la fel ca nămolul de pe fundul unui lac uscat. Cineva din spate a început să urle: „Poartă boala!" Însă strigătul s-a pierdut în urletul lung de agonie scos de Justin.

Thomas s-a așezat pe vine și a început să plângă incontrolabil.

Capul lui Justin a intrat în apă. Din gură i-au ieșit bule de aer. Corpul i-a tresărit și s-a cutremurat. *Nu-și ține respirația*, a gândit Thomas. Încerca să-și umple plămânii cu apă, însă atârnând cu capul în jos îi era foarte greu.

În momentul când apa a părut să-l înfrângă în mod îngrozitor, cei doi scabioși l-au smuls din lac.

Apa ce pătrunsese în plămâni s-a scurs. Bolborosind, Justin a icnit.

Înfiorat de acea tortură prelungită, Thomas s-a ridicat în picioare.

Cei doi l-au coborât din nou în apă. Corpul lui Justin a tresărit din nou. Apa din jurul capului a început să fiarbă iarăși. Apoi, pieptul lui bolnav a tras apă adânc, aspirând, suferind convulsii, cutremurându-se de revoltă.

Înainte de a apuca să se înece, scabioșii l-au scos iar.

Thomas s-a năpustit spre apă.

– Ucideți-l! a răcnit.

Ceri moartea lui Elyon.

– Uci...

Unul dintre scabioși, de prezența căruia nici măcar nu fusese conștient, l-a izbit cu pumnul în tâmplă. S-a prăvălit pe nisip și s-a ridicat făcând eforturi chinuitoare.

– Terminați! a spus Ciphus. În numele lui Elyon, terminați odată!

– Obiceiul nostru este să...

– Nu-mi pasă care vă sunt obiceiurile! Ucideți-l, și gata!

Un scabios din stânga lui Thomas s-a repezit spre apă. Era generalul Martyn. Johan. Avea sabia în mână.

Thomas a rămas fără suflare. Se întâmpla ceva ieșit din comun.

Nu a observat fâșiile de piele înfășurate în jurul picioarelor lui Johan decât după ce acesta a pătruns în apă. Gluga i-a alunecat de pe cap, dezgolindu-i chipul schimonosit de furie, imagine care nu a scăpat nimănui. S-a repezit la Justin, răcnind violent.

– Mori! Mori!

Înainte ca cineva să-și dea seama de adevărata lui intenție, a înfipt vârful sabiei în pântecul lui Justin, a tras-o într-o parte, după care a scos-o. Sângele a țâșnit din rana căscată și a curs ca o cascadă în apa lacului.

– Înecați-l! a răcnit Johan.

Cei doi soldați aflați pe platformă au dat drumul corpului. Justin a rămas spânzurat, a pătruns în apă, și s-a zbătut.

Martyn s-a întors, a ieșit din lac, după care și-a azvârlit sabia într-o parte, trăgându-și gluga la loc peste cap. A trecut pe lângă Qurong și s-a îndreptat spre armata Hoardei.

Trupul lui Justin a încetat să se mai cutremure.

Pielea lui era crăpată și albită, imposibil de recunoscut drept umană. Însă Thomas a rămas cu ochii ațintiți asupra sângelui. Se permitea vărsarea de sânge pentru purificare. După ce se întorsese din deșert într-o stare apropiată de cea a scabioșilor, i se îngăduise să se îmbăieze, cu toate că sângera din cauza unor crăpături apărute în piele.

Însă ce se petrecuse acum...

Oare Ciphus își dădea seama că situația aceasta era cu totul diferită?

Soldații s-au aplecat și au tăiat frânghia. Cadavrul lui Justin a alunecat în apă cu un plescăit slab și s-a scufundat sub greutatea celor doi bolovani mari legați de încheieturile mâinilor.

La suprafață au apărut câteva bule de aer. S-au uitat în tăcere cum apa a redevenit din nou ca sticla.

Totul se terminase. Lacul înghiţise brutalitatea în întregime, fără a lăsa vreun semn, cu excepţia unei dâre roşiatice de sânge.

Thomas s-a uitat spre Ciphus. Faţa lividă a bătrânului stătea îndreptată spre apă.

29

Mike Orear şi-a aranjat mai bine microfonul fixat la reverul hainei şi a privit spre camera TV. Nu-şi închipuise că va deveni glasul care va anunţa existenţa Germenului Raison, însă curajul pe care îl dovedise când anunţase ştirea stârnise un val de apreciere din partea telespectatorilor. Pentru prima oară în decurs de câţiva ani, rata de audienţă a CNN o depăşise pe aceea a postului Fox News. Şefii îi prelungiseră apariţiile pe ecran la şase ore pe zi, trei dimineaţa şi trei seara. Era conştient că reprezenta cea mai mare realizare a vieţii lui.

Viaţă care avea să fie foarte scurtă.

Acum, când ştirea ajunsese la urechile tuturor şi după o defilare nesfârşită de oaspeţi – geneticieni, virusologi, psihologi şi alţi specialişti –, ameninţarea pe care o făcuse cunoscută ajunsese să-l urmărească într-un mod foarte, foarte real. Înainte, îl chinuiseră, în egală măsură, gândul de a face ştirea publică şi cel de a stabili ce însemna virusul pentru el ca persoană. Acum, împreună cu restul Americii, nu reuşea să scape de înfiorătorul gând că era pe cale să moară.

Acea recunoaștere schimba totul. Voia să se afle acasă, împreună cu mama și tatăl lui. Să meargă la biserică. Să fie căsătorit și să aibă copii. Voia să plângă.

În schimb, hotărâse să ajute umanitatea așa cum va putea, asta însemnând să lumineze și să ofere mângâiere și, probabil, să contribuie la incredibilul efort de a înfrânge virusul.

Știrea privind transporturile de armament încă nu fusese făcută publică. Rugămintea celor de la Pentagon și hotărârea președintelui făcuseră ca difuzarea acelei vești să se amâne. Motivul era simplu și ușor de înțeles: trebuia ca mai întâi oamenii să se obișnuiască vreme de câteva zile cu ideea existenței virusului, iar apoi președintele le va prezenta și restul problemei. Trecuseră deja trei zile. În acea zi, președintele urma să țină două cuvântări: prima, la sediul Națiunilor Unite din New York, iar a doua, în fața națiunii, la șase, ora de pe coasta estică. În cea de-a doua cuvântare avea să le spună americanilor toată povestea.

În acele momente se derulau cam ultimele secvențe ale unui interviu luat de Nancy unui psiholog social de la UCLA. Mike se uită peste notițe. Sursa care îi oferise această informație privindu-l pe Thomas Hunter era impecabilă. Povestea în sine era imposibil de crezut. Hotărâse să nu se axeze pe vise, dar povestea nici nu avea nevoie de atât de multe amănunte. America merita să afle de existența lui Thomas Hunter.

A privit direct spre camera îndreptată spre el și având becul roșu aprins.

– Cuvinte înțelepte îndemnând la precauție, a început el, făcând referire la comentariul doctorului Beyer privind panica. Doamnelor și domnilor, am primit recent niște informații care cred că vi se vor părea fascinante. Îmi dau seama că în condițiile de față, „fascinația" pare a fi un cuvânt prețios, dar am rămas oameni și ne vom agăța de speranță, oriunde am găsi-o și indiferent sub ce formă s-ar manifesta ea. Și, sincer să fiu, probabil că ne punem speranțele în omul pe care mă pregătesc să vi-l prezint. Se numește Thomas Hunter.

Chipul hotărât, deși cam juvenil al lui Hunter umplu o clipă ecranul. Era fotografia de pe permisul de conducere emis în Colorado. Avea păr negru și falca bine conturată. Imaginea a alunecat spre colțul din dreapta sus al monitorului pe care Mike îl avea în față.

– „Secret" este un alt cuvânt care sună destul de pretențios în situația de față, dar există amănunte privindu-l pe Thomas Hunter pe care nu le putem divulga fără ca mai întâi să avem confirmarea. Spunem doar că, din câte știm, acest om a fost singurul care a atras atenția asupra amenințării cu care națiunea noastră se confruntă, deși există o sumedenie de oameni care se îndoiesc de părerile lui. Într-adevăr, dacă lumea i-ar fi dat ascultare domnului Hunter cu o săptămână mai devreme, probabil că am fi reușit să evităm apariția virusului. Sunt convins că unii dintre dumneavoastră își aduc aminte de o știre pe care am difuzat-o în urmă cu două săptămâni, referitoare la răpirea de către el a doamnei Monique de Raison la Bangkok. Am aflat

acum că el a întreprins acea acțiune în încercarea de a împiedica punerea în circulație a vaccinului.

După aceea, prezentarea a devenit ceva mai neclară. Motivele și modul de operare – precum și chestiunile legate de vise – erau îndeajuns ca să arunce suspiciune asupra întregului reportaj.

– Avem motive să credem că mulți din guvernul nostru îl consideră esențial pe acest om în eforturile de a elimina amenințarea. Mai avem motive să credem că viața lui este în primejdie. Vă asigur că vom urmări îndeaproape desfășurarea evenimentelor și vă vom prezenta noi amănunte pe măsură ce le descoperim.

S-a întors către Nancy, pe care insistase să o aibă în continuare ca asistentă în cadrul emisiunii.

– Nancy...

Kara Hunter a coborât în goană din taxi și s-a grăbit să urce treptele de beton care duceau spre clădirea vopsită în alb și aflată într-un decor pastoral din apropiere de Baltimore, Maryland. Pe frontispiciul ei, cu litere mari, de culoare albastră, scria: „Laboratoarele Genetrix", dar ea știa că în urmă cu doar un an titulatura era „Raison Pharmaceutical". Compania franceză vânduse clădirea când își stabilise sediul la Bangkok.

Monique de Raison se găsea în acea clădire, lucrând febril la un antidot pentru virusul care suferise mutații.

Thomas era mort.

În prima zi, Kara refuzase cu încăpățânare să creadă asta. Mama ei se prăbușise din nou într-o stare de depresie îngrozitoare. Apoi știrea privind Germenul Raison a devenit publică și totul s-a schimbat. Kara a trecut de la refuzul total de a accepta moartea lui Thomas la sentimentul devastator că oricum aveau să moară cu toții.

Ca toate marile metropole, New Yorkul preluase știrea cu o mutenie istovită. Au trecut douăzeci și patru de ore până când vestea a fost înțeleasă cu adevărat. Străzile nu se goliseră imediat, însă, spre sfârșitul celei de-a doua zile, până și găsirea unui taxi liber devenise o treabă aproape imposibilă. Wall Street încă funcționa – se afirma că era necesar să se lase impresia de viață și activitate. Personalitățile orașului – primarul, guvernatorul, președintele –, toți afirmau același lucru. America trebuia să-și continue viața obișnuită. Electricitatea, apa, acțiunile și obligațiunile. Alimente, benzină, automobile și avioane. Spitalele. Dacă acestea încetau să mai funcționeze, țara era paralizată. Panica putea ucide America la fel de eficient ca virusul. Toate laboratoarele din lume căutau cu disperare o soluție. Și aceasta avea să fie găsită.

Însă Kara știa altceva.

Astăzi, starea de negare trăită de ea se accentuase. Ideea că Thomas ar fi un fel de erou fusese preluată de toate canalele de televiziune. Lucru de mirare, reușiseră să procure fotografia de pe permisul de conducere. I-a văzut fața tânără imortalizată acolo, străduindu-se din răsputeri să pară sinceră. Imaginea

i-a adus lacrimi în ochi. Îi era atât de dor încât ameninţarea Germenului Raison i se părea, în mod ciudat, neînsemnată.

Dar dacă era încă în viaţă? Doar nu i se descoperise cadavrul, nu-i aşa? Gains rămăsese reţinut, nu făcuse comentarii. Îi spusese că Monique îl văzuse mort. Dar la cât timp după moarte îl văzuse? Da, puterea apei din lac îşi pierduse puterea în cealaltă realitate. Da, el era convins că de această dată moartea lui va fi definitivă. Da, trecuseră două zile şi încă nu apăruse nici o ştire nouă în legătură cu el. Da. Da. Da.

Dar acum nu mai era vorba doar de fratele ei. Kara nu voia să-l considere mort, încă nu.

O părăsise pe mama ei în acea dimineaţă, aflase de la unul dintre consilierii adjunctului secretarului de stat unde se afla Monique şi primise aprobarea de a o vizita, şi zburase imediat spre Baltimore.

Kara a intrat pe uşă. O recepţioneră palidă şi slabă la faţă a ridicat capul:

– Cu ce vă pot fi de folos?

– Numele meu e Kara Hunter. Monique de Raison mă aşteaptă.

– Da, domnişoară Hunter. Pe aici.

Femeia a condus-o pe un coridor lung, până într-un laborator spaţios. Avea cel puţin douăzeci de staţii de lucru, în faţa fiecăreia fiind câte un tehnician. În stânga, dincolo de un perete lung de sticlă, într-o încăpere sterilă, îşi desfăşurau activitatea tehnicieni cu halate albe şi calote albastre. Glasurile zumzăiau discret. Hotărât. Aceia erau oamenii care se străduiau

să descifreze un cod care nu se lăsa descâlcit în timpul alocat. Aceştia erau eroii Americii, a gândit Kara. Nu i-au acordat atenţie când s-a deplasat prin laborator, ajungând apoi într-un alt hol, după care a intrat într-un birou mare, unde Monique stătea aplecată asupra unui teanc gros de fotografii, împreună cu un om de ştiinţă care semăna vag cu Einstein, având părul zburlit şi bogat, ochelari şi tot restul.

Monique a ridicat privirea.

– Kara.

Trăsăturile feţei au părut să se lase moi, evidenţiind ochii înroşiţi. S-a uitat la colegul ei.

– *Excusez-moi un moment, Charles.*

Bărbatul a dat din cap şi a ieşit.

Monique s-a apropiat de Kara şi a strâns-o cu o forţă sălbatică.

– Îmi pare foarte rău, a spus ea scâncind. Iartă-mă.

Kara nu se aşteptase la o primire atât de mişcătoare. Ce se petrecuse între Monique şi Thomas? Şi-a înghiţit nodul ce i se forma în gât.

– Te simţi bine?

Monique s-a retras, întorcându-şi în acelaşi timp faţa.

– Nu chiar, nu. Nu sunt sigură dacă voi reuşi să realizez antivirusul.

– Codificarea ta a supravieţuit mutaţiei, aşa am auzit.

– Nu e chiar atât de simplu. Sigur, genele pe care le-am izolat pentru modificare cu introducerea propriului meu virus au supravieţuit. Vom afla peste câteva ore ce înseamnă asta.

– Nu pari prea încrezătoare.

– Nu știu cum ar trebui să par, a zis Monique și s-a uitat la Kara cu ochi triști.

– Am venit pentru că mi-e greu să accept ideea morții lui.

Ochii lui Monique s-au umezit. Și-a mușcat buza de jos și s-a lăsat pe scaunul de la biroul ei.

– Monique, ce s-a întâmplat acolo?

– Am visat.

Visase. Asta trebuia să însemne ceva? Apoi, pe neașteptate, a înțeles.

– Tu... ca și Thomas, vrei să spui? Ai visat pădurea?

– Da. Doar că nu ca persoana care sunt aici, ci ca soție a lui, Rachelle. Și, cu sinceritate o spun, am avut senzația că aceea era lumea reală, iar aceasta, doar un vis.

Kara nu și-a putut ascunde starea de uimire.

– Ai fost acolo? L-ai văzut? Cum?

– Dormeam, și cred că a avut ceva de a face cu faptul că între noi se stabilise un contact fizic. Aveam amândoi răni la încheieturile mâinilor. Probabil că sângele nostru... Nu-mi dau seama. Dar știu că am împărtășit viața lui Rachelle. Am trăit amintirile ei, experiențele ei.

– Nu ai nici o îndoială că așa a fost? a întrebat-o Kara, rămasă cu gura căscată.

– Nici un dubiu. Și amândoi ne-am temut că, dacă ar fi ucis în oricare dintre realități, va muri și în cealaltă. Și, de asemenea, că, fiind însănătoșit în realitatea aceea, nu s-ar întâmpla același lucru și în aceasta.

– Nu accept!

Chiar dacă și ea gândise la fel, sperase ca Monique să o contrazică. Aceasta a clipit nedumerită în fața acestei izbucniri.

– Îmi pare rău. Dar dacă ai fi trecut și tu prin atâtea necazuri ca mine în ultimele săptămâni... a zis Kara și s-a lăsat să cadă pe scaunul din fața biroului. Dar ai trăit asemenea experiențe, nu? Vreau să fiu sinceră cu tine. Nu vreau să accept absurditatea asta că ar fi mort.

– Dar l-am văzut!

– L-ai văzut? I-ai luat pulsul?

– L-am urmărit pe Carlos când i-a luat pulsul. Murise, a zis ea cu glas încordat.

Kara s-a gândit la ceva ce îi spusese Thomas înainte de a pleca în acțiunea de salvare. Ajunsese la concluzia că era singura poartă de legătură dintre cele două realități. Dacă murise...

– Înseamnă că-ți dai seama că dacă antivirusul dă greș, singura speranță pentru lumea aceasta este Thomas.

– Da.

– Iar dacă e mort, probabil că nimic nu ne mai poate salva.

– M-a scos pe mine de acolo, am antivirusul.

– Am crezut că nu ești chiar atât de sigură.

– Acționăm la realizarea lui.

– Și eu acționez ca să-l găsesc pe Thomas.

– Au trimis deja o echipă în regiunea unde am fost ținută prizonieră, a zis Monique cu un glas ce sugera că ar fi gata să izbucnească în plâns.

– Da, bine. Să ne gândim bine. Amândouă știm că acel om, Carlos, nu este chiar atât de neglijent încât să îngăduie să fie găsit Thomas. Aici nu mai e vorba de tactica folosită de forțele speciale. Acum se pune problema minții și inimii, și cred că eu și tu am putea fi acelea care să găsim mintea și inima lui. Dacă mai trăiește.

– Și dacă nu?

– Ți-am mai spus, nu vreau să accept ideea.

Monique a privit lung la Kara. În ochi i-a apărut o sclipire de speranță.

– Îți dai seama că dacă Rachelle moare acolo, aș dispărea și eu?

– Povestește-mi tot ce s-a întâmplat. Dar totul.

30

În noaptea aceea, lacul a fost păzit de Hoardă. Obiceiurile locuitorilor deșertului cereau ca executatul să rămână o noapte în apă spre deplina lui umilire. Nimănui nu i s-a îngăduit să pătrundă în lac sau să se îmbăieze decât după îndepărtarea cadavrului.

Ciphus s-a opus, dar în cele din urmă a cedat, atât pentru a-i ține sub control pe cei care îi erau credincioși lui Justin, dar și pentru a respecta condițiile impuse de Hoardă. Plaja a fost golită, iar cei care au sărbătorit moartea lui Justin au făcut-o pe străzi, nu în apropierea lacului. Cei care nu puteau aștepta până

dimineață, s-au îmbăiat cu rezervele de apă păstrate în câteva case.

Thomas a găsit-o pe Rachelle acasă, întinsă pe podea, epuizată, fără să se miște. Nici unul dintre ei nu dormise de două zile. A ajutat-o să se spele, apoi s-a curățat și el. S-au prăbușit în pat fără să vorbească despre execuție și au căzut într-un somn adânc.

Ciudat, dar în acea noapte nu a visat despre Germenul Raison. Nu mâncase din fructul de rambutan, astfel că a visat, dar nu despre virus sau Franța. Ar fi trebuit, totuși. Doar dacă nu mai era viu în cealaltă realitate, desigur, caz în care nu avea ce să viseze. Dar asta însemna că era neputincios să împiedice efectele germenului. Din fericire, Monique putea face asta. Dacă nu, va muri împreună cu restul lumii peste aproximativ zece zile. Iar odată cu ea și Rachelle.

Acestea erau gândurile ce goneau prin mintea lui când, a doua zi dimineață, a auzit un țipăt care l-a smuls cu brutalitate din somnul profund.

A tresărit puternic și a sărit în picioare, scoțând imediat un icnet din cauza durerii sfredelitoare care i-a trecut prin piele. Doar o privire i-a confirmat bănuielile cele mai sumbre. Nu era vorba doar de o întunecare a pielii, ci de o stare de boală completă!

Și-a îndoit brațul, dar durerea l-a făcut să renunțe. Cojile cenușii formate pe piele nu explicau suferința îngrozitoare. Cum de se întâmplase? Trebuia să ajungă la lac!

Și-a îndoit din nou brațul, de astă dată ignorând durerea, așa cum știa că procedau locuitorii deșertului.

A avut senzația că stratul de piele de sub epidermă a devenit casant și crăpa la fiecare mișcare.

Rachelle s-a ridicat.

– Ce-a fost asta?

Urletele răsunau dinspre vest. Acolo era lacul.

– Ce...? și Rachelle a țipat de durere, după care și-a privit pielea. Nu ne-am îmbăiat noaptea trecută?

Thomas a îndepărtat cearșafurile și, în ciuda durerii, s-a silit să se ridice în picioare. De derută, nici nu reușea să gândească limpede. Poate folosiseră din greșeală apă de ploaie în locul apei din lac. Li se mai întâmplase.

Rachelle s-a ridicat deja și s-a repezit la fereastră, chircindu-se de durere la fiecare pas.

– Lacul! S-a întâmplat ceva rău cu el!

– Tată!

Marie năvălise în cameră. Și ea suferea! Boala îi cuprinsese pielea ce părea presărată cu cenușă.

– Adu-l pe fratele tău! Repede!

– Mă doare...

– Grăbește-te!

Nu s-au mai deranjat să-și ia papuci ori ghete, ci doar tunicile. Thomas și Rachelle i-au scos pe cei doi copii din casă, îndemnându-i să se miște cât de repede puteau, ceea ce a declanșat un torent de lacrimi și un ritm ceva mai iute decât mersul normal. Țipetele se înmulțiseră, sute și mii de săteni se treziseră cu aceeași suferință. Boala se răspândise peste noapte și îi infectase pe toți, a socotit Thomas. Toți umpluseră strada principală, dorind cu disperare să ajungă la lac.

Thomas l-a prins pe Samuel de mână și l-a tras după el.

– Nu lua în seamă. Cu cât ajungi mai repede la apă, cu atât mai curând îți va trece durerea.

– De ce se întâmplă asta? a întrebat Rachelle.

– Nu știu.

– Toată lumea suferă! Pesemne este pedeapsa pentru moartea lui Justin.

– Sper să fie doar atât.

– Ce vrei să spui?

– Încă nu știu, Rachelle! s-a răstit el.

Fără un cuvânt, ea s-a grăbit să ajungă alături de el. Marie și Samuel plângeau de durere, dar și ei știau că trebuie să meargă mai departe. Lacul lui Elyon era salvarea, erau conștienți de asta tot astfel cum știau că e nevoie să respire. Toate celulele din corp țipau după ușurarea pe care doar lacul le-o oferea.

Peisajul care i-a întâmpinat pe mal i-a făcut să încremenească. Cinci sau zece mii de bolnavi, bărbați, femei și copii, stăteau la marginea apei, privind înspăimântați sau legănându-se încoace și încolo, jeluindu-se.

Apa era roșie!

Nu doar având o nuanță roșiatică, ci sângerie.

Sute de oameni ceva mai curajoși intraseră în lac și se stropeau cu apa roșie pe picioare și coapse, dar cei mai mulți erau prea speriați ca să se apropie.

Țipetele nu erau ale durereii asociate în mod firesc cu primenirea într-o stare de boală atât de avansată, și-a dat seama Thomas. În glasurile lor se strecurase teroarea, zeci de vorbe se întretăiau, dar i-au reținut

atenția acelea care se auzeau mai tare în acel haos de nedescris.

– Puterea a dispărut!

Un bărbat pe care abia l-a recunoscut ca fiind William, locotenentul lui, a ieșit bălăbănindu-se din apă. Pielea îi era udă, însă boala se agăța de ea ca o piele crăpată, cuprinsă de mucegai.

William s-a prins de cap cu ambele mâini și s-a uitat deznădăjduit în jur. L-a văzut pe Thomas și s-a repezit pe mal.

– Nu are nici un efect! a zis el, având aspectul unui om care și-a pierdut mințile. Puterea s-a dus! Hoarda vine peste noi!

Thomas a aruncat o privire pe mal, spre stânga. Martyn și Qurong stăteau cu brațele încrucișate la două sute de pași depărtare. În spatele lor, cei o mie de războinici scabioși care îi însoțiseră priveau lacul în tăcere.

– La ei te refereai?

William a început să se agite pe loc, fără să-i răspundă.

– William! De ce ai spus că vin?

– Au sosit iscoadele noastre. Amândouă armatele se află în pădure.

Ambele?

– Câți oameni? Și cât de departe sunt?

– A fost nevinovat! Acum vom muri pentru că am îngăduit așa ceva.

Spre mal au sosit în goană alții și alții. Unii se îndepărtau de lac în fugă. William aproape că-și pierduse luciditatea. L-a prins de umeri și l-a zguduit.

– Ascultă! Câți scabioși au văzut iscoadele?

– Prea mulți. Nici nu are importanță. Luptătorii mei sunt bolnavi!

Thomas a simțit declanșarea aceleiași stări de derută de care se simțise cuprins când se afla în deșert. Reușea totuși să gândească suficient de limpede ca să înțeleagă ce se petrecuse.

Rachelle a rostit adevărul în locul lui.

– Johan a știu, a zis ea, privind la agitația din jur. A știut că Justin era pur și a știut că sângele nevinovat va otrăvi lacul. Devenim ca Hoarda.

Era adevărat. Acesta era adevăratul act de trădare comis de Martyn. Așa știa el să poarte bătăliile. Aveau să cucerească pădurile fără să-și scoată măcar săbiile din teacă. Singura diferență dintre pădureni și locuitorii deșertului era acum un lac a cărui apă nu mai slujea la nimic. Peste câteva ore, chiar mai curând, cei din Garda Pădurii vor arăta, vor acționa și vor gândi la fel ca dușmanii lor.

Nu mai aveau timp.

– Dă-mi sabia ta!

William s-a uitat la el descumpănit.

Thomas s-a aplecat în față și i-a smuls sabia din teacă.

– Cheamă oamenii! Vom lupta. Până la moarte!

Soția lui a rămas cu privirea ațintită spre lacul roșu, cu ochi mari, dar acum dilatați de groază. În ei se mai citea ceva – un început de înțelegere a situației.

Țâșnind din spatele lor, un țipăt ascuțit a despicat aerul dimineții. Thomas s-a răsucit și a văzut o femeie care arăta cu degetul către porțile principale. S-a răsucit

și s-a uitat de-a lungul străzii. Porțile erau la cinci sute de metri depărtare – nu reușea să distingă amănuntele, dar și-a dat seama că acolo se afla o armată.

A Hoardei.

– Adună oamenii, William! Urmează-mă!

A strâns sabia între degete și a traversat în goană plaja, îndreptându-se către Martyn, alungând din minte durerea îngrozitoare pe care o simțea. În urma lui a auzit tropăit de picioare pe nisip, dar nu s-a întors să vadă cine era.

Planul rezultat din mintea lui încețoșată era simplu, având un singur scop: moartea lui Qurong. În starea lui din acele momente, nu va beneficia de același avantaj pe care îl avea de obicei, dar dușmanii nu vor apuca să-l doboare înainte de a-l ucide pe comandantul suprem al Hoardei, primul născut, Tanis.

– Thomas!

A recunoscut glasul. Mikil gonea în susul malului, orbită de panică. A ignorat-o, continuând să alerge. Zgomotul săbiilor care se ciocneau în depărtare răsuna deasupra satului. Unii dintre oamenii Gărzii începuseră să se apere. Însă sunetul tot mai amenințător al cizmelor și copitelor – mii și mii, mergând în cadență pe strada principală – făcea ca eforturile apărătorilor să pară un spectacol dat de copii.

Unul dintre scabioși s-a desprins din armata lui Qurong și a pornit în fugă să-l întâmpine. Nu, nu era un războinic de rând, ci un general, purtând o eșarfă neagră.

Martyn!

– Nu uita, e fratele meu, a auzit glasul persoanei care alerga în urma lui. Era Rachelle, nu William. Iar ea voia să-l cruțe pe Johan?

A aruncat o privire peste umăr.

– L-a trădat pe Elyon.

Avându-l în frunte pe Ciphus, membrii Consiliului soseau în sfârșit la marginea lacului să încerce apa. Vacarmul se mai potolise, în speranța că bătrânii înțelepți vor reuși să rezolve acea situație îngrozitoare. Nimeni nu părea să fie îngrijorat de prezența acelei armate pe străzi – toți voiau să se îmbăieze. Doar atât.

Rachelle s-a oprit alături de Thomas. Acum Johan se găsea la mai puțin de cincizeci de metri de ei.

– Mai există o cale. Mai ții minte ce mi-a zis Justin?

El s-a oprit și a prins sabia cu ambele mâini.

– Singura cale pe care o cunosc acum este să-l iau pe Qurong cu mine. Dacă vrei ca fratele tău să trăiască, spune-i să se dea la o parte din drumul meu.

– Nu vrei să mă asculți! a șoptit ea cu asprime. „Când va veni vremea", așa mi-a zis. *Aceasta* este vremea.

Martyn și-a scos sabia și, fără să se mai grăbească, s-a apropiat la pas rar. Thomas s-a oprit, pregătindu-se să-l întâmpine pe general așa cum își propusese. Simțea că pielea îi era cutreierată de flăcări, iar încheieturile îi păreau fracturate, dar știa că oamenii Hoardei înfruntau acele dureri tot timpul. Era și el în stare, ba chiar rezista mai bine, iar dacă nu, va muri încercând.

– A zis că avea o cale mai bună, a vorbit Rachelle. Justin mi-a zis să mor odată cu el.

– Asta mă și pregătesc să fac. Și odată cu mine va pieri și Qurong.

L-a prins de braț și i-a vorbit grăbit.

– Ascultă-mă! Cred că am înțeles la ce s-a referit. A zis că-mi va aduce viața! Știa că vom avea nevoie de viață. Că va muri. Știa că lacul nu ne va mai oferi viață pentru că va fi pângărit de vărsarea de sânge nevinovat. Sângele *lui*.

Silueta solitară care se îndrepta spre ei a dispărut din câmpul lui vizual.

Mori cu mine.

– Dar am murit deja cu el, a spus Thomas. Uită-te la noi!

– A zis că ne va aduce *viață*!

Fața lui Martyn nu mai era încadrată de glugă. Își ducea sabia fără a o strânge între degete – cu un aer foarte sigur de sine, provocator.

Thomas s-a uitat spre lac, devenit o mare de roșu care i-a dat fiori. Brusc, mesajul lui Justin i-a devenit foarte evident. Nu se imagina îndeplinindu-l, dar dacă Rachelle avea dreptate, Justin le ceruse să moară la fel ca el.

Le ceruse să se înece în acea mare de roșu.

Mai înotase o dată într-o asemenea mare, aflată adânc în lacul de smarald, unde se putea respira.

Dinspre mal a răsunat un nou țipăt. Bineînțeles, Ciphus nu reușise să-și ducă la bun sfârșit încercarea de a dovedi că apa lacului era la fel de bună ca înainte. Dar se mai petrecuse ceva. Ciphus țipa ca să acopere vacarmul.

– A dispărut!

A aruncat o privire peste umăr. Bătrânul stătea pe mal, șiroind de apă. Semăna uimitor de mult cu un scabios – dacă ar fi avut și codițe, l-ar fi confundat cu Qurong.

– Nu mai există cadavrul! a strigat Ciphus. L-au luat de aici!

S-a răsucit cu fața spre Martyn.

– Minte, a spus Martyn. Cadavrul trebuie să fie sub apă. Vă înșală.

– Thomas, te rog să mă asculți! a zis Rachelle pe un ton rugător.

Boala îl făcea să aibă amețeli și gânduri confuze. A clipit derutat, și a încercat să-și pună gândurile în ordine.

– Sugerezi să intrăm în lac și să ne înecăm?

– Preferi să trăiești așa?

Martyn s-a oprit la trei metri de ei, lăsând capul în jos, să nu i se vadă fața.

Thomas a prins mânerul sabiei mai bine. În minte i-a apărut chipul umflat de lovituri al lui Justin.

Urmați-mă. Muriți cu mine.

Era o cerere incredibilă pe care Justin o sugerase oricărei persoane care îl ascultase.

I s-a adresat lui Martyn.

– Ce ne-ați făcut?

Glasul lui a răsunat grav și nepământesc, amar și totodată încărcat de durere.

Generalul a ridicat capul, iar el i-a văzut fața.

Nu a observat rânjetul pe care îl aștepta. Ochii generalului erau plini de lacrimi. Iar trăsăturile îi erau crispate, exprimând spaima. Spaimă!

Brusc, Martyn a pornit din nou, apropiindu-se cu sabia ținută pe lângă corp.

– Oprește-te acolo, i-a poruncit.

Celălalt a mai făcut doi pași și a rămas locului.

Nu la asta se așteptase. I-ar fi fost foarte ușor să facă doi pași mari și să înfigă lama sabiei în pieptul lipsit de apărare. Pe de o parte voia să facă asta. Trebuia să-l ucidă, iar apoi să se repeadă spre Qurong.

Dar nu putea. Nu acum. Mai ales că vorbele lui Rachelle încă îi răsunau în urechi. Nu, după ce văzuse lacrimi în ochii lui Martyn. Să fi fost asta o nouă înșelătorie?

– Îmi aduc aminte, a vorbit generalul.

Remușcarea din tonul lui era atât de stranie, încât Thomas a clipit descumpănit.

– Îmi aduc aminte, Rachelle. Mi-a vorbit și mi-am adus aminte de asta toată noaptea.

Rachelle a slobozit un suspin și a pornit spre fratele ei.

El a ridicat mâna, doar o idee.

– Te rog, nu. Nu ne pot vedea.

Johan s-a uitat dincolo de Thomas, către malul din spatele lor. Sosiseră primele șiruri ale Hoardei. Țipete izolate se auzeau dinspre sat, unde oamenii fugeau să-și caute adăpost, însă nu a perceput zgomot de luptă, semn că ar fi opus cineva rezistență. Boala le luase deja multora mințile. Puternica Gardă a Pădurii fusese

despuiată de orice voință de luptă, copleșită de o boală pe care nimeni nu o învinsese vreodată.

Johan s-a uitat la Thomas cu ochi rugători.

– Am știut că era nevinovat. Am știut că sângele lui va păngări lacul. Am știut chiar și cine era, dar nu mi-am amintit de ce ar fi trebuit să-mi pese. Acum l-am ucis. Nu pot trăi știind asta.

– Nu, există o cale mai bună! a spus Rachelle.

– Te rog, am luat deja hotărârea. Mă voi întoarce la armata mea cu o propunere de capitulare din partea voastră, iar după aceea îl voi ucide pe Qurong și îmi voi asuma vina pentru otrăvirea apei din lac. Ciphus te va învinui pe tine. I-am zis că, dacă planul nostru dă greș în vreun fel, să arunce vina asupra ta. Va susține că voi ați luat cadavrul lui Justin și ați otrăvit apa. În starea de șoc provocată de boală, oamenii îi vor da crezare. În așa fel, vă pot proteja.

– Să ne protejezi de ce? l-a întrebat Rachelle. Doar nu ne poți apăra de boală.

Thomas și-a coborât sabia. Johan s-a uitat la ea, după care a privit peste umăr. Qurong a făcut semn către un șir de războinici, care au început să mărșăluiască pe plajă, către ei.

– Qurong bănuiește ceva. Nu mai avem mult timp, a rostit Thomas și s-a uitat spre apă. Mai ții minte că băiatul a zis că va mai avea mult de călărit pentru noi?

– Sugerez să ne plecăm capetele drept semn de înțelegere reciprocă. Qurong trebuie să creadă că am ajuns la un fel de...

– Renunțăm la planul tău. Mai ții minte ce a spus băiatul? Că se bazează pe noi?

– Da.

– Ieri-dimineață, Justin i-a zis același lucru lui Rachelle. Apoi ne-a cerut să îl urmăm în moarte. Asta va aduce viață într-o formă mai bună, așa a vorbit. Rachelle e convinsă că a sugerat să murim înecându-ne în marea de roșu, așa cum a făcut el.

Johan a privit scurt către apă.

– Crezi că a fost Elyon? l-a întrebat Thomas.

– Nu... nu știu. A fost nevinovat.

– Dar crezi că a fost Elyon? Era băiatul?

Johan a tăcut o clipă și a contemplat apa roșiatică, semănând cu o întindere de sticlă.

– Da, da. Cred că el a fost.

– Și e posibil să respirăm apa roșie a lui Elyon? a întrebat Thomas ceva mai grăbit.

– Probabil.

Din ochiul drept al lui Johan a pornit o lacrimă care s-a scurs pe obrazul lui cu piele solzoasă.

– Atunci cred că Rachelle are dreptate. Și cred că, dacă mai așteptăm multă vreme, mințile noastre vor fi la fel de derutate de boală ca și ale celorlalți.

Aflat încă pe malul lacului, Ciphus tocmai începuse să rostească o diatribă. Thomas și-a auzit numele repetat de câteva ori, dar, în acele momente, plasa de minciuni rostite de bătrân părea ca o absurditate în comparație cu lucrurile pe care le sugera soția lui.

– Vrei să ne înecăm la fel cum a făcut el?

Se uita spre lac. Un șir de războinici se desprinsese dintre cei proaspăt sosiți și se apropiau din dreapta. Cei pe care îi trimisese Qurong se apropiau din stânga. Nu mai aveau vreme.

Cu glas tremurat, Rachelle a rostit:

– Mi-e teamă.

– Asta ți-a zis? a întrebat-o Johan. Să te îneci ca el?

– Da.

Tăcere.

– Și Samuel? Marie? a spus ea.

– Dacă te înșeli, vor muri odată cu noi.

Thomas stătuse în același loc și în urmă cu cincisprezece ani, rupt între dorința de a fugi de lacul lui Elyon și aceea de a se cufunda în el. Atunci fusese un lac al vieții. Acesta arăta ca o apă rece a morții.

Johan a scos un icnet. Se uita de cealaltă parte a lacului.

– Ce se întâmplă?

Însă nu era nevoie să răspundă. Thomas și Rachelle i-au văzut împreună, și, instinctiv, ea l-a prins de braț. La început, a crezut că în pomii de pe celălalt mal apăruse o recoltă bogată de cireșe.

Însă erau de fapt înfipte în gâvanele întunecate ale unor creaturi negre și păroase.

Shataiki!

Erau cel puțin o sută de mii, agățându-se de copaci începând de la ramurile cele mai de jos, urmărindu-i cu ochi care nu clipeau.

Trecuseră cincisprezece ani de când nu mai văzuse lilieci, nici negri, nici albi. Ce se schimbase? Justin

fusese ucis. Pădurea era acum populată de Shataiki. Ori strigătul lui Justin prin care le ceruse să țină minte le deschisese ochii, așa cum deschisese și mintea lui Johan? În orice caz, situația era deopotrivă terifiantă și revelatoare.

Brusc, Johan și-a azvârlit gluga pe spate. Lacrimile îi alunecau pe față, de data aceasta în adevărate șuvoaie. A aruncat o ultimă privire către lilieci și apoi a lepădat mantia, lăsând la iveală carnea șocant de albă și pielea solzoasă. Văzându-l pe generalul lor stând doar cu o legătură în jurul șalelor, războinicii scabioși au înlemnit la mai puțin de cincizeci de metri în fiecare parte.

În acel moment, Thomas și-a dat seama ce trebuia să facă. Ceea ce voia să întreprindă cu disperare. Pe cine să urmeze. De ce Elyon mai avea de călărit cu el. Cu ei.

Nu s-a mai deranjat să-și scoată tunica. A privit repede spre dreapta, și a văzut ochii dilatați ai Rachellei, spre stânga, privirea disperată a lui Johan.

– Pentru Justin, a rostit el.

Și a pornit în fugă.

În ciuda afirmației lui de mai devreme, a fost cât pe ce să se întoarcă să-și găsească copiii. A simțit o stare de rău la gândul de a-i părăsi printre oamenii Hoardei. A continuat să alerge – nu era momentul potrivit să se oprească și să se ocupe de ei, indiferent care ar fi fost urmarea. Copiii lui erau acum în mâinile lui Elyon. Dacă el supraviețuia următoarelor momente, îi va lua pe sus și-i va săruta de bucurie.

Au gonit în josul malului, Thomas în frunte, iar Johan și Rachelle urmându-l îndeaproape. Hoarda a scos răcnete de uimire, atât în dreapta, cât și în stânga. Atât a mai reușit să audă. Shataikii au țipat cu glasuri sfredelitoare. S-a întrebat dacă îi mai auzea cineva.

Apoi a plutit prin aer.

A izbit apa și a fost imediat înghițit de o mare rece. Roșie.

Primul lui impuls a fost că hotărârea luată fusese o greșeală teribilă. Că boala le șubrezise capacitatea de a raționa și îi împinsese să comită o nebunie atât de mare, încât să îl urmeze pe Justin în moarte.

A bătut din picioare în adânc astfel ca labele să nu-i apară la suprafață și să fie văzute de oamenii Hoardei.

Apa s-a schimbat imediat ce a bătut din picioare a doua oară, când ajunsese la mai puțin de un metru și jumătate adâncime, trecând de la rece, la călduță. Surprins, a deschis ochii. Se așteptase la un abis întunecat – demoni negri, așteptând să-și satisfacă pofta de moarte.

A văzut însă o zonă de lumină roșie, difuză și încețoșată, dar sigur lumină! S-a uitat spre stânga, apoi spre dreapta, dar nu a văzut nici urmă de Johan sau Rachelle.

A încetat să mai bată din picioare. Apa era limpede. Tăcută. Nepământească și bizară. A auzit bătaia slabă a propriului puls. Deasupra lui, nenumărați scabioși urmăreau apa, căutând semne ale apariției lui, dar acolo, în lichid, se simțea pe moment în siguranță.

Apoi momentul s-a scurs, iar realitatea stării lui a devenit predominantă în mintea lui.

Au început să-l usture ochii, astfel că a clipit în apa caldă, dar fără să simtă vreo ușurare. Rămăsese deja fără aer, și-a simțit pieptul încorsetat și, o clipă, s-a gândit să bată din picioare să se ridice la suprafață să mai ia o gură de oxigen.

A deschis gura și a simțit apa călduță pe limbă. A închis-o.

E apa lui, Thomas. Ai fost în lacul acesta de o mie de ori, și știi că fundul lui a fost mereu mâlos și întunecat. Acum radiază lumină. Ai mai trecut pe aici.

Însă acest plan i s-a părut brusc lipsit de orice rațiune. Ce om ar înghiți de bunăvoie o gură mare de apă? Intrase acolo cu intenția de a renunța la viață? Boala îl ruinase! Crezuse de fapt, într-un moment de disperare, că moartea i-ar aduce un nou fel de viață, dar pe moment, nimic nu i se părea atât de absurd.

Dar ce se întâmplase cu Johan și Rachelle? Oare, speriați, se vor chinui să urce la suprafață?

Însă ce alegere putea face el? Revenirea la viața în moarte de sus nu era la fel de absurdă? S-a lăsat moale, străduindu-se să ignore senzația de arsură pe care o avea în plămâni. Dar tocmai asta era – nu beneficia de luxul de a-și mai analiza multă vreme alegerea făcută. Mai avea doar câteva secunde.

Corpul i-a fost atins de o tresărire de panică, de o disperare pe care nu o mai trăise până atunci, simțindu-se strivit de un pumn oribil.

A deschis gura și a închis ochii. A început să suspine. Mintea i-a fost cotropită de un urlet final, care îi interzicea să înghită apa. Justin așa făcuse, dar el nu era Justin.

Nu, Thomas, acela era Elyon.

Apoi aerul i s-a terminat. A deschis gura larg și a înghițit puternic, la fel ca un pește care filtrează apa și reține oxigenul.

Durerea i-a izbit plămânii ca un berbec.

A încercat să expire. Inspirând și expirând, așa cum făcuse în lacul de smarald. Însă apa de aici nu era la fel. Și-a simțit plămânii ca și cum ar fi fost plini cu pietre. Avea să moară. Corpul plin de apă a început să se scufunde treptat.

Nu s-a zbătut împotriva înecului. Dacă Justin era Elyon, atunci așa trebuia să procedeze și el. Lucrurile se prezentau cât se putea de simplu. Justin le spusese să-l urmeze în moarte, și exact asta făceau. Iar dacă Rachelle se înșela în legătură cu tot, atunci va muri, tot astfel cum murise și Justin, ca să-și demonstreze respectul față de nevinovăția lui. Oricum, dincolo de luciul apei nu mai exista viață.

Apoi a încercat. Înțelegând totul, a încercat să răstoarne în sens invers acel drum îngrozitor.

Elyon, te implor. Ia-mă. Tu m-ai făcut, acum ia-mă la tine.

Bezna i-a cuprins mintea. A început să urle.

Apoi totul s-a întunecat.

Nimic.

Murise. Era sigur. Dar mai era ceva aici, dincolo de viață. Din întuneric, un geamăt a început să-i umple urechile, înlocuind propriul urlet. Geamătul a căpătat forță și a crescut în intensitate, transformându-se într-un vaier, apoi într-un răcnet.

Cunoștea vocea aceea! Era a lui Justin. Cel care țipa era Elyon. Și țipătul sugera suferința.

Și-a apăsat palmele peste urechi și a început să strige alături de celălalt glas, socotind acum că situația era mai gravă decât moartea. Corpul lui era traversat de flăcări arzătoare, ca și cum până și ultima dintre celule se revolta față de acel sunet. Așa și trebuia, i-a șoptit o voce din propria teastă. Creatorul lor striga de durere!

Mai trecuse pe acolo! Exact în acel loc, în adâncul lacului de smarald. Mai auzise acel urlet.

Un glas moale, ispititor, a înlocuit strigătul.

– Amintește-ți de mine, Thomas, a spus Justin, a spus Elyon.

La periferia minții lui s-a ivit o lumină. Una roșie. A deschis ochii, năucit de acea răsturnare neașteptată. Arsura din piept dispăruse. Apa era caldă, iar lumina din adânc părea mai puternică.

Era în viață?

A inspirat apa roșie și a dat-o afară. Respira! Trăia, deci!

A scos un strigăt de uimire. A privit spre picioare și apoi spre brațe. Da, totul era real. Se afla aici, plutind în lac, nu în altă realitate cu care nu avea nici o legătură.

Iar pielea... Și-a frecat-o cu degetul mare. Boala dispăruse. S-a răsucit încet în apă, căutându-i din ochi pe Rachelle sau Johan, dar nici unul nu se afla acolo. S-a mai răsucit o dată și a ridicat pumnul deasupra (ori dedesubtul) capului. A plonjat în adânc, apoi a descris o buclă spre suprafață și a despicat luciul. Trebuia să o găsească pe Rachelle. Justin schimbase apa.

În clipa când mâna lui a atins apa rece de deasupra celei calde, plămânii au început să-i ardă. A încercat să respire, dar a constatat că nu mai era posibil. Însemna că era terminat dacă ajungea afară din apă.

În clipa când apa încă îi șiroia pe față, prin minte i-au trecut trei gânduri. Primul era că rupsese luciul exact în același timp cu Rachelle, aflată în dreapta lui, și cu Johan, aflat în stânga. La fel ca trei delfini care ies la suprafață într-un salt coordonat, cu capetele arcuite pe spate și cu apa scurgându-li-se de pe păr, ținând gurile larg deschise spre cer.

Cel de-al doilea gând a fost că simțea fundul lacului sub tălpi. Așadar, putea sta în picioare.

Al treilea, că încă nu reușea să respire.

A ieșit din apă până la brâu, s-a aplecat și a vomitat aproape un litru de apă din plămâni. Durerea a dispărut imediat. A mai icnit o dată, constatând apoi că respira cu ușurință și s-a răsucit încet.

Spre dreapta. Din gura deschisă a Rachellei curgeau apă și fire de salivă. Și ea murise ca el.

Spre stânga. Vreme de câteva clipe, nu a reușit să-l recunoască pe bărbatul aflat la un metru și ceva de el. Era Martyn Scabiosul, însă pielea lui se transformase.

Avea culoarea cărnii. Netedă. Rozalie, ca aceea a unui copil. Iar ochii îi străluceau ca niște smaralde. Acela era Johan, așa cum arătase cândva, fără nici o urmă de boală. Și el respirase apa.

Au rămas în apă, trei străini uzi leoarcă, stând cu fața spre o sută de mii de oameni ai Hoardei, unii îmbrăcați cu tunicile pădurenilor, alții purtând mantiile cu glugă ale locuitorilor deșertului, toți având pielea albă a acelor bolnavi.

O vreme, nimeni nu a scos nici un cuvânt. Cu fața ascunsă de glugă, Qurong a rămas cu armata lui la cincizeci de metri spre dreapta lor. Ținându-și buzele strâns, Ciphus stătea la cincizeci de metri spre stânga. Iar exact în față se găseau Mikil și Jamous, dar și Marie și Samuel, stând cu gurile căscate ca și ceilalți.

Thomas a pășit din lac, despicând apa zgomotos cu coapsele. Într-un fel, se simțea ca și cum ar fi privit la o lume cu totul nouă. Nu era doar o persoană nouă, scăldată de farmece, dar și miile de oameni cu care se confrunta se deosebeau. Boala se ținea de ei precum balega uscată. Însă după ce vor înțelege ce făcuse Elyon pentru ei în acel lac, se vor grăbi să intre cu toții în apele roșii. *Iar el va fi călcat în picioare,* a gândit întristat.

Războinicii Hoardei care fuseseră trimiși să cerceteze se aflau la cincizeci de metri depărtare. Primiseră răspunsul, iar Thomas se îndoia că ei îl înțeleseseră.

A aruncat o privire spre locul unde îi văzuse pe Shataiki. Dispăruseră. Ba nu, nu dispăruseră. Erau încă acolo, neîndoielnic, însă nu mai reușea să-i vadă.

Era pe punctul de a vorbi, să spună ce se petrecuse, când un glas sfredelitor a străpuns tăcerea.

– Ei erau! a strigat Ciphus. Ne-au înșelat și au otrăvit apa lui Elyon.

Johan a apărut alături de Thomas.

– Bătrâne, nu-ți vom mai înghiți minciunile! Ești orb? Ți se pare că noi suntem otrăviți?

– Dar uitați-vă la voi! Apa v-a dezgolit de carne!

– Ne-a dezgolit? a întrebat Thomas, năucit, privind la oameni. Ne-a dezbărat de boală. Nu vezi atâta lucru?

– Imposibil! a zbierat Ciphus. Acesta nu mai este lacul lui Elyon. E o apă înroșită, otrăvită de moarte.

Așa ceva ar rosti doar un om al Hoardei, a gândit Thomas. Ciphus se schimbase cu totul. I-a căutat pe Marie și Samuel pe mal și, după ce i-a găsit, a văzut-o pe Rachelle alergând spre ei. Ea știa la fel de bine ca el că dacă boala îi cuprinsese la fel de repede ca pe ceilalți, poate nu erau chiar atât de receptivi.

S-a uitat drept către bătrân, care se întorsese înspre oameni.

– Legea sună foarte clar: cadavrul trebuie să rămână în apă până dimineață, dar ați văzut și voi. Cadavrul a dispărut!

Johan a fost cel care a sărit în apărarea lor.

– Nimeni nu a trecut de soldații mei să fure cadavrul. Nici nu ai căutat cum trebuie. Iar legea pe care o invoci este a Hoardei. De când te supui legilor ei?

– Așa e legea! a strigat bătrânul înțelept. Iar tu ai fost complice la planul lor de a fura cadavrul. Cine i-ar fi bănuit pe cei doi generali că se vor înțelege să

subjuge întreaga lume printr-o conspirație mârșavă? a zis el, și a arătat cu degetul spre lac. Uitați-vă ce ați făcut!

Johan a făcut câțiva pași în față și s-a adresat direct oamenilor:

– Lacul nu este otrăvit, doar s-a schimbat. Sunt eu mort? Se mai agață boala de carnea mea? Mai sunt eu scabios? Nu, am scăpat de boală și asta pentru că am urmat sfatul lui Justin. Să-l urmez pe el în moarte înecându-mă în lac și descoperind o nouă viață. Aceasta este împlinirea profeției făcută de băiat. Aceasta este lovitura dată răului, despre care ne-a vorbit el, iar ea a venit când se pierduse orice speranță. A făcut semn în spatele lui, către lac. Intrați și aflați viața lui. Înecați-vă cu toții! Înecați-vă!

Nimeni nu s-a repezit. S-au uitat toți la el de parcă ar fi avut în față un descreierat. Marele Martyn, care acum redevenise Johan, nu mai impunea respectul de care se bucurase cu doar câteva minute înainte.

În jurul lui Qurong, aflat în dreapta, s-a produs agitație. Ciphus s-a apropiat venind din stânga.

– Îl auziți?

Rachelle îi adusese pe Marie și Samuel la marginea apei și le șoptea ceva la ureche. Copiii tremurau de frig.

– Generalul Martyn își va desăvârși înșelătoria pusă la cale împreună cu Thomas, aceea de a ne îneca pe toți! a strigat Ciphus. Nici gând!

– Vine Qurong, le-a șoptit Johan, cuprins de agitație. Nu avem mult timp.

Căpetenia Hoardei se apropia pe mal, însoțită de câteva sute de războinici.

Din mulțimea pădurenilor s-au desprins doi oameni – cei care călătoriseră cu Justin prin Valea Tuhan. Ronin și Arvyl.

Aveau fețele brăzdate de lacrimi, iar ochii le erau plini de spaimă.

– Dacă trebuie, îl vom urma până la moarte, a rostit Ronin încet, uitându-se în adâncul ochilor lui Thomas. Ce să facem?

– Înotați în adânc și respirați apa. Lăsați-o să vă ia în stăpânire. Veți descoperi viața.

S-au uitat unii la alții.

– Repede! Vin luptătorii lui Qurong.

Cei doi au pătruns în apă, iar după un moment de șovăială, s-au scufundat. Au dispărut sub luciu.

– Acum oamenii lui, oamenii lui Justin! a zbierat Ciphus. Au conspirat cu toții să aducă nenorocirea peste noi!

Qurong își continua marșul. Așadar, se ajunsese și la asta. Hoarda împotriva unei familii. Cu siguranță că secundul îi va urma!

A fugit spre Mikil și Jamous și i-a prins de mâini.

– Urmați-mă!

– Thomas...

– Taci și urmează-mă, Mikil, a zis el, vorbind cu glas scăzut, aproape în șoaptă. Mă crezi?

Nu i-a răspuns.

– L-ai ucis pe Elyon. Am făcut-o cu toții. Acum îi dai viața înapoi și mergi alături de mine.

Mikil și Jamous s-au uitat unul la celălalt.

– Cred că are dreptate, a vorbit Jamous.

– Consideri că Justin era Elyon? a întrebat ea.

– Mi-a vorbit.

Mikil s-a holbat la el cu ochi mari, albi.

– Plonjați adânc și respirați apa. Pentru numele lui Elyon, mișcați-vă! V-am mințit eu vreodată? Nu. Acum, fugiți!

Aceste vorbe i-au fost de ajuns lui Mikil. Cei doi au fugit pe malul nisipos, urmați de Thomas. S-au aruncat în același timp în apă, azvârlind stropi în jur, exact în clipa când Ronin și Arvyl au ieșit la suprafață, având pielea roz și vomitând apă.

L-a prins pe Johan de braț.

– O să avem nevoie de cai de la grajdul Gărzii, i-a șoptit. Trebuie să fie înșeuați și...

Dar Johan știa deja acest lucru, astfel că a pornit imediat în goană pe mal. Pădurenii bolnavi s-au dat grabnic la o parte din calea lui. Apoi a dispărut printre case.

– Toți cei care vor să-l urmeze pe Elyon în moarte ca să afle o viață nouă să se înece! a strigat Thomas. Înecați-vă acum!

Căpetenia Hoardei a sporit ritmul marșului.

Ciphus a rămas mut. Îl văzuse și el pe Qurong. I-a văzut și pe oamenii Hoardei, care îi împresuraseră cu miile, călare, pregătiți să-i atace cu secerile. Cu toții se aflau sub o ordine nouă.

– Vă rog! Amintiți-vă de el! Aceasta este ziua mântuirii voastre! le-a strigat Thomas.

În spatele lui, a auzit plescăitul apei. Mikil și Jamous reveniseră.

Nu a mai reușit să se țină în frâu.

– Ce e cu voi? Sunteți orbi? E viață, nesocotiților! Înecați-vă!

Mikil a râs.

Pe mal au apărut în fugă doi copii. Lucy și Billy, cei doi din Valea Tuhan. Au intrat în apă odată cu Marie și Samuel. În urma lor, bărbați și femei, probabil vreo șase. S-au aruncat toți în apă, scufundându-se. Unul s-a ridicat imediat la suprafață scuipând și, vociferând, a ieșit din lac. Pielea nu i se schimbase. Alți doi au pornit spre lac.

– De ajuns! a strigat Qurong, care a rămas cu mâinile în șolduri și cu picioarele desfăcute. Intrați în lac și socotiți-vă dușmanii pe care îi vom vâna și distruge.

– Tu ești Tanis! i-a zis Thomas. Ai băut apa lui Teeleh și ne-ai adus boala. Acum pornești război împotriva copiilor lui Elyon? Justin ne-a adus pacea.

– Eu v-am adus pacea!

Glasul celui care vorbise era prea puternic să aparțină unui om. În aceeași clipă, Thomas Hunter și-a dat seama – Teeleh vorbea prin gura primului său născut. Îl îndemna pe copilul răsfățat care dorea să fie la fel de măreț ca Elyon. Așa procedase mereu. Acum, după ce îl ucisese pe Justin, va porni război împotriva a ceea ce rămăsese. Va ucide viața pe care, prin moartea lui, Justin o făcuse posibilă.

– Suntem unul! a strigat Qurong, desfăcându-și larg brațele. Eu *sunt* pacea!

– Tu ești împăcat cu Teeleh, nu cu Elyon. Nu cu Justin.

– Blasfemie, strigă Ciphus. Vă alung! Orice bărbat, femeie sau copil care se îmbăiază în lacul acesta va fi alungat.

Qurong își luă gluga de pe cap, lăsând la vedere cozile lungi și înnodate deasupra pielii solzoase.

– Nu alungați, urlă el, omorâți!

Din spatele lui Thomas s-au auzit plescăituri, semn că alți oameni ieșeau din lac. Fără să bage de seamă transformarea, câțiva copii chicoteau. Cu glas stăpânit, Rachelle s-a grăbit să-i scoată din apă.

Thomas a aruncat o privire de-a lungul plajei. Doar într-o direcție nu se vedeau războinici ai Hoardei, în spatele lui Ciphus. Dar chiar și așa, Qurong îi va urmări.

Johan, unde ești?

Din mulțime s-a desprins un om, care a coborât în fugă malul și s-a scufundat, sfidând comanda lui Qurong. William? Dacă nu se înșela, William tocmai li se alăturase.

Dar unde era Johan? De ce-i lua atât să vină cu câțiva cai? Trebuia să-l rețină cât mai mult pe Qurong.

– Dacă ești de partea lui Elyon, atunci ai condamna la moarte femeile și copiii pentru că nu poartă boala ta?

– Voi purtați boala, i-a răspuns Qurong. Sunteți niște albinoși cu carnea otrăvită și minți bolnăvicioase.

Din gură i-au sărit stropi de scuipat. Ochii îi erau roșii ca focul de mânie. De ce era oare atât de furios pentru câteva prăzi dezgolite?

– Boala voastră ne va dezbina și va amenința regatul meu, de aceea vă voi îneca.

– Dar tocmai ne-am înecat! a spus Mikil, după care a izbucnit în râs. Vrei să ne mai îneci o dată?

Thomas a ridicat mâna, cerând liniște.

– Pregătește-i, i-a zis el încet. O să pornim călare prin pădure, spre nord.

– Avem cai?

– Johan.

Ea a înțeles.

– Vom vedea dacă veți supraviețui când o să vă înec eu, a spus Qurong. Luați-i!

Oamenii din garda lui s-a desprins din grup și au înaintat.

– Așteptați! a strigat Thomas. Vă ofer ceva în schimb!

A vârât mâna sub tunică, a scos din ascunzătoarea ei cartea îmbrăcată în piele și a ridicat-o.

– O carte de Istorie.

Qurong a înălțat mâna, iar soldații s-au oprit. A înaintat. În mintea lui strâmbă, aceea era o carte sacră, dar ce era în stare să facă pentru a o redobândi? La urma urmelor, era doar un obiect oarecare.

– Ai cerut ca nimeni să nu intre în lac. Dacă arunc această carte în apele otrăvite, o să-ți calci propria lege, intrând să o găsești?

– Pune-o jos.

Johan tocmai ieșea din sat, aducând doisprezece cai. A aruncat o privire spre locul unde se afla Thomas, a evaluat situația și a dat pinteni.

Vorbind tare, să acopere zgomotul făcut de Johan, Thomas a glăsuit:

– O să pun cartea jos dacă mă păsuiești un minut ca să explic totul în fața Consiliului, așa cum este obiceiul poporului nostru în asemenea cazuri...

Zgomotul produs de caii aduși în galop de Johan înspre malul lacului i-a făcut pe toți să întoarcă privirile și capetele într-acolo. Scabioșii începuseră să înțeleagă rostul acelei apariții și s-au pregătit să intervină, când vechiul lor comandant a trecut ca un tunet pe lângă Qurong.

Thomas a băgat cartea înapoi sub tunică, apoi s-a răsucit și a prins în brațe copilul aflat cel mai aproape de el.

– Puneți-i pe cai, grăbiți-vă!

Rachelle a ridicat-o pe Marie în șa, în spatele lui William. L-a prins pe Samuel de mână și l-a tras cu ajutorul lui William. Apoi s-a întors să mai ridice unul.

– Opriți-i! a strigat Qurong.

– Rachelle, du-te. O să-i aduc eu pe ceilalți. Pornește!

Însă ea a dat fuga după cel de-al patrulea copil.

Oamenii nu se mai simțeau împiedicați de dureroasa boală care îi făcea pe scabioși să fie atât de lenți. Până să-i ajungă vreun războinic, urcaseră deja în șa și porniseră în galop spre membrii Consiliului, care rămăseseră ca împietriți.

Mai puțin Thomas și Rachelle, care îi ajutaseră pe copii.

– Urcă! Grăbește-te!

Se părea că Rachelle nu va reuși. Thomas și-a îndemnat calul către cel mai apropiat războinic scabios, care a oprit și a dat să-l lovească. S-a ferit cu destulă ușurință de secera ucigașă. Iar Rachelle reușise să urce pe cal.

– Fugi! Fugi!

Ca din senin, o săgeată a străbătut aerul și s-a înfipt în gâtul armăsarului pe care se afla Thomas. De durere, animalul s-a ridicat pe picioarele din spate și el s-a agățat de șa.

– Thomas! a răcnit Rachelle.

Știa la fel de bine ca el că acea rană era fatală. Iar acum, scabioșii se năpusteau spre ei. Unul a lovit cu sabia în crupa calului.

Rachelle și-a răsucit calul.

– Sări!

A îndemnat calul spre el, a dat drumul frâului și s-a retras pe șa, ținându-se cu o mână de oblânc.

Era o mișcare pe care oamenii Gărzii o cunoșteau bine, se întâmpla deseori să-și piardă caii în bătălie. Învățaseră că, la orice viteză, saltul de pe un cal pe altul era posibil doar în cazul în care călărețul reușea să se țină bine în scări și să-l prindă între el și gâtul calului pe cel care executa săritura.

Thomas a sărit, a căzut greu pe gâtul calului și a reușit să se așeze în șa. S-a aplecat și a prins frâul. Rachelle l-a prins pe după mijloc și s-a ținut strâns de el.

Acum, însă, mergeau în direcție greșită. Thomas a întors calul și l-a îmboldit la galop ca să îi ajungă pe ceilalți. Totul se petrecuse în doar câteva secunde.

Johan trecuse de membrii Consiliului, dar susținătorii lui Justin încă nu erau feriți de primejdie.

Cei o sută de scabioși aflați deasupra plajei dădeau pinteni cailor să-i intercepteze pe fugari.

– Jamous, William, în dreapta noastră! a strigat Thomas. A cotit, îndreptându-se exact spre Hoardă. Ține-te bine!

Rachelle s-a ținut mai strâns.

Jamous și William s-au desprins de ceilalți și au pornit spre armată. Johan a aruncat o privire în urmă, a evaluat cu rapiditate situația, și i-a condus pe ceilalți, îndepărtându-se de pericol.

Thomas s-a aplecat în șa și a urlat așa cum obișnuia să facă în toiul bătăliei. Orice soldat scabios îl văzuse neîndoielnic măcar o dată doborând camarazi de-ai lui, astfel că, văzându-l pe el și pe cei doi locotenenți ai săi gonind direct spre ei, au tras de hățuri.

Întârzierea a fost suficientă pentru a-i oferi lui Johan timpul necesar să-i conducă pe ceilalți până în pădure.

– Împrăștiați-vă!

Thomas, Jamous și William au luat-o spre stânga imediat după acea poruncă și au pornit în goana cailor către copaci, urmându-l pe Johan.

Exact în acele momente, când se aflau la mai puțin de două lungimi de cal de pădure, s-a auzit un pocnet surd care a însoțit duduitul copitelor.

Rachelle a gemut.

Apoi, alt duduit.

O săgeată s-a înfipt într-un copac din dreapta lui Thomas.

Strânsoarea lui Rachelle în jurul taliei lui a slăbit. A icnit, și în acel sunet a răzbătut susurul durerii.

– Rachelle! Vorbește-mi!

Drept răspuns, o mulțime de săgeți au străbătut printre crengi. Apoi au pătruns în pădure. Soția lui fusese străpunsă de o săgeată! Trebuia să oprească!

– Rachelle!

Hoarda pornise în urmărirea lui – nu se putea opri.

– Răspunde-mi! a răcnit el. Rachelle!

Nu a primit răspuns. Mâinile ei alunecau, de aceea i le-a prins cu mâna stângă.

– William!

Locotenentul lui s-a uitat scurt în urmă.

– Dă pinteni! Gonește!

– Rachelle a fost nimerită de o săgeată!

William a întors calul și l-a domolit. Thomas s-a apropiat la galop, fără să încetinească. S-au ferit de crengile mai joase ale unor copaci, ajungând într-un luminiș. William a examinat corpul moale aflat pe șa în spatele conducătorului său. Corpul lui Rachelle.

Văzând expresia din ochii verzi ai locotenentului, Thomas a simțit că inima îi este străpunsă de un val de spaimă cumplită.

S-a abătut de la drum cât să-i verifice pulsul lui Rachelle. Era vie. Dar își pierduse cunoștința. În spate îi pătrunseseră trei săgeți. Rămas încă în șa și auzind uruitul de copite al cailor Hoardei, aflată la mai puțin de o sută de metri în urmă, a început să suspine. William a legat brațele Rachellei pe după talia lui, după care au pornit în galop pentru a-i ajunge pe ceilalți.

Elyon, te implor să o vindeci, s-a rugat el. *Te implor să-mi salvezi soția.*

Ceilalți nu știau ce se întâmplase. Samuel și Marie se aflau în față, împreună cu Mikil și Jamous, care o luase pe Marie ca să ușureze povara pe care trebuia să o poarte calul. Din clipă în clipă, Thomas verifica pulsul Rachellei. Era încă în viață.

Tăcut, William călărea în urma lor. Chiar dacă s-ar fi oprit, nu o puteau ajuta prea mult. Avea nevoie de odihnă. Trebuia să coboare de pe cal, dar fiindcă erau urmăriți nu puteau face asta.

Justin, pe mine m-ai salvat. Salvează-mi și soția.

Muriseră și reveniseră la viață după ce se scufundaseră în lac. De ce? Pentru ca ea să fie ucisă de Hoardă? Era absurd, iar asta însemna că nu avea să moară. Avea nevoie de ea! Copiii aveau nevoie de ea. La fel și tribul. Era persoana cea mai dulce, mai înțeleaptă, mai plăcută și iubitoare dintre toate!

Nu trebuia să moară.

După ce au mai mers douăzeci de minute, William a venit alături de Thomas.

– Ne urmăresc vreo două sute de scabioși. Eu și Johan o să-i atragem spre sud, ne vedem la livada de meri din nord.

Thomas a dat aprobator din cap.

Locotenentul lui a pornit înainte, și a schimbat câteva cuvinte cu Johan, care s-a uitat înapoi alarmat. A cotit dreapta și au dispărut printre copaci împreună. Voiau să descrie un cerc, să pornească lupta cu Hoarda, pe care să o atragă spre sud, potrivit metodelor clasice folosite de Garda Pădurii.

Thomas a gonit înainte cât de repede a putut. Era convins că William și Johan se confruntau deja cu dușmanii. A luat pentru a suta oară pulsul Rachellei. Cum calul se cutremura sub ei, sarcina de a-i verifica pulsul devenise aproape imposibilă. Poate că era deja prea slab ca să-l simtă fără să se oprească.

– Mikil!

S-a oprit înainte ca adjuncta lui să-i răspundă. Ea l-a văzut oprindu-se și a strigat către ceilalți, care tocmai pătrunseseră într-un mic luminiș.

Thomas a desfăcut încheieturile soției, s-a lăsat să alunece de pe cal și a coborât-o cu grijă pe iarbă. A rămas întinsă și nemișcată. I-a pipăit gâtul cu o mână tremurătoare, disperat să simtă palpitația cunoscută de care își lipise fața de atâtea ori.

Nu a perceput nimic.

Ceilalți sosiseră în urma lui și le-a auzit exclamațiile speriate, dar acum gândurile lui erau în altă parte. Voia doar un lucru. Își voia soția înapoi. Însă ea zăcea pe pământ, iar el nu-i găsea pulsul.

E moartă, Thomas.

Nu, imposibil să fi murit. Doar fusese readusă la viață de Justin. Cel care îi îndemnase să intre în lac. Cel care le arătase cum să iubească, să lupte, să conducă și să trăiască.

– Mamă?

– Marie.

Auzind glasul fiicei lui, în ochi i-au apărut lacrimi.

– Mamă!

Ambii copii au căzut în genunchi, aplecându-se asupra trupului mamei lor. Thomas a mai făcut o încercare să-i ia pulsul, iar de această dată și-a dat seama că murise.

Ghemuindu-se la pământ, s-a lăsat cuprins de un val îngrozitor de furie. A inspirat adânc, a ridicat bărbia și a început să suspine spre cer.

Mikil a încercat să o readucă la viață. O femeie i-a strâns în brațe pe copii, care începuseră să scâncească. Thomas nu putea decât să plângă. Văzuse atâți oameni murind în bătălii, însă astăzi, după ce respirase apa lui Elyon, această moarte i se părea oarecum diferită. Nemiloasă și groaznică și mai dureroasă decât și-ar fi închipuit vreodată.

S-a lăsat moale alături de soție, s-a făcut ghem și a vărsat lacrimi.

Mikil a preluat comanda.

– Încălecați. Duceți-i la livada cu meri. Așteptați-ne acolo.

L-au lăsat singur. Știa că trebuia să continue. Nu toți oamenii Hoardei îl urmăriseră pe Johan. Aceștia abia veneau.

I-a chemat. „Veniți să mă ucideți și pe mine."

Mai ai mult de călărit, Thomas de Hunter.

Vocea i-a răsunat în minte cu o limpezime de cristal. A deschis ochii. Spinarea Rachellei era la câteva palme de el. Nemișcată.

Simțindu-și mintea împietrită, a închis ochii.

Fiica mea e cu mine acum. Am nevoie de ea.

– Dă-mi-o înapoi, a șoptit el.

– Poftim? a auzit glasul lui Mikil.

– Dă-mi-o înapoi! a gemut.

S-a lăsat o tăcere lungă. Ar fi trebuit să plece de mult din acel loc, dar Mikil a rămas de veghe și l-a lăsat să sufere în continuare.

Apoi glasul i-a vorbit din nou.

Călărește, Thomas. Călărește cu mine.

În pieptul lui se petrecea ceva. A deschis ochii și s-a concentrat asupra unei călduri ciudate ce se răspândea prin plămâni, urcându-i spre gât.

S-a ridicat.

Ne întâlnim în deșert. Călărește.

– Thomas? a auzit-o pe Mikil, îngenuncheată alături de el. Îmi pare rău... e o tragedie cumplită. Dar trebuie să plecăm.

S-a înălțat în picioare. Durerea îi palpita în piept, dar mai exista și o voce, pe care o cunoștea. Îi vorbise și în lacul de smarald, demult. I se adresase și în lacul roșu, astăzi. Justin murise. Muriseră cu toții. Acum Rachelle murise din nou. Însă era vie, pentru că așa spunea vocea. Dacă nu aici, atunci în altă parte.

– Ajută-mă să o ridic, Mikil.

Au pus cadavrul lui Rachelle pe cal în fața lui Thomas, rămânând cu fața ei rezemată de umăr și cu brațele pe lângă trup. Și-a ținut astfel soția și a călărit, plângând și lăsând lacrimile să-i curgă în păr.

Însă lacrimile lui erau pentru copii și pentru sine, nu pentru Rachelle. Nu pentru fiica lui Elyon. Ea era acum lângă Justin.

Când au ajuns la livada de meri, Johan și William așteptau împreună cu ceilalți. Johan și-a plâns sora.

A sărutat-o și i-a netezit părul, spunându-le tuturor că o trădase.

– Unde mergem? a întrebat Mikil.

– Spre deșert, a răspuns Thomas, îndemnându-și calul. Călărim spre deșert.

31

Afirmația că lumea fusese cuprinsă de haos nu ar fi făcut decât să reflecte adevărul, însă reprezenta o situație fără precedent. Trecuseră patru zile de când Mike Orear dăduse totul în vileag pe canalul CNN, de când Franța decretase legea marțială, de când Monique revenise cu elixirul fermecat întipărit în minte, de când Thomas Hunter fusese ucis de un glonț tras drept în frunte. Indiferent dacă titlurile din ziare ar fi fost în engleză, germană, spaniolă sau rusă, sau orice altă limbă, toate se reduceau la câteva idei scrise cu litere îngroșate.

SE CONFIRMĂ AMENINȚAREA GERMENULUI RAISON
LUMEA ÎN PRAGUL RĂZBOIULUI
SE ESTIMEAZĂ CĂ PESTE CINCI MILIARDE
DE PERSOANE SUNT INFECTATE
PRĂBUȘIREA ECONOMICĂ GLOBALĂ
MAI SUNT ZECE ZILE
DUMNEZEU SĂ NE AJUTE
SPERANȚĂ ÎN DESCOPERIREA ANTIVIRUSULUI

Vederea oricărui astfel de titlu reprezenta o experienţă suprarealistă. Nici autorul, nici cititorii nu aveau vreun indiciu privind înţelesul deplin al acelor cuvinte. Aşa ceva nu se mai petrecuse până atunci. Iar acum nu se putea întâmpla ceva asemănător. Germenul Raison fusese azvârlit asupra lumii şi, cu excepţia câtorva băştinaşi ascunşi în cine ştie ce junglă, toată lumea auzise aceste ştiri. Dar câţi dintre ei credeau? Câţi credeau cu adevărat?

Şi oamenii refuzau să creadă.

Firește, lumea respingea cu desăvârşire ideea ori era prea năucită ca să mai reacţioneze. Tocmai de aceea nici nu s-au înregistrat proteste. De aceea, răbufnirile şi nemulţumirile tipice încă nu începuseră să se reverse pe canalele de ştiri.

În schimb, se înregistra o analiză aproape detaşată a situaţiei. Lumea era avidă după ştiri, rugându-se lui Dumnezeu ca antivirusul creat de Monique de Raison să fie testat şi să ucidă virusul în mod eficient, aşa cum ştiau cu toţii că se va întâmpla.

De la Casa Albă, preşedintele li se adresa oamenilor de două ori pe zi, calmându-i, dându-le asigurări. Testele privind infectarea erau atribuite aleatoriu printr-o loterie ce pornea de la numerele de asigurări sociale. O persoană dintr-o mie avea dreptul să se supună testului într-un spital local. Speranţa din prima zi că anumite porţiuni din Statele Unite fuseseră cruţate de prezenţa virusului s-a transformat cu repeziciune în uimire când, în baza rezultatelor testelor, s-a constatat că toate familiile, toate comunităţile,

toate orașele, mari și mici, erau infectate. CNN a folosit o hartă electorală modificată pentru a indica saturarea cu virus. Când se confirma infectarea, orașul era colorat în roșu. La începutul celei de-a doua zile, jumătate din hartă se înroșise. Douăsprezece ore mai târziu, nu se mai vedea nici un punct de altă culoare decât roșie.

Școlile și-au închis porțile. În ciuda rugăminții președintelui de a se susține desfășurarea normală a vieții oamenilor, jumătate dintre firmele țării și-au încheiat activitatea din a doua zi, urmând ca și altele să procedeze la fel. Transporturile au ajuns la un blocaj aproape total. Din fericire, utilitățile publice au continuat să funcționeze cu un personal redus, sub comanda directă a președintelui Statelor Unite.

Primul semn că haosul avea să amenințe viața de zi cu zi a fost luarea cu asalt a tuturor magazinelor de alimente chiar de la ora opt dimineața, lucru ce s-a petrecut în a doua zi. Firesc. Curând panica urma să se instaleze autoritar. Curând avea să fie imposibil să se ajungă la vreun magazin, fără a mai vorbi că acestea își vor înceta activitatea.

Cel de-al doilea semn a fost tonul ședinței Națiunilor Unite, la care președintele trebuia să ia cuvântul dintr-un moment în altul. Cei prezenți alcătuiau un public la capătul puterilor, dacă cearcănele de la ochi și cămășile mototolite puteau constitui un indiciu. În încăpere domnea o atmosferă încinsă, fiecare loc era ocupat, pe fiecare interval se foiau consilieri. Niciodată nu apăruse un moment mai potrivit pentru ca țările

lumii să strângă rândurile. Însă reacțiile la cuvântările pătimașe de până în acel moment, rostite de reprezentanți ai Rusiei, Angliei, iar acum ai Franței, evidențiau doar cât de divizați erau liderii mondiali când în joc era soarta tuturor.

Debandadă organizată.

Ambasadorul Franței își rostea apelul cu o convingere remarcabilă.

– Suntem victimele acestor teroriști barbari – noi, poporul nevinovat al Franței! Guvernul nostru a acționat spre a sluji intereselor cetățenilor proprii și ai comunității internaționale. Indiferent cât de imposibil ar părea – indiferent cât de sinucigaș –, opoziția față de cererile lor ar însemna moartea noastră. Mai bine să trăim pentru a lupta cu altă ocazie decât să murim din cauza unor arme!

Imediat ce au ascultat traducerea făcută la cască, vreo douăsprezece persoane au scos strigăte puternice. Unii, pentru a aproba cuvintele lui, așa a avut impresia Robert, alții, în semn de opoziție vehementă. Între altele, s-a auzit și cuvântul „trădător" – care a răsunat destul de clar.

Și-a scos casca de pe urechi. Dwight Olsen, liderul majorității, rămăsese în așteptare în ultimele minute. A ridicat receptorul telefonului negru din fața lui.

– Bine, fă-mi legătura.

– Președintele vă va răspunde imediat.

– Mulțumesc, a spus Olsen cu glas spart. Bună dimineața, domnule președinte.

– Sosesc peste cinci minute. Ce doreai să mă întrebi, Dwight?

– Am înţeles că analizezi posibilitatea de a decreta legea marţială.

– Voi face tot ce este necesar pentru a ţine America vie.

– Te sfătuiesc să nu uiţi că oamenii încă mai au drepturi. Legea marţială împinge lucrurile prea departe.

– Numeşte asta cum vrei. Azi o să mobilizez Garda Naţională. Cei de la Apărare au întocmit un plan simplu pentru rezolvarea diverselor probleme. Starea excepţională va intra în vigoare începând din această seară. Nu aş dori să mă văd silit să înăbuş o răscoală acasă, în vreme ce francezii ne forţează mâna.

– Domnule, eu vă recomand cu tărie să...

– Nu astăzi. Am acceptat să răspund la acest telefon din politeţe, însă hotărârile au fost luate deja. Dacă nu reuşim să asigurăm antivirusul, vom muri cu toţii în următoarele zece zile. Singura noastră speranţă de a-l descoperi a pierit acum trei zile, odată cu Thomas Hunter – un om pe care l-ai respins fără să stai pe gânduri, dacă-ţi mai aduci aminte. Să sperăm că moartea lui ne-a oferit ceea ce ne trebuie. În caz contrar, nu ştiu ce vom face. Navele noastre se află la jumătatea Atlanticului. Am la dispoziţie cinci zile ca să fac anunţul, înţelegi? Cinci zile! În acest timp, ne păstrăm cetăţenii în viaţă şi îi împiedicăm să sfârtece ţara. Orice alte acţiuni devin secundare.

– Cu toate acestea...

– Peste câteva minute voi lua cuvântul în fața adunării Națiunilor Unite. Apoi ți se va trimite prin fax un exemplar al discursului meu, dar aș dori să-ți spun în mare ce cuprinde. Doresc să le comunic participanților că Statele Unite vor face tot ce este necesar pentru a proteja viața cetățenilor noștri și viața tuturor celor care stau alături de noi în ceea ce privește respectarea vieții umane. Apoi voi cere Franței să aducă la cunoștința lumii în mod explicit metodele și mijloacele prin care va fi administrat antivirusul în schimbul armelor ce se îndreaptă în prezent spre coasta ei de nord. Vreau o garanție. Fără o astfel de garanție, Statele Unite vor fi silite să presupună că Noua Credință are intenția de a ne lăsa să murim în chinuri groaznice după ce ne-a lipsit de toate armele strategice.

Dwight nu a avut nici o reacție. Amândoi știau unde se va ajunge în cele din urmă.

– Cu nici un chip nu voi conduce poporul american la o moarte inutilă. Dacă e să fim uciși ca niște oi la abator, atunci îi voi trata în consecință pe cei care ne amenință poporul. Ținând seama de acest lucru, voi da aprobare pentru dirijarea unor rachete nucleare spre Paris și alte douăzeci și șapte de ținte pe care nu le voi dezvălui. Dacă în decurs de cinci zile nu voi primi o garanție că Statelor Unite li se vor da antivirusul pentru Germenul Raison, mai toată Franța va înceta să existe. Cetățenii nevinovați vor fi fost avertizați cum se cuvine – ei trebuie să se îndrepte spre sud. Pe scurt, acum știi ce va cuprinde

discursul meu. Având în vedere situația actuală, legea marțială este ultima noastră grijă.

Un consilier i-a șoptit ceva la ureche.

– Domnule, o am la telefon pe Theresa Sumner, de la CPE.

Președintele a făcut un semn afirmativ din cap. Liderul majorității din Senat a rămas tăcut, gândind cu febrilitate.

– Dacă nu-ți convine ceva din ce ți-am spus, mai putem discuta mâine, la ședința de dimineață. Îți mulțumesc, Dwight. Acum te las.

A pus jos receptorul și a preluat telefonul mobil de la consilier. Adjunctul secretarului de stat, Merton Gains, s-a apropiat de el, aducând un dosar cu coperte roșii. Judecând după chipul lui, dosarul cuprindea neîndoielnic alte știri proaste. Secretarul de stat se pregătea să plece în Orientul Mijlociu la întâlniri la vârf cu reprezentanții câtorva națiuni arabe, dar era prea curând pentru a primi vești referitoare la discuțiile purtate acolo. Ce altceva îl făcuse pe Gains să vină neanunțat? Erau prea multe posibilități de analizat, astfel că a renunțat.

A dus telefonul la ureche.

– Da, Theresa.

– Bună ziua, domnule președinte, a spus ea cu glas gâtuit.

– Ai vreo noutate în legătură cu testele?

– Da, a zis ea și a făcut o pauză.

Blair a inspirat adânc.

– Asta nu-mi sună a bine.

– Așa este. Codificarea efectuată de Monique a rezistat mutației suferite de vaccin, dar mă tem că acest lucru nu mai este eficient pentru a neutraliza virusul.

– Asta înseamnă că nu are efect.

– În esență, așa stau lucrurile.

– Ei, așa e sau nu? Nu-mi veni cu exprimări de „esență".

– Nu dă rezultatele așteptate. Și, parcă pentru a pune capac, Monique nu a apărut azi.

– Cum adică, a dispărut?

– Ne ocupăm și de acest lucru. Doar că nu a venit în dimineața asta. Kara Hunter e agitată la culme. Spune că Monique ar reuși să îl găsească pe Thomas.

Era știrea cea mai proastă pe care o putea primi cu două minute înainte de discurs. Blair și-a lăsat capul în piept și a strâns din pleoape.

– Alo, domnule?

– N-am închis.

– Voiam să-mi cer scuze. Am scăpat câteva amănunte despre Germen față de...

– Da, știm asta, Theresa. Asta este, știrea tot avea să ajungă la cunoștința publicului odată și odată. Nici o dramă. Găsește-o pe Monique. Imediat după aceea, vreau să discut cu ea la Washington.

A tăcut câteva clipe. Ziua se anunța nefericită în privința veștilor.

– Și, dacă nu te superi, spune-i Karei că forțele noastre au găsit ferma descrisă de Monique ca aflându-se în apropiere de Paris. E părăsită. Nici urmă de fratele ei. S-a descoperit și adăpostul improvizat în carieră,

dar nici vorbă de cadavru. A trebuit să ne retragem oamenii. Condoleanțe.

– Bine, îi voi comunica. Dar mai există speranțe, domnule. Avem peste zece mii de oameni de știință care lucrează la un...

– Te rog. Ai făcut deja o treabă bună convingându-mă că ar fi puțin probabilă găsirea unei soluții în timp util. Va trebui să găsim antivirusul care deja există. Presupunând că oamenii aceia îl dețin.

– Monique așa consideră, a spus Theresa. Pare încredințată că este vorba de o combinație între codul ei și informații pe care le-a dat Thomas Hunter fără să vrea.

Merton Gains s-a așezat calm pe un scaun din apropiere și i-a aruncat o privire.

– Da, sigur, Hunter. Totul se învârte în jurul lui, a zis el și a oftat. Bine, îți mulțumesc. Dacă mai apare ceva deosebit, să le spui oamenilor mei să ne facă legătura.

Cu gândurile învălmășite, a închis.

– Se pare că a început, a spus Gains și a deschis dosarul. Avem informații privind tulburări grave în Jakarta și Bangkok. În raport apar o serie de orașe, domnule.

A tăcut o clipă și s-a uitat la Blair.

– Inclusiv la Tel Aviv.

Președintele a simțit un fior de-a lungul șirei spinării. Israel? Stătuse o oră la telefon cu Isaac Benjamin dis-de-dimineață, și acesta fusese cât pe ce să-i închidă telefonul în câteva rânduri. Israelul se destrăma, măcinat de sciziunile aproape inerente ce existau în

fragilul său sistem politic. Israelul era singura națiune deținătoare de arme nucleare care nu respectase programul stabilit de francezi privind predarea armelor, și peste noapte primiseră un nou avertisment, de fapt o amenințare că vor fi loviți dacă nu-și expediau armele din porturile Tel Aviv și Haifa, unde fuseseră masate.

– Fă-mi legătura cu Benjamin, a cerut el. Dacă nu e disponibil, să vorbești chiar tu cu adjunctul lui. Nu putem pune capăt tulburărilor, dar ar fi preferabil să păstrăm ordinea în Israel.

Secretarul Națiunilor Unite tocmai îl anunța la microfon.

– Discursul meu va dura doar două minute, spune-le să stea calmi până vorbesc cu Benjamin.

– Președintele Statelor Unite.

Nimeni nu a aplaudat.

Blair s-a apropiat de podium, a strâns mâna secretarului general și s-a întors către reprezentanții națiunilor strânși la New York pentru a găsi răspuns la cea mai mare criză de când omul a întemeiat națiuni.

– Vă mulțumesc. Ne-am strâns aici pentru...

Nu a apucat să spună mai mult. Una dintre ușile din dreapta lui s-a deschis brusc. Cum în sală era o liniște deplină, toți cei prezenți au întors capul spre ea. Acolo, în cadrul ușii apăruse șeful lui de personal, Ron Kreet, cu o expresie care l-a făcut să-și închipuie că înghițise o pilulă amară.

Era livid la față.

Kreet nici nu a făcut vreo încercare de a-și cere scuze. A dus degetele la gură. Ceea ce însemna că dorea să discute cu președintele. Neîntârziat.

Blair a aruncat o privire spre delegați. Evident, era foarte neobișnuit, dar Kreet știa asta mai bine decât oricine – doar fusese ambasador la Națiunile Unite vreme de doi ani.

Se întâmplase ceva. Ceva foarte grav.

– Mă scuzați un moment, a spus Blair și a coborât de pe podium.

32

Doisprezece adulți și cinci copii. Șaptesprezece. Doar atâția intraseră în lac și scăpaseră ca fugari.

Au călărit vreme de cinci ore într-o tăcere stranie. Treptat, ceilalți au început să vorbească despre experiența trăită în lac. Încet, regretele celorlalți pentru pierderea Rachellei au fost înlocuite de uimirea în fața propriei renașteri în apele roșiatice. Încetul cu încetul, Thomas, Marie și Samuel au fost lăsați să-și jelească în liniște suferința.

În cel de-al șaselea ceas, Thomas a început să le vorbească lui Marie și Samuel despre mama lor. Despre felul cum a salvat viața lor, dar și a altora, conducându-i spre lac. Despre curajul ei de a-i așeza pe cai întâi pe ei, și salvându-l și pe el apoi. Despre locul

Rachellei de acum, alături de Elyon, deși el nu înțelegea cu adevărat acest lucru.

Au ajuns la capătul nordic al pădurii după șapte ore și au constatat că nu mai erau urmăriți.

Acolo, au învelit-o pe Rachelle într-o pătură și au îngropat-o adânc, așa cum se obișnuia atunci când condițiile nu permiteau arderea. Au așezat fructe și flori alături de cadavrul ei și apoi au acoperit mormântul.

– Încălecați! a strigat Thomas și s-a aruncat în șa.

În acele ore descoperise în sine o nouă hotărâre. Destinul lui era acum alături de Elyon. În fiecare moment, de acum înainte va onora amintirea soției și va venera cei doi copii pe care i-i dăruise, însă nu știa care îi este drumul.

S-a așezat pe cal și a privit spre dunele arzătoare, de culoare roșiatică. Se opriseră la un pârâiaș, unde și-au umplut ploștile legate de șei. Era apă de izvor, limpede și proaspătă. Nu o vor folosi pentru îmbăiere. Chiar și așa, aveau suficientă apă pentru cel mult două sau trei zile.

Johan și-a apropiat calul de cel al lui.

– Și acum, încotro?

Și-a dres glasul.

– Scabioșii nu se așteaptă să părăsim pădurea.

– Nu, pentru că nu ar avea nici un rost să o părăsim, a spus Mikil din spatele lui. Noi nu am trăit niciodată în deșert. Unde vom găsi apă? Sau mâncare.

– Eu am trăit acolo, a zis Johan.

– Deșertul, a rostit Thomas. Tot ce știu e că trebuie să ne îndreptăm într-acolo.

Johan l-a măsurat cu privirea.

– Spui asta ca și cum ai mai ști ceva.

– Doar că trebuie să ajungem acolo.

– Nisipul va păstra urmele noastre, a spus Mikil.

– Nu și în zona canioanelor din nord, a contrazis-o Johan. Acolo, ne vor pierde urma pe vecie.

– Ne-am putea pierde și noi pe vecie.

Ceilalți au urcat în șa, alcătuind apoi un șir lung de cai, după care au privit spre deșert.

– Crezi că și lacurile din celelalte păduri sunt... a început Jamous, apoi a amuțit.

– Roșii? a continuat Thomas ideea. Nu știu. Dar ele nu vor mai fi ca înainte. De acum, singura modalitate de a învinge boala este de a-l urma pe Justin în moarte.

– Iar boala dispare pentru totdeauna, a spus Lucy.

Thomas s-a întors către fetița cu ochi verzi și sclipitori.

– Știi sigur?

– Așa am auzit.

– De la cine?

– De la Justin. În lac.

A schimbat un zâmbet elocvent cu Alisha, mama fetiței.

– Are dreptate, a întărit Marie.

– Bine. Atunci poate ne conduce Lucy. Încotro spui să mergem? a întrebat-o.

Lucy a râs. Și fiica lui a reușit să arboreze un zâmbet, ceea ce, ținând seama de pierderea suferită, i-a oferit o rază de speranță. I-a zâmbit și el. Ochii ei s-au umezit și s-a întors cu spatele.

Cu fața spre dunele roșiatice, a încercat să facă uitată nenorocirea trăită.

– Johan, oamenii Hoardei ne vor descoperi aici?

– În noaptea asta, nu. Dar mâine, aproape sigur.

– E...

Samuel a pus apoi întrebarea pe care nimeni nu îndrăznea să o exprime:

– E Justin mort?

– Depinde de semnificația pe care i-o dai lui Justin, a răspuns Thomas.

– Mă refeream la acel Justin care s-a înecat. Nu la Elyon, ci la Justin.

– Noi l-am văzut înecându-se, a spus Johan. Și am urmărit lacul vreme de câteva ore. Nu a apărut la suprafață. Dacă i-a dispărut corpul, probabil Ciphus l-a furat pentru a arunca vina pe Thomas. Dar are vreo importanță dacă e viu sau mort? Era doar un trup pe care îl folosea. Am dreptate? Știm cu toții că Elyon nu a murit.

Johan fusese acela care îl străpunsese cu sabia – pesemne că astfel încerca să-și ușureze vina.

Ceilalți au lăsat discuția la atât.

Thomas s-a uitat la șirul de cai. Cinci războinici călițiîn lupte, între care William și Suzan, cinci copii și cinci civili, printre ei numărându-se și Jeremiah, bătrânul convertit, care fusese cândva scabios. Ronin și Arvyl, desigur. Și ultimii trei, care proveneau tot din Pădurea de Sud.

Un grup foarte pestriț, dar unul de care, brusc, s-a simțit extrem de mândru. Între atâția, doar aceștia

reacționaseră la strigătul lui Justin. Soarta lumii depindea acum de oameni precum Marie și Lucy sau Johan. A aruncat o privire spre brațul. Boala nu i-l va face din nou să ajungă cenușiu. Deveniseră cu adevărat noi. Nu mai erau nici pădureni, dar în nici un caz nici de-ai Hoardei. Se transformaseră în proscriși.

Erau cei aleși. Cei care muriseră. Cei care trăiau.

Te iubesc, Rachelle. Te iubesc nespus. Și mereu te voi iubi.

Îi venea să plângă din nou.

– Atunci, ne putem stabili tabăra aici în noaptea asta, a spus el, privind spre dealurile roșiatice. Fără focuri.

– Vrei să pierdem aici restul zilei? l-a întrebat Mikil. Dacă mă înșel? Ce se va întâmpla dacă Hoarda va veni după noi?

– Atunci, vom pune santinele. Dar vom aștepta aici.

– Ce este acolo? a întrebat brusc Samuel.

Thomas i-a urmat privirea. Un punct pe nisipuri. Un călăreț.

A simțit că inima îi ajunge la gât. Calul gonea întins, drept spre ei, venind din adâncul deșertului. Un cercetaș?

– Înapoi! a zis Mikil, întorcându-și calul. Adăpostiți-vă. Dacă ne zărește, călărețul acela ne va da în vileag.

Caii au răspuns comenzilor din frâu și s-au retras îndărătul unui șir de copaci.

Din ascunzătoare, s-au uitat spre călăreț. Acesta se apropia cu o repeziciune pe care Thomas nu o mai văzuse, coborând panta unei ultime dune, lăsând în

urmă o dâră de praf. Calul era negru. Iar călărețul era îmbrăcat în alb. Mantia fâlfâia în vânt, iar el stătea pe vârful picioarelor în scări, cu corpul aplecat în față.

– El este! a exclamat Lucy.

A sărit jos de pe calul mamei și a pornit în fugă înainte ca Thomas să o oprească.

– Lucy!

– E Justin! a strigat ea.

Thomas a clipit, încordându-și ochii să vadă mai bine. Inima îi bătea ca un baros în piept. Apoi și-a dat seama că bărbatul care călărea pe deșelate calul negru, îndreptându-se spre ei, era *cu adevărat* Justin.

Părul lung până pe umeri îi flutura laolaltă cu mantia și, chiar de la acea distanță, era sigur că-i vedea ochii verzi, foarte sclipitori. Patima lui a devenit imediat molipsitoare.

A înghețat imediat ce a înțeles că Justin rămăsese în viață.

Venise să i-o dea pe Rachelle înapoi?

Calul lui Justin s-a oprit din tropot la cinci sau șase metri de copaci. Stătea cu ochii ațintiți la Lucy, care alerga spre el.

Acesta era Elyon, iar Elyon s-a aplecat din șa, a prins-o pe Lucy de subsuori, a ridicat-o brusc în șa și a dat pinteni calului, care a pornit ca o săgeată. Lucy a scos un țipăt de încântare. După mai puțin de cincizeci de metri, Justin și-a întos calul și a descris un cerc larg, râzând laolaltă cu fetița.

Thomas și-a îndemnat calul înainte, dar nu era singurul care a procedat astfel. Cu toții se repeziseră dintre copaci, iar acum descălecau.

Justin s-a apropiat, a lăsat-o pe Lucy jos și i-a măsurat cu o sclipire jucăușă în ochi.

– Bună ziua, li s-a adresat.

Nu i-a răspuns nimeni.

– V-a plăcut lacul?

Thomas s-a lăsat să alunece jos din șa, a căzut într-un genunchi și apoi și-a plecat capul.

– Iartă-mă.

Justin a descălecat și s-a apropiat de el.

– Te-am iertat. Și tu m-ai urmat, nu-i așa? a zis el și l-a atins pe obraz. Uită-te la mine.

Thomas a ridicat capul. În ciuda loviturilor primite, pe fața lui Justin nu se vedea nici o urmă. Cu excepția ochilor, arăta cât se putea de uman. Cu toate acestea, în acei ochi adânci, de culoarea smaraldelor, el nu-l vedea decât pe Elyon.

– Știam că mă pot bizui pe tine. Îți mulțumesc, i-a spus Justin.

Nu era sigur că auzise bine. Mulțumesc? Simțindu-se invadat de emoție, și-a plecat capul. Dar ce era cu Rachelle?

– Thomas, uită-te la mine.

Când a ridicat ochii, a văzut că pe obrajii lui Justin se scurgeau lacrimi. Thomas a început să plângă. Nu știa că mai avea în sine resurse pentru a plânge, dar iată, îngenuncheat, privind în ochii plânși ai lui Elyon, a început să se cutremure de suspine lungi, deznădăjduite.

– Înțelegi ce-ai făcut, iar asta îți sfâșie mintea. Îți vrei soția îndărăt, știu. Dar nu asta voiam eu.

– Îmi cer iertare!

Replica suna ridicol, însă în acele momente dorea să spună orice ar fi fost necesar ca să dobândească iertarea deplină din partea lui pentru îndoielile pe care le arătase.

– Îm ochii mei eşti un prinţ. Ţi-am arătat gândurile mele, dar şi calea, iar curând îţi voi dezvălui şi inima mea.

– Dar Rachelle... a spus Thomas, simţindu-se ca şi cum inima i-ar fi stat să explodeze.

– E pe mâini bune, a încheiat Justin propoziţia. Râde aşa cum a făcut-o în lac.

Privirea lui s-a oprit asupra celorlalţi, stăruind la fiecare chip.

– Marea Romanţă este potrivită pentru tine. Dacă fie şi unul dintre voi m-ar fi urmat, cerul nu ar fi fost în stare să reziste la strigătele mele de bucurie.

În ochii lui a apărut o expresie de patimă. S-a apropiat în grabă de Johan, i-a ridicat mâna şi i-a sărutat-o.

– Johan...

Acesta a căzut în genunchi şi a suspinat, şi abia după aceea Justin a reuşit să continue.

– Te iert, a zis el şi l-a sărutat pe cap. Acum vei călători alături de mine.

Justin s-a apropiat de bătrânul Jeremiah, i-a ridicat mâna şi i-a sărutat-o.

– Pe tine, Jeremiah, te-am chemat din rândurile Hoardei ca pe mulţi alţii. Însă doar tu ai venit.

Bătrânul a căzut în genunchi şi a început să plângă.

Justin s-a apropiat în fugă de mama lui Lucy și i-a sărutat mâna.

– Iar ție, Alisha, ți-am spus cândva că iubirea va învinge moartea, dar că nu va semăna cu iubirea. Mai ții minte?

Ea s-a lăsat în genunchi, a plecat capul și a plâns.

– Nu, tu m-ai urmat, Alisha. Cu toții m-ați urmat.

S-a deplasat de-a lungul șirului, sărutându-i fiecăruia mâna. Creatorul lor luase chip de om și le săruta mâinile. Abia dacă puteau îndura, pentru că nu înțelegeau nicidecum motivul.

Justin s-a tras înapoi din fața celor șaptesprezece ucenici, cu toții aflați încă în genunchi. S-a dus spre stânga, apoi spre dreapta, ca unul copleșit de frumusețea unui tablou minunat pe care l-a pictat chiar el.

– Extraordinar, a șoptit către sine. Incredibil.

Trăsăturile feței îi erau transfigurate de emoție.

– Minunat, minunat.

A continuat să păsească radiind.

Brusc, s-a răsucit cu spatele spre ei, a căzut în genunchi și, lăsându-și capul pe spate, și-a azvârlit brațele spre cer.

– Părinte! a strigat el. Părinte, ea este frumoasă! a izbucnit apoi într-un hohot vesel de râs, iar ochii lui, plini de iubire, s-au plimbat de la un membru al micului grup la altul. Mireasa mea e frumoasă! Cât de mult am așteptat această zi.

Thomas a înțeles imediat semnificația lucrurilor la care erau martori. Abia reușea să vadă din cauza lacrimilor, iar bătăile puternice ale inimii îl împiedicau să

audă bine, dar și-a dat seama că era vorba de Marea Romanță dintre Elyon și creația lui. Poporul său.

Elyon refăcea Marea Romanță. Teeleh îi furase prima iubire, însă acum Justin o recuperase. Prețul fusese propria viață. Luase asupra lui boala și se înecase cu ea, chemându-i pe ceilalți să accepte invitația la Romanță urmându-l în lac să se înece alături de el. Pentru a trăi ca mireasă a lui!

Iar Justin se adresase părintelui său. Până în acel moment, Thomas nu se gândise niciodată la distincții atât de clare ale caracterului lui Elyon. Dar nici nu se putea să fie mai limpede – cumva, Elyon părintele îi dăruise lui Elyon fiul o mireasă. Ei erau mireasa lui. Thomas s-a gândit fără să vrea că acest moment fusese ales cu multă vreme în urmă.

Justin s-a ridicat și, repezindu-se la calul său, a pus mâna pe sabie. A înfipt vârful acesteia în nisip și a început să alerge, cu sabia atingând nisipul. A alergat în jurul oamenilor care l-au urmărit trasând un cerc.

Acela era simbolul pe care îl folosiseră cândva să marcheze unirea dintre bărbat și femeie. Jumătate de cerc de pe fruntea bărbatului pentru logodnă, cercul întreg pentru căsătorie. Îi transforma în mod simbolic în mireasa lui.

Justin a completat cercul, apoi a aruncat sabia pe nisip.

– Sunteți ai mei. Să nu frângeți niciodată cercul care ne unește. Înțelegeți ce vă cer să faceți?

Nimeni nu era în stare să vorbească.

– Viețile voastre au fost mereu legate de Marea Romanță, iar în zilele ce vor veni, veți înțelege asta mai bine ca niciodată. Iubirea vă va fi pusă la încercare. Vi se vor alătura și alții. Unii vor părăsi cercul. Unii vor muri. Veți suferi cu toții. Hoarda vă va urî pentru că inimile le-au fost furate, iar ochii, orbiți de Shataiki. Dar dacă rămâneți cu ochii asupra mea până la sfârșit – și în acea clipă și-a înghițit nodul din gât –, lacul va părea blând față de ceea ce ne așteaptă.

– Nici unul dintre noi nu te va părăsi, a exclamat Lucy.

Justin s-a uitat la ea de parcă și el ar fi fost în pragul lacrimilor.

– Atunci, păzește-ți inima, prințesa mea. Amintește-ți cât de mult te iubesc, și iubește-mă cu aceeași măsură. Mereu.

Se uita la Lucy, dar li se adresa tuturor.

– Nu mă veți revedea o vreme, dar veți avea apa mea. Mergeți în Pădurea de Sud, apoi spre marginea cea mai îndepărtată din sud, unde veți găsi un lac mic. Johan îl știe. S-a uitat peste creștetele lor, către pădurea din depărtare. Îți cer să îi aduci la mine. Unul câte unul, dacă va trebui. Arată-le inima mea. Să îi conduci până în apă.

În mintea lui Thomas s-au născut o sută de întrebări. A găsit puterea de a vorbi, dar nu și pe aceea de a se ridica.

– Și toate lacurile sunt roșii?

– Toate lacurile mele sunt roșii. Pentru oricine caută, această apă va reprezenta viața, așa cum și voi

ați descoperit-o urmându-mă. Pentru ceilalți, lacurile vor reprezenta o amenințare.

– S-a terminat cu războaiele? a întrebat Mikil.

– Pacea mea este războiul lor. Războiul va veni împotriva voastră. O vreme, veți găsi adăpost sigur în Pădurea de Sud.

A alergat până la cal, a luat ceva din desaga legată de șa și apoi s-a întors la ei.

– Thomas, recunoști asta?

O carte veche, legată în piele. O carte de istorie!

Justin a surâs.

– Da, o Carte de Istorie, a zis, și a aruncat-o spre el, care a prins-o cu ambele mâini. Sunt mii, nu doar cele câteva pe care Qurong le cară după el în lăzi. Asta e doar una, dar te va îndruma.

Thomas a pipăit coperta uzată și și-a plimbat degetul mare peste titlu.

Istoriile consemnate de Iubita Lui

A deschis cartea. Pagina era acoperită de un text scris cu litere cursive.

– Să o citești bine, i-a zis Justin. Învață din ea. Ronin te va ajuta să descoperi învățăturile mele din pădurea de Sud. El îți va arăta calea.

Thomas a închis cartea.

– Ce era cu cartea aceea cu file albe? a întrebat și a atins umflătura de la brâu, unde încă purta cartea cu pagini goale. Are vreun rost?

– Cărțile albe. Există și multe dintre acelea. Sunt foarte puternice, prietene. Ele creează istoria, dar

numai *în* istorii. Aici sunt neputincioase. Într-o zi, s-ar putea să înțelegi, dar până atunci, păzește-o pe cea pe care o ai – în mâinile cui nu trebuie, ar provoca haos.

Justin a respirat adânc.

– Acum trebuie să plec, a zis și și-a dus mâna la piept. Păstrați-vă inimile puternice și drepte. Urmați calea cărții pe care v-am lăsat-o. Și să nu ieșiți niciodată din cerc.

S-a uitat cu blândețe la fiecare, iar când ochii i s-au oprit asupra lui, Thomas s-a simțit deopotrivă slăbit și întărit de privirea ce trecea drept prin el.

Justin s-a întors la calul său.

– Așteaptă, a spus Thomas, ridicându-se. Dacă această carte este valabilă doar în istorii, asta înseamnă că istoriile sunt reale? Virusul?

– Sunt eu băiat? a făcut Justin și s-a întors cu un zâmbet pe buze. Sunt eu miel, leu sau Justin?

– Ești tată și fiu?

– Da. Dar și apă.

Thomas a simțit că amețește.

– Voi visa din nou?

– Noaptea trecută ai visat?

– Da. Dar nu despre istorii.

– Ai mâncat fructul?

– Nu.

– Bine.

S-a aruncat în șa și i-a făcut cu ochiul.

– Ține minte, să nu părăsești niciodată cercul.

Apoi, cu o lovitură ușoară de călcâi, a făcut armăsarul să pornească la pas, apoi la trap.

După aceea a galopat în susul aceleiași dune de pe care coborâse prima oară, a cabrat calul când a ajuns pe creastă, apoi a dispărut la orizont.

33

– Sper că e vorba de ceva important, a spus președintele Blair.

Kreet și-a furișat privirea în jur. Nu mai semăna cu generalul călit în lupte.

– Să nu-mi spui că israelienii au lansat o rachetă, l-a întâmpinat el.

– Au lansat una spre Golful Biscaya. Cei din Muntele Cheyenne au înregistrat o explozie de cincizeci de megatone în urmă cu un sfert de oră. A fost o lovitură de avertizare. Următoarea va fi îndreptată spre baza navală de la Brest. Au acordat Franței douăzeci și patru de ore pentru a garanta supraviețuirea Israelului.

Blair nu a găsit cuvintele potrivite. Discutaseră despre o astfel de eventualitate, dar rămăsese fără grai auzind că posibilitatea se materializase. Într-un târziu, și-a dres glasul și s-a întors să iasă pe ușă.

– Vreun răspuns de la Paris?

– E prea devreme.

– Bine, păstrează discreția. Imediat ce țin discursul, vreau ca oamenii noștri să plece de aici. Rămâne doar ambasadorul. Dar nu-l vom informa.

– Mă scuzați, domnule, i-a întrerupt un consilier, înmânându-i un bilet lui Kreet. Un mesaj important.

A luat foaia și a aruncat o privire. Apoi a căscat ochii.

– Ce mai e? l-a întrebat Blair.

– Este vorba despre francezi. Au răspuns la pretențiile Israelului.

– Și?

– Au răspuns cu aceeași măsură.

Cineva a întredeschis ușa, pregătindu-se să o împingă mai larg. În sala de ședințe, unul dintre delegații europeni striga ceva despre cetățenii nevinovați, însă glasul lui părea să vină de departe, amuțit de dangătul care îi răsuna lui Blair în cap.

– Cei de la Cheyenne au depistat o rachetă ce zboară peste Mediterana. Timp estimat de lovire, treizeci de minute... iar asta era acum patru minute.

Blair a simțit că nu mai raționează. Nimic, nici măcar o săptămână de așteptări, nu-l putuse pregăti pentru a face față unui asemenea moment. Așadar, Franța lansase o rachetă nucleară spre Israel.

– Nu cunoaștem ținta. Ar putea fi o lovitură de avertisment, a spus Kreet.

Președintele Blair s-a îndreptat spre ușă.

– Ori poate nu. Dumnezeu să ne ajute, Ron. Dumnezeu să ne ajute pe toți.

Acel eveniment schimba totul.

Încăperea din subsol fusese la origini un depozit de legume – fiind suficient de răcoros să le împiedice să se degradeze. Pereții fuseseră tencuiți, iar conductele,

izolate, însă era încă îndeajuns de răcoare pentru a-și îndeplini scopul.

Carlos a pătruns înăuntru, a aprins luminile și s-a apropiat de targa pe roți. Un cearșaf alb acoperea cadavrul. A șovăit doar o clipă, apoi a ridicat un colț.

Ochii orbi ai lui Thomas Hunter stăteau deschiși spre tavan. Morți. Mort ca orice om ucis vreodată de el. De data aceasta nu mai era vorba de nici o greșeală, făcuse tot posibilul să se asigure de deces. În cele două ocazii când acest ins păruse să revină la viață, circumstanțele fuseseră suspecte. Carlos nu confirmase cu adevărat moartea lui, asta dintr-un motiv anume. Iar revenirea omului se petrecuse aproape instantaneu.

Acum, cadavrul lui rămăsese în încăperea sigilată vreme de aproape trei zile, și nici măcar nu se clintise din loc.

Era mort. Cât se poate de mort.

Satisfăcut, Carlos a lăsat cearșaful să cadă peste fața lui Thomas și, ieșind pe ușă, a pornit pe coridor. Sosise momentul să termine ce începuseră.

CĂLĂTORIA CONTINUĂ CU *ALB*...
SAU PE TEDDEKKER.COM

NEMIRA ONLINE

LIBRĂRIA ONLINE NEMIRA

Pe **nemira.ro** găsești noutăți editoriale la prețul cel mai bun.

BLOGUL EDITURII NEMIRA

Vino pe **blog.nemira.ro** să discutăm împreună despre cărți, noi apariții și autori.

REVISTA NAUTILUS

Ești pasionat de science fiction sau fantasy?
Intră pe **nautilus.nemira.ro**, citește povestiri, recenzii ale genului și află ultimele evenimente.

SCRIE CA SĂ PRIMEȘTI O CARTE!

E simplu. Scrii despre o carte Nemira și primești reducere de 50% la următoarea comandă sau chiar o carte cu 100% reducere!
Detalii pe **www.nemirabooks.ro**

CĂRȚI PENTRU COPII

Aici regăsești cărțile copilăriei și magia poveștii!
www.nemi.ro

cafenea din Denver. Dar acum, prins într-o cursă disperată, este singurul care ar putea salva de la distrugere două lumi.

ÎNTR-UN UNIVERS...

este generalul trecut prin foc și sabie care conduce o armată de războinici primitivi, cu misiunea de a-i salva pe oamenii pădurii de un dușman de temut: Hoarda sălbatică. În cealaltă realitate, încearcă să dejoace planurile unor teroriști diabolici care au eliberat un virus de neoprit ce se transmite pe calea aerului.

SOARTA UMANITĂȚII...

e în mâinile sale. Perioada de incubație a virusului se apropie de sfârșit: în doar o săptămână își va elibera puterea mortală. Iar Hoarda se pregătește să șteargă de pe fața pământului cele șapte păduri. Două lumi în pragul distrugerii, o singură soluție de negândit.

ISBN 978-606-8073-85-9

www.nemira.ro